

Giới thiệu Sống Chung Với Bá Tước

Truyện Sống Chung Với Bá Tước của tác giả Hai Viên Đường Bách Thảo có nội dung vô cùng sâu lắng và đầy nghị lực sống của cô gái còn nhỏ tuổi nhưng bị người đàn bà hãm hại.

Cô gái vừa tròn tuổi trăng mười lăm thì mẹ mất, người cha không những không đau lòng mà còn đem tình nhân thác loạn.

Người đàn bà ấy còn muốn cô trở thành đứa trẻ lãnh khốc, trở thành mối hiểm nguy cho xã hội. Liệu trong mớ hỗn độn đó sẽ có chàng trai cứu lấy cô? Hay cô sẽ bị chìm đắm trong u tối kia?

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người chủ thần bí

Mẹ Đào Bảo Nhi là người đặc biệt đơn thuần, cô ấy cả một đời luôn chìm đắm trong văn học, đối với cuộc sống bên ngoài có chút ngây thơ, lãng mạn, cho rằng cuộc sống luôn tràn ngập màu hồng.

Cô rất hạnh phúc, cô có một thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, mà sự nghiệp của chồng cô cũng rất thành công, có một cô con gái xinh đẹp như thiên sứ.

Cô rất thích ánh mặt trời, thích hoa hướng dương, cô thường nói với Đào Bảo Nhi: "Con là một đóa hoa hướng dương, chỉ cần nhìn về phía ánh mặt trời, hiện ngang sống, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn."

Năm cô 35 tuổi, chồng cô 39 tuổi, cô vì chồng chuẩn bị tiệc sinh nhật. Cô thật không ngờ tới, cha Đào Bảo Nhi cũng chính là người chồng yêu dấu của cô đang ăn bữa tối lãng mạn cùng với tình nhân. Cô chuẩn bị rất nhiều món ăn, tự mình xuống bếp, làm một bàn ăn vô cùng phong phú, sau đó gọi điện thoại cho hắn, hắn nói hiện tại công việc rất nhiều, buổi tối nhất định sẽ về.

Đợi thật lâu không thấy hắn về nhà, cô quyết định lái xe tới công ty đón hắn, cho hắn một niềm vui bất ngờ bù lại một ngày làm việc vất vả. Kết quả, cô quá nhiên cho hắn một niềm vui bất ngờ, cô gặp tai nạn, chết trên đường đi cấp cứu, năm đó Đào Bảo Nhi 15 tuổi...

Cha Đào Bảo Nhi thuận nước đẩy thuyền đem tình nhân của hắn rước về, nhân tiện còn có kết tinh tình yêu của bọn họ, Đào Thi Thi, so với Đào Bảo Nhi chỉ kém hai tháng.

Bọn họ một nhà ba người bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, trừ một người khiến họ cảm thấy chướng mắt Đào Bảo Nhi.

Không có mẹ, thiên sứ cũng chỉ là đồ bỏ đi.

Đào Bảo Nhi rất hâm mộ mẹ, đến tận lúc chết vẫn ngây thơ, hạnh phúc như vậy.

Cha đại khái diễn kịch cũng rất giỏi đi, nếu không làm sao hắn lại có thể che giấu tốt như vậy? Tất cả mọi người đều nói Đào Khánh Hoa là một người đàn ông tốt, lại có sự nghiệp thành công, nhưng ở trong mắt Đào Bảo Nhi ông ta chính là thứ cận kề, ông ta một lần lại một lần oan uổng cô, lần đầu tiên quát mắng cô là ở ngay trước mặt hai mẹ con người phụ nữ đó.

Ông ta rất thiên vị, nhưng chính ông ta lại không cho là như vậy, vì ông ta cảm thấy tất cả đều từ góc độ công bằng mà làm. Ông ta sai Đào Bảo Nhi nhường gian phòng ngủ lớn của cô, chỉ vì Đào Thi Thi nói một câu: "Gian phòng này rất đẹp, con muốn."

Ông ta cảm thấy Đào Bảo Nhi là chị, theo lý thường nên nhường nhịn em gái, huống chi ông ta cũng muốn đền bù cho đứa con gái khác của mình phải ở bên ngoài chịu khổ nhiều năm như vậy.

Đào Bảo Nhi chuyển sang phòng khách. Giờ phút này cô nằm lý ở trên giường, qua cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, một nhóm người ở trong vườn hoa chặt hoa hướng dương, bọn họ cười ha hả giờ dao lên, từng dao từng dao đem loại hoa hướng dương mà Đào Bảo Nhi cùng mẹ cô thích nhất chặt hết, lại nhìn đến Tổ Cẩm đang chống nạnh chỉ huy, Đào Bảo Nhi nhắm chặt hai mắt, hai hàng lông mi không ngừng run rẩy, cô rất sợ, cô cảm thấy những nhát dao này sớm muộn cũng sẽ chém lên người cô, từng dao, từng dao.

Trong nhà bình thường rất là an tĩnh, kể từ khi mẹ qua đời Đào Bảo Nhi cũng không hay nói chuyện. Nhưng là lúc cha ở nhà, sẽ rất náo nhiệt, tỷ như hiện tại.

"Bảo Nhi, người lập tức hướng a đi nói xin lỗi." Cha bắt đầu gầm thét.

Tổ Cẩm mặt nhu nhược, trong mắt rung rung, điềm đạm đáng yêu, Đào Bảo Nhi chưa từng thấy mẹ khóc như vậy, ở trong mắt Đào Bảo Nhi người chỉ biết cười, hiền lành cười, cười ha ha, khẽ mím cười, bởi vì chưa từng thấy qua mẹ khóc, cho nên không biết người khóc có xinh đẹp không, người đàn bà trước mắt này ngay cả lúc khóc cũng là vô cùng xinh đẹp. Thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở rất cảm động, bà ta nói: "Khánh Hoa người đừng tức giận, Bảo Nhi chỉ là không cẩn thận, không phải cố ý đồ canh em đem cho con xuống đất, huống chi tay em chỉ bị thương nhẹ, bụng cũng không bị dính canh nóng, bảo bảo không việc gì."

Vốn cha là chỉ là tức giận một chút, lại nghe đến hai chữ bảo bảo, tức giận bộc phát, lần đầu tiên trong đời, nặng nề dang tay tát Đào Bảo Nhi một tát, vì trong bụng Tô Cẩm đang mang đứa con mà nhiều năm qua ông ta vẫn mong mỏi.

Rốt cuộc Đào Bảo Nhi cũng như mong muốn của hai mẹ con Tô Cẩm, giống vai phụ xui xẻo trong kịch Quỳnh Dao, khóc chạy ra khỏi nhà, dù cô có kiên cường hơn nữa lạnh lùng hơn nữa, nhưng chỉ là mới 15 tuổi khóc cũng là rất bình thường.

Cô thật sự nghĩ trốn khỏi nhà. Bất cứ đứa bé nào phải chịu uất ức giống như cô, đại khái cũng sẽ nghĩ tới vấn đề này, nhưng thật sự có thể bỏ nhà ra đi thì lại không có mấy, bởi vì không có tiền, không có năng lực sinh tồn trong cái xã hội này.

Đào Bảo Nhi khóc không hề điềm đạm đáng yêu, mà là lớn tiếng khóc, khóc khàn cả giọng, chỉ là cô vẫn có một chút xấu hổ diện , cô núp ở bụi cây trong công viên nơi ít người qua lại, nơi này cách nhà không xa, thật ra thì trong lòng vẫn là mong đợi, mong đợi cái người mà cô vẫn gọi là cha đến tìm cô, mặc dù ông ta không tốt đẹp gì, nhưng vẫn là cha của cô.

Cô khóc, khóc mệt thì ngủ thiếp đi, khi cô tỉnh dậy, trời đã tối rồi, tựa như mới vừa có người ở bên cạnh cô, cô chợt nghĩ có lẽ trên thế giới thật có thiên sứ , hoặc là người mẹ đơn thân của cô , bởi vì cô rõ ràng thấy đám cỏ bên cạnh nằm rạp xuống, giống như có người ngồi ở chỗ đó mới vừa đứng dậy rời đi.

Lúc cô đi về nhà, gõ cửa đi vào, thấy cha, a di và cô em kia đang ở phòng khách xem ti vi, ăn trái cây, một nhà ba người rất hạnh phúc, chỉ là bước chân đi vào của cô đã phá hư không khí nói cười ấm áp đó.

"Mày đứng lại đó cho tao." Thấy Đào Bảo Nhi không chào mà đi thẳng vào phòng, Đào Khánh Hoa lại không nhịn được tức giận quát to.

"Bắt đầu từ hôm nay mày chuyển tới trường học ở cho tao, chờ a di nguoi sinh xong lại nói." Ông ta nói ra quyết định.

"Con đã rõ rồi." Đào Bảo Nhi trở lại phòng ngủ bắt đầu thu dọn đồ đạc, rời đi cũng tốt, cô cho là sống ở ngoài cũng không hẳn không tốt.

Nhưng cô sai lầm rồi.

"Đào Bảo Nhi, thành tích của em rất rất nhiều, đang ở vị trí thứ mười giờ đã tụt xuống vị trí thứ ba mươi sáu, thành tích như vậy thì cấp ba sẽ rất khó khăn, em tốt nhất hãy mời phụ huynh tới gặp thầy nói chuyện." Thầy giáo không nhịn được xoa huyết Thái Dương, rất tức giận mà nói.

Cô không dám tìm cha, sợ sẽ bị cha đánh. Nhưng cha vẫn phải tới, cô nhìn thấy vẻ mặt hảm hê của Đào Thi Thi, lần này thi giữa học kỳ, cô ta thi cả lớp Đệ Ngũ Danh.

Cô về nhà, cha quả nhiên đánh cô, có lẽ cái gì đã có lần đầu tiên thì tất sẽ có lần thứ hai, cha đánh rất thuận tay, dùng sức tát một cái rất mạnh.

Cô giống như một con thú rơi vào đường cùng, cô gắt gao cắn người đàn ông kia một cái, cô hận.

Lại một lần nữa chạy ra khỏi nhà.

Ông ta có chút lo lắng.

Tổ Cẩm nói: "Khánh Hoa, con bé vẫn còn con nít, náo một hồi tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại, con bé hãy còn nhỏ, thành tích không tốt có thể từ từ cố gắng, anh đừng gấp gáp."

Ông ta vừa nghe nói con bé còn nhỏ, nhất thời liền càng tức giận hơn, con gái Thi Thi còn nhỏ hơn, nhưng hiểu chuyện lại khéo léo, một chút áy náy vừa rồi cũng không còn tăm hơi.

Bà ta khẽ mím cười, đối phó một cô gái 15 tuổi quá là đơn giản, mẹ chết đi, lại ngày ngày bị cha hiểu lầm không có ai quản giáo, danh tiếng của nó sẽ bị hủy, làm cho nó không thích học tập, để cho nó kết bạn với đủ loại người, có rất nhiều thủ đoạn để từ từ phá hủy nó, đây chỉ là mới bắt đầu thôi.

Bà ta lần đầu tiên nhìn thấy Đào Bảo Nhi rất kinh ngạc, nó có vẻ đáng yêu trời sinh, trên mặt mang nụ cười thật tươi tắn, làm cho người ta vừa nhìn liền thích, mà nữ nhi mình tuổi còn nhỏ trong lòng lại toàn là tâm cơ.

Rốt cuộc cũng có thể danh chánh ngôn thuận dẫn con gái vào Đào gia, nhưng bà ta phát hiện con gái của mình lại không thể có được khí chất phóng khoáng tự nhiên, chỉ cần cô gái kia xuất hiện bên cạnh con gái, là rất dễ dàng lôi kéo hết sự chú ý. Bà ta ghét Đào Bảo Nhi, ở trên người cô tỏa ra khí chất giống như mẹ của cô, thời thời khắc khắc khiến bà ta cảm thấy không thoải mái, sợ nam nhân kia sẽ nhớ tới người vợ đã mất.

Đào Bảo Nhi học hút thuốc lá, cô mặc quần short, lộ ra hai chân thon dài, một đôi mắt xinh đẹp, gương mặt cũng được trang điểm rất đậm, cô hóa trang, cô sơn móng tay, thầy giáo nói cô hư hỏng, cha thường đánh cô, cùng lúc đó Đào Thi Thi càng lúc càng tỏ ra thực nữ, thành tích rất tốt, theo học rất nhiều môn ngoại khóa, học Violin, cử chỉ càng phát ra ưu nhã, thường được cha mang ra ngoài gặp gỡ bạn bè, cũng có rất nhiều bạn mới vây quanh, đây vốn nên là của Đào Bảo Nhi, nhưng hôm nay tất cả cùng có giống như hai thế giới .

Cô cho là mẹ rồi cô đi, ba không cần cô, ít nhất anh Doãn Thiên sẽ luôn luôn ở cùng một chỗ với cô. Bọn họ chính là hàng xóm cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai đứa trẻ vô tư, có chuyện gì cô cũng sẽ nói với anh Doãn Thiên, cho đến một ngày.

"Đào Bảo Nhi, tôi cho cô biết, tôi không thích cô, cô không cần phải quấn lấy tôi." Hần khinh thường nhìn cô, mẹ đã từng trêu ghẹo nói bọn họ cũng là thanh mai trúc mã tựa như mẹ cùng ba ngày trước, quả nhiên là giống nhau.

"Thì Thi chúng ta đi, em yên tâm, về sau cô ấy nếu lại cùng Đào thúc thúc khi dễ em, nói cho anh biết, anh sẽ bảo vệ em." Hần dặt tay của cô bé hai người càng lúc càng xa, một bức tranh rất đẹp, cô cũng đã từng dặt tay hần như vậy, sôi nổi đi ở trên con đường này.

Thì ra là mẹ đơn thuần cũng gạt cô, mẹ nói cô là hoa hướng dương, cô mỗi ngày đều đối mặt với ánh mặt trời cố gắng sống, nhưng ngày qua ngày cũng không hề dễ chịu hơn chút nào.

Cô một mình đi tới thăm mẹ, thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại nằm ở trước mộ địa, giống như được mẹ ôm vào trong ngực.

Cô không khóc, chỉ là muốn nằm một lát rồi trở về, tuy nhiên lại ngủ thiếp đi giống như lần trước.

Một trận gió thổi qua, cô cảm thấy lạnh, chợt tỉnh lại, thì ra sau lưng không phải là lồng ngực ấm áp của mẹ, mà là bìa mộ lạnh lẽo, mặt trời xuống núi rồi, trời chiều giống như một tấm áo choàng bao bọc công viên vĩnh hằng, lúc này công viên vĩnh hằng rất đẹp, tất cả bìa mộ đều giống như được phủ lên lớp vải mặt trời rực rỡ, khiến mộ địa cũng trở nên tốt đẹp nhu hòa, cô nhìn bên cạnh, tấm bia đá tựa hồ còn ấm áp, giống như mới vừa có người ngồi qua, cũng giống như lần trước, là có thiên sứ bảo hộ cô sao?

Rời đi mộ địa, Đào Bảo Nhi tiếp tục cuộc sống của mình, cô thật hâm mộ mẹ, thanh thản chết đi, hôm nay yên lặng nằm đây, một chút cũng không phải đối mặt người cha bạc tình cùng với hai mẹ con ghê tởm kia, cũng không cần nhìn cô hôm nay đã thay đổi thành một đứa con gái hư hỏng.

Đào Bảo Nhi lại đánh nhau, nghiêm chỉnh mà nói không phải đánh nhau, mà là bị đánh, một đám con gái tay cầm chân đá, "Lại còn dám dòm ngó hotboy Doãn Thiên, mày cho rằng mày là ai?"

Các cô gái đánh nhau rất hung ác, kéo tóc, cào mặt, đập bụng. Đào Bảo Nhi phản kháng giống như con mèo hoang, cuối cùng đánh không lại nhiều người, cô cảm thấy trên mặt mình bị rạch một nhát dao, máu đang chảy xuôi, thoáng mất đi ý thức, cứ như vậy là có thể tới gặp mẹ rồi sao? Không biết mẹ nhìn thấy mình như thế này có đau lòng hay không.

Đào Bảo Nhi nhắm mắt lại, toàn thân cuộn tròn, cô không có hơi sức phản kháng, thậm chí cũng không còn cảm giác đau, giống như được trở lại lúc mẹ ôm trong ngực, ấm áp khô ráo.

.

"Mẹ tao bảo mày chủ nhật về nhà ăn cơm." Đào Thi Thi đứng cách Đào Bảo Nhi khoảng nửa thước hô to.

Cô đang chuẩn bị cưỡi lên chiếc xe đạp cũ nát không còn biết được nơi sản xuất đi tới chỗ làm, bất thành linh bị chặn lại, nhìn lên người trước mặt, vẻ mặt Đào Bảo Nhi cũng không thay đổi, chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái rồi leo lên xe đạp phóng đi.

"Thì Thi, bạn sao lại biết cái đứa con gái hư hỏng Đào Bảo Nhi đó?" Hoàng Lệ Hoa bạn cùng bàn Đào Thi Thi ngạc nhiên nhìn theo bóng dáng chiếc xe đạp đã dần khuất.

"Cô ta là bà con xa nhà tớ." Đào Thi Thi mỉm cười nói.

"Nó đáng ghét thật xấu xí, nghe nói trên mặt còn có sẹo, ngày ngày trang điểm thật đậm, quần áo thì người không ra người quỷ không ra quỷ, nhà bạn sao lại có người thân cực phẩm như vậy chứ?" Hoàng Lệ Hoa rất kinh ngạc, trên thực tế trường tư thục Nam Trung xuất hiện người con gái như thế thật là làm cho người ta không chấp nhận được.

Đào Thi Thi nở nụ cười, không giải thích nhiều, hai người cùng nhau đi tới cổng trường vừa lúc chiếc xe hơi màu vàng đi tới.

"Là tài xế nhà tớ tới đón, tiện đường tớ đưa bạn về luôn nhé!"

"Được, cảm ơn Thì Thi." Hoàng Lệ Hoa cao hứng lên xe, cô cảm thấy vô cùng vinh dự khi được ngồi cùng bàn với Đào Thi Thi, Thì Thi không chỉ có ngoại hình xinh đẹp, thành tích học tập còn tốt vô cùng, tính tình cũng dịu dàng hào phóng.

.

Đào Bảo Nhi 16 tuổi, là nộp tiền để xin vào trường Nam Trung.

Kỳ thi lên cấp ba cô thi không tốt, vốn là không vào được Nam Trung, cô cho là như vậy có thể không phải chạm mặt liên tục với em gái "tốt" Đào Thi Thi cùng thanh mai trúc mã Doãn Thiên, cho nên cảm thấy thật cao hứng.

Nhưng là Đào Bảo Nhi đã quá ngây thơ rồi.

A di nói với Đào Khánh Hoa: "Trường Nam Trung là trung học tốt nhất, mặc dù Bảo Nhi thi không đỗ, nhưng mà em có thể xin cho con bé, hơn nữa Thi

Thì cũng học ở đó, bình thường cũng có thể chăm sóc cho con bé."

Đào Khánh Hoa thật cảm động, càng thêm yêu thích người phụ nữ này, đối với Đào Bảo Nhi lại thêm phần ác cảm. Luôn là phải có cái làm nền mới càng tôn lên ưu điểm, Tổ Cẩm cười thật mỹ lệ hào phóng.

Đào Thi Thi yên lặng ngồi trong xe, nghe bạn cùng bàn tán dương thổi phồng không ngừng.

Đào Bảo Nhi cỡi chiếc xe cũ kỹ của cô chạy như điên trên đường, gió thổi rất mát cô, bên tai tiếng gió thổi ào ào, tóc dài bay tán loạn trong gió, thành tích học của cô rất kém, quần áo lại quái dị, không có bạn bè, tất cả tựa hồ giống như mẹ kế mong muốn, thế nhưng một khác này cô rất đẹp, tuổi trẻ sôi nổi như ánh mặt trời!

Xe đạp rẽ vào khúc quanh ở ngã ba đường, đi tới một con đường lớn yên tĩnh, ven đường nở rộ hòe hoa mùi thơm nồng đậm, gió thổi tới, cánh hoa trắng như bông tuyết phiêu phiêu dang dăng, xinh đẹp say lòng người. Đào Bảo Nhi theo đường lớn đi lên đến đỉnh dốc, đến cuối đường có một khoảng không rộng rãi, đến trước cánh cổng đóng kín, cô ngừng lại.

Từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy, đối chiếu với biển số nhà loang lổ trên cửa lớn, số 999 Nam Đường, chính là đây rồi.

Cô có chút lo lắng, lúc này đã là sẩm tối, chung quanh đây quá yên tĩnh, so với mộ mẹ còn có cảm giác yên tĩnh hơn. Chỉ là nơi đây là công ty có nhiều người làm việc, chắc sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa mình chỉ làm thêm giờ một thời gian, cô lấy thêm dũng khí, gõ cửa thật mạnh.

"Phanh! Phanh! Phanh!" Ba tiếng vang lớn, lập tức phá vỡ sự yên tĩnh, lũ chim trên cây đại thụ ven đường cũng giật mình bay đảo đảo, cửa chính chậm rãi mở ra, nhưng không có ai.

Bảo Nhi thấy bên trong có một khoảng sân cỏ rất rộng, cuối sân cỏ là một tòa biệt thự màu đen, nhìn qua rất cổ kính, bên trong biệt thự không hề có ánh đèn, giống như một ngôi nhà ma, mặc dù có chút sợ hãi cô vẫn nắm chặt tờ giấy trong tay quyết tâm đi vào.

Rất kỳ quái, mặc dù không có ai đón tiếp cô, nhưng khi cô đi tới cửa ngôi biệt thự, chưa kịp gõ cửa, thì cánh cửa đã tự động mở ra. Nhìn sân cỏ rộng mênh mông trước nhà, đối với cảnh tượng trong nhà Bảo Nhi cũng đã có chuẩn bị, thế nhưng trong nháy mắt cô vẫn ngây ngẩn cả người.

Quá đẹp, cô cảm thấy mình giống như là không cẩn thận xông vào chốn tử cung, hoa lệ hết sức, rất nhiều tranh cổ, đồ đồng, đây thật giống như là một buổi triển lãm nghệ thuật được bài trí tỉ mỉ, còn có pho tượng được đúc y hệt vị thần trong thần thoại Hy Lạp, trong nhất thời Bảo Nhi không thể dùng lời nói mà hình dung được, chỉ cảm thấy ngoài đời thường không thể nào có một chàng trai đẹp như vậy, đáng người hoàn mỹ, ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng, ngón tay thon dài, Ếc. Trong tay không biết là cầm cây gì màu đỏ đỏ?

Cả rồi? Bảo Nhi cảm giác mình hoa mắt, cô dụi dụi con mắt, không nghĩ tới pho tượng kia lại cử động, mà hành động đưa cả rồi vào trong miệng cũng rất tao nhã.

Cô không thể tin được lại dụi dụi con mắt, lần nữa mở ra, mới phát hiện, đây căn bản không phải là pho tượng, mà là một người sống, nhưng là quá đẹp rồi đi, có chút không chân thật. Ngược lại dưới chân hắn, trên mặt đất có một người mập mập tròn vo như quả bóng vậy đang nằm chống đẩy "Thờ hôn hên thờ hôn hên", hắn quá mập cổ nâng cái bụng bự lên mà nửa ngày vẫn không thấy nhúc nhích, thấy một màn khôi hài này, Đào Bảo Nhi có cảm giác được trở lại trần gian trong nháy mắt.

Lúc này cô mới nhớ tới mục đích của mình: "Chào mọi người, tôi được công ty Gia Chính giới thiệu tới đây làm việc ngoài giờ, tên tôi là Đào Bảo Nhi."

Chàng trai nhìn cô một cái, nhú mày, không nói, mà là đập vào cái tên mập mập đang nằm trên đất nói: "Abe, nói cho cô ấy rõ việc phải làm." Nói xong hắn đi thẳng vào trong sân, đứng trên cỏ, không biết ngửa đầu nhìn cái gì, đáng vẻ rất u buồn.

Abe bị đập một cái, không thêm tập chống đẩy nữa, muốn đứng lên, nhưng hắn quá mập, cái bụng tròn xoe, cổ gồng nửa ngày cũng không ngồi dậy được, Bảo Nhi không thể cứ đứng nhìn, đành đi lên phía trước, đưa tay kéo hắn đứng lên, quả nhiên là rất nặng, cô suyết nửa bị hắn kéo ngã xuống theo.

Abe nắm chặt tay Bảo Nhi, rồi cuộc cũng ngồi dậy được, lại buông tay ra ngay, thờ dòn dập nói: "Thật ra thì, thật ra thì... rất đơn giản, cô chỉ cần giúp bọn tôi dọn dẹp vệ sinh là tốt rồi, vào tối thứ sáu hàng tuần."

Bảo Nhi cho là hắn vừa tập thể dục xong nên mới thờ dòn dập như vậy, nên cũng không lấy làm kỳ quái, cô lễ phép nói: "Được, vậy xin hỏi tôi nên xưng hô với anh như thế nào?"

"À, cô cứ gọi tôi là Abe là được, hắn gọi Tịch Nhan, hắn không thích nói chuyện. Cô có thắc mắc gì cứ hỏi tôi." Hắn hít thở thông thả một chút, cúi đầu, cũng không nhìn Bảo Nhi.

Cô không thấy sự ghét bỏ trong mắt hắn, đa số mọi người khi nhìn thấy cách ăn mặc này của cô cũng sẽ không thích, nhưng Abe lại có chút xấu hổ, khiến Bảo Nhi bình thường không hay bộc lộ cảm xúc cũng thấy cảm giác thân thiện.

"Vậy bây giờ tôi bắt đầu quét dọn."

"Ừ, có thể, chỉ là căn phòng cuối cùng trên lầu, cô không phải cần quét dọn." Abe nhắc nhở một câu, lại gian nan nằm xuống chuẩn bị tiếp tục tập chống đẩy.

Bảo Nhi còn muốn hỏi dụng cụ dọn vệ sinh ở nơi nào, đã thấy hắn đã rầm rì cố gắng tập luyện. Thôi, không bằng chính mình tìm đi.

Đi tới phòng cạnh phòng khách, Bảo Nhi đẩy cửa đi vào, phát hiện một nhà bếp khổng lồ, nhà bếp trong trường học dùng để nấu cho mấy ngàn người cũng không rộng bằng nơi này, nhưng có vẻ như không có người nấu nướng, không có mùi thức ăn, dụng cụ mặc dù đều là đồ tốt nhưng cũng hết sức sạch sẽ, sáng bóng, có đầy đủ các loại dao đĩa thìa nĩa.....cô nhìn hoa cả mắt. Quay một vòng, lại phát hiện một chiếc tủ lạnh cực lớn, hiệu kỳ, cô mở tủ ra chỉ thấy bên trong chất đầy thịt, trên mỗi miếng thịt vẫn còn có máu tươi chảy ra, ở trong nhà bếp dưới ánh đèn sáng ngời, nhìn máu từ miếng thịt chảy như mới vừa cắt trên mình con vật xuống, cô không khỏi lạnh run.

Lúc này đột nhiên cảm thấy có cái gì đó đang đến cạnh mình, cô giật mình, cảm giác không gian này rất quỷ dị, nhớ tới mới vừa thấy một đồng dao lớn nhỏ trung bày thật chỉnh tề, hơn nữa lại có một tủ lạnh đầy thịt, đã cảm thấy lạnh gai người, bỗng nhiên trên cổ có cảm giác lạnh lẽo, Bảo Nhi không nhận được hết râm lên: "A."

Cảm giác lạnh lẽo trên cổ không còn, cô quay người lại, không nghĩ tới lại là chàng trai đẹp trai không giống người lúc nãy, Bảo Nhi cảm giác mình suy nghĩ nhiều, tự nhiên lại hồ lớn như vậy, gan của mình cũng rất nhỏ đi, vội nói xin lỗi: "Thật xin lỗi."

Chàng trai không để ý tới cô, trực tiếp vòng qua bên người cô, mở ra một cánh tủ lạnh, từ bên trong lấy ra hai cây cà rốt, thân nhiên bước đi, dáng vẻ cao ngạo không thèm nói với Bảo Nhi một câu nào.

Bảo Nhi hai mắt mở thật to, thứ vừa rồi ở trong tủ thật là cà rốt sao? Mặc dù chỉ là liếc qua một cái, nhưng cô lại thấy được cả một hàng thẳng tắp, không giống với bên này máu tươi chảy ròng, ở bên trong là thật chỉnh tề, tất cả đều là cà rốt, trung bày hết sức tự nhiên, giống như tác phẩm nghệ thuật.

Chàng trai này khiến cô có cảm giác kỳ quái, mới vừa trong nháy mắt đó cô thật cảm thấy có vật gì đó leo lên cổ của mình. Bên công ty Gia Chính có nói nơi này hơi xa không ai muốn đi, nhưng tiền lương lại rất cao, nên Bảo Nhi mới đồng ý. Lúc tới đây, chỉ thấy nơi này quá yên tĩnh, cũng không có vấn đề gì lớn, mà chàng trai này có tướng mạo đẹp trai lại luôn lạnh lùng cao ngạo, nếu so sánh hotboy trong trường với hắn thì thật sự chỉ như là cỏ rác, Bảo Nhi chợt nhớ tới người con trai kia.

Cô lắc đầu một cái, có lẽ là quá mệt mỏi nên mới sinh ra ảo giác.

Kể tiếp không có việc gì ngoài ý muốn, Bảo Nhi sau một thời gian tìm kiếm cũng tìm thấy cây chổi lau nhà, đồ đạc ở đây toàn là đồ tốt, chỉ là khi lau chùi những pho tượng Hy Lạp cổ có thần thái như thật cô có chút không an lòng, chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ làm hỏng.

Cô ra sức quét sân, lau sàn nhà, biệt thự này thật sự là quá lớn, trên lầu có ba gian phòng, gian cuối cùng đã khóa, Bảo Nhi không có đi vào, hai gian còn lại, đại khái là phòng ngủ của hai người vừa rồi, gian phòng rất lớn, phòng ngủ được xây theo hình trụ, không hề giống bất cứ loại phòng nào ở các biệt thự khác, xung quanh đều là cửa sổ sát đất, rất đẹp, từ trong phòng có thể nhìn thấy bao quát quanh cảnh trong thành phố, Bảo Nhi thích thú đứng ngắm cảnh một chút, lại tiếp tục làm việc.

Thật sự là kỳ quái, cửa sổ sát đất rất rộng mà quanh cảnh xung quanh lại đẹp như vậy, nhưng rèm cửa lại có ba tầng thật dày phủ kín cả cửa sổ, giống như chưa từng được vén lên, Bảo Nhi kéo mạnh rèm cửa ra khiến bụi bặm rơi xuống hàng mảng dày. Còn có cái giường này, rất tốt lại còn mới giống như chưa từng có người ngủ qua.

Tựa hồ nơi này tất cả đều có chút quái dị, đi tới chỗ nào cũng là dùng đèn dầu thấp sáng, thứ gì cũng tinh xảo giống đồ dùng thời cổ đại, ngay cả chàng trai kia cũng giống như một pho tượng kỳ sĩ thời trung cổ vậy, thứ duy nhất có vẻ bình thường đại khái chỉ có tên mập mập kia.

Bảo Nhi vừa làm việc vừa suy nghĩ lung tung.

Giờ phút này ở dưới lầu, người Bảo Nhi cảm thấy bình thường duy nhất Abe, nước miếng đang chảy ròng ròng nhìn lên trên lầu, nói với chàng trai kia: "Tịch Nhan, người con gái đó thật là thơm ngọt, mặc dù trên mặt thoa rất nhiều son phấn, nhưng mà tôi thật rất đói, làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Máu thiếu nữ

Nghênh đón Abe là một củ cà rốt, không thiên vị nện thẳng vào trán hắn, khiến hắn kêu loạn lên : "Tịch Nhan, anh lại khi dễ tôi."

Abe buồn bã vô cùng nhìn tịch Nhan, một đôi mắt thâm tình có thể chảy ra nước, nếu như là ở trên mặt một mỹ nữ nhất định là vô cùng cảm động lòng người, nhưng mà ở tại cái mặt mập mập kia, cũng chỉ khiến cho người ta rùng mình... Tịch Nhan đáp lại một đoạn cà rốt.

Abe sờ sờ đầu, thờ phỉ phò tiếp tục công cuộc chống đẩy, cũng chỉ thấy bụng bự của hắn phập phồng phập phồng, thủy chung không thấy thân thể của hắn, hắn lảm bảm oán trách: "Tịch Nhan, kể từ lúc rời khỏi gia tộc tôi cũng chưa được ăn no, không ăn no làm sao có hơi sức giảm cân, gào khóc gào

khóc."

"Nhảm vừa thôi..., cậu không nhớ là tại sao cậu bị đá khỏi gia tộc sao? Cầu nhàu nữa, tôi đá cậu ra ngoài ngay lập tức." Gương mặt tinh xảo của Tịch Nhan hiện tại nhìn vào khiến người ta cảm thấy không rét mà run, lời vừa nói ra làm cho Abe tự động ngậm miệng lại.

Abe uất ức nằm giả chết, nghĩ lại chuyện cũ mà kinh.

Hắn bởi vì quá mập bị đá khỏi gia tộc, mập cũng có lỗi? Gia tộc của bọn họ có tuần mỷ, có lạnh lùng, có cao quý, có mị hoặc Duy chỉ không có ai mập như hắn vậy .

Ở thế vận hội thứ 3842 của toàn bộ Ma cà rồng trên thế giới này, Abe lại một lần nữa thành công phá vỡ kỷ lục, 100m chạy ngắn mất một phần bốn mươi hai giây, lại một lần kéo xuống thành tích của cả gia tộc, Tộc trưởng không thể nhìn được nữa, cảm thấy là nếu như Abe vẫn còn ở trong gia tộc, thế vận hội Olympic cứ bốn mươi năm một lần, gia tộc của bọn họ sẽ vinh viễn đứng cuối, vinh viễn không có ngày nổi danh.

Cho nên đành dần lòng, một cước đem Abe đạp xuống trần gian, nói ra cho oai, thật ra thì chỉ muốn vượt qua thế vận hội Olympic kế tiếp mà thôi.

Abe lệ rơi đầy mặt, hắn chỉ là hơi mập thôi, được rồi, mập rất nhiều, nhưng là hắn đã rất nỗ lực a, không phải nói thế vận hội Olympic là vì sự phát triển khỏe mạnh hướng tới một tinh thần tích cực cho ma cà rồng sao? Chẳng lẽ không có ai thấy, Abe này đã vô cùng nỗ lực kéo theo cái thân thể phì nộn không ngừng tiến lên phía trước hay sao? Hắn cũng không có bỏ cuộc vẫn kiên trì đến tận cuối, tại sao không có ai nhìn đến cố gắng của hắn, mọi người chỉ chú ý tới người về nhất mà thôi..., chú ý có lại chỉ dùng 1. 36 giây liền bay đến điểm cuối.

Còn ghét bỏ hắn làm trở ngại mấy trận tranh tài tiếp theo, chiếm đoạt trường đua, ở trong mắt khán giả , đây chính là một Ma cà rồng điển hình cho bị kịch vô đài. Những nhà khác thường giáo dục tiểu Ma cà rồng không được ăn đồ ăn vặt, cũng sẽ nói như vậy: ăn nữa, con sớm muộn cũng sẽ biến thành Abe So nói 100 câu Thọ sản tới còn có tác dụng hơn nhiều, tiểu Ma cà rồng sẽ luôn ngoan ngoãn ngậm miệng.

Rời khỏi gia tộc , Abe thề nhất định phải giảm cân thành công, biến thành một Ma cà rồng cao to đẹp trai, trở lại gia tộc. Nhưng mà hắn có chút ừ ừ, không biết có phải hay không nguyên nhân là do thời tiết, dường như trong khoảng thời gian ở trần gian này, hắn lại mập, trước kia hắn biến thành con doi chỉ lớn hơn người khác bốn lần, nhưng hiện tại lại lên tới hơn năm lần mất rồi.

Tịch Nhan là anh họ xa đường mẹ của hắn, mẹ nói cho hắn biết tới nơi này có thể đến ở chung với anh họ, vì vậy Abe rất là vui vẻ đi đến, anh họ quả nhiên chưa chấp hắn, anh họ tính tình có chút lạnh lùng, hơn nữa lại cổ quái, rất thích ăn cà rốt, nhưng là người rất tốt, Abe không hiểu vì sao anh họ đẹp trai như vậy anh tuần thế này, còn có tước vị trong gia tộc Ma cà rồng cũng sẽ lưu lạc ở trần gian.

Vốn là bọn họ có một lão quản gia chăm sóc, kết quả lão quản gia bê quan, vì vậy trong nhà chỉ còn sót hai người bọn họ, cho nên không thể làm gì khác hơn là tìm tới công ty Gia Chính, không biết đã có mấy người vừa tới liền bị hù dọa chạy. Có lẽ là vừa lúc gặp phải bọn họ biến thân hoặc là cái khác. Dù sao trả lương cũng rất cao sẽ có người không ngại nguy hiểm mà đến, vừa đúng lúc Đào Bảo Nhi xui xẻo bị mẹ kế ở nhà có ý ra về công tư chăm sóc mà bắt nạt, cho nên kêu tới đây.

Tính cách của cô cũng tương đối mạnh mẽ đi, một cô bé dám ngủ lại bên mộ địa một mình, bị người khác bắt nạt cũng không hề cầu xin, có lẽ đã bị mất đi tất cả, cũng không còn có gì để sợ hãi nữa.

Abe bĩu môi, hôm nay quần áo cô gái này mặc so với bọn hắn còn không giống người hơn, nhưng hắn muốn giữ cô lại.

Abe đang miên mang suy nghĩ, đột nhiên trong không khí tràn ngập một mùi hương ngọt ngào, vừa rồi còn giả chết hắn đã lập tức tìm mọi cách lăn lộn nhảy lên.

"Là mùi vị của máu tươi!" Abe linh hoạt chạy tới nơi tỏa ra mùi máu, hắn đã thật lâu không uống máu tươi của con người rồi, lúc còn ở gia tộc, bình thường bữa ăn sáng cũng sẽ có một phần, nhưng hắn quá mập, nên bị hạn chế, chỉ có ngày Đại lễ mới có thể được thơm lây lên lên uống chút đỉnh.

Abe giống như chó nhìn thấy xương bộ dạng rất là vui vẻ ngửi mùi máu chạy lên lầu, kết quả là thấy Đào Bảo Nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lau chân ghế sa lon, trên trán cô chảy mồ hôi, phần son trên mặt bị mồ hôi làm chảy lộn xộn lung tung khiến khuôn mặt càng thêm thâm không nổi nhìn, căn bản không nhìn ra dáng dấp của một cô gái. Chỉ là hai bên tay áo của cô cũng đang vén lên, lộ ra làn da cánh tay trắng nõn khỏe mạnh, cánh tay bên trái không biết bị cái gì cứa phải, rỉ ra một giọt máu, Abe cổ họng căng thẳng, cặp mắt thiết tha nhìn chăm chăm giọt máu này.

Bảo Nhi dùng cánh tay này lau cái cổ đầy mồ hôi, vốn là cô còn muốn gia đình này tính tiền dọn dẹp cho cô theo thời gian cũng không có gì là quá đáng đi, ngôi nhà này quá lớn, một chết cô nha. Hơn nữa tất cả đồ đạc đều tốt như vậy vô cùng tinh xảo, sang trọng, có bỏ ra thêm chút tiền cũng không đáng gì, chờ lấy được tiền rồi cô sẽ khao mình một bữa thật ra trò. Thấy Abe đi lên, Bảo Nhi thờ dãi nói: "Abe, cậu là muốn chuẩn bị ngủ sao? Nhà các cậu thật lớn, còn phải đợi một lúc nữa mới được."

Abe lắc đầu một cái, hắn không thể đợi rồi, không chờ nổi, thật sự là quá thơm rồi, cánh tay chảy máu này thật sáng ngời làm hắn hoa cả mắt, hắn thật đói, đói đến chóng mặt, hắn nghĩ muốn uống máu.

Lúc đối mặt với thức ăn, tốc độ của Abe cực dừng nhanh khác biệt hoàn toàn với lúc bình thường, mắt thấy hắn vội chạy tới bên cạnh Bảo Nhi miệng há to muốn cắn xuống một cái, chợt bị một bóng đen chặn lại, cũng một phát đập bay.

Bảo Nhi còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy chàng trai lạnh lùng đó đang đứng trước mặt, tốc độ của hắn nhanh như vậy sao? Cô cơ hồ không chú ý lúc hắn tới đây, còn người mập mập kia đâu? Mới vừa rồi vẫn còn ở đây.

Chỉ nghe được dưới lầu "Bùm" một tiếng vang thật lớn, còn có tiếng của Abe mập mạp gào khóc, hù dọa Bảo Nhi giật mình, cô khăn trương hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn không trả lời vấn đề của cô, chỉ là cặp mắt hung hăng nhìn chăm chăm cánh tay cô, giống như muốn xuyên một cái lỗ ở đó, Bảo Nhi rút vội cánh tay lại, không khỏi có chút khăn trương: "Xong ngay đây, đợi thêm một lúc, các anh có thể nghỉ ngơi rồi. . . . Cậu Abe kia không sao chứ, tôi nghe được hắn giống như."

Không đợi Bảo Nhi nói xong, đột nhiên cảm thấy mình bị xách đi lên, vút xuống ghế sa lon.

Ghế sa lon rất lớn rất mềm mại, cô lập tức lún xuống.

"Đừng động." Tịch Nhan bỏ lại hai chữ, xoay người vào căn phòng ngủ ở giữa, một lát sau, mang theo một cái hộp nhỏ tinh xảo ra ngoài.

Bảo Nhi ngu ngốc nhìn, lúc này thấy Abe đang chậm rì rì lên tới nơi. Cô thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm mình quả nhiên là thấy ảo giác, nếu thật sự từ nơi này té xuống, không chết cũng phải tàn, tầng lầu này cao gấp ba so với nhà trọ bình thường.

Abe quy củ đứng ở một bên, không có đến gần cô.

Tịch Nhan ngồi xuống ở bên cạnh Bảo Nhi, mở hộp ra, lại là một hòm thuốc, bên trong để chỉnh tề các loại thuốc trị thương, thuốc sát trùng, cái nhíp, băng gạc....

Hắn cũng không ngừng đầu lên, ngón tay thon dài cảm lên một cái nhíp gấp lấy một cái bông, nhúng vào thuốc sát trùng, nhẹ nhàng lau sạch vết thương trên cánh tay cô.

Bảo Nhi rất không quen muốn đem tay rút lại, lúng túng nói: "Không nghiêm trọng, chỉ là vết thương nhỏ, không cần thận xây xát chút thôi, rất nhẹ, thật không sao cả."

Đã phải chịu quá nhiều cay đắng, ghê lạnh, tùy tiện có người quan tâm cô, ngược lại không thích ứng được, giống như để chứng minh lời của mình, cô làm bộ như chẳng hề để ý, ngẩng cao đầu, bị mồ hôi cùng các loại mỹ phẩm lấm lem đầy mặt, cô vội dùng cánh tay lau qua gương mặt, có thể thấy trên gương mặt cũng có một vài vết sẹo xấu xí, là do vết thương lần trước bị đám nữ sinh kia đánh lưu lại, lần đó cô cũng chỉ dán vết thương lại.

Tịch Nhan cau mày nhìn gương mặt của Đào Bảo Nhi, không biết là nhớ tới cái gì, sắc mặt rất đen, mở miệng nói: "Câm miệng."

Abe cũng bị lãnh khí tán ra của Tịch Nhan làm cho lạnh run, lại cẩn thận lui về sau một bước.

Bảo Nhi nhìn hắn nhẹ nhàng rửa sạch sẽ vết thương trên cánh tay cho nàng, sau đó rắc bột thuốc lên, đắp băng gạc, một vòng một vòng dùng băng dính dán lại, cuối cùng hắn không có dùng dây kéo cắt đứt băng dính, mà là cúi đầu, dùng răng nhẹ nhàng đem băng dính cắn đứt, chẳng biết tại sao, cô cảm giác khi hơi thở lạnh buốt của hắn phả vào vết thương trên cánh tay, một chút cũng không đau.

Tịch Nhan giúp cô xử lý vết thương xong, thu hồi cái hòm thuốc đứng lên, xoay người đi luôn.

Bảo Nhi nhìn bóng lưng của hắn, cắn môi, kêu một câu: "Cảm ơn."

Tịch Nhan đáp lại là tiếng đóng cửa:

"Bùm!"

Bảo Nhi trong nháy mắt cảm thấy nói không ra lời.

Abe nhìn đồng băng gạc trên tay Bảo Nhi, quả thật là trông mòn con mắt, chỉ sợ là nếu cô còn ở lại hắn sẽ không nhịn được mà xé toạc đồng băng gạc ấy ra liếm liếm, thế nên để nàng ngày mai quay lại.

Bảo Nhi cứ như vậy bị Abe đưa ra ngoài.

Cô cỡi chiếc xe cũ kỹ của mình lao như bay về trường học, mặc dù tối nay làm việc rất vất vả, còn bị đứt tay, nhưng tâm tình của cô rất tốt, ở lúc Tịch Nhan thay cô xử lý vết thương, cô nghĩ tới khi còn bé ngã xuống, mẹ cũng là nghiêm túc tận tâm vì cô mà băng bó, trong nháy mắt đó, giống như mẹ chưa từng rời khỏi cô, mặc dù lạnh lùng, nhưng đối với Bảo Nhi mà nói, trong nháy mắt ấy, cô rất cảm động. Còn có cái cậu Abe mập mạp tròn vo thật đáng yêu.

Giờ phút này Abe đáng yêu đang si ngốc đứng ở cửa biệt thự rung rung tiến Bảo Nhi, thật là một thiếu nữ cỡ nào tươi đẹp nha, cứ như vậy đi nha.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tỏi vũ khí thần kì

Thứ bảy, thời tiết đẹp trời.

Bảo Nhi về nhà ăn cơm trưa, một bữa cơm coi như bình an vô sự. Ước chừng là mẹ kể thấy cô ăn mặc đáng vẻ như quý, nên không còn có hành động mờ ám nào nhắm vào cô, còn thỉnh thoảng gọi cô về ăn cơm, để tôn lên con gái mình Thi Thi khéo léo hiểu chuyện xinh đẹp ưu tú.

Đào Khánh Hoa không hề có hứng thú, trong lòng trăm mối vẫn không thể nào hiểu, vì sao cũng là con gái của mình một đứa lại có bộ dạng như lũ con gái hư hỏng lêu lổng ngoài đường, hành động thì thô lỗ, không có chút bản lĩnh nào, khi còn bé trông nó thật đáng yêu như ánh mặt trời, mặc dù Tô Cẩm nói bởi vì mẹ nó rời đi mới trở nên phản nghịch như vậy, thế nhưng có đứa con như thế cũng thật khiến hấn mất mặt.

Thật may là còn có Thi Thi khéo léo hiểu thuận, hơn nữa mình còn có con trai bảo bối, bây giờ nghe Tô Cẩm khuyên, thôi cũng mặc kệ nó, càng trông nom càng phản nghịch, có thể qua giai đoạn phản nghịch này thì sẽ tốt thôi.

Cơm nước xong, Đào Khánh Hoa vẫn là nhìn không được dạy dỗ Bảo Nhi một trận, thấy cô buộc tóc đuôi gà, trang điểm thật đậm nhìn rất chướng mắt, cuối cùng lạnh lùng phạt cô đi dọn dẹp vườn hoa.

Buổi tối có một bạn làm ăn khá quan trọng mời ăn cơm, Đào Khánh Hoa sớm nhắc hai mẹ con Tô Cẩm ăn mặc thật đẹp, còn mình thì chuẩn bị cho con trai một bộ cánh thật đẹp cùng nhau đi ra ngoài tiếp khách.

Sự nghiệp của Đào Khánh Hoa bây giờ rất thuận lợi, xuân phong hạ hê, mang theo người vợ trẻ tuổi xinh đẹp còn có hai đứa con một nam một nữ, tiếng nói tiếng cười rồi đi, căn bản đã quên mất Đào Bảo Nhi. Tô Cẩm cũng đã kêu người làm phần cơm cho Bảo Nhi, chỉ là cách một thời gian lại để cho cô trở về nhà, cho chồng thêm chút quên lãng, ấn tượng xấu càng ngày càng được khắc sâu là được.

Cái duy nhất khiến Bảo Nhi nguyện ý trở lại, đại khái chính là vườn hoa ở nơi này, mặc dù hoa hướng dương cũng đã bị chặt hết, thế nhưng trong từng cành cây ngọn cỏ đều có bóng dáng của mẹ, ở nơi này cô sẽ không còn cảm thấy cô đơn.

Gian phòng trước kia của cô nay đã thành phòng của Đào Thi Thi, mà phòng khách cô đang ở được chất đống các loại vật liệu lẩn lộn, rất dơ dáy, cũng không hề có người nào dọn dẹp qua, rất bụi bặm, giống như một gian nhà kho vậy.

Bảo Nhi không ở lại lâu, sau khi dọn dẹp vườn hoa xong, cô rời đi ngay. Cô tới siêu thị gần nhà mua một ít đồ ăn, ngày mai là chủ nhật sẽ phải nấu ăn trong ký túc xá.

Siêu thị Chủ nhật nào cũng có khuyến mãi, vào lúc xế chiều, các loại món ăn cũng rất rẻ, kể từ sau khi Bảo Nhi đến ở trong trường học, cũng bắt đầu học nấu ăn, có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền. Cha của cô đại khái đã quên mất chu cấp tiền cho cô, ông ta cảm thấy chuyện trong nhà người mẹ kế kia giải quyết rất thỏa đáng, mà người phụ nữ kia xác thực trừ chuyện liên quan tới Đào Bảo Nhi, những cái khác cũng làm rất thỏa đáng.

Mua đầy đủ các loại gia vị, một cân xương sườn, còn mua thêm một lon bia, một lọ tỏi giã, chọn một mớ rau muống, chuẩn bị ngày mai nấu một nồi mì thật to(hix đoạn này bạn không hiểu rõ lắm...đánh chém loạn). Dù sao còn nhỏ, chỉ cần nghĩ đến ăn ngon, rất dễ dàng liền cao hứng trở lại.

Ra khỏi siêu thị trời đã tối rồi, ngày hôm qua vẫn chưa có dọn dẹp xong, cũng có nói tối nay sẽ quay lại, mà hiện tại trở về ký túc xá đoán chừng đã quá muộn, muốn dọn xong ở chỗ biệt thự đó cũng sẽ rất mất thời gian, Bảo Nhi không cần suy nghĩ thêm trực tiếp ôm đồ đi tới ngôi biệt thự.

Trên đường thơm ngát mùi hoa hòe, đèn đường mờ ảo, khiến Bảo Nhi cảm thấy được thả lỏng sau một ngày mệt mỏi, rất nhanh cô đã đi đến biệt thự.

Cô gõ cửa theo lẽ thường, cửa chính liền mở ra, khi cô bước vào, thấy Abe ngồi ở trước máy vi tính hai mắt đầy tia máu, Éc..... Là chơi Plans vs Zombie, thỉnh thoảng phát ra âm thanh cương thi rơi đầu "phác xích, phác xích..". Bảo Nhi thấy cái máy vi tính này có vẻ không hợp với quang cảnh trong ngôi biệt thự, giống như là một vật công nghệ cao xuyên qua đến thời cổ đại.

Tịch Nhan lạnh lùng đứng ở phía trước cửa sổ nhìn thất thần ra ngoài, cũng không biết hấn nhìn cái gì.

Bảo Nhi lên tiếng chào hỏi nói: "Abe, Tịch Nhan, buổi chiều tốt lành."

Tịch Nhan chỉ là quay đầu lại liếc mắt nhìn, ánh mắt kia như là đang nhìn thấy một vật rất bản thủ vậy, nhú nhú mày, lại tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Abe lại là vô cùng kích động không ngừng vẩy tay gọi cô đến chỗ hấn: "Bảo Nhi, người biết đây là trò gì không? Chơi cũng vui, dùng cây đậu cũng có thể đánh quái thú."

Abe lôi cô lại, rất nghiêm túc giới thiệu trò chơi cho cô, hấn đứng một bên huơ tay múa chân, tay vung về cầm con chuột, bấm thường bị lỗi, gõ bàn phím cũng lỗi liên tục, cứ như từ trước tới giờ chưa hề đụng đến máy vi tính, giống như người lần đầu tiên được chơi, vô cùng cao hứng.

Nhìn hấn đến ngay cả cửa đầu tiên cũng không thể vượt qua, Bảo Nhi không nhìn nổi rồi: "Không đúng, con chuột không phải dùng như vậy, không phải dùng bàn tay vô loạn, cậu đem ngón trỏ cùng ngón giữa chia ra đặt ở phía trên con chuột, còn có bàn phím cậu có thể bấm như thế này, mỗi phím có

một chức năng." Bảo Nhi vừa nói vừa làm mẫu, rất dễ dàng đã vượt qua cửa đầu tiên.

Abe hưng phấn cũng muốn thử một chút, hần rất có thiên phú, lập tức liền nắm được quy luật, cũng dễ dàng vượt qua cửa ải đầu tiên, hần cao hứng nói: "Bảo Nhi, cô thật giỏi, tôi chơi cả ngày cũng không có qua cửa, cô vừa tới tôi liền có thể qua cửa rồi."

"Trò chơi đơn giản thế mà lâu như vậy cũng không giải quyết được." Bảo Nhi rất khinh thường hần.

Lúc này chợt nghe thấy tiếng lẩm bẩm của chàng trai đứng ở phía trước cửa sổ, Abe cùng Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn, chỉ cảm thấy người giống như Tịch Nhan, phải là không nhúng vào khói lửa trần gian mới đúng.

Abe cảm thấy tên Tịch Nhan này, một khi ngưng ngừng, trên người sẽ tỏa ra từng hồi lãnh khí, vội vàng sờ sờ cái bụng giải vây nói: "Cũng đã muộn rồi mà vẫn chưa được ăn cơm nữa, Tịch Nhan cũng chưa ăn, không có Quán gia ở đây, chúng tôi toàn phải gọi đồ ăn ở ngoài nhưng ăn cũng chẳng ngon gì cả."

"Nếu như các cậu không chê, tôi đi nấu mì cho các cậu, vừa lúc tôi cũng chưa ăn." Bảo Nhi cười ha hả nói, cô thật ra là rất thích nhà bếp của bọn họ, ngày hôm qua liếc mắt nhìn, quá đẹp, cùng với cái bếp nhỏ trong góc phòng ký túc của cô thật khác nhau một trời một vực.

"Được được, cô đi nấu mì đi, tôi lại chơi thêm một ván." Abe ngược lại không hề tỏ vẻ khách khí, hần thừa dịp Quán gia không có ở đây, gọi người về lấp máy vi tính, quả nhiên là chơi rất thích.

Tịch Nhan cũng không có lên tiếng, chỗ cà rốt Quán gia chuẩn bị đã ăn hết rồi, hần đang suy nghĩ chính mình tự đi mua, nhưng lại không biết làm thế nào có thể mua được những củ cà rốt to nhỏ như nhau. Còn nữa, hần ghét ban ngày, cũng không thích đêm tối.

Hần không giống Abe bị đá ra khỏi gia tộc, mà là tự mình rời nhà ra đi.

Hần là Ma cà rồng ưu tú nhất trong gia tộc của bọn họ, diện mạo hoàn mỹ, chỉ số thông minh cực cao, thế nhưng hần lại có một bí mật không thể để cho người khác biết.

Bình thường Ma cà rồng ban ngày ngủ buổi tối ra ngoài sinh hoạt, còn có Ma cà rồng ban ngày ngủ buổi tối ngủ, Tịch Nhan lại thuộc loại ban ngày không ra được buổi tối không nhìn thấy.

Không phải là bởi vì hần bị mù, mà bởi vì là hần có bệnh quáng gà Nói ra, tất cả ma cà rồng cũng sẽ cười nhạo hần, luôn luôn là buổi tối ra ngoài hoạt động sinh hoạt, buổi tối tự nhiên lại không nhìn thấy. Được rồi, mặc dù nói biến thành con dơi có thể bay lượn không hề có chướng ngại vật, nhưng làm một Bá tước, Tịch Nhan tuyệt đối không muốn khi cùng mọi người tụ hội lại biến thành con dơi đen thui bay ra ngoài, cái vẻ bề ngoài lạnh lùng kia, đại khái còn cất giấu một tính cách cao ngạo cực kỳ.

Bởi vì lý do này, tuổi thơ của hần cũng không tốt đẹp lắm, mặc dù tuổi thơ của hần đã là rất sớm rất sớm trước kia, nhưng vẫn in sâu trong trí nhớ, chẳng biết tại sao, ở nơi này nhìn thấy cô gái này ăn mặc thật lộn xộn, lấm lem, hần lại có cảm giác thấy được chính mình.

Thứ duy nhất có thể tạm thời hóa giải bệnh quáng gà của hần là cà rốt, thành phần các chất có trong cà rốt có thể làm cho hần tạm thời duy trì thị lực, cho nên mỗi lần ăn cà rốt là lúc tâm tình của hần cũng rất tốt, luôn chìm đắm trong thế giới bóng đêm nên hần thích hưởng thụ chút "Ánh sáng" nháy mắt đó .

"Tịch Nhan đứng lên chơi đi, chơi rất hay, quái thú có mà xanh lá cây, giống như ở trong bùn vậy, ta lại qua cửa rồi." Abe không hề để ý anh họ mình đang u buồn, chỉ muốn được chia sẻ sự vui sướng của mình.

Tịch Nhan quay đầu lại liếc mắt nhìn Abe, nghiêm túc nói: "Có phóng xạ, theo như thể chất của cậu mà tính toán, cậu phải chịu lượng phóng xạ rất lớn, nếu cậu cứ tiếp xúc trong một thời gian dài, ít nhất sẽ giảm bớt 200 năm tuổi thọ."

Abe nhăn mặt nói: "200 năm trong nháy mắt liền trở thành quá khứ, vì có được niềm vui trong cuộc sống có phải trả giá một chút tôi cũng sẵn sàng."

Hai người đang mải tranh cãi về sự nguy hại trong vật dụng công nghệ cao của con người, thì Bảo Nhi đang bận rộn nhưng cũng cực kỳ cao hứng trong phòng bếp.

Rất kỳ quái, bọn họ không nấu cơm, nhưng các loại gia vị đều có, vừa nhìn thì biết ngay là tốt vô cùng, nồi cũng rất cao cấp, cô đem xương sườn bỏ vào trong nồi để nấu canh, bắc thêm một nồi khác đun nước, chuẩn bị mì.

Sau đó bắt đầu nhặt rau muống, lúc rau muống được nhặt xong, rửa sạch, nước cũng đã bắt đầu sôi, nồi canh bên kia cũng rất mau sôi, đã bắt đầu bốc hơi lên rồi.

Bảo Nhi từ phòng bếp thò đầu ra hỏi: "Các cậu có ăn cay không?"

Abe cùng Tịch Nhan đang tranh cãi không phân thối bại, nghe được câu hỏi của Bảo Nhi, đồng loạt lắc đầu.....Bọn họ đều là sinh vật cao quý, tất nhiên là không ăn cay.

Có lẽ là có một lão tiên bối sợ ý đem nước ốt xay tường là máu tươi uống vào, khổ sở kêu rên, bệ quan 1000 năm còn không nguyện ý ra ngoài, cho nên về sau gia tộc Ma cà rồng sinh ra một loại cảm giác, ốt cay rất nguy hiểm, ngàn vạn đừng đến gần, mặc dù các nhà khoa học trong gia tộc của họ cũng đã nghiên cứu rất nhiều về thành phần của ốt, cũng không tìm ra vấn đề gì.

Bảo Nhi thấy bọn họ lắc đầu, cười nói: "Các cậu cứ tiếp tục, một lúc nữa là có mì rồi."

Abe không chút căng thẳng nói: "Cho tôi nhiều thịt."

Tịch Nhan căng thẳng nói: "Tôi thích rau dưa."

Bảo Nhi gật đầu, đi nấu mì thôi. Tay nghề của cô cũng không tệ lắm, con người luôn là ở nghịch cảnh sẽ học được kỹ năng sinh tồn, ký túc xá điều kiện đơn sơ, tiền của cô cũng không nhiều, mỗi ngày đều nấu mì, chỉ có thể thay đổi cách nấu một chút, mới dễ ăn sẽ không thấy chán.

Bọn họ đều không ăn cay, Bảo Nhi cũng không chuẩn bị nhiều bia, nếu không một thìa mì liền một hộp bia cũng là ăn thật ngon, chỉ là cũng may, cô trước đó có chuẩn bị một lọ tỏi giã.

Uống một thìa canh xương nấu mì nóng hổi, thêm một muống tỏi giã cũng là đang thưởng thức mỹ vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nước suối Lam Bình

Lúc Bảo Nhi bụng mì đi ra, Tịch Nhan và Abe ngưng cãi vã, kích động nhìn bát mì nóng hổi.

Kể từ khi Quân gia bế quan, chưa có một lần nào bọn họ được ăn ngon, mặc dù là Ma cà rồng, nhưng sau nhiều năm, trừ một chút ngân khí đặc biệt kiêng kỵ ví dụ như tỏi, còn là thích uống máu tươi, thì thói quen ăn uống cũng không khác mấy so với con người, lúc này khuôn mặt của Tịch Nhan cũng không còn vẻ lạnh lùng, bởi vì tiếng bụng kêu đã bán đứng hắn.

Bảo Nhi sau khi bụng lên ba tô mì, ngồi xuống hào phóng nói: "Bắt đầu ăn thôi."

Thấy bát mì, Abe cùng Tịch Nhan cũng rất kích động, hai người mặc dù cũng rất nhiều tuổi rồi nhưng trong thế giới của Ma cà rồng vẫn còn là ở tuổi thiếu niên tính cách vẫn tương đối hoạt bát. Rất lâu không có ăn thức ăn bình thường rồi, Abe như hổ đói một hơi giải quyết xong bát mì, động tác của Tịch Nhan lịch sự ưu nhã nhưng tốc độ cũng không hề chậm, trong nháy mắt đã nhìn thấy đáy bát.

"Thêm một bát nữa." Abe lau cái trán, chỉ cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng.

Tịch Nhan cũng đầy đầu mồ hôi, ôm bụng, trầm giọng hỏi: "Trong mì, có cho thêm cái gì không?"

"Canh xương, rau dưa, còn có tỏi giã, mùi vị không tệ phải không. Ăn tỏi giã đồ mồ hôi, đối với thân thể rất tốt! Chỉ là, hai người các cậu chảy mồ hôi quá nhiều thôi." Bảo Nhi nhìn hai người giống như vừa từ nhà tắm đi ra, cũng không suy nghĩ nhiều, bụng chén đi mức thêm mì.

Abe cùng Tịch Nhan liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau quát to một tiếng, chạy lên trên lầu.

Abe ôm bụng, mồ hôi như thác nước hỏi: "Tịch Nhan, chúng mình có thể chết sao, hiện tại đi đánh răng có kịp không?"

Tịch Nhan đen mặt nghiêm nghị nói: ". Có nước súc miệng."

Vì vậy hai người cũng đi tìm nước súc miệng, Abe uống một hộp rồi nhổ ra, nhưng vẫn cảm thấy bụng khó chịu như lửa đốt, đầu đầy mồ hôi.

Lại thấy Tịch Nhan không chút hoang mang giờ bình lên, một hơi uống cạn nửa bình, mồ hôi trên trán cũng ít đi một chút.

Abe học Tịch Nhan cũng đem một chai uống cạn sạch, mới cảm giác khá hơn chút.

"Tịch Nhan, tôi không muốn đi xuống, cô gái nhỏ này quá đáng sợ." Abe có chút yếu đuối làm nũng nói.

"Không được." Tịch Nhan cự tuyệt nói, chủ yếu là cảm giác mình đầu gì cũng là Bá tước, nếu để cho người khác biết cư nhiên bị một cô gái nhỏ chơi một vỏ, quá mất mặt rồi.

Abe nghe, tự cho là đúng gật đầu một cái nói: "Đúng vậy, con người đều ăn tỏi, không ăn tỏi sẽ bị phát hiện là Ma cà rồng, vậy chúng ta đi xuống đi."

Vì vậy khi Bảo Nhi bụng bát mì đã được cho thêm một thìa tỏi giã lớn đi ra, Abe cùng Tịch Nhan đã ngồi ở vị trí cũ.

Abe thấy bát mì vừa được bung lên trước mặt, cả người cũng bị choáng rồi, cái trán lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Bảo Nhi tò mò hỏi: "Các cậu có nghe thấy hình như có âm thanh kỳ quái không? Có thể là ảo giác vì nơi này quá lớn. Đúng rồi Abe, làm sao cậu không ăn? Mới vừa rồi cậu không phải nói là còn phải ăn thêm một bát nữa sao?"

Abe hoảng sợ nhìn bát mì, ngẩng đầu lại thấy khuôn mặt biểu lộ sự nghi ngờ của Bảo Nhi, nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của Tịch Nhan, vì không muốn bị hoài nghi, hần ưỡn ngực, nhắm mắt lại, lấy can đảm sẵn sàng hi sinh, một hơi đem bát mì tống vào trong miệng. Sau đó lại bắt đầu toàn thân đổ mồ hôi, hần lấy ra nước súc miệng, ừng ực ừng ực uống.

"Cậu uống cái gì thế?" Bảo Nhi cảm thấy Abe thật là đáng yêu, ăn mì cũng ăn gấp gáp như vậy, uống nước cũng uống thật gấp gáp, một hơi bình nước cũng thấy đầy rồi.

Abe ngửa cổ làm một hơi trong mồm tràn đầy nước súc miệng, hần cảm giác mình mới từ Quỷ Môn quan trở lại, cầm cái bình trong tay lắc lắc nói:

"Nước suối, Lam Bình."

.....

Bảo Nhi thấy Tịch Nhan còn không ăn mì, vừa muốn mở miệng hỏi, chỉ nghe thấy hần nói: "Tôi ăn no."

Sau đó ưu nhã cầm khăn tay lau miệng, rồi khỏi bàn ăn.

Abe ai oán nhìn theo bóng dáng Tịch Nhan, vì sao anh không phải sớm một chút nói cho tôi biết, trực tiếp có thể nói ăn no, gào khóc gào khóc.

Bảo Nhi thật cao hứng ăn mì xong, thu thập bát đĩa, bắt đầu làm vệ sinh. Abe giống như rất mệt mỏi, không còn mấy vì tính, yếu đuối tựa vào trên ghế sa lon, cầm trong tay chai nước Lam Bình, thỉnh thoảng lại làm một ngụm, còn thổi ra bong bóng màu xanh dương.

Tịch Nhan vẫn là tây trang trắng thơm đứng ở phía trước cửa sổ, một tay ưu nhã bung một ly chân cao, bên trong đựng cũng là chất lỏng màu xanh dương.

Bảo Nhi quét dọn xong, thật vui vẻ về nhà, lưu lại hai sinh vật khổ sở, từ phòng ngủ không ngừng qua lại phòng vệ sinh.

Thứ sáu.

Bảo Nhi cứ theo lẽ thường đi siêu thị mua mì cùng cải trắng, sườn thăn tươi mới, còn chọn hai cân cà rốt tươi rói. Hôm nay là mua mì nước, so lần trước nấu mì càng ăn ngon hơn.

Lúc cô bung mì lên bàn ăn, Abe cùng Tịch Nhan sắc mặt nặng nề.

Abe đằng hắng một cái, hỏi: "Tôi mới vừa thấy cô tìm kiếm cái gì đó, đã tìm được chưa?"

Bảo Nhi quệt mồ hôi nói: "Lọ tôi giả lẫn trước không thấy, tìm thật lâu cũng không tìm được, có phải các cậu ăn hết rồi không."

Abe ánh mắt lóe lên, liều mạng gật đầu nói: "Đúng vậy, ăn hết rồi."

"Oa, các cậu thật lợi hại. Không nghĩ tới các cậu lại thích ăn tôi giả như vậy, lần sau sẽ mua thêm cho các cậu."

Tịch Nhan hung hăng trợn mắt nhìn Abe một cái.

Bảo Nhi không hề phát hiện bọn họ có cái gì không đúng, cô nắm chặt hai tay, mỉm cười nói: "Như vậy, chúng ta ăn thôi. Mặc dù không có tôi giả thật đáng tiếc."

Hai con sinh vật khác loại cũng không cảm thấy tiếc nuối, bắt đầu yên tâm ăn.

Bữa tiệc này rất tốt đẹp, không có thứ tôi giả ghê tởm hơn nữa lại có cà rốt, Tịch Nhan luôn luôn mặt lạnh sắc mặt cũng khá rất nhiều.

Cơm nước xong, Abe nhiệt tình hỏi: "Cô có muốn làm quản gia cho chúng tôi không?"

Đối với Abe có đồ ăn ngon là quan trọng nhất, tuyệt đối vượt qua an toàn tính mạng.

Bảo Nhi rất kinh ngạc, do dự một chút, nói: "Tôi hiện tại đang học trung học, việc học tương đối vất vả, không có nhiều thời gian, hơn nữa, tôi chỉ biết nấu mì."

Nghĩ đến Quản gia không biết muốn bé quan mấy tháng mấy năm hay là mấy trăm năm, hai người bọn họ cũng không thể ra ngoài mua sắm, mà cô gái này giống như rất ngu, nên tương đối an toàn, Tịch Nhan cầm cà rốt trong tay không phản đối.

Abe cảm thấy Tịch Nhan không phản đối thì đồng nghĩa với đồng ý, vì vậy càng thêm nóng lòng khuyên nhủ: "Không sao, không sao, nhà tôi có rất nhiều

thực đơn, chỉ cần cô nguyện ý học tôi liền có thể dạy cô."

Abe tiếp tục tấn công: "Hơn nữa tiền lương rất cao, ban ngày cô có thể tự do hoạt động, buổi tối nấu cơm cho bọn tôi là được, những gian phòng dưới lầu tùy cô chọn một gian."

"Ngay cả căn phòng ở chính giữa cũng có thể sao?" Bảo Nhi có chút bị dao động, chần chờ hỏi.

Abe liếc mạng gậy đầu, chủ động đi mở cửa gian phòng.

Phòng chính giữa tầng một cũng là một gian phòng ngủ lớn, có phòng vệ sinh riêng cùng phòng thay quần áo, trên giường có một tấm đệm thật mềm mại, bên cạnh giường cũng có cửa sổ sát đất, kéo màn cửa sổ ra có thể thấy một sân cỏ rộng lớn bên ngoài biệt thự, so với 'phòng cho tổng thống' trong tivi có phần xinh đẹp hơn.

Bảo Nhi đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình ở phía ngoài sân cỏ sẽ trồng thật nhiều hoa hướng dương, một vùng hoa hướng dương. Sáng sớm, lại có thể thấy ánh mặt trời sáng rõ chiếu vào vườn hoa.

Abe cùng Tịch Nhan mà thấy, cũng nhất định sẽ rất cao hứng, Bảo Nhi khoe miệng nở nụ cười, hỏi: "Vậy tôi có thể tự bố trí cho căn phòng của chính mình hay không? còn có vườn hoa ở trên sân cỏ trước mặt?"

Bị Bảo Nhi dùng cặp mắt trong sáng đang mở to nhìn chăm chú, Abe tình cảm dạt dào, khoe khoang khoác lác nói: "Dĩ nhiên, không chỉ phòng của cô, cả biệt thự tất cả thuộc về sự trông nom của cô."

.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bắt đầu sống chung

Đào Bảo Nhi thuận lợi thu dọn đồ đạc vào biệt thự.

Trường tư thục Nam Trung là trường trung học tốt nhất trong cả nước, có một khu nhà dành riêng cho con của giới quý tộc, thương nhân, cô không có tiền ở chỗ này không hợp, cô phải bận rộn đi làm kiếm tiền mới có thể căn bản duy trì cuộc sống, cô không có hàng hiệu, đồ trang sức sang trọng, cũng không có xe hơi đưa đón, cô và những người bạn học có tiền kia không chơi được với nhau.

Thành tích của cô cũng không có xuất sắc, ký túc xá trong trường vẫn chủ yếu là những học sinh ở xa đến, bọn họ có thể vào được trường Nam Trung căn bản là do thành tích học tập rất tốt, nên đối với những người dùng tiền để vào trường như Bảo Nhi rất là coi thường.

Căn bản là không có bạn bè. Có thể ra khỏi ký túc xá, không còn bị bạn cùng phòng suốt ngày bắt bẻ, cô thật cao hứng.

Chỉ là, chuyện cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng, suốt cả ngày, một mình cô ở trong căn biệt thự rộng mênh mông, hai gian phòng trên lầu vẫn thủy chung đóng kín cửa, bọn họ cứ như có họ hàng với heo ngủ suốt cả ngày không chán.

Gần tối, Tịch Nhan rốt cuộc xuất hiện, hần tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ, đôi mắt mơ hồ, tóc còn ướt, điều làm Đào Bảo Nhi kinh ngạc chính là, hần chỉ khoác tây trang bên trong không mặc gì để lộ ra cơ ngực tuyệt đẹp.

Bảo Nhi chỉ cảm thấy đôi mắt của mình không thể rời đi, không biết là có nên giả bộ dè dặt nhắm mắt thét chói tai hay không? hay là thừa dịp hần chưa tỉnh táo xông lên sờ một chút, xoa xoa một chút...

Chỉ là cô không kịp mở miệng cũng không kịp động thủ, liền thấy đầu bị gõ một cái thật đau điếng.

Tịch Nhan ghét bỏ nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Lưu lại Bảo Nhi, ngây ngốc, không hiểu gì.

Tiểu Mập Mập cũng đang mơ màng màng, thấy cô, vui vẻ lên tiếng chào hỏi: "Sớm, Bảo Nhi, tôi đói bụng!"

Một lát sau, Tịch Nhan lại xuất hiện nhưng là một thân tây trang trắng tấp, thanh lịch, mặt đen chỉ vào Đào Bảo Nhi đối với Abe nói: "Quá xấu, quá mất thể diện, dọn dẹp sạch sẽ cho cô ta."

Bảo Nhi chưa kịp có phản ứng đã cảm thấy mình bị người ôm, đang vùn giá vự (gió thổi mây bay) tiến vào trong phòng tắm.

"Bùm"

Thật là đau! Bảo Nhi vuốt đầu, hai mắt đầy sao.

Tịch Nhan nhẹ nhàng bỏ đi như con gió, lưu lại Abe mặt đồng tình nhìn cô.

"Quên nói cho cô, Tịch Nhan lúc mới thức dậy tỉnh tỉnh không được tốt lắm, cô tốt nhất tránh hấn thật xa, hoặc là tắm rửa thật thơm tho sạch sẽ." Abe lời nói khẩn thiết, hấn nghĩ tới lúc mình mới đến ở cùng anh họ, thật là một khoảng thời gian đầy bi kịch. Quân gia ngày ngày cầm bàn chải kì cọ khắp người hấn giống như cọ rửa bồn cầu cho đến khi trắng tỉnh mới thôi.

Abe rùng mình một cái.

Mặc dù có chút đồng tình với Bảo Nhi, nhưng hấn cũng có chút hà hê —— cuối cùng cũng có người giống như mình rồi.

Bảo Nhi thật không thể tưởng tượng nổi: "Hấn lại dám chê tôi khó coi?"

Abe nghiêm túc gật đầu một cái, ý vị sâu xa nói: "Trước tiên hãy tự mình tắm rửa sạch sẽ, lưng cao sẽ phải bỏ ra nhiều công sức."

Bảo Nhi dùng một phút để sống lại trong bi thương, dường như cô tự đem mình biến thành đáng vẻ này, khi về nhà cha luôn rất tức giận, Bảo Nhi cao hứng nhìn hấn tức giận, có thể khiến cho cha càng ngày càng cho mình vào quên lãng, cô rất nguyện ý.

Hơn nữa cũng không cần giả vờ đau khổ, tiếc nuối khi đối mặt với sự giả dối của Doãn Thiên người đã cùng lớn lên với cô, mà có thể trực tiếp bộc lộ sự chán ghét của mình, cô đã cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hơn nữa thường xuyên phải đi làm thêm ở các phòng chơi bi-da, trong quán rượu, mà cô lại rất giống mẹ có gương mặt trời sinh rất ngây thơ trong sáng, không khiến mình trở nên xấu xí, lem luốc, sẽ bị người khi dễ.

Thật ra thì cô cũng không thích bôi trát nhiều thứ lên mặt như vậy về sau không cần đi tới những nơi kia rồi, có thể làm việc ổn định ở chỗ này, bắt đầu từ bây giờ, cô quyết định trở về là chính mình.

Nghĩ thông suốt, Bảo Nhi liền bắt đầu vô tư hưởng thụ nâng cái bồn tắm mat-xa cao cấp này, 16 tuổi một cô bé rất dễ dàng học cái xấu, nhưng chỉ cần có hoàn cảnh tốt, cũng rất dễ dàng trở nên tốt đẹp.

Khi cô tắm rửa sạch sẽ, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đi tới trước mặt Abe, chỉ thấy hấn tay trái cầm lược tay phải cầm kéo, nở nụ cười đậm đàng, thật béo khê rung.

Bảo Nhi trong nội tâm mao mao, bất ngờ nghĩ đến những miếng thịt vẫn rỉ máu tươi trong tủ lạnh.

"Ngồi xuống, chớ lộn xộn, nếu không, tay tôi run lên." Abe nửa thật nửa giả nhắc nhở.

Bảo Nhi kinh ngạc hỏi: "Cậu định làm gì?"

"Elizabeth II mời tôi cắt tóc còn phải đặt lịch hẹn trước, vận khí của cô tốt lắm mới được tôi cắt tóc cho đấy!" Hấn đem Bảo Nhi dè xuống trên ghế.

Bảo Nhi cho là hấn nói giỡn, cái gì Đệ Nhị kia chết mấy trăm năm rồi đi. Cô thấy chết không sợ nhắm mắt lại, vì cái giường lớn mềm mại kia, cô bất chấp tất cả, không phải chỉ là cắt tóc thôi sao.

Abe quơ múa cây kéo cùng dao cạo, giống như đang thành thạo thi triển một môn công phu, thật vô cùng linh hoạt.

Tóc tung bay, từng lọn tóc thi nhau rơi xuống, Bảo Nhi trong lòng đang ai oán nếu Abe muốn làm luôn cả nửa ngày giống như đang tập chống đẩy, mình sẽ biến thành một con nhím thôi.

Hồi lâu, chỉ nghe Abe hà hê nói: "Được rồi, có thể mở mắt."

Bảo Nhi cẩn thận nhìn về phía gương, chỉ thấy bên trong là một cô gái sạch sẽ lại thanh thuần, suối tóc dài, thẳng tắp thẳng tắp, thật là đẹp mắt, giống như trở lại một năm trước, thậm chí so với trước kia nhìn còn hoàn hảo hơn, ngay cả vết sẹo trên gương mặt cũng bị một chòm tóc như ẩn như hiện che đi, lộ ra một chút diễm đáng yêu.

"Cám ơn." Bảo Nhi rất cao hứng.

Abe hà hê thưởng thức một hồi tác phẩm của mình, vỗ vỗ bụng nói: "Đi nấu cơm đi, tôi đói bụng rồi!"

Sự cảm động trong lòng Bảo Nhi lập tức bị dập tắt hix, trong suy nghĩ của Abe ăn thứ nhất, ngủ thứ hai, chơi thứ ba, những thứ khác đều đứng sang một bên!!!

Nấu mì thôi. lúc ăn mì, Tịch Nhan ngẩng đầu liếc Đào Bảo Nhi một cái, thấy vết sẹo trên khuôn mặt trắng nõn của cô, cảm giác rất chướng mắt.

Sau khi ăn xong, Tịch Nhan đưa cho Bảo Nhi một cái hộp nhỏ trong suốt nói: "Xóa sẹo đi."

Bảo Nhi nhớ tới vừa rồi bị hất ném vào trong bồn tắm thật thê thảm, ánh mắt nhìn Tịch Nhan tràn đầy oán niệm, thận trọng mở cái hộp trong suốt, lập tức bị hấp dẫn. Bên trong là cao thuốc thật đẹp, giống như thủy tinh màu hồng, tuy chỉ lớn hơn móng tay cái một chút, nhưng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng rất dễ chịu.

Tiểu Bàn mắt lộ ngân quang, hâm mộ nói: "Đây chính là thuốc tẩy sẹo tám trong tám tẩy, anh họ thật thiên vị."

Bảo Nhi cái trán một hồi vạch đen, tám trong tám tẩy.

Trước lúc ngủ,

Đào Bảo Nhi do dự lấy một chút cao thuốc màu hồng, sau đó nhìn chằm chằm gương ngời: nếu là giả thuốc, liền đem Tịch Nhan hàm cho Abe ăn.

Cô chớp mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy vết sẹo nhạt một chút.

Vì vậy, Bảo Nhi lại xoa mấy cái.

Giống như lại nhạt một chút.

Bảo Nhi liều mạng xoa, cho đến vết sẹo gần như biến mất, lưu lại làn da trắng hồng.

"Thật sự là Tám xoa bát tẩy. Về sau đánh nhau không cần phải lo nữa." Cô hưng phấn lăn lộn ở trên giường, lăn tròn mấy vòng, vẫn còn ở trên giường, thêm mấy vòng, vẫn còn ở trên giường!

Giường thật lớn.

Mở mắt ra, trên trần nhà treo đèn thủy tinh khổng lồ ánh sáng lóng lánh giống như kim cương, Bảo Nhi bò dậy, ở trên giường liều mạng nhảy giống như khi còn bé.

Giường thật mềm, giống như chơi nhảy giường một dạng, cô có thể nhảy bắn lên, cô chơi thật cao hứng, huơ tay múa chân bắt đầu ca hát, hát si mê, hát gào khóc thảm thiết, một chút giữ ý cũng không có, hơn nữa lực xuyên thấu rất mạnh.

Phòng khách, Abe không nhịn được run lên, khăn trương nhìn Tịch Nhan nói: "Cô gái kia không phải là Người Sói biến thân đấy chứ."

Abe này cực yếu đuối vóc người cũng cực kỳ đầy đặn nhưng cũng đặc biệt nhạy cảm, đặc biệt nhất gan, thấy gió thổi cô lay liền muốn trốn đi, có tình biến thành con dơi mục tiêu dễ thấy bay thẳng ra cửa lớn, hơn nữa bay thật chậm!

Tịch Nhan vẫn là lạnh lùng như pho tượng, chỉ là khi đối mặt với đêm tối khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Trong Cổ bảo yên tĩnh có một con người hoạt bát..... rất thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Nhi cưỡi chiếc xe cũ kỹ lao tới trường học, linh hoạt lách qua giữa các xe đang tắc đường.

Dài tóc dài màu đen tung bay, để lại cho người đi đường ấn tượng sâu sắc, từng trận huyết sắc đuổi theo sau.

Bảo Nhi tiện tay đem bữa ăn sáng đang ăn dở đặt vào trong xe một thanh niên đang huyết sắc, đưa tới một hồi chửi mắng: "Đồ con gái xấu xí, mày chờ đó cho tao."

. Bảo Nhi đi thẳng cũng không thèm quay đầu lại, dù là về ngoài đã khôi phục, nhưng tính tình của cô không có khôi phục, cô cũng không phải là ngoan ngoãn.

Lớp mười (ba) vẫn vĩnh viễn là hò hét loạn lên.

Đùa giỡn, trang điểm, nói chuyện phiếm, nghịch điện thoại di động, đủ loại kiểu dáng, duy chỉ không có học.

Đào Bảo Nhi ngẩng đầu tiến vào phòng học.

Nơi này, đột nhiên yên tĩnh.

Thoáng qua, âm thanh càng lớn.

Trong lớp học sinh nam nháo nhác hỏi nhau: "Bạn gái xinh đẹp này là mới tới sao? Mới tới sao?"

Các nữ sinh hỏi thăm lẫn nhau: "Cô nàng này là em của bạn sao? Là em của bạn sao?"

Bảo Nhi trực tiếp đi về phía vị trí của mình, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Phòng học, lần nữa an tĩnh.

.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lại đánh nhau

Trường Nam Trung ngoài chương trình giáo dục chung, còn có khóa học lễ nghi, khóa học đấu kiếm, khóa học về nhạc khí

Chỉ cần có tiền có quyền, hoặc có chút thành tích cũng có thể ở trường học tìm được địa bàn của mình.

Đào Bảo Nhi không thuộc về bất kỳ một loại nào trong đó, cô không có bạn bè, cô luôn là giương nanh múa vuốt, không cùng người khác thân cận, có lẽ đây cũng là một loại phương thức bảo vệ mình. Nếu như ngay cả người cha thân yêu nhất cũng không quan tâm đến ý đến mình, thanh mai trúc mã cũng sẽ bởi một câu nói của người khác mà thay đổi thái độ, như vậy những người chỉ là ngồi chung một chỗ này càng không thể nào đáng để tin tưởng.

Phòng học rất an tĩnh, tất cả mọi người nhìn vào chỗ ngồi Đào Bảo Nhi.

Chuông vào học vang lên, thầy giáo ngữ văn liền đi vào, đối mặt cảnh tượng yên tĩnh như thế còn có chút không thích ứng.

Cả buổi trưa, lớp mười (3) ban cũng tán ra không khí quý dị, có lẽ là bởi vì mỗi người cũng đã từng cười nhạo khi dễ Đào Bảo Nhi, nên không có ai là không biết xấu hổ dám tiến lên nói chuyện với cô.

Đào Bảo Nhi ở trường học cũng coi như là một người nổi tiếng, nhưng là nổi với những tiếng đồn xấu. Lời đồn đãi, cô mới học cấp hai đã có bạn trai, đánh nhau, hút thuốc lá, qua lại với thiếu niên bất lương, ra vào quầy rượu, bởi vì tính cách phóng đảng bị trong nhà ném tới trường học không quan tâm Dị chút.

Mà cô gái ngây thơ trong sáng trước mắt, ấy là Đào Bảo Nhi trong truyền thuyết sao? Giống như những lời đồn đãi, cô vốn là ngoại hình trang điểm son phấn thật dày giống như trước kia mới tương xứng, đột nhiên bỏ đi những thứ kia, không nghĩ tới lại có thể trở thành một cô gái như vậy, những lời đồn đãi kia có lẽ có chút không đáng tin.

Bảo Nhi cũng không để ý tới cái nhìn của người khác, bởi vì cô không thêm để ý bọn họ, cho nên bọn họ ghét cô, thích cô, tha thứ cô, đều cùng cô không liên quan.

Phải nói buồn bực nhất, chính là Đào Thi Thi.

Cô ta ở Nam Trung rất thoải mái, thành tích tốt, nhân duyên tốt, gia cảnh tốt, dáng dấp tốt, đối lập Đào Bảo Nhi nghèo túng, mỗi một ngày tâm tình cũng rất tốt.

Không nghĩ tới, hôm nay lại có người nói, Đào Bảo Nhi thay đổi, trở nên xinh đẹp hơn cả thực nữ, làm lời đồn đãi mình tung ra tự nhiên bị nghi ngờ.

Đào Thi Thi rất căm giận.

Cô lập tức dẫn người tiến về phía lớp mười (3) ban.

Chỉ thấy Đào Bảo Nhi yên lặng ngồi ở vị trí của mình, rất trong sáng, rất đẹp, lại khiến Đào Thi Thi có cảm giác không đất dung thân.

Đào Thi Thi ác độc nghĩ, xem mày có thể xinh đẹp bao lâu.

Cô nói với những fans hâm mộ Doãn Thiên đang ở sau lưng: "Đào Bảo Nhi ăn mặc thành ra như vậy, nhất định là lại muốn quyến rũ Doãn học trưởng."

"Đánh nó!" Các cô gái ý chí chiến đấu sục sôi.

Đào Bảo Nhi đã nhìn thấy họ, mắt cũng bốc lửa, đặc biệt là Đào Thi Thi đứng ở phía sau. Cô nhớ lần trước chính là vì nó nói cái gì đó, mình mới bị một đám người ấu đả, trên mặt cũng lưu lại vết sẹo đầu tiên.

Thấy một nhóm người khí thế hung dữ tiến tới, mọi người tự động lùi ra xa, học sinh nữ nhìn có chút há hê đứng xem náo nhiệt, học sinh nam ngược lại có chút không đành lòng, chỉ là xét đến danh tiếng trường ngày của Đào Bảo Nhi, không có ai tự nguyện ra mặt.

Mười đứa con gái đồng loạt xông lên, nghe thanh âm cũng rất thảm thiết.

"Mày còn muốn quyền rũ Doãn học trưởng sao, mày đã quên những lời bọn tao nói rồi hả? Gặp mày một lần bọn tao đánh một lần." Một đám con gái cầm cây kéo đem mái tóc dài của Đào Bảo Nhi cắt nham nhở, trên mặt cũng có vết rạch.

Có lẽ là bởi vì đang ở trường học tay chân đầm đìa thêm một hồi rồi lại cắt tóc, đám con gái liền cười hi hi rồi tản đi.

Bảo Nhi cuộn tròn thân thể, nằm ở góc, không nhìn người khác, cũng không kêu người giúp một tay, tự mình gắng sức bò dậy, thu thập cặp sách, yên lặng rời khỏi sân trường.

Chẳng biết tại sao, một màn này thậm chí so mới màn đánh người vừa rồi... Cảnh tượng càng làm cho mọi người rung động, không người nào dám tiến lên nói chuyện cùng Đào Bảo Nhi, cứ như vậy yên lặng nhìn cô rời đi.

Bảo Nhi trở lại biệt thự, chưa bước vào cửa, đã lớn tiếng kêu: "Tôi đã trở về."

Nếu đã chọn sống ở nơi này, thì cứ coi như đây là nhà đi, hô to một câu như vậy khiến cô có cảm giác như trở về ngôi nhà trước kia của chính mình.

Mới vừa vào cửa, chỉ thấy Tịch Nhan chau mày nhìn mình, ánh mắt kia tựa như rất bất mãn, giống như nhìn chó cưng của mình ra ngoài chơi lại bị con chó khác cắn cho tã toi quay trở về vậy.

Vì vậy, nghênh đón Đào Bảo Nhi chính là một cánh tay mạnh mẽ.

"Bùm!"

Đào Bảo Nhi lại bị Tịch Nhan xách lên, ném vào bồn tắm, còn là chúi đầu xuống, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

Cô nỗ lực bò dậy, tức miệng mắng to, "Đồ điên, a a a a!"

Tịch Nhan đã tiêu sái biến mất.

Mắng một mội, Đào Bảo Nhi nằm ở trong nước nóng, uất ức khóc.

Có lẽ là nước nóng làm cho cô thấy thư thái, có lẽ là trong nước khóc dễ dàng hơn.

Đợi cô tắm xong đi ra, Abe đã đứng đợi cô rất phần nộ: "Tôi là thợ làm tóc chuyên nghiệp cho nữ hoàng, biết bao nhiêu danh nhân sau khi tôi làm tóc cho, bọn họ đều cố giữ hai tháng cũng không muốn gội đầu. Còn cô!!!"

Đào Bảo Nhi chọc chọc vào cái bánh ngô hình con gà, lỗ mũi hồng hồng, mắt hồng hồng không lên tiếng.

Abe mềm lòng: "Ngồi xuống đi, tôi sửa lại cho cô một chút."

Hắn lần nữa quơ múa nâng cây kéo cùng lược, cũng hỏi: ""Làm sao mà cô lại biến thành như vậy?"

"Đánh nhau."

"Là bị đánh thôi." Abe hai tay lưu loát, cùng thân thể mập mạp của hắn không hề tương đồng.

Một lát, chuồng gà biến mất.

Đào Bảo Nhi tâm tình tốt hơn một chút, tức giận chu môi: "Mười tên đánh một, kết quả sẽ là như vậy, nếu không tin cậu hãy thử xem."

"Xuy, cô chính là quân gia của bọn tôi sao, thật mất mặt. Nhớ năm đó. Tôi ở trên chiến trường Triều Tiên, một người đánh một tiểu đội." Abe dương dương tự đắc.

Bảo Nhi hỏi: "Triều Tiên là ở bên cạnh Iraq sao?"

Abe im lặng, nói: "Xem như thế đi."

Trên lầu Tịch Nhan cũng không nói, nghĩ thầm, bây giờ loài người, đều là ăn cỏ lớn lên sao?

. Hắn tiếp tục gặm cà rốt.

Nửa giờ sau, Abe chấp tay trước ngực: "Tốt lắm."

Bảo Nhi không kịp chờ đợi nhảy dựng lên, soi gương nhìn chung quanh, miệng nói: "Không nghĩ tới cậu ngoại trừ cắt bớt đi lại còn có thể tỉa lại đẹp như

vậy."

Abe mỉm cười nói: "Tôi nói lại một lần, tôi đã là thợ làm tóc chuyên nghiệp cho nữ hoàng!"

Đào Bảo Nhi có chút buồn nói: "Đáng tiếc không biết cái kiểu tóc này có thể duy trì bao lâu."

Abe hả hê nói: "Vô luận tóc của cô ngắn hay dài, tôi đều có thể tạo ra những kiểu tóc đẹp mắt."

"Nếu lại bị kéo cắt cho nham nhở, cũng có thể sao?"

Abe cau mày không hiểu: "Tại sao phải bị cắt bỏ."

"Đánh không lại họ, cũng sẽ bị cắt tóc."

Tịch Nhan đã không muốn nghe tiếp nữa, yên lặng trở về phòng.

Abe nặng nề thở dài, thầm nói: chẳng lẽ năm nay là năm hạn của mình sao?

Hắn nghĩ một chút, bất đắc dĩ nói: "Tôi dạy cho cô một chút công phu phòng thân. Chăm chỉ học, đánh tám tên mười tên không thành vấn đề."

Bảo Nhi tò mò gật đầu.

10 phút sau.

Abe hô to: "Đánh, đánh!"

30 phút sau.

Abe hô to: "Đi hai bước, đi hai bước."

1 giờ sau.

Abe hô to: "Cô đánh một cái, cô dùng sức đánh ra một cái."

2 giờ sau.

Abe tự lẩm bẩm: "Tôi không muốn đánh."

2 giờ sau.

Bảo Nhi nhàm chán nói: "Cậu đánh một cái, cậu dùng sức đánh ra một cái a."

Abe khẽ thở dài nằm trên mặt đất, cái bụng hướng lên trời, nói: "Cô nghỉ ngơi dưỡng sức đi, đừng có mà ở đây khi dễ tôi."

Đào Bảo Nhi cũng giả chết nằm trên mặt đất, nghiêng đầu hỏi: "Có biện pháp nào dùng một chiêu nhất định sẽ thắng không?"

"Đi đường tắt, thì không thể nào trở thành cao thủ hàng đầu."

Đào Bảo Nhi hỏi: "Cậu cảm thấy tôi có thể làm cao thủ hàng đầu sao?"

.....

Abe lật người lên, chấp nhận mà nói: "Tôi dạy cô một chiêu này, sẽ tất thắng đi!"

Chỉ luyện tập một chiêu, Bảo Nhi rất nghiêm túc.

Cô đứng ở trong phòng khách, không ngừng hô to khẩu quyết:

Tay trái bạt tai, tay phải đâm vào mắt, đùi phải vận đủ sức lực đá mạnh từ dưới lên, đá dứt khoát!!

Trong phòng, Tịch Nhan nhìn cả rớt trên tay, đột nhiên rất ưu thương.

Abe thật béo rung động: "Thật tàn bạo!"

Trước lúc ngủ, Bảo Nhi bôi cao thuốc màu hồng lên vết thương, tỉnh dậy, lại khôi phục như trước rồi.

Ngày thứ hai.

Đám fans hâm mộ Doãn Thiên kinh ngạc phát hiện, Đào Bảo Nhi lại vẫn dám đến trường học.

Hơn nữa, mặc dù cắt tóc ngắn, vẫn cực kỳ xinh đẹp.

Nếu như nói ngày hôm qua thì là thiếu nữ ngây thơ trong sáng, vậy hôm nay chính là thực nữ dí dỏm đáng yêu.

Đào Thi Thi trong nháy mắt mặt đầy tức giận.

"Đi đánh nó." Đào Thi Thi lần nữa khích lệ tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Càng đánh càng hăng

Đào Bảo Nhi lần nữa bước vào lớp mười (3) ban, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Ngày hôm qua thấy cô chặt vật như vậy rồi khỏi, không nghĩ tới chỉ chớp mắt đã trở lại, lại còn xinh đẹp hơn, càng chiến đấu càng dũng cảm, có mấy người cũng thầm bội phục cô.

Thị giác của các nam sinh bị tấn công mãnh liệt.

Đào Bảo Nhi thật là xinh đẹp, khí thế kia rất đẹp nha.

Chỉ là cô đã chọc phải một bầy con gái điên cuồng, không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy thôi.

Không khí lớp mười (3) ban bỗng trở nên quý dị. Thịnh thoảng liền có người nhìn xuống chỗ Đào Bảo Nhi xem một chút. . . rồi cuộc rất nhanh đến giờ tan học, một bạn nữ đeo kính ngồi bên trái Đào Bảo Nhi lấy dũng khí đã chạy tới nói với Đào Bảo Nhi: "Cái đó... họ lại tới, cậu hãy đi từ cửa sau, nhanh đi."

"Cám ơn." Đào Bảo Nhi không nghĩ tới sẽ có người báo tin, cô từ trước đến giờ ân oán rõ ràng, đối với cô bé kia cười cười, cũng không có rời đi.

Đào Thi Thi tâm tình khó chịu cả ngày, thật vất vả đợi đến giờ tan học, quyết định muốn đánh Đào Bảo Nhi một trận ra trò, cô ta quá không biết xấu hổ rồi lại còn dám đến. Một lũ con gái nghênh ngang đi tới lớp của Bảo Nhi còn cho người canh gác bên ngoài, phòng ngừa thầy giáo tới đây.

Trong lớp có một bộ phận nữ sinh là giống như hôm qua xem náo nhiệt, cũng có một phần có chút lo lắng, nam sinh tựa hồ cảm giác mình hơi mất mặt, ngay trong lớp lại để cho nữ sinh lớp khác công khai đi vào khi dễ nữ sinh lớp mình.

Đào Bảo Nhi đứng lên, lấy tay nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, lộ ra vành tai trắng hồng, như vậy lại khiến người ta có cảm giác mờ ám, lại làm cho mắt của những nam sinh đứng xung quanh đỏ rực lên.

"A!"

Cô hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải cho Đào Thi Thi một bài học, nhìn chằm chằm vào cô ta đang đứng trước đám người kia, thừa dịp mọi người chưa kịp phản ứng, hô to một tiếng, tiến tới cho Đào Thi Thi một cái bạt tai.

Tốc độ cực nhanh, khi mọi người còn đang lo lắng cho Đào Bảo Nhi, chỉ thấy cô:

Tay trái bạt tai, trúng! Tay phải đâm vào mắt, trúng! Đùi phải, vận đủ sức lực, đá mạnh từ dưới lên, dứt điểm chính xác! !

Kết thúc!

"Bùm!"

Đào Thi Thi giống như một cái khăn lau, nhẹ nhàng ngã xuống.

Mọi người bị dọa sợ, quá hung tàn rồi.

Chỉ là, lũ con gái cậy có nhiều người, lấy dũng khí, lại vây lại.

Chỉ thấy, một đứa con gái tiến lên, bị bạt tai, ngã xuống. Chỉ thấy, lại một đứa con gái lên, tránh được bạt tai, mắt sưng lên, ngã xuống. Chỉ thấy, một đứa con gái lại lên, tránh được bạt tai, tránh được cú đâm vào mắt, bị kẹp chân, ngã xuống.

Chỉ chịu bạt tai, là đứa con gái may mắn, bị đâm vào mắt, là đứa con gái may mắn. Cuối cùng, mấy đứa con gái còn lại là bất hạnh.

"Cùng nó liều mạng!" Đám fans hâm mộ nổi điên, liều mạng xông lên, thật hung tàn.

Cuối cùng, tất cả đều nằm xuống một không nhúc nhích được, Đào Bảo Nhi vẫn đứng, cô mặt đầy máu, tóc lại bị cắt không ít.

Nhưng cô vẫn nở nụ cười, thu dọn đồ đạc, rời khỏi sân trường, lưu lại một đám bạn học nhìn theo với ánh mắt sùng bái.

Đám nữ sinh khắp khếnh bỏ đi, cũng không dám đi tìm thầy giáo, tất cả rồi rít trở về nhà. Mà Đào Thi Thi cũng không có hạnh phúc như vậy, gương mặt, lỗ tai cùng ngã ba đường của cô ta đều rất đau, bị đưa đến bệnh viện.

Bảo Nhi trở về biệt thự, Tịch Nhan gặp cô một thân nhếch nhác, biểu tình gì cũng không có, trực tiếp ném vào bồn tắm.

"Bùm!"

Bảo Nhi vuốt đầu óc của mình, sớm muộn sẽ bị té ngu mất thôi, tên Tịch Nhan đáng chết, quá bạo lực rồi! Lớn lên đẹp trai thì rất giỏi sao!!

Ngoan ngoãn ở bồn tắm tắm xong, Bảo Nhi rất là vui về đi đến tìm Abe.

"Abe, Abe, Abe, Abe, Abe." Bảo Nhi giống như con ruồi cứ bám lấy Abe mà lải nhải.

Abe không để ý tới.

"Abe, cậu không phải là rất thích ăn tôi sao, tôi sẽ đi mua cho cậu ngay bây giờ, buổi tối tôi sẽ làm mì trộn tôi, có được hay không, Abe, Abe, Abe." Bảo Nhi chân chó nịnh nọt mà nói.

Abe vừa nghe mì trộn tôi. Lệ rơi đầy mặt, khắp cả nhân loại, cô gái này chính là khắc tinh của hắn.

Chấp nhận cảm kéo lên, lại cắt cho Bảo Nhi một mái tóc ngắn, trong miệng lẩm bẩm: "Tôi là thợ làm tóc chuyên nghiệp cho nữ hoàng, người ta ba tháng đều không gội đầu a không gội đầu, cô cư nhiên một ngày đổi một kiểu. Ba Lạp Ba Lạp."

Chờ Abe ngừng cầu nhàu, tóc Bảo Nhi từ ngang lưng hoàn toàn biến thành tóc ngắn, khuôn mặt cô ngũ quan rất đẹp, mái tóc dài của cô thường che mất một phần khuôn mặt, nhưng trải qua sự chỉnh sửa của Abe, tất cả ưu điểm đều bộc lộ ra, lúc Abe cắt tóc cho cô, hai mắt cũng tròn tròn đầy ngạc nhiên.

Abe hài lòng nhất với mái tóc ngắn này của cô, thận trọng nói: "Ngày mai cô phải giữ được kiểu tóc này cho tôi, nếu còn làm hỏng, tôi không bao giờ cắt cho cô nữa."

Lúc ăn cơm, Tịch Nhan cũng nhìn Bảo Nhi không chớp mắt, khiến cho cô không được tự nhiên.

Abe dương dương hã hê khoe khoang nói: "Tịch Nhan, không tệ đi, không nghĩ tới cô bé này sửa sang một chút liền rất xinh đẹp."

Tịch Nhan cầm cà rốt trong tay, ưu nhã phun ra hai chữ: "Thích hợp."

Sau khi ăn xong, Đào Bảo Nhi tiếp tục đi quán Abe, "Abe, chiều thức ngày hôm qua cậu dạy dùng thật tốt, nhưng là quá nhiều người sẽ không kịp thi triển, có hay không chiều thức một có thể đánh 500 đi. Mái tóc này cậu đã rất cực khổ mới cắt được, tôi sợ lại bị họ cắt cho nham nhở mà thôi."

"Một chọi 500? Nhớ năm đó. Chiến tranh ZNV", tôi gặp 100 tên lính liền chuẩn bị chạy."

"Vậy mà cậu chạy thoát hay sao?"

"Chạy trốn nhưng có bí quyết. " Abe được Bảo Nhi khen một cái lại có điểm lằng lằng.

"Thật? Vậy cậu dạy tôi."

"Được rồi." Abe đột nhiên nhớ đến cái gì, hỏi: "Người biết ZNV ở nơi nào sao?"

"Châu Phi?"

Abe.

Tịch Nhan.

Vì vậy, sân cỏ rộng lớn trong biệt thự thành sân huấn luyện của Đào Bảo Nhi.

"Mau! Mau! Mau!" Abe sử dụng toàn bộ sức mạnh quát.

Tịch Nhan mặc tây trang cầm cà rốt đứng ở phía trước cửa sổ nhìn Đào Bảo Nhi ở trên sân cỏ chạy tới chạy lui, giống như một chú chó con đang cao hứng, khoe miệng lại không tự chủ nhếch lên.

Cùng lúc đó, Đào gia náo loạn, Đào cha rất tức giận, con gái Thi Thi luôn luôn khéo léo đáng yêu tự nhiên bị người đánh vào bệnh viện, hơn nữa người đánh nó còn là một đứa con gái khác của mình.

Đào cha nghĩ gọi Đào Bảo Nhi về để giáo huấn lại, mới phát hiện không thể tìm được. Không có số điện thoại ở ký túc xá của nó, cũng không mua đi động cho nó, thế nhưng mình lâu rồi cũng không có quan tâm tới đứa con gái này rồi ?

.

Vô cùng vui vẻ, Bảo Nhi ở sân cỏ chạy một đêm, ngày hôm sau tinh thần vẫn phấn chấn, sáng khoái.

Abe thờ dài, trẻ tuổi thật tốt!

Khi Bảo Nhi xuất hiện lần nữa ở Nam Trung với mái tóc ngắn, cô trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Không còn là thành phần bất hảo, không còn là một thiếu nữ đơn thuần, mà là Chiến Thành tên Sailor Moon.

Mỗi lần bị đánh, mặc kệ bao nhiêu hung tàn, ngày hôm sau cũng như không có chuyện gì vẫn đi học bình thường.

Đối lập hoàn toàn với đám con gái hâm mộ Doãn Thiên, cảm giác quái dị càng mạnh.

Người khác bị đánh ít nhất phải nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng Đào Bảo Nhi, càng đánh càng mạnh, càng đánh càng xinh đẹp, mỗi ngày một kiểu tóc, lần sau so với lần trước càng đẹp hơn.

Cô bạn kính cận ngưỡng ngừng chờ ở cửa phòng học, nhìn thấy Đào Bảo Nhi, nhẩn nhá nói: "Đào Bảo Nhi cô thật là anh dũng, xinh đẹp."

Sau đó, hoa si chạy.

Bảo Nhi không còn lời nào để nói, cô chạy.... lát nữa vào học không phải vẫn ngồi bên cạnh tôi sao.

Buổi chiều, trên sân thể dục.

Đào Bảo Nhi mới vừa đi tới sân banh bên cạnh, một quả bóng giống như là có mắt, rơi ở cạnh chân cô.

Một nam sinh to con xấu hổ chạy tới nhặt cầu, một đám nam sinh ở phía sau ồn ào lên.

Nam sinh đỏ mặt nhìn quả bóng bên chân Đào Bảo Nhi, bình thường nữ sinh cũng sẽ đem bóng nhặt lên đưa cho hắn, không nghĩ tới Đào Bảo Nhi xoay người bước đi. bước đi bước đi.

Tan lớp, lại một vị nam sinh xấu hổ tới đây, mượn sách Đào Bảo Nhi.

Rất cẩn thận cẩn thận thử dò xét, Đào Bảo Nhi cũng không ngẩng đầu..... cho mượn.

Nam sinh rất kích động trở về nói: "Con người cô ấy thật rất tốt, tôi mượn sách cô ấy, cô ấy không hề tức giận."

Sau đó, lại một vị nam sinh tới mượn sách.

Lại một vị nam sinh tới mượn sách.

Nam sinh lớp khác cũng tới mượn sách.

Nam sinh lớp mười một cũng tới mượn sách.

Nam sinh lớp mười hai cũng tới mượn sách.

Đào Bảo Nhi đầu đầu không ngẩng lên, muốn một quyển, cho một quyển, cho hết. Tay cô duỗi một cái, không còn sách.

Cô bạn mất kính rất uất ức nói: "Tôi đã không còn sách."

Đào Bảo Nhi "Nha" một tiếng, đối với nam sinh cuối cùng nói: "Nhớ đem sách trả trở về cho cô ấy."

Nam sinh trợn mắt há hốc mồm.

Mượn sách lại trả sách, cái này tương đương với có hai lần cơ hội đến gần mỹ nữ. Ngẩng đầu nhìn lại cô gái đeo kính bên cạnh, mắt kiếng độ dày 800 cũng nhìn lại chăm chăm, kính hải mà chạy.

Ngày hôm sau.

Đào Bảo Nhi đi tới nhà ăn ăn cơm.

"Ai nha, đồ cơm trưa của bạn rồi, tớ mua lại cho bạn một phần curry thịt bò thôi." "Ai nha, đồ curry thịt bò rồi, tớ lại mua cho bạn một phần gà xé cay thôi." "Ai nha, đồ gà xé cay rồi, tớ lại mua cho bạn một phần sườn xào chua ngọt thôi." "Ai nha, đồ sườn xào chua ngọt rồi, tớ lại mua cho bạn một phần curry thịt bò thôi."

Quần áo dơ bẩn. Tên này cứ như có ảo thuật lấy ra một bộ đồng phục học sinh mới tinh, tiến về phía Đào Bảo Nhi khoa tay múa chân, ai nha! Ngực hơi nhỏ một chút.

Đào Bảo Nhi không thể nhìn được nữa, một cước đạp hất ngã ngửa.

Nhưng sự kiện cơm trưa bị đánh đổ, còn liên tục xảy ra không ngừng.

Cô sức cùng lực kiệt trở về biệt thự, đi vào liền nhìn thấy sắc mặt không tốt của Tịch Nhan, giống như là không có việc gì để làm mỗi ngày liền cố ý đứng đợi cô tan học trở về. Bảo Nhi đã biết nguyên nhân rồi.

"Đừng lòi tôi, tự tôi đi vào." Bảo Nhi đã có giác ngộ, rất là vui vẻ liền nhắm phòng tắm xông thẳng vào.

Tịch Nhan không ngăn cản cô, chân mày nhíu chặt, cô bé này mỗi ngày đi học đều đánh nhau sao? Nghĩ đến cô cùng người khác tiếp xúc thân mật, Tịch Nhan liền có cảm giác khó chịu, cuối cùng cho rằng nguyên nhân là bởi vì cô cả người lem luốc làm bẩn sàn nhà.

"Lau sàn." Tịch Nhan chỉ chỉ sàn nhà.

"Ngày mai lau được không?" Bảo Nhi mệt chết đi được, một chút nhiệt tình làm việc cũng không có.

Tịch Nhan lắc đầu một cái, nhìn chăm chú vào Đào Bảo Nhi.

Đào Bảo Nhi không biết lấy can đảm ở đâu, có lẽ là càng chiến đấu càng dũng cảm, lại muốn làm cách mạng, cũng dùng sức lắc đầu.

Tịch Nhan không nói hai lời, xóc Bảo Nhi lên, thả xuống sàn nhà kéo kéo, lau lau, ném vào bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tuyển thủ thiên tài

"Bùm!" Một thanh âm vang lên, xen lẫn tiếng kêu tức giận của Đào Bảo Nhi.

Abe nhìn có chút há hê.

Hắn soi gương lắc lắc eo mập, dường như gần đây gần 0.5 cm, mấy hôm nay làm giáo viên cũng có kết quả tương đương như mình tập chống đẩy vậy.

Vốn kế hoạch của hắn là một ngày 24h 20 giờ vận động, bốn giờ ăn rau dưa, ba giờ đầu chỉ giả bộ ăn, một giờ cuối cùng mới là ăn thật.

Vậy mà, kế hoạch được treo ở góc kín đáo trên tường, hùng tâm vạn trượng nằm ở trên giường.

Buổi tối,

Đào Bảo Nhi tiếp tục luyện tập kỹ thuật chạy trốn, đây là lần cô cố gắng nhất, bởi vì không chỉ chạy trốn đám con gái điên đồ kia, mà còn phải trốn tránh những hành động quái dị của các bạn học khác, quần áo bị làm bẩn, trở lại còn có thể bị cái tên Tịch Nhan thích sạch sẽ kia chinh đốn.

Vừa chạy, Bảo Nhi vừa cùng Abe oán trách Tịch Nhan thật độc ác.

"Hắn lại coi tôi như cây lau nhà, dùng để lau sàn."

Abe nội tâm hết sức cao hứng, quả nhiên niềm vui là được xây dựng trên nỗi đau khổ của người khác.

"Cái tên đó coi vậy thôi nhưng mà cũng tốt lắm, nhớ năm đó.lúc chiến tranh xảy ra ở trên quần đảo Mã Lai, Tịch Nhan sai binh lính đi đào hầm, người binh lính kia cực tuyệt, kết quả, Tịch Nhan lấy hẳn làm cái xẻng, đào hố." Abe cười thật sảng khoái hai mắt nhắm chặt không nhìn thấy ánh mặt trời.

"Người binh lính kia sau đó thì sao?"

"Không có sau đó." Bàn Tử nghiêm túc suy nghĩ một chút đáp, sợ Bảo Nhi nghĩ sai, đang muốn mở miệng an ủi xuống.

Bảo Nhi chợt mở miệng hỏi: "Quần đảo Mã Lai ở Maldives sao?"

Abe. Yên lặng trở về phòng, vì sao cũng không tìm được tiếng nói chung, thật đau thương.

Tịch nhan đang đứng xem, vẩy vẩy củ cà rốt. Cô ta sẽ không thật sự là ăn cỏ lớn lên chứ?

Đào Bảo Nhi không để ý nhiều tới bọn họ, dồn hết sức để tiếp tục chạy vòng quanh, chiều số chạy chón này của Abe rất hữu dụng khi gặp phải đường cùng, cô vừa chạy vừa YY trong lòng: "tôi chạy nhanh như vậy, về sau Đào Thi Thi nếu còn dám trọc phá, tôi thấy cô một lần đánh một lần, nhiều người thì bỏ chạy, ít người tiếp tục đánh.

Cô đặc biệt thích loại cảm giác tốc độ này, gió ù ù thổi ở bên tai, dưới ánh mặt trời thán nhiên chạy, để cho cô cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Abe rất kinh ngạc, không nghĩ tới Bảo Nhi có thiên phú trong môn này.

Tịch Nhan nhìn điệu bộ cao hứng chạy của cô, tựa hồ tâm tình tốt hơn so với bình thường, nhẹ nhàng nhếch miệng.

Trường học,

Bảo Nhi một tay cầm sữa đậu nành, một tay cầm bánh tiêu, trên đường đi lên lớp học, mắt thấy mấy nam sinh quen mặt lại muốn tới đây đụng phải mình, cô lác mình nhanh như cơn gió tránh khỏi, nhìn lại đã không thấy người đâu.

Lúc này, nam sinh chuẩn bị va chạm xong then thùng nhắm mắt lại, nhiệt tình nói: "Ai nha, không cẩn thận đem bữa ăn sáng của bạn đụng rớt, tớ mời bạn ăn điểm tâm thôi. Thôi. Thôi."

Nào còn bóng dáng Đào Bảo Nhi nữa.

.

Cuộc sống của Đào Bảo Nhi có một chút xú thay đổi, không có ai cố ý đụng cô nữa, bởi vì cô có thể rất nhanh tránh được, cũng không có ai tới trêu chọc cô, bởi vì cô cũng không phải là một thực nữ, nhưng nhân duyên của cô vẫn là khá hơn.

Trong ngăn kéo thường sẽ xuất hiện các loại quà tặng nhỏ, cô chưa từng mở ra liền giao cho cô bạn mắt kính bên cạnh.

Mặc dù như vậy, quà tặng vẫn liên tục không ngừng đổ bộ vào ngăn kéo của cô, cửa lớp mười (3) giờ tan học sẽ luôn có người vây chặt kín.

"Nhìn đi, đó chính là Đào Bảo Nhi, thật là xinh đẹp đúng không." "Cô ấy rất lợi hại, mười mấy người cũng đánh không lại cô ấy."

Bảo Nhi đầu cũng không có ngừng lên, nghĩ thầm: mọi người khi thấy hết mồm sẽ mau quên thôi, sẽ mau quên thôi.

Cô ghét phiền toái.

Chỉ là, phiền toái cuối cùng sẽ đến.

Đào Thi Thi xuất viện.

Đào Thi Thi ở bệnh viện trong khoảng thời gian này, cô ta thật muốn điên mất rồi, mặc dù Doãn học trưởng thường xuyên đến thăm cô, nhưng mình bị Đào Bảo Nhi đánh vào mặt cùng mắt, khiến cả khuôn mặt sưng tấy, mắt cũng có một vòng thâm đen, khó coi chết đi được, mặc dù lại một lần thành công bôi đen hình tượng Đào Bảo Nhi ở trước mặt anh Doãn Thiên.

Còn có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở thân dưới, cô quả thực là rất khó mở miệng, cô không ngừng ở đại não khóc lớn trước mặt mẹ, nhưng mẹ thường ngày cũng luôn bệnh vực mình lần này cũng không có hành động gì, cha cũng chỉ nói mình chú ý đường thương thật tốt.

Tô Cầm dĩ nhiên là không thể nào cứ để cho con gái mình bị bắt nạt như vậy, nhưng là chồng mình giống như đột nhiên tỉnh ngộ cái gì, cảm giác mình đối với con gái lớn không quan tâm, khiến Tô Cầm rất thấp thòm, bà ta từ trước đến giờ đều thể hiện là người dịu dàng hào phóng có tri thức hiểu lễ nghĩa, không thể không nhìn xuống giọng điệu này, còn cố gắng tự trách: "Khánh Hoa, không bằng đưa Bảo Nhi trở về nhà ở đi, em cảm thấy từ trước tới giờ nó vẫn không hề thích mẹ con em, nhưng không nghĩ tới nó lại có thể động thủ đánh Thi Thi, hai người là cha con ruột thịt với nhau, nó sẽ không đối xử với anh như vậy. Trong khoảng thời gian này em mang theo con trai cùng Thi Thi đi ra bên ngoài ở thôi."

"Không được, Tô Cầm, em vì anh đã hy sinh rất nhiều, hôm nay thật vất vả mới được ở chung một chỗ, anh tại sao có thể để cho em chịu khổ." Nghe vợ nói như vậy, một chút tự trách về sự sơ sài không quan tâm tới Đào Bảo Nhi trong lòng Đào Khánh Hoa lập tức vui đi rất nhiều, huống chi thấy Thi Thi vẫn còn ở bệnh viện, Đào Khánh Hoa không biết mình rốt cuộc là tự trách hay là tức giận, đáy lòng thật ra thì hơn nửa là tức giận con gái đã thoát khỏi sự quản lý của mình mà thôi.

Vừa an ủi, hai thân thể vừa quấn quýt, Đào Bảo Nhi lại bị vút xuống sau lưng đi.

Đào Bảo Nhi cao hứng tự tại, cô đối với người cha này đã hoàn toàn thất vọng, nếu như không phải là bởi vì vườn hoa trong nhà còn lưu lại chút dấu vết của mẹ, cô thậm chí không muốn trở về nhà.

Đào Thi Thi vừa đến trường học liền tìm đám con gái kia cùng nhau kể lể than thở, cô bị thương nặng nhất, trở lại sau cùng, oán khí cũng lớn nhất, gặp mặt liền nói: "Lần này, chúng ta phải tính toán tốt, tìm cơ hội mai phục Đào Bảo Nhi."

Hoàng Lệ Hoa lập tức nói: "Những ngày này, chúng tớ đều ở đây quan sát Đào Bảo Nhi, cô ta buổi trưa thường đến phòng thí nghiệm sau sân cỏ. Nơi đó rất vắng vẻ, thích hợp để ra tay."

"Cô ta giống như thích tìm nơi có ánh mặt trời, chúng ta đến lúc đó núp ở trên cây, nhảy xuống trực tiếp đánh chết cô ta." Trong đám fans hâm mộ, con bé ú Tiểu Nguyệt Nguyệt nhao nhao muốn thử.

Đào Thi Thi kẹp chặt chân, hỏi nó: "Bạn sẽ leo cây sao?"

Tiểu Nguyệt Nguyệt lắc đầu, lại nói: "Rồi sẽ có thôi."

Đám fans hâm mộ nhất loạt cùng lắc đầu.

"Chỉ là, cô ta ngày ngày nằm ở nơi đó phơi nắng, thế nào mà da lại không hề bị đen?"

"Đúng vậy a, da thật là trắng, một chút rám nắng cũng không có, đáng ghét."

"Không biết dùng là loại kem chống nắng gì."

"Lại còn càng ngày càng trắng hồng."

Người ái mộ mục tiêu nhanh chóng lệch ra lâu rồi.

Hôm sau.

Đám thành viên fans hâm mộ mang theo kéo, dao nhỏ. Đào Thi Thi còn cống hiến một cái tông đơ chạy bằng điện, thầm nghĩ: mày không phải là đánh một lần liền đổi một kiểu tóc sao? Lần này, đem tóc mày cạo sạch, xem mày còn phách lối nữa không.

Lúc kiểm tra trang bị, con bé ú Tiểu Nguyệt Nguyệt bị tìm ra một hộp kem cạo râu.

"Cái này dùng để làm gì vậy?"

"Tớ lo lắng không biết làm thế cô ta có bị đau lắm không? Nếu bôi cái này nên sẽ đỡ đau hơn, có lẽ cô ta cũng không từ chối." Tiểu Nguyệt Nguyệt nhăn nhó nói ra ý tưởng.

Tất cả đều ném ra ánh mắt khinh thường.

Bảo Nhi hip mắt, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, cảm thụ gió thổi vi vu bên tai, nhìn qua thật nhàn nhã.

"Đi ra đi!" Bảo Nhi đột nhiên đứng lên, rất tùy ý vỗ vỗ cò bám trên người.

Đám fans hâm mộ bước ra sau lùm cây, hai mặt nhìn nhau. Mọi người hiển nhiên vẫn có ám ảnh, mặc dù nhiều người, nhưng cũng không có ai dám xông lên trước.

Đào Thi Thi không nhịn được, quên mất sự thâm hiểm trước xông tới.

Bảo Nhi không có chạy, cứ như vậy chạy, quá tiện nghi cho Đào Thi Thi rồi, mình còn chưa có đi tìm cô ta, cô ta lại tự đưa lên cửa rồi.

Cô thân thể linh hoạt nhích tới gần Đào Thi Thi, cô ta còn không kịp phản ứng, cái tông đơ điện kia đã ở trên tay cô.

"Ai nha, mày ngay cả dụng cụ cũng đã chuẩn bị xong? Là muốn cầu xin tao cắt tóc cho đúng không?" Bảo Nhi chưa bao giờ lấy ân báo oán.

Tông đơ rất sắc bén, là Đào Thi Thi cố ý chuẩn bị.

Điện đã được nạp đầy chờ phát động.

Nhưng là giờ phút này, Đào Thi Thi hi vọng mình quên sạch điện a.

Đào Bảo Nhi khẽ bật công tắc, tông đơ chấn động phát ra âm thanh "Ông ông", tung hoành càn khôn đại na di trên đầu Đào Thi Thi.

Mái tóc đen nhánh, nhẹ nhàng bay lên, tán loạn ở bốn phía.

Đám fans hâm mộ mọi người tròn tròn mắt.

Bên tai, chỉ có tiếng thét chói tai Đào Thi Thi.

Tóc không còn! Tóc không còn!! Tóc không còn !!!

Đào Thi Thi giờ phút này hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của Đào Bảo Nhi khi bị cắt tóc là như thế nào.

Các thành viên trong đám fans hâm mộ rốt cuộc mới có phản ứng, nhìn hình dáng Đào Thi Thi hiện tại cảm thấy một hồi mồ hôi lạnh, chỉ sợ người tiếp theo chính là mình.

Họ cùng nhau vọt lên. Chỉ thấy Bảo Nhi bỏ lại tông đơ, bắt đầu chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại cười nói: "Vốn là muốn đem toàn bộ cạo sạch cho mày, xem ra đồng bọn của mày thích đầu Âm Dương hơn, ha ha."

Vì vậy mọi người bị đá kích rồi, nhất là Đào Thi Thi, không để ý mình mới vừa xuất viện, quên kiểu tóc Âm Dương trên đầu, liền bỏ chạy đuổi theo.

Bảo Nhi tâm tình rất tốt, cười hi hi liễu mạng chạy, còn bắt chợt quay đầu lại trêu chọc họ.

Trong lúc vô tình, cô liền chạy tới sân tập chính.

"Mày có gan dừng lại cho tao." Một người vừa chạy vừa kêu.

"Mày có gan thì đuổi theo tao." Đào Bảo Nhi quay đầu lại làm mặt quỷ tiếp tục chạy.

Chạy chạy, vượt qua một cô gái mặc đồ thể thao, lại vượt qua một, lại vượt qua một. Vượt qua một chàng trai mặc đồ thể thao, lại vượt qua một. . . cô đã đem đám con gái kia ném lại xa lắc phía sau.

Bảo Nhi tiếp tục chạy, lại vượt qua một chàng trai mặc đồ thể thao, lại vượt qua một, xông qua một dải lụa màu đỏ.

Thầy huấn luyện viên trưởng đội thể dục, trong khoảnh khắc đó, nắm chặt đồng hồ bấm giây, vừa nhìn thời gian, nhìn lại một chút Đào Bảo Nhi vẫn còn đang chạy, kích động lệ rơi tung hoành: "Nhân tài a!"

.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Khi dễ bạn học

Thầy huấn luyện viên hết sức kích động khi phát hiện được một hạt giống tốt.

Chờ hần phục hồi tinh thần muốn đem hạt giống tốt gọi lại, Đào Bảo Nhi đã chạy không còn thấy bóng dáng.

.

Đào Thi Thi buổi chiều lại xin nghỉ, về nhà tìm mẹ nước mắt nước mũi thi nhau chảy khóc lóc kể lể.

Tô Cẩm cũng là bị chọc tức, không nghĩ tới mình dung túng Đào Bảo Nhi học cái xấu, trở nên hư hỏng, lại chuyên môn dùng để đánh con gái mình.

"Con còn khóc, nó thích đánh nhau chẳng nhẽ con cũng đánh nhau với nó sao? Nhiều năm như vậy mẹ luôn dạy dỗ bao bọc con, chẳng nhẽ con không hề biết động não hay sao!" Tô Cẩm vừa thất vọng lại đau lòng.

Sau khi nắng Đào Thi Thi một trận, Tô Cầm mang theo con gái đi sửa sang lại mái tóc, sau đó tốn một số tiền lớn mua mái tóc giả.

Đúng là hàng cao cấp, Đào Thi Thi đội vào lại giống như một mỹ nữ nhưng trong lòng vẫn rất khổ sở, âm thầm nghĩ cách trả thù.

Trải qua mấy lần thất bại trước, Đào Thi Thi không suy nghĩ tới sử dụng vũ lực nữa, mà cô cũng đã biết sợ rồi.

Trong giờ học, Đào Thi Thi lại chủ động đi tìm Đào Bảo Nhi.

"Có chuyện mau nói, có rắc mau phóng." Đào Bảo Nhi lạnh lùng đứng ở trước mặt cô ta.

Đào Thi Thi mặt uất ức nói: "Tôi là tới nói xin lỗi, mấy lần trước thật xin lỗi, là tôi không tốt."

Đào Bảo Nhi cau mày, nhớ tới trước kia lúc còn ở nhà, mỗi lần cô ta lộ ra loại vẻ mặt này, cũng sẽ vừa vụn xảy ra một chuyện gì đó, tỷ như cô ta đột nhiên ngã xuống, đột nhiên rơi lệ cầu xin mình. Mỗi lần cũng sẽ vừa đúng lúc cha nhìn thấy, sau đó liền quát mắng mình mãi không thôi. Trăm lần đều linh.

Lúc ban đầu Bảo Nhi đối với cha vẫn có chút kỳ vọng, luôn là không ngừng giải thích, hi vọng hắn sẽ tin tưởng cô, nhưng trong mắt của hắn chỉ có Đào Thi Thi là chịu uất ức.

Quả nhiên, cô quay đầu nhìn lại, thầy giám thị khối mười năm Lý Kim Tiền thân thể mập mạp đang vừa đong vừa đưa nhăm bên này đi tới.

Tô Cầm là vợ thứ hai của thương gia Đào Khánh Hoa, vì muốn được xếp vào hàng ngũ danh viện nên đã nhiều lần trợ cấp, làm từ thiện, lại đứng ra quyên góp cho trường Nam Trung, trở thành một trong những chủ tịch của trường.

Đối với con gái chủ tịch trường dĩ nhiên là muốn nịnh bợ thật tốt, cho nên Lý Kim Tiền vừa lại đây, nhìn Đào Thi Thi uất ức đáng thương rơi nước mắt, lập tức hóa thân thành Sứ giả chánh nghĩa, nghiêm nghị phê bình Đào Bảo Nhi.

"Tôi cái gì cũng không làm." Đào Bảo Nhi nhún nhún vai thích tin hay không thì tùy.

"Cô còn dám nói láo, nếu cô cái gì cũng không có làm, bạn học Đào Thi Thi tại sao phải khóc." Giám thị Lý rất tức giận, sự thật ngay trước mắt lại còn dám ngụy biện.

Bảo Nhi thấy Đào Thi Thi rung rung khóc, cùng mẹ kế kia thật giống nhau, hai người cũng không biết làm trò gì khác chi biết giả mù sa mưa khóc lóc, Đào Thi Thi thật là trò giỏi hơn thầy, khóc xinh đẹp hơn chút, dù sao cũng trẻ tuổi hơn.

"Bạn học Đào Bảo Nhi, cô bây giờ liền nói xin lỗi Đào Thi Thi, giữa các bạn học cùng lớp nên hòa thuận với nhau." Thầy giám thị thể hiện thiên vị Đào Thi Thi.

"Được." Ngoài dự đoán Đào Bảo Nhi rất dễ dàng đồng ý.

Giám thị Lý nhất thời có ấn tượng tốt đối với Đào Bảo Nhi, không có khiến hắn thêm phiền toái.

Xung quanh có rất nhiều người xem náo nhiệt, Bảo Nhi mặt thản nhiên đứng ở trước mặt Đào Thi Thi, đưa tay kéo mạnh mái tóc giả xuống nói: "Tôi khi dễ cô, thật xin lỗi."

Mọi người nghe tới đây không có phản ứng, đang nghe Đào Bảo Nhi nói câu xin lỗi kia, vừa khôi phục tinh thần đã thấy cái đầu trọc của Đào Thi Thi, nhất thời liền cười rộ lên, mấy người bạn thân thiết của Đào Thi Thi cũng không nhịn cười được.

Đào Thi Thi bị phần muốn chết, lúc này lại bật khóc, lao đảo nghiêng ngã chạy về nhà.

Lý học trưởng chỉ tay vào Bảo Nhi, liên tục nói: "Cô! Cô! Cô!"

Bảo Nhi mặt vô tội: "Thầy giám thị, là thầy để cho em đi nói xin lỗi, em cái gì cũng không làm, tại sao phải nói xin lỗi, không thể làm gì khác hơn là làm sai việc gì trước mới có thể nói xin lỗi."

Mọi người xem náo nhiệt chung quanh càng cười to, giám thị Lý thường ngày vẫn nổi danh xử lý vấn đề đều không phải dựa vào vấn đề, mà là xem gia cảnh, bị Đào Bảo Nhi cho một vỏ này, mặt đỏ lên.

"Cô lại còn cường từ đoạt lý, cô theo tôi đến phòng làm việc !" giám thị Lý phất tay bỏ đi, phía sau có một hồi tiếng huýt sáo đuổi theo.

Bảo Nhi đi theo, cũng không phải là lần đầu tiên tới chỗ này, thật ra nơi này đã rất quen thuộc với cô.

Đến phòng làm việc, giám thị Lý vẻ mặt giận dữ, ở trước mặt Đào Bảo Nhi vút xuống vài cuốn sách, "Cô viết bản kiểm điểm cho tôi, không viết xong một vạn chữ không cho phép về."

Thấy Đào Bảo Nhi chẳng hề để ý, Lý Kim Tiền thật sự bị chọc tức, học sinh thời nay càng ngày càng không ra gì, mắng không nghe, đánh cũng không thể đánh, sống sờ sờ cũng có thể khiến mình tức chết.

Vì vậy Bảo Nhi bị bắt ở lại phòng làm việc của giáo viên.

Bản kiểm điểm một vụn chữ, cô chuyển bút trong tay, nhìn giấy trắng trước mắt, trong lòng buồn bực nghĩ nếu như là Abe thì có thể thương lượng rồi.

Bị giữ lại trong phòng làm việc không chỉ có một mình Đào Bảo Nhi, mỗi thầy giáo khi đi vào cũng sẽ dẫn theo một học sinh phạm lỗi, phần lớn chỉ bị mắng đôi câu, có một vài người cũng bị giữ lại làm kiểm điểm, Bảo Nhi gây ra chuyện này khiến hẳn không biết phải giải thích với Tô chủ tịch như thế nào.

Đến trưa, các giáo viên trong phòng làm việc cũng đi ăn cơm, giám thị Lý tất nhiên cũng đi, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Đào Bảo Nhi một cái.

Bảo Nhi vẫn là nhìn chăm chăm giấy trắng trên mặt bàn ngăn người, trong lòng cũng không có gì là không cam lòng, nhưng cũng không biết viết cái gì.

Đối diện cô còn có một học sinh, đại khái cũng là bị phạt đi, nhưng mà cậu rất tự giác, vẫn chăm chú ngồi đọc sách, nhìn rất nghiêm túc.

Nửa giờ đã qua, cậu vẫn thủy chung ngồi ở đó đọc sách, tư thế cũng không hề thay đổi.

Đào Bảo Nhi đem cảm tỳ trên bàn, thật đói.

Lúc này phòng làm việc cũng không có một giáo viên nào, chỉ còn sót hai người bọn họ rồi, rất an tĩnh, chợt "Ọc... ọc.... ọc." Một hồi thanh âm thật dài vang lên, Bảo Nhi rất lúng túng, gần đây cùng Abe luyện tập chạy bộ đường như lượng vận động rất lớn, lại càng ăn nhiều hơn nữa.

Cậu ta khẳng định nghe được thanh âm này rồi, buông sách xuống, đẩy một cái mắt kiếng, hỏi Đào Bảo Nhi: "Tớ có mang theo đồ ăn, bạn chờ một chút!"

Cậu ta môi hồng răng trắng rất đẹp, chỉ là đeo một bộ tròn trịa mắt kiếng, xem ra có chút đàn đàn.

Cậu ta lấy ra một cái hộp cơm trong túi xách bên cạnh, bên trong cơm cùng thức ăn được sắp xếp rất khéo léo, cậu tiến đến ngồi bên cạnh Bảo Nhi nói: "Cùng nhau ăn đi, tớ mang theo rất nhiều."

Bảo Nhi đói bụng lắm, cũng không kiêu cách nữa, ăn.

Không gì có thể gắn kết tình bạn nhanh hơn là đồ ăn.

Chờ ăn xong, đã biết tên lẫn nhau.

Cậu ta gọi Lạc Bình An.

Cậu tựa hồ có chút ngây ngốc, Bảo Nhi ăn no có hơi sức rồi, bắt đầu khi dễ người rồi.

"Cậu cũng là bị phạt à? Cậu đang xem sách gì vậy? Chúng ta trao đổi nhé! Cậu giúp tôi viết bản kiểm điểm, tôi sẽ giúp cậu đọc sách." Bảo Nhi mở mắt to, mắt cũng không chớp, mặt không đỏ, tim không đập mạnh khi để cái tên vừa cho cô ăn.

Cậu đỏ mặt đỏ đồng ý, cầm sách trên tay đưa cho Đào Bảo Nhi.

Bảo Nhi cầm lấy và xem xét, "Phòng tránh côn trùng độc hại"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vào đội Tennis

Phòng làm việc khôi phục an tĩnh.

Bảo Nhi đọc nhanh như gió lướt qua cả quyển sách này, Lạc Bình An cầm bút soạt soạt soạt bắt đầu viết.

"Cậu có biết cần phải viết về cái gì không?" Bảo Nhi tò mò hỏi.

Lạc Bình An gật đầu một cái, "Mới vừa rồi thầy giám thị nói rất là lớn tiếng, tớ cũng có nghe thấy."

Tay của cậu không có ngừng, tiếp tục viết, có thể ngồi ở bên cạnh cô, Lạc Bình An thật cao hứng.

Hắn biết Đào Bảo Nhi.

Ngày đó cậu ôm một xấp sách đi trên đường, lại bị bạn học đụng ngã, mắt kính cũng rớt, Bạn học đùa giỡn chạy, cậu ngồi chồm hồm trên mặt đất tìm mắt kính, lúc này một cái xe đạp lao tới đây vừa đúng lúc cậu thấy được mắt kính của mình, nhìn thấy mắt kính sắp bị xe đạp nghiền lên, chỉ là trong khoảnh khắc đó, người cỡi xe đạp tự nhiên khom lưng đem mắt kính nhặt lên, đưa cho cậu.

Tài lái xe của cô rất tốt, không chỉ có tránh được kính mắt ấy, còn có thể nhặt lên. Lạc Bình An đeo mắt kính, muốn nói cảm ơn, cô đã thật nhanh rời đi.

Lúc đó cô đầu tóc rối bời, trên mặt cũng trang điểm thật đậm, giống như là muốn cố ý ra vẻ cô gái thành thực.

Từ sau đó, Lạc Bình An toàn lên lên quan sát cô.

Cô và những bạn học khác không giống nhau, cũng tựa hồ không có bạn bè, nhưng là nụ cười của cô rất đẹp mắt, hàm răng của cô rất trắng, cô rất thích phơi nắng, cô cười lên làm cho người ta cảm giác rất vui vẻ, sẽ cho người nhìn cảm thấy tâm tình rất tốt.

Sau này lại có một ngày cô thay đổi, chợt không trang điểm nữa, tóc cũng không rối loạn, cô như vậy thật là đẹp mắt, người chú ý cũng nhiều, Lạc Bình An thường đi ngang qua ban (3), sẽ chú ý cô, chỉ là không dám đi tìm cô.

Không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp được cô.

Thầy giám thị mắng nước miếng văng tung tóe, cô không quan tâm còn cười hi hi, Lạc Bình An liền bắt đầu thất thần, Thầy giáo đề cho cậu làm đề thi Olympic, cậu thậm chí chí quên đến Anzon, cậu móc ra sách ngành nông nghiệp yêu thích của mình định đọc.

Dưới tình huống như thế, cô còn có thể cười được, cô cười thật là đẹp mắt.

Hai giờ đã qua, các thầy giáo khác lục tục trở lại, thầy giám thị vẫn chưa về, làm người quản lý, bình thường buổi tối hắn cũng sẽ vào phòng làm việc.

"Tốt lắm, cho cậu, tớ phải đi về rồi." Lạc Bình An đứng lên, vận động nhẹ nhàng một chút.

Bảo Nhi cũng có điểm không biết xấu hổ rồi, đứa trẻ này thật là rất thuần phác, trẻ con ngoan như vậy mà cũng bị phạt, nhất định là bị bắt nạt rồi. Cô vỗ vỗ bả vai cậu nói: "Lần sau có người khi dễ cậu, cứ tìm tôi."

Bình An không có giải thích gì, cậu tới phòng làm việc là bởi vì mình thành tích không tệ, thầy giáo thiên vị đề cho cậu tới phòng làm việc yên tĩnh học tập để chuẩn bị tham gia thi Olympic số học..

Cậu gật đầu, lại dùng tay đẩy cái mắt kiếng, to gan nói một câu: "Tóc ngắn rất thích hợp với cậu."

Sau đó e lẹ xoay người đi.

Lúc chạy đi còn đụng phải thầy giám thị vừa mới đi ăn về, thầy chỉ rầy một câu: "Đi đâu mà cả đường cũng không thêm nhìn"

Hắn xia răng, mặt tươi roi rói, tâm tình rất tốt, xem ra cơm ăn vô cùng thỏa mãn.

Chỉ là nhìn thấy Đào Bảo Nhi, mặt liền tối đen, hắn rút xong cho mình một cốc trà nóng, chuẩn bị đem cả buổi chiều cũng dâng hiến cho sự nghiệp giáo dục Đào Bảo Nhi.

Bảo Nhi đem bản kiểm điểm đưa cho hắn, hắn cầm lên, cũng không nhìn, ném ở một bên, uống một ngụm trà, hít thở sâu, bắt đầu thao thao bất tuyệt, văng nước miếng. Ba Lạp Ba Lạp.

"Tôi cho cô biết, cô nhất định phải nhận ra sai lầm, không đi xin lỗi Đào Thi Thi, trường học sẽ xử lý cô, ghi lại trên hồ sơ của cô." Lý Kim Tiền uy hiếp nói.

". Đào Bảo Nhi, cô biết được sai lầm của cô chưa?" Mắng thật lâu sau, thầy giám thị ra về chánh nghĩa hỏi.

Bảo Nhi lắc đầu một cái.

"Pằng!" Cái ly đặt mạnh trên bàn, không có vỡ, nhưng là nước nóng tràn ra, làm bỏng tay Lý Kim Tiền, hắn "Ai yêu" rên rỉ một tiếng.

Các thầy giáo khác nhin không được bật cười.

Đào Bảo Nhi rất thân nhiên, có nhận lỗi hay không, thì thầy giám thị cũng là muốn xử phạt, cô cần gì phải nhún mình chứ.

Giám thị Lý thở dài, chết rồi hắn cảm giác mình cùng cô nữ sinh này xung khắc quá, thật sự nhin không được, nhìn xuống bàn tay bị chính mình đổ nước nóng vào đang sưng đỏ lên.

"A, bạn học sinh này, em sao lại ở đây!" Một thầy giáo già chợt đi tới, chạy đến trước mặt Đào Bảo Nhi, mặt mừng rỡ kích động.

Bảo Nhi không giải thích được.

Thầy giám thị càng không giải thích được, thầy giáo già trước mặt này là huấn luyện viên lâu năm trong trường học, đối với hiệu trưởng vô cùng thân thiết, hẳn cũng phải kính nể vài phần, con tức giận của hắn lập tức biến mất thay vào đó là một khuôn mặt nhu hòa, vươn tay ra muốn bắt tay thầy huấn luyện viên, chân chó nói (ý nói nịnh bợ ấy).

"Thầy Vương, thầy sao lại rảnh rỗi tới đây thế ạ!." Lý Kim Tiền mỉm cười hỏi.

Thầy huấn luyện viên cực kỳ nhiệt tình nhìn Đào Bảo Nhi, cũng không quay đầu lại, "Tiểu tử Lý a, em học sinh này bị phạm lỗi gì à?"

Tiểu tử Lý.

Lý Kim Tiền lấy ra khăn tay xoa xoa cái trán,

"Thầy Vương, em ấy phạm một vài lỗi, tôi ở đây."

"Em a, em chạy bộ chạy rất nhanh, có hứng thú gia nhập đội thể dục hay không, có hứng thú hiện tại liền có thể đi." Thầy huấn luyện viên cắt đứt lời Lý Kim Tiền, nhìn về phía Đào Bảo Nhi từng mắt hỏi.

Bảo Nhi thấy mới vừa rồi giám thị Lý còn nổi trận lôi đình giờ phút này lại lộ ra mặt cười lấy lòng Cúc Hoa, giống như là ông lão này rất có quyền lực trong trường.

Cô gạt đầu một cái.

"Tiểu tử Lý, tôi cùng em học sinh này có chuyện quan trọng cần làm, đi trước nhé." Thầy huấn luyện viên thấy Đào Bảo Nhi gạt đầu thật cao hứng hận không đưa cô tới sân tập ngay được, lôi kéo Đào Bảo Nhi đi.

. Từ đó Tiểu tử Lý trở thành biệt danh của thầy giám thị Lý. Cả đời a cả đời.

Bảo Nhi được giải cứu, điều kiện là tham gia đội thể dục.

Thầy huấn luyện viên họ Vương, tuổi có thể nói già nhất toàn trường, tư cách cũng già nhất, cứng rắn không chịu nghỉ hưu cũng không có biện pháp, bắt gặp các vị lãnh đạo cũng mở miệng một tiếng Tiểu tử Lý, Tiểu tử Đổ, Tiểu tử Liên mà gọi.

Sau khi tan học, Vương lão đầu giữ Bảo Nhi lại, bảo là muốn kiểm tra năng lực.

Bảo Nhi gấp gấp trở về nấu cơm cho Abe cùng Tịch Nhan, các hạng mục cũng đánh nhanh thắng nhanh, khiến cho Vương lão đầu vô cùng thích thú, lão đầu mỗi lần mở miệng đều là "A" một tiếng tâm tình vô cùng tốt.

Chạy bộ thì như một con gió, nhảy cao thì vượt mức xà cao nhất, môn đẩy tạ cũng đẩy phá kỷ lục, đặc biệt là tư thế của đôi chân cứ như mang theo một con gió sẵn sàng lướt đi, khiến Vương lão đầu liên tiếp cảm thán, tuổi trẻ thật tốt! tuổi trẻ thật là tốt!!!

Một nhân tài sống, rất có lực bộc phát rồi, quyết định đem Đào Bảo Nhi xếp vào đội tennis.

Đội Tennis của trường Nam Trung là đội đứng đầu toàn quốc, thường xuyên tham gia các cuộc tranh tài cấp quốc gia, cũng thường xuyên ra nước ngoài tham gia thi đấu hữu nghị, chính là niềm ước mơ tha thiết của biết bao học sinh trong trường luôn mong muốn được gia nhập đội tennis.

Cô em gái cùng cha khác mẹ với Đào Bảo Nhi, Đào Thi Thi luôn tâm tâm niệm niệm nhất định phải thi đấu trường Nam Trung, một phần lớn cũng là do muốn được gia nhập đội tennis trong trường.

Nguyên vọng của cô ta là hy vọng có thể gia nhập đội tennis, bởi vì anh Doãn Thiên cũng ở trong đội tennis, trừ những trận tranh tài đầy danh tiếng kia, thành viên trong đội tennis là những người duy nhất có thể mặc quần short thay vì mặc đồng phục.

Chính là đôi chân trắng nõn thon dài mặc quần short bước đi chậm rãi trên sân trường, tuyệt đối có thể giết người trong chớp mắt.

Kết quả Đào Bảo Nhi cứ như vậy được chọn vào, căn bản cô gấp gấp về nhà cũng không thèm để ý mình được chọn vào đội thể dục nào.

.

Đào Thi Thi ở nhà khóc ròng cả ngày, cảm thấy không còn mặt mũi tới trường học, bị mẹ mắng một trận, lại an ủi cả một ngày trời tâm tình mới tốt hơn một chút.

"Yên tâm đi, mẹ đã nói chuyện với thầy giám thị, hắn sẽ xử lý Đào Bảo Nhi để cho nó tự mình đến xin lỗi con, sau đó sẽ phạt nó thật nặng, như vậy đã được chưa nào!"

Đào Thi Thi vừa nghe đến đây liền cười rộ lên, nghĩ tới tóc cũng sẽ rất nhanh mọc ra, cũng không có cái gì to tát. Đào Bảo Nhi cho dù phách lối đi nữa, cuối cùng cũng vẫn phải ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi mình mà thôi.

Sáng thứ hai, Đào Thi Thi điều chỉnh tốt tâm tình trở về trường học, ở cổng trường học liền gặp được Hoàng Lệ Hoa.

Hoàng Lệ Hoa mặt không cam lòng nói: "Thi Thi, bạn có biết hay không, đội tennis lại thu nhận một thành viên mới chính là Đào Bảo Nhi, nghe nói lúc nó đang bị thầy giám thị phê bình thì lại được thầy huấn luyện viên trưởng coi trọng, trực tiếp trúng cử."

Đào Thi Thi vừa nghe xong con giận dữ lại bùng lên, không thể nào! Không thể nào! Đào Bảo Nhi chẳng những không bị xử phạt, ngược lại còn được gia nhập đội tennis mà mình hằng mơ ước, sao có thể như thế? Cô kích động đường cũng không nhìn, dẫm lên một viên đá ven đường, trượt chân, té vấp mặt xuống đất, cô mới vừa xuất viện không lâu lại tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Quyết chiến với hot boy

Đội tennis huấn luyện rất gian khổ, nhưng là quần short rất đẹp mắt, Đào Bảo Nhi quyết định kiên trì.

Mỗi lần lúc cô tập luyện, cũng sẽ có rất nhiều học sinh kéo tới xem.

Một mái tóc ngắn cá tính, khuôn mặt xinh đẹp lại rất bản lĩnh, còn có đôi chân thon dài tuyệt trắng ẩn hiện, chính là một tiêu điểm chú ý lớn.

Lạc Bình An thường ra sân huấn luyện. Cậu biết Bảo Nhi thường ngày ăn rất nhiều, vì vậy luôn mang theo thức ăn cùng trái cây đến cho cô, chiều này cho dù ngàn năm vẫn hữu hiệu, làm cho hai người từ từ trở nên thân thiết.

Hàng ngày, Doãn Thiên cũng thường có vẻ mặt phức tạp đứng bên ngoài sân, quan sát Đào Bảo Nhi tập luyện. Mặc dù bên cạnh hẳn đã có cô bé đáng yêu nhà bên Đào Thi Thi, nhưng giờ phút này, thấy nụ cười ngọt ngào của Đào Bảo Nhi trên sân bóng, hẳn không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào —— cao hứng? Mất mát? Hay là cái khác.

Bảo Nhi thích sự vận động này, phù hợp tính cách của cô, chỉ là ở cô đã cố gắng hết sức nhưng vẫn luôn bị vây quanh bởi từng lớp từng lớp bóng tennis đánh tới.

Cô chân chó đi đến tìm Abe mong kiếm được đường tắt.

Đào Bảo Nhi đưa lên một cái vòng thật lớn như đang dâng hiến bảo vật quý báu, nói với Abe, có thể sử dụng cái này giảm cân, hiệu quả rất tốt.

Abe vui vẻ thu nhận, cái này so với tập chống đẩy có vẻ dễ dàng hơn nhiều, ít nhất hẳn cũng có thể tập luyện cho cái eo thô kệch của mình.

Bất người chỗ tốt, bang nhân làm việc.(??? có ai giúp với)

Bản Từ ngược ngung nói mình sẽ không đánh tennis.

Hắn uyển chuyển nói: "Tôi chỉ am hiểu chiến đấu và nghệ thuật, vận động là sở trường của Tịch Nhan, nhớ năm đó. Hẳn ở Wimbledon một trận thành danh, ta đã là thợ làm tóc chuyên nghiệp của nữ hoàng rồi."

Mỗi lần Abe nhớ năm đó, Bảo Nhi cũng nghe không hiểu. Rốt cuộc là năm nào. Dù sao cô nghe rất rõ, Tịch Nhan đánh tennis rất tốt.

Cô nhắm mắt đi tìm Tịch Nhan.

Tịch Nhan cũng không dễ nói chuyện như Abe.

Hắn siêu cấp thích sạch sẽ, mỗi lần thấy Đào Bảo Nhi trên người lấm lem, sẽ nhẫn tâm ném cô vào bồn tắm.

Hắn ít cười, chỉ có lúc ăn cà rốt tâm tình mới tốt một chút xiu, cũng chỉ một chút xiu mà thôi.

Quả nhiên, Tịch Nhan đáp lại là lãnh khốc một chữ: "Không."

Sau đó, hắn cau mày, đến gần Bảo Nhi khịt khịt mũi.

Chọc cho Bảo Nhi khăn trương một hồi, giơ tay lên thề với trời: "Tôi hôm nay tuyệt đối tuyệt đối đã tắm!"

"Có mùi cà rốt?" Tịch Nhan liền cuồng nói một câu, lắc đầu một cái đã đi rồi.

Giữa trưa ngày hôm sau, cùng Lạc Bình An ăn cơm trưa, Bảo Nhi hỏi cậu: "Cậu có thấy trên người tôi có mùi cà rốt hay không?"

Bình An mặt cao hứng hỏi: "Cậu thích cà rốt? Tớ trông rất nhiều."

"Có thật không? Có thể mang tôi đi xem một chút không?" Bảo Nhi nghĩ tên Tịch Nhan kia thật ra thì chính là con lừa, tính tình bướng bỉnh muốn chết, nhưng chỉ cần có cà rốt đặt ở trước mặt sẽ thật cao hứng.

Vì vậy, chủ nhật Bảo Nhi hẹn Lạc Bình An đi xem cà rốt nhà cậu.

Kết quả đi tới một khoảng đất rộng mênh mông bát ngát.

"Oa, ngọn núi kia thật là xinh đẹp, rất nhiều cây." Lạc Bình An thẹn thùng nói: "Nhà tớ."

"Oa, bên kia còn có một hồ." Lạc Bình An thẹn thùng nói: "Đấy cũng là của nhà tớ."

"Oa, hai bờ sông có rất nhiều nhà lớn a." Lạc Bình An tiếp tục thẹn thùng nói: "Cũng là của nhà tớ."

"Nhà cậu đến cùng là rộng bao nhiêu?" Đào Bảo Nhi tò mò hỏi.

Lạc Bình An chỉ về phía ngọn núi xa xa xa xa, hỏi Bảo Nhi: "Có thể nhìn tới đó không?"

"Ừ."

"Đi qua ngọn núi kia khoảng mười cây, có một khu rừng trúc, đi hết rừng trúc, liền đến ranh giới phía nam của nhà tớ."

Cậu lại chỉ vào ngôi nhà cao vút phía bắc, nói: "Đến thị trấn kia, đều là nhà tớ."

Bảo Nhi.

Cà rốt nhà Bình An được trồng trong một nhà kính lớn, bước vào có thể nghe thấy âm nhạc du dương, giữa phòng còn có một sân khấu nhỏ, phía trên đặt một chiếc đàn Piano.

"Cậu có muốn nghe một khúc không?" Bình An xấu hổ lại chờ đợi hỏi.

Bảo Nhi gật đầu một cái.

Chỉ thấy Bình An ngồi xuống, bắt đầu đàn dương cầm, tay của cậu lướt thật nhanh trên phím đàn, lúc này cậu rất tự tin khác hẳn lúc bình thường.

Đánh xong một khúc, cậu đứng lên, lại khôi phục vẻ mặt xấu hổ ngây ngốc.

"Rất êm tai." Bảo Nhi mặc không biết là cậu chơi khúc nhạc gì nhưng lại âm thanh trong lòng rất vui sướng, rất dễ nghe.

"Cậu là người đầu tiên được nghe tớ chơi đàn dương cầm." Bình An cao hứng nói.

"Tại sao?"

"Tớ trước kia chỉ đánh đàn cho thực vật nghe, mỗi ngày tớ đều đánh đàn cho chúng nó nghe chúng sẽ phát triển đặc biệt tốt, lúc học tiểu học tớ đã làm thí nghiệm khoa học về vấn đề này."

Bảo Nhi trong nháy mắt cảm giác mình cũng là một cái cây trong cả một rừng cây.

"Thí nghiệm khoa học?" Bảo Nhi kinh ngạc hỏi: "Cậu không phải là học tập không giỏi sao?"

Bình An có chút uất ức đẩy một cái mắt kiếng, nhỏ giọng nói: "Sao tớ lại học không tốt chứ."

Cậu sợ Bảo Nhi biết mình thành tích quá tốt, cũng không làm bạn cùng cậu, dường như tất cả mọi người đều không thích con mọt sách là cậu, mặc dù cậu mỗi lần thi cũng luôn đứng thứ nhất.

"Nhà chúng tớ xuất thân từ trồng cà rốt, tất cả sản nghiệp bây giờ đều là nhờ bán cà rốt mà có, nhưng mà bây giờ mọi người trong nhà đều không thích ăn cà rốt, tớ trồng cà rốt lại không có ai ăn, thật là khổ sở." Bình An mím môi, chuyển đề tài.(Mai ta cũng sẽ đi trồng cà rốt để bánhaha)

"Không có việc gì, tôi thích cà rốt, về sau tôi tìm cậu mua đi, cậu có loại tốt như vậy." Bảo Nhi vỗ vỗ bờ vai của cậu.

Lạc Bình An thật cao hứng, có người thích thành quả lao động của cậu. Cậu có loại cà rốt rất tươi ngon, tuyệt đối không bị ô nhiễm, hơn nữa từng cái đều là giống nhau, cà rốt được nghe khúc dương cầm lớn lên sẽ rất ngọt ăn thật ngon.

Hai người vui vẻ chơi cả một ngày.

Buổi tối, Bảo Nhi trở về, mang theo rất nhiều cà rốt.

Tịch Nhan sáng sớm chủ nhật cũng không trông thấy bóng Bảo Nhi đâu rất tức giận, nhưng nghĩ thấy mùi cà rốt tươi ngon sự tức giận cũng tự nhiên tan biến.

Tịch Nhan quả nhiên là con lừa , tính khí bướng bỉnh vô cùng, chỉ chạy theo cà rốt.

Vì vậy, Bảo Nhi bắt đầu học tập siêu cấp kiểu như trâu bò kỹ thuật môn tennis.

Cô mặc mini skirt lộ cặp chân trắng như tuyết, trên người là áo T shirt, tay trái cầm bóng, tay phải cầm vợt hiển ngang mạnh mẽ phát bóng, chọc người chày máu mũi.

Abe lắc lắc đại eo mập ở bên xem náo nhiệt.

Một lát, Tịch Nhan tây trang trắng thớm, xuất hiện.

Tây trang?

Bảo Nhi xoa mắt một chút, hồ nghi hỏi: "Người này thật sẽ chơi bóng sao?"

Tịch Nhan móc ra một cây cà rốt từ trong tây trang, lau từ từ lên tay áo , "Rắc rắc" cắn xuống một đoạn, lại từ sau lưng rút ra cây vợt tennis, nói: "Bắt đầu đi."

Nghe được bắt đầu, Bảo Nhi tung bóng thật cao, dùng sức đánh vợt thật mạnh, dùng hết sức lực.

"Vút!"

Xinh đẹp phát bóng.

Chỉ thấy Tịch Nhan vạt áo khẽ nhúc nhích, tựa như người mẫu bước đi, đi tới điểm bóng rơi, trở tay vung vợt.

Sắc bóng xanh nhạt, trở về với tốc độ gấp hai lần, chuẩn xác rơi xuống ở vạch cuối sân bóng .

"15 so 0" Abe ghi điểm.

"Đánh lại." Bảo Nhi không cam lòng thất bại.

Tịch Nhan không nói phát cầu qua lưới rơi thẳng xuống vạch cuối sân bóng.

"30 so 0"

"Tôi phát bóng." Bảo Nhi nhớ lại kỹ thuật, cố gắng đánh cầu theo cách của Tịch Nhan.

Bóng tốt, mặc dù không có chuẩn xác như vậy, nhưng căn bản cũng có nắm được kỹ thuật, Đào Bảo Nhi vẫn còn đang đắc chí, Abe liền kêu: "40 so 0"

Abe vô cùng chán chớ.

Đợi đến khi cô nhặt cầu nhặt tới mình mấy cũng mệt giống như con chó con, thật sâu cảm nhận được nỗi tuyệt vọng khi phải làm đối thủ của Tịch Nhan, tên kia còn mặc tây trang ưu nhã đứng ở đó, giống như là đến xem náo nhiệt.

Cuộc triển lãm đi qua, bắt đầu huấn luyện?

Hiện tại mới bắt đầu? Thế mới vừa rồi là cái gì? Bảo Nhi đã mệt không có hơi sức rồi.

Tịch Nhan lại từ tây trang móc ra một cây cà rốt, nhàn nhã gặm.

Mà Bảo Nhi thỉnh thoảng phát ra một tiếng "Ai u, ô ô, thương. . . ." Cô cảm thấy trước mắt có mấy chục quả bóng tennis cùng nhau bay tới đập cô, cô chỉ có thể cố gắng vung vợt, tận lực để cho mình ít bị đập mấy lần.

Sau trận đánh này, Bảo Nhi cảm giác mình còn sống thật là một kỳ tích.

Sau đó toàn thân nội tạng đều mệt mỏi rồi cô lại bị Tịch Nhan nhắm tâm xách lên ném vào bồn tắm.

Đại loại đây không phải là huấn luyện dành cho người mà là huấn luyện dành cho ma quỷ, nhưng Bảo Nhi đúng là tiến bộ thần tốc.

.

Trường học,

Đội bóng tennis cử hành thi đấu giao lưu trong đội, các tiền bối lần lượt ra sân, những người mới giống như Bảo Nhi thường sẽ đứng ở dưới đài quan sát học tập.

Bởi vì có hot boy Doãn Thiên cũng tham gia thi đấu nên người tới đặc biệt đông, người ra vào tấp nập, Đào Thi Thi cũng tới, cô cố ý mang nước tới cho Doãn Thiên trước ánh mắt hâm mộ của một nhóm người sau đó ưu nhã trở lại chỗ ngồi.

Bảo Nhi cũng ngồi ở dưới đài xem so tài.

Cô hôm nay đối với người con trai này đã không có bất kỳ cảm giác gì rồi, mặc dù cô đã từng dựa dẫm vào hắn, cho là hắn sẽ chăm sóc cô cả đời, trong lòng mỗi cô bé đều có một hoàng tử, khi đó Doãn Thiên chính là hoàng tử trong lòng Đào Bảo Nhi, khi cô còn chưa hiểu tình yêu là cái gì thì đã yêu người con trai này.

Chỉ là hắn không hiểu, hắn cự tuyệt Đào Bảo Nhi, hung hăng đã kích cô, giống như cha của cô, ở thời điểm cô cần họ nhất thì lại không có một ai tin tưởng cô.

Cô theo dõi trận đấu với ánh mắt lạnh nhạt như là xem trận đấu của một người xa lạ, cô chỉ là đơn thuần quan sát học tập, nhưng mà bọn hắn đánh cũng không có tốt như Tịch Nhan, nếu như tên Tịch Nhan kia đứng ở chỗ này, nhất định sẽ cho bọn hắn tấ bại thê thảm ngay vòng.

Tịch Nhan ghét sử dụng đấu pháp phức tạp, luôn là dùng đấu pháp đơn giản thoải mái nhất, đem đối phương đánh cho mệt chết. Hắn chuẩn xác không chê phương hướng, tốc độ, lực độ, làm sao để cho người nhận không thể chạm tới bóng là được.

Nghĩ đến hắn bành bao mặc tây trang đánh tennis, Bảo Nhi có chút mất hồn.

Lúc này có người đẩy cô một cái.

Vương lão đầu cười híp mắt xuất hiện trước mắt cô: "Bảo Nhi a, thầy coi trọng nhất em a, có dũng khí hay không cùng Doãn Thiên so tài một trận a!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tiêu diệt người

Bảo Nhi không do dự chút nào gạt đầu một cái.

Khiến Vương lão đầu chuẩn bị một sọt lời thuyết phục mà không có cơ hội được dùng đến, không nghĩ tới Bảo Nhi dứt khoát như vậy, thật là nhân tài, hắn thật thích.

Người già, thứ năng lực không thiếu nhất chính là cầu nhau, Vương lão đầu lập tức đổi góc độ tấn công.

"Bảo Nhi, Doãn Thiên phát bóng rất tốt em hãy chú ý thật kỹ nha chỉ cần em đánh như hàng ngày là được rồi, không đỡ nổi bóng cũng không sao. . . . ba lớp. . .ba lớp. . ."

Bảo Nhi cầm vợt chuẩn bị phải ra sân, nhưng cây vợt bị bàn tay cứng rắn của Vương lão đầu nắm thật chặt, hắn thao thao bất tuyệt, nếu không phải là suy tính đến hiện trường có quá nhiều người, Bảo Nhi thật nghĩ muốn đập một vợt vào ông thầy này: "A. A. À mẹ kiếp nhưc đầu quá!"

Thật vất vả, cây vợt đã ướt một góc, Bảo Nhi mới được thả vào sân đấu.

Cô nhìn Doãn Thiên ở phía đối diện, trong lòng rất kích động, không phải là sự kích động của người tình cũ gặp nhau, mà là kẻ thù gặp nhau hết sức đó đấy, mình mấy lần không hiểu vì sao bị đánh, đều là bởi vì hắn, nếu như trước kia còn có một chút tưởng niệm, hiện tại Bảo Nhi đã xác định được mục tiêu chính là muốn trả lại những đau khổ mà cô phải chịu.

"Bảo Nhi, nhớ, phải bình tĩnh, bình thường đánh như thế nào liền đánh như thế, ngàn vạn đừng khản trương a, a, a." Thầy huấn luyện vẫn còn ở đó kêu.

Một âm thanh phía xa xa a. A., khiến Bảo Nhi cả người run lên, thiếu chút nữa tự đâm phải cây vợt của mình mà té ngã.

Khi đào Bảo Nhi đứng ở đối diện Doãn Thiên.

Trường đua sôi trào.

"Nghe nói Đào Bảo Nhi theo đuổi hot boy Doãn thiên nhưng bị cự tuyệt." "Đào Bảo Nhi xinh đẹp như vậy, không thể nào." "Doãn học trường rất đẹp trai a."

Trên khán đài Đào Thi Thi rất buồn bực, hết sức buồn bực, cô mơ ước có thể đứng ở chỗ đó cùng Doãn Thiên tranh tài, hoặc là có cơ hội đánh đôi thì tốt hơn, cô còn cố ý năn nỉ mẹ cho cô mời huấn luyện viên riêng dạy cô chơi tennis. Nhưng giờ phút này cô chỉ có thể ngồi ở dưới khán đài liêu mạng khuyến khích cho học trường, nhìn hấn và Đào Bảo Nhi liếc mắt đưa tình'.

Doãn Thiên thấy Bảo Nhi, trong lòng rất hưng phấn.

Hắn cho là Bảo Nhi đặc biệt yêu cầu đánh cùng mình, nghĩ như vậy hắn lại có điểm hài lòng. Mặc dù Bảo Nhi thay đổi không còn là đơn thuần đáng yêu, nhưng không thể không thừa nhận, cô bây giờ càng có một loại mỹ lệ như ánh mặt trời thật hấp dẫn người.

Bảo Nhi nhìn Doãn Thiên bằng một mắt, khẽ mỉm cười, bắt đầu phát bóng.

Tiêu diệt hấn trong chớp choáng nha! .

Doãn Thiên thư giãn cơ thể, nở nụ cười ưu nhã đối với sự cổ vũ của những người ái mộ, chuẩn bị nhẹ nhõm nhận bóng.

Bảo Nhi dùng lực ở vòng eo, dụng tâm vùng đánh. Bởi vì là lượt phát bóng đầu tiên, cô lo lắng vượt tuyến, vì vậy bảo thủ nhắm cách ngay đường biên một thước .

Bóng tới.

Doãn Thiên tâm tình buông lỏng, còn có ý định phân tích một chút. Sau đó theo thói quen vùng vọt. Kỳ quái, bóng cũng không có biến hóa, mà lại lệch ra đường biên.

Người ái mộ Doãn Thiên trên khán đài nhìn động tác chuẩn bị hoan hô, kết quả miệng há một nửa.

Doãn thiên rất có phong độ cười cười: "Phát lại!"

Trong lòng suy nghĩ có lẽ là ngoài ý muốn, do mình khinh thường, nhưng mà nhường Bảo Nhi một quả cũng tốt , kế tiếp lại thật sự. . . không được rồi !

Bảo Nhi nâng vợt, lại phát bóng, lần này là sát đường biên

"Bóng tốt a." Thầy huấn luyện nặng nề gật đầu một cái.

Doãn Thiên quyết định nghiêm túc đối đãi, hấn hết sức dụng tâm nắm chặt vợt, hết sức bén nhảy chạy, hết sức chính xác đoán được đường bóng. Hết sức tiếc nuối, bóng lại đã rơi xuống sân.

Doãn Thiên mới vào trận đã có chút chảy mồ hôi rồi, hướng về phía bên ngoài sân cười cười: "Sai lầm."

"Phát lại!"

Hắn nắm cái vợt, rất thận trọng, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, hấn đánh tennis chỗ lợi hại chính là phát bóng, chưa từng nghĩ tới sẽ bị người đánh cho không đỡ được bóng.

Ván đầu tiên bại hoàn toàn.

Rốt cuộc đến phiên Doãn Thiên phát bóng.

Hắn kiêu ngạo ngẩng đầu lên, sử dụng kỹ thuật phát bóng thứ bảy trong giáo trình, thành công.

Bị Bảo Nhi đánh trúng.

Lại bị đánh trúng.

Vẫn bị đánh trúng.

Bảo Nhi tiếp tục phát bóng.

Giữa đường biên. Bên trái đường biên. Bên phải đường biên. Bên trái, bên phải, trước mặt, phía sau, giữa.

Vốn là một cuộc tranh tài rất sôi động, bởi vì hot boy Doãn thiên ở trên sân, nhưng là hôm nay lại rất an tĩnh, rất kỳ quái.

Doãn Thiên sắc mặt càng ngày càng không tốt, cơ hồ có dấu hiệu bị hỏng mắt.

Hắn cứ nhiên bại hoàn toàn dưới tay một người chơi mới.

Đồng đội vốn là xem thường Bảo Nhi không hiểu vì lý do gì lại được thầy huấn luyện viên cho gia nhập đội tennis hiện tại cũng kinh ngạc tới mức có thể đem cả quả bóng nhét vào trong miệng.

.....

Bảo Nhi thối thối vọt, thầm nghĩ, Tịch Nhan chọn cho cái vọt thật không tệ, không uống công cô ngày ngày chuẩn bị cà rốt tươi ngon cho hắn.

Sau trận đấu, thầy huấn luyện liền xông lên, bộ mặt mừng rỡ, thiên ngôn vạn ngữ hàm súc thành ba chữ: "Nhân tài a!"

Dưới khán đài Đào Thi Thi vừa cảm thấy đau lòng vì Doãn Thiên, vừa rất vui vẻ, Đào Bảo Nhi làm như vậy đối với Doãn Thiên, Doãn Thiên nhất định càng không thích cô ta.

Lúc này hắn nhất định cần được an ủi, Đào Thi Thi nhặt lên một quả bóng vừa nghĩ đưa cho hắn.

Cô hào hứng chạy lên phía trước, chỉ thấy Doãn Thiên cũng thật nhanh đã chạy tới, Đào Thi Thi mặt hồng tím đập, có nên hay không ở tại thời khắc như vậy cho Doãn Thiên cái ôm đầu rồi, thật là khó vì tình.

Mặc kệ, dù là có nhiều người cũng không quan hệ, cô rộng mở đôi tay, chuẩn bị ôm lấy Doãn Thiên đang chạy tới, không nghĩ hắn chạy tới gần rồi, đi ngang qua rồi.

Hơn nữa, Doãn Thiên thẳng tắp chạy tới trước mặt Đào Bảo Nhi, căn bản không thấy Đào Thi Thi. Cô nhất thời giận dữ: Hắn thật là tiện, mới vừa đánh thua còn dám đi đến gần.

"Bảo Nhi, em tiến bộ rất nhanh." Doãn Thiên rất có phong độ khích lệ nói.

"Học trường khiêm nhường rồi." Bảo Nhi mặt không chút thay đổi.

"Bảo Nhi, làm sao em cũng gọi anh là học trường, nghe xa lạ quá, trước kia không phải là vẫn gọi là anh Doãn Thiên sao? Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé." Doãn Thiên nở nụ cười, rất chân thành mời, một chút cũng không ngại mình mới vừa thua, còn thua rất thảm.

Thầy huấn luyện thật không có mắt, còn đứng làm kỳ đà.

Đào Thi Thi cầm trong tay quả bóng tennis tức muốn chết, anh Doãn Thiên sao có thể như vậy, hắn không phải nói với mình hắn không thích Đào Bảo Nhi sao? Hắn không phải nói hắn đối với Đào Bảo Nhi rất thất vọng sao? Tại sao lại như vậy, còn muốn mời Đào Bảo Nhi ăn cơm.

Phụ nữ mất trí là rất điên cuồng, dù Đào Thi Thi tuổi còn nhỏ. Nhưng ở nhà khi dễ Đào Bảo Nhi thành thói quen, thuận tay liền cầm quả bóng trong tay nhắm đầu Đào Bảo Nhi đập tới.

Bảo Nhi đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt Doãn Thiên, bỗng cảm thấy sau lưng có tiếng bóng bay tới, Bảo Nhi đã được Tịch Nhan huấn luyện tới trình độ quý dị, đã tạo thành phản xạ có điều kiện, không chút nghĩ ngợi liền vùng tay đánh bóng trở về.

Bang ——

Dư âm vòng quanh ở trong đầu, Đào Thi Thi lại một lần nữa vào bệnh viện.

Vì họa được phúc, chính là được Doãn Thiên đưa đi bệnh viện.

Thầy huấn luyện viên trước tiên mở miệng bao che kêu: "Đánh tốt!"

Y tá bệnh viện thấy Đào Thi Thi, cảm thán: "Chẳng nhẽ cô bé này luôn nghĩ tới các bác sĩ ở đây hay sao mà cứ thường xuyên tới bệnh viện như vậy?"

Đào Thi Thi bị phần lắc đầu, em gái nguoi mới nghĩ đến bệnh viện.

Cô bắt đầu uất ức.

Ở trước mặt Đào Khánh Hoa cũng không còn ra vẻ khéo léo hiểu chuyện, mà vừa khóc vừa náo loạn.

Khiến Đào Khánh Hoa chột có chút nhớ nhưng người con gái khác của mình, Bảo Nhi mặc dù ăn mặc lôi thôi, nhưng chưa bao giờ khóc náo, giống như thật lâu cũng không nhìn thấy con bé rồi!

Tô Cầm thấy dáng vẻ này của con gái, hận không thể đem Đào Bảo Nhi giết chết. Nghe Thi Thi nói nó gần đây sống rất thoải mái, nhất định là xảy ra vấn đề ở chỗ nào rồi, một đứa con gái chơi bời, phá phách như thế làm sao có thể sống thoải mái ở Nam Trung được? Hiện tại cùng với kế hoạch ban đầu của mình thật khác xa, không hề đúng theo kế hoạch!

Gần đây mình bận. làm từ thiện, đối với Đào Bảo Nhi đã lơ là rồi, chờ tới lúc có thời gian, nhất định phải chỉnh đốn nó thật tốt, trước mắt còn phải trấn an con gái mình, nhìn nó vừa khóc lại gây sự, Khánh Hoa cũng chau mày, rõ ràng tâm tình không tốt.

"Thì Thi, sinh nhật con sắp tới, con không phải vẫn muốn làm một Par-ty sinh nhật sao? Mẹ nói đúng không?" Tô Cẩm hiểu rõ con gái của mình nhất, quả nhiên vừa nói như thế, Đào Thi Thi lập tức không lộn xộn.

"Thật tốt quá!" Ánh mắt vương lệ, cười rộ lên.

"Khánh Hoa, chúng ta thừa dịp tổ chức sinh nhật cho con gái, có thể mời các đối tác làm ăn tới, tổ chức thật hoành tráng." Tô Cẩm tỏ vẻ sẵn sàng nói.

Đào Khánh Hoa vừa nghe, quả thật không tệ, trong lòng rất cảm động, cảm thấy Tô Cẩm thật là một người vợ hiền, mỗi một hành động đều là suy nghĩ cho hần, kể từ sau khi gả cho hần, tích cực tìm hiểu những vấn đề mà trước kia cô không hề biết đến, lại tích cực làm từ thiện, khiến cho hần có thêm rất nhiều mối quan hệ, vợ trước mặc dù có tốt nhưng cũng không hề làm những điều này cho hần.

Thật ra thì hần không biết, Tô Cẩm là do quá tự ti, cô muốn mọi người thừa nhận thân phận Đào phu nhân của mình, mới có thể nghĩ ra trăm phương ngàn kế. Khiến cho người vợ trầm tính trước kia của Khánh Hoa bị rơi vào quên lãng.

"Vậy tiện thể cũng gọi Bảo Nhi đến đây đi." Đào Khánh Hoa suy nghĩ một chút nói.

Đào Thi Thi lập tức mất hứng, cô ghét Đào Bảo Nhi, hơn nữa đáy lòng luôn có một chút sợ hãi, cảm thấy sẽ bị so sánh với Đào Bảo Nhi.

Tô Cẩm cũng không hi vọng để cho người khác thấy Đào Bảo Nhi, nếu nó xuất hiện sẽ nhắc nhở mọi người mình là mẹ kế, Thi Thi cũng danh bất chính.

Hai mẹ con hai nhất trí phản đối, nhận được ánh mắt ra hiệu của mẹ, Đào Thi Thi ngoan ngoãn trở về phòng.

Phòng khách chỉ còn lại Tô Cẩm cùng Đào Khánh Hoa.

"Khánh Hoa, ngày đó sẽ có rất nhiều bạn làm ăn tới dự, bảo Nhi ăn mặc tùy tiện như vậy mà xuất hiện trước mặt nhiều người thật không nên. Họ không nói chúng ta ngược đãi nó thì cũng nói chúng ta dạy dỗ không tốt. Em đã phải vất vả nhiều năm như thế nếu để cho người ta nghĩ oan." Nói tới đây tựa hồ rất kích động, ngực phập phồng phập phồng.

"Anh hãy sờ thử trái tim của em, em không thẹn với lòng mình." Sau đó đem tay của hần dùng sức đặt tại trên ngực.

Hần thuận thế xoa nắn, Đào Bảo Nhi lần nữa bị đá bay đến đảo Java đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vấn đề yêu sớm

Đào Thi Thi gần đây tâm tình rất tốt, cô bề bộn nhiều việc, xuất viện cũng không đi tìm Đào Bảo Nhi.

Mẹ nói rồi, người giống như Đào Bảo Nhi, chỉ cần không để ý đến, để cho nó tự sinh tự diệt, tất cả đều không quan hệ tới mình, mục tiêu của mình là làm một danh viện, căn bản không cần thiết dây dưa cùng Đào Bảo Nhi.

Cô cũng nghĩ đến, buổi dạ tiệc mừng sinh nhật sẽ mời bạn học về nhà, mẹ có nói sẽ mời rất nhiều gia đình thượng lưu, anh Doãn Thiên chắc chắn cũng sẽ tới, cô muốn biểu hiện thật tốt hòa nhập vào với bọn họ, đem Đào bảo Nhi vĩnh viễn ném ra ngoài là được rồi.

Cho dù Đào Bảo Nhi hiện tại cũng có thay đổi, nhưng vậy thì thế nào, cha không thích nó, sẽ không đem nó giới thiệu cho bạn bè, mình Đào Thi Thi mới danh chính ngôn thuận là đại tiểu thư Đào gia.

Sau khi tan học, cô và mẹ đi mua lễ phục, đây là bữa tiệc sinh nhật đầu tiên của cô, đến lúc đó nhất định phải khiến mọi người ngưỡng mộ.

Tô Cẩm cũng là dồn hết sức, phải cố gắng đem mình trở thành phu nhân danh viện, thoát khỏi danh phận tiểu tam.

Hai mẹ con ngồi ở trong cửa hàng lễ phục lại trông như hai chị em, Tô Cẩm rất biết bảo dưỡng, cũng có nhan sắc, cảm thật nhon, con mắt to tròn, cũng đã lớn tuổi nhưng vẫn giữ được sắc đẹp. Mà Đào Thi Thi cũng rất giống mẹ, trên người lại toát ra sức sống tươi mới của tuổi trẻ, so với Tô Cẩm có phần hoàn hảo hơn, cả hai đều rất chú ý chăm sóc bản thân.

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng nhìn hai mẹ con mặc dù ăn mặc rất sang trọng, nhưng là chưa nhìn thấy bao giờ có lẽ là nhà giàu mới nổi, vì vậy các cô đều chọn những thứ đắt tiền nhất mang ra.

Thấy những bộ trang sức sáng lấp lánh, lập tức thu hút sự chú ý của hai mẹ con, phụ nữ thích hư vinh đều là như vậy, lại được nghe nhân viên phục vụ giới thiệu nào là kim cương thiên nhiên tinh khiết, nào là trang sức khảm kim cương. . . . càng nghe càng động lòng người.

Hai người có thể tưởng tượng trong buổi dạ tiệc, mình nhất định là tiêu điểm.

Quyết định mua bộ lễ phục đắt tiền nhất, có thể thấy mẹ kế của Bảo Nhi coi trọng bữa tiệc này như thế nào rồi, nhất định phải để lại ấn tượng tốt trong giới thượng lưu, và những nhân vật danh tiếng mà mình đã rất vất vả mới mời được.

Vốn là Tô Cẩm muốn làm cả bữa đại tiệc chúc mừng sinh nhật con gái, nhưng là bị Đào Khánh hoa ngăn cản.

Đào Khánh Hoa rất cao hứng vì mình cũng đã có con trai, nhưng hẳn vẫn còn có chút sĩ diện vì con trai ra đời ngay sau đám tang của vợ trước, có điểm không hay lắm, mọi người biết là một chuyện, nhưng là quang minh chính đại mở tiệc mời lại là một chuyện khác, cho nên cũng chỉ làm một bữa tiệc nhỏ trong nhà.

Vì vậy nên bữa tiệc sinh nhật lần này của Đào Thi Thi cũng là bữa tiệc đầu tiên Tô Cẩm lấy danh nghĩa phu nhân Đào gia tham gia đối ngoại, không thể không thận trọng.

Vì vậy nhà Lạc Bình An cũng nhận được thiệp mời.

Lạc gia tuyệt đối là người có tiền, vốn là nhà bọn họ sẽ không tham gia các hoạt động nhỏ như vậy, nhưng nghĩ đến con gái họ cũng học cùng trường với con trai mình, mà con trai mình lại có chút cô lập không giao lưu với bạn bè, nên mẹ Lạc Bình An cũng muốn mang hẳn đi để cho hẳn có thể giao lưu kết bạn.

Con trai gần đây ngày ngày quần lấy mình đòi làm rất nhiều đồ ăn vặt, rõ ràng là đã bắt đầu yêu, hỏi hẳn lại không chịu nói.

Lần trước mang về một cô bé, Lạc phu nhân vừa nhìn liền thích, cảm thấy cô bé này tươi sáng như ánh mặt trời, cử chỉ lễ phép, đối với trường bối cũng không gò bó, âm thầm kiêu ngạo với mắt nhìn người của con trai.

Chính là cô bé này lại không có cảm giác gì với tâm sự của con trai mình, lại còn tự cho mình là chị, khiến cho mình làm mẹ cũng nóng lòng, cũng sợ con trai tiếp xúc với bên ngoài quá ít, trong lòng cực đoan, cho nên muốn dẫn hẳn đi tham dự để làm quen với bạn bè cùng trang lứa.

Lạc phu nhân mệnh lệnh xuống, Lạc Bình An không thể không đi.

Hắn không thích nơi đông người, hẳn chỉ thích ở cùng một chỗ với đám cây cối của mình, dĩ nhiên Bảo Nhi là ngoại lệ, nhớ tới Bảo Nhi, Lạc Bình An đã cảm thấy rất vui vẻ, nếu như nhất định phải đi, nếu như có Bảo Nhi đi cùng, vậy hẳn liền miễn cưỡng chịu đựng cái bữa tiệc nhảm chán ấy cũng được.

Lạc Bình An là một chàng trai khó tính, ngoài mặt rất dễ dàng xấu hổ, trên thực tế làm việc rất quả quyết, có mục đích, nghĩ tới chuyện gì sẽ làm bằng được. Nếu không hàng ngày cũng sẽ không nhọc công mang thức ăn cho Bảo Nhi, mỗi ngày một chút khiến quan hệ của bọn họ ngày càng trở nên thân thiết hơn.

Lại quần lấy mẹ học làm rất nhiều món điểm tâm ngon chuẩn bị đi xem Bảo Nhi chơi bóng.

"Chết đói mất thôi." Bảo Nhi thấy Lạc Bình An thật cao hứng, rất muốn dùng hai cái tay đi bóp hai má phấn nộn của hắn, còn có khuôn mặt đáng yêu của Abe. Thật ra thì cô cũng có.

"Tớ lấy cho cậu ăn, cậu đừng dùng tay, tay bẩn." Lạc Bình An giống như một người vợ chịu ảm ức, không để ý ánh mắt của người khác ngoan ngoãn lấy ra một miếng điểm tâm đưa cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi không khách khí hé miệng, Lạc Bình An cảm giác trên tay mình dính nước miếng của cô, nhưng mặt không đổi sắc, khéo léo đợi cô ăn xong, lại đưa cho cô thêm một lon nước trái cây.

"Cám ơn Bình An. Mẹ cậu mỗi ngày đều làm cho cậu nhiều thức ăn ngon như vậy, thật tốt." Lúc có đồ ăn, Bảo Nhi hí hóp cả người đều rất hạnh phúc, rất hưởng thụ, không biết là hưởng thụ thức ăn ngon, hay là đang hưởng thụ sự quan tâm của một người mẹ.

"Bảo Nhi, Chủ nhật tớ có một hoạt động muốn cậu đi cùng, có thể không?" Bình An thanh âm nhàn nhạt mềm mại, có chút lo lắng đẩy đẩy cái mắt kiếng, rất trông mong nhìn Bảo Nhi, đoán chắc là cô thích mềm không thích cứng.

Đám con trai xung quanh hận chết cái tên mắt kính này, tại sao người ngồi bên cạnh bảo Nhi không phải là mình, mà lại là cái con mọt sách.

"Ặc, tôi không thích tham gia vào các hoạt động như thế." Bảo Nhi nhú nhú mày nói.

Ánh mắt trông mong của Lạc Bình An Kỳ lập tức biến thành thất vọng tràn trề, nhưng miệng còn an ủi: "Vậy cũng được, không có chuyện gì, vậy thì tớ đi một mình cũng được. Đúng rồi Bảo Nhi, mới có một luống cà rốt sắp được thu hoạch, đến lúc đó tớ cho người làm mang đến chỗ ở của cậu nhé."

Bảo Nhi lắc đầu nói: "Ừm, hay là cứ để tôi đi lấy thôi."

Dường như tên Tịch Nhan kia không chỉ thích đồ vật sạch sẽ đối với người cũng rất kỹ tính, không thích tiếp xúc với người xa lạ.

Nhưng là mình muốn lấy rất nhiều cà rốt được hân trồng theo phương pháp ưu việt như vậy để giải quyết vấn đề bạo lực tinh thần trong nhà của Tịch Nhan, cũng muốn làm gì đó để cảm ơn hắn, vì vậy Bảo Nhi mềm lòng đồng ý đi cùng hắn.

Về đến nhà, Bảo Nhi mới khổ não, mình quá mềm lòng rồi, thế nào mà lại tùy tiện đồng ý như thế chứ, gào khóc gào khóc, cô cũng không thể mặc đồng phục học sinh đi tham gia cái dạ tiệc gì đó.

Một bữa cơm trôi qua đầy phiền muộn.

Abe cùng Tịch Nhan không biết đã xảy ra chuyện gì, rất ít thấy cái cô bé này tâm tình không tốt, phần lớn thời gian cô đều sôi nổi giống như người không có đầu óc, cho dù bị đánh lúc trở về cũng vẫn hiên ngang, tươi cười.

Chung đụng đã lâu, Abe vẫn là có chút tình cảm, hỏi Tịch Nhan: "Tịch Nhan, anh nói Bảo Nhi là bị làm sao? Chẳng lẽ lại bị bắt nạt rồi, không thể nào, bản lĩnh đồ đệ này của tôi người bình thường khẳng định đánh không lại, anh nói cô ấy có thể hay không đã yêu?"

Abe lúc nói lời này vừa nói vừa đang chơi World of Warcraft, cũng chính là thuận miệng nói.

Tịch Nhan vừa gặm cà rốt nghe thấy những lời này chân mày không tự giác nhíu chặt lại.

Một lát sau, hắn cầm theo một quyển sách đi ra ngoài.

Bảo Nhi rửa chén xong ra ngoài, thấy ngoài phòng khách chính là một cảnh an nhàn tự tại. Abe hồ xích hồ xích chơi game, Tịch Nhan toàn thân tây trang, trong tay đang cầm một quyển sách da cừu, nhìn rất nghiêm túc.

Tịch Nhan an tĩnh không nói lời nào thời, thật là đẹp trông giống như là một bức tranh.

Tin chắc bình đến tướng đỡ nước đến đất cần, Bảo Nhi rất là vui vẻ vút phiền muộn qua một bên tham gia náo nhiệt.

"Oa, cậu xem cái gì vậy? Sách da cừu, sách lịch sử sao? Kiến thức về lịch sử của cậu thật là lợi hại." Bảo Nhi thỉnh thoảng cũng chân chó lấy lòng Tịch Nhan, chủ yếu hắn hôm nay vẫn còn là huấn luyện viên của Bảo Nhi, hơi không hài lòng một chút liền đem Bảo Nhi hành hạ chết đi sống lại. Đối với sự tiến bộ thần tốc của mình về kỹ thuật đánh tennis cô cũng không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

Tịch Nhan mặt không biến sắc đem quyển sách da cừu đưa cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi cẩn thận nhận lấy vừa nhìn: 《 Tâm lý học của thiếu nữ yêu sớm 》

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tới quá rồi

Tịch Nhan xem quyển sách này cảm giác giống như là một người nuôi con vật cưng sẽ tìm hiểu về cuộc sống và tập tính của vật cưng, cho nên hắn thấy rất tự nhiên.

Bảo Nhi lại thật nhanh đem sách ném cho Tịch Nhan, gương mặt hồng hồng, cảm thấy hắn thật là một tên biến thái, cư nhiên nhìn loại sách này.

"Cô đã yêu?" Tịch Nhan hỏi.

"Cậu mới yêu sớm? Cả nhà cậu cũng yêu sớm." Bảo Nhi nhảy dựng lên liền lộ ra một bản mặt khác.

Abe cũng không ngần ngại đầu lên nói: "Không thể nào, gia tộc chúng tôi sẽ không yêu sớm." Vừa nói vừa thuận tay giết ngay một con tiểu quái thú vừa xuất hiện trong trò chơi.

"Bảo Nhi, cô có chuyện gì thì hãy nói cho chúng tôi biết, cô không nói chúng tôi làm sao biết đây?" Abe tay không ngừng bấm bàn phím, miệng không ngừng cầu nhàu.

Tịch Nhan tựa vào ghế sa lon, lấy ra một cây cà rốt, cắn một cái, phát ra âm thanh "Rắc rắc" hưởng ứng.

Bảo Nhi bĩu môi nói: "Tôi muốn đi tham gia một buổi dạ tiệc, nhưng không có y phục."

Tịch Nhan đứng lên, tiếp tục "Rắc rắc" một thanh âm vang lên.

Abe tiếp tục đánh ma thú, chợt màn ảnh tối đen, hắn đang đánh đến chỗ gay cấn, ngẩng đầu nhìn lên: "Tịch Nhan, anh lại rút nguồn điện của người ta, ô ô ô ô. Anh thật tàn nhẫn, thật vô tình, quá lạnh khốc."

Bảo Nhi một đầu đầy vạch đen. Gần đây TV lại bắt đầu chiếu phim bộ của các bà cô rồi, Abe rất hoan hỉ học cách nói truyện trên TV.

"Đi, đem cô nhóc này sửa sang một chút. Nhìn thật phiền lòng." Tịch Nhan đem Bảo Nhi xách lên, vứt xuống trước mặt Abe.

Abe ai oán không thôi quay đầu lại tìm hiểu màn hình máy vi tính đen ngòm của mình, nhìn Bảo Nhi một chút, nhìn lại Tịch Nhan đang nhàn nhã gặm cà rốt một chút, chấp nhận đứng lên, hỏi: "Bữa tiệc sẽ diễn ra vào ngày nào?"

"Chủ nhật."

"Vậy thì còn dư lại ba ngày rồi." Abe hí hóp mắt quan sát Bảo Nhi từ trên xuống dưới, trong miệng cười hắc hắc.

"Đã trở mã rồi." Khi hắn bằng cô hắn vẫn còn là con doi.

Tịch Nhan lại bắt đầu thâm tình đưa mắt nhìn lên bầu trời tối đen.

.

"Đứng vững, tiến ba bước, lùi ba bước, quay bên trái, quẹo phải, nhảy." Trong phòng vang lên khẩu hiệu nặng nề.

Bảo Nhi về mặt đưa đám, cái này so với đánh người còn khó hơn. "Nhất định phải mang giày cao gót sao?"

"Còn phải nhảy. Giày sẽ hư."

Bảo Nhi vừa bước đi, đã cảm thấy "Rắc rắc" một thanh âm vang lên, giày quả nhiên bị hư.

"Không có việc gì, không có việc gì." Abe giống như làm ảo thuật, kéo ra một cái cửa phía sau đại sảnh, phóng mắt nhìn. Từng loạt lại từng loạt hàng giày cao gót.

"Nhà các cậu là đại lý bán giày hay sao?" Bảo Nhi tò mò hỏi.

Abe đang muốn khoe khoang giày này đều là do hắn trang điểm cho những người nổi tiếng nên sư tập được, hắn thích nhất nữ minh tinh Hepburn, góp nhặt rất nhiều trang phục và đồ trang sức của cô, hôm nay cuối cùng cũng có ích, người ở trước mắt này thoát nhìn có vẻ rất ngu, Ặc, trên thực tế cũng rất ngu, nhưng là, chân dài đáng cao, ngũ quan thanh tú, sửa sang một chút còn có thể gặp người.

"Tôi lại lần nữa thanh minh, tôi là thợ làm tóc cho nữ hoàng, không phải là tên bán giày!" Abe vô cùng tức giận, rống một tiếng.

Bảo Nhi đổi một đôi giày cao gót tiếp tục luyện tập.

Đợi đến khi cô đi giày cao gót đánh người, chạy bộ, đánh tennis đều không té ngã, Abe gật gù đầu mà nói: "Có thể được rồi."

Bảo Nhi bên này nhận lấy giáo trình huấn luyện mặc trang phục dạ hội đi giày cao gót mà quý của tên mập Abe, Đào Thi Thi bên kia cũng không nhàn nhả, hai mẹ con đang mặc thử quần áo để chọn lựa trang phục cho buổi dạ tiệc.

Quả nhiên là bu-ling-bu-ling (nghĩa là công trình) lớn thì không thể nhanh chóng sơ sài a!

Đào Khánh Hoa tan việc về nhà bước vào phòng khách thấy hai mẹ con trang điểm thật lộng lẫy, lập tức có chút không kịp thích ứng, khiến hắn hoa cả mắt.

Đối mặt với con gái Thi Thi, hắn cao hứng khen: "Thi Thi thật xinh đẹp, như công chúa vậy."

Sau đó nhìn đến Tô Cẩm, hắn như rụng mảy, lớn tuổi như vậy còn ăn mặc hở hang như thế này, vợ trước sẽ không bao giờ ăn mặc rêu rao như vậy, chỉ là thấy cô đang cao hứng nở nụ cười, hắn lại nhìn không nói, Tô Cẩm là Tô Cẩm, không phải là bởi vì cô nhiệt tình, nóng bỏng như vậy mình mới thích sao, không cần thiết phải đem tiêu chuẩn của người khác áp lên người của cô đi.

Tiệc sinh nhật Đào Thi Thi sẽ được cử hành ở tầng ba của khách sạn lớn bên bờ biển, một bữa tiệc thật lớn bao trọn cả tầng lầu.

Người tới cũng đã đông đủ.

Đào Khánh Hoa người này trước mặt phụ nữ đầu óc không dùng được, nhưng trong lòng vẫn gọi là có thể dùng tạm, nên trên phương diện làm ăn bạn bè cũng tương đối nhiều.

Tô Cẩm thường xuyên làm từ thiện cũng là có đầu óc, nếu không sẽ không bí mật làm tình nhân nhiều năm như vậy, hôm nay thuận lợi sanh con dưỡng

cái lại được trở thành chính thức, dùng danh nghĩa từ thiện cũng mời được không ít người có tiếng tăm.

Biết tin Lạc gia đồng ý tham gia bữa tiệc, Tô Cẩm thật cao hứng, Đào Khánh Hoa cũng rất cao hứng cảm thấy vợ mình rất có năng lực, rất có mặt mũi, ai cũng biết Lạc gia cuối cùng là có bao nhiêu tiền, nhưng nhất định là có rất nhiều tiền, nghe đồn sản nghiệp nhà họ nếu ngồi máy bay đi một vòng cũng phải mất mấy tiếng là ít.

.....

Bảo Nhi mang giày cao gót, mặc một bộ váy đen tuyền đứng ở trước gương, miệng há thật to, cảm thấy người ở bên trong không phải là mình, giống như bị ma pháp làm cho biến thành người khác.

Abe vô cùng há hê khoe khoang: "Tịch Nhan đẹp mắt không, đẹp mắt không, trong cảm nhận của ta nữ thần chính là như thế này, trên người cô ấy tỏa ra khí chất giống Hepburn thanh thuần cùng cao quý, quá đẹp."

Tịch Nhan cắn một miếng cà rốt, tầm mắt khẽ nâng: "Thích hợp."

Dạ tiệc.

Lạc Bình An thấy Bảo Nhi, so với bình thường ngu hơn mấy phần rồi, xấu hổ cúi đầu không nói lời nào, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô một cái, lại cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Ngược lại Lạc phu nhân lời kéo Bảo Nhi không ngừng hỏi han, vô cùng yêu thích, nhà ai lại có thể có một cô con gái xinh xắn đáng yêu đến vậy, thật là khiến người ta không thể cầm lòng được.

Bảo Nhi lúc đầu còn có chút không được tự nhiên, nhìn thấy Lạc phu nhân thân thiết dịu dàng như vậy, liền nghĩ đến mẹ của mình, tâm tình cũng từ từ buông lỏng, cô thiếu sót tình thương của mẹ, thật ra thì đối với người phụ nữ cũng sắp si tuổi mẹ này cũng rất có cảm tình, không tự chủ muốn được ở bên cạnh, dĩ nhiên khác với mẹ Đào Thi Thi, cô không thông minh tuy nhiên lại rất nhạy cảm, người nào đối với mình tốt người nào đối với mình không tốt, lập tức có thể cảm thấy.

Chờ Lạc phu nhân dắt một đôi kim đồng ngọc nữ, đi tới khách sạn ven biển thì buổi dạ tiệc đã rất náo nhiệt.

Hai vợ chồng Đào Khánh Hoa đứng ở ngoài đại sảnh, tươi cười cúi người chào đón.

"Lạc phu nhân có thể tới tham gia tiệc sinh nhật con gái của chúng tôi, thật là quá vinh hạnh rồi."

"Đây chắc là Lạc thiếu gia, bộ dạng cũng thật anh tuấn." Tô Cẩm ngọt lời đã vội vàng tặng bóc, tâm lý chung của phụ nữ tuổi này hoặc là thích người ta khen mình trẻ trung xinh đẹp, hoặc là thích người ta khen con của mình thông minh, xinh đẹp. Cô trước đó cũng nghe ngóng, Lạc gia chỉ có một con trai độc nhất, nếu có thể để mắt tới Thi Thi cũng thật là tốt.

Đào Khánh Hoa đối với người có vị thế cũng biết nói lời lấy lòng, thấy vợ đã khen con trai người ta rồi, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp, hẳn tự nhiên cũng phụ họa khen: "Tiểu thư đây đáng đáp thật xinh đẹp, khí chất cao nhã." (lời editor:ta nhổ vào hai vợ chồng người)

Lạc phu nhân được khen như mở cờ trong bụng, nhưng mà vẫn thẳng thắn nói: "Đáng tiếc cô bé này không hái là con gái của tôi nhưng tôi rất thích cô bé, cô bé là bạn học của Bình An nhà tôi, người trẻ tuổi cùng đi cho thêm phần náo nhiệt."

Đào Bảo Nhi ngậy ngẳn cả người nhìn một đôi nam nữ ăn mặc sang trọng này!

Cha cư nhiên không có nhận ra cô.....

Đào Bảo Nhi năm nay cũng 16 tuổi, sẽ có bữa tiệc sinh nhật 16 tuổi cho cô con gái "bảo bối" này hay không?

Cô đứng ở đó, vẻ mặt lạnh lùng, hướng về phía nét mặt tươi cười như hoa của vợ chồng Đào Khánh Hoa nói rỗng rạc: "Cha, Tô a di."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hai mẹ con nằm viện

Một tiếng kia "Cha!" Khiến Đào Khánh Hoa mặt đỏ tới mang tai.

Một tiếng kia "Tô a di!" Càng khiến sắc mặt Tô Cẩm tại chỗ biến thành đen thui.

Đào Bảo Nhi đứng ở trước mặt hắn, mở to hai mắt, giờ khắc này cô rất muốn khóc, sinh nhật 16 tuổi cô phải trải qua trong cô đơn, không có bữa tiệc, không có bánh sinh nhật, không có người thân chúc phúc. Vậy mà.

Lạc phu nhân về mặt quái dị, trong nháy mắt hết cảm tình đối với vợ chồng Đào Khánh Hoa, người đàn ông này còn xứng đáng làm cha sao? ngay cả con gái mình cũng không nhận ra thật là mất mù mất rồi.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Ngược lại Lạc Bình An đứng dậy, vươn tay, nắm tay Bảo Nhi nói: "Bảo Nhi chúng ta vào đi thôi, tớ sắp chết đói rồi."

Hắn cơ hồ là vừa lôi vừa kéo đem Bảo Nhi đi vào.

Thang máy đến lầu ba, trang hoàng thật tráng lệ, ở giữa có một sân khấu lớn, trên sân khấu có đặt một chiếc bánh gato năm tầng, không khí hân hoan vui mừng.

Lạc Bình An nắm tay Bảo Nhi không có ý định buông ra, cảm thấy cô đang run rẩy, thấy lòng mình cũng rất đau.

Lúc hắn nhìn thấy mấy cây cà rốt bị sâu bệnh phá hoại cũng sẽ cảm thấy đau lòng, nhưng giờ phút này nắm tay Bảo Nhi hắn thấy mình thật vô dụng.

Vào tới hội trường, Lạc phu nhân cũng không có hỏi cái gì, cùng những người bạn quen biết chào hỏi sau đó dẫn Bảo Nhi và Lạc Bình An đi tới bàn ăn.

"Uống sữa tươi trước lót dạ đã nhé." Lạc phu nhân đem sữa tươi đưa cho Bảo Nhi.

Truyện nhà của Đào gia, Lạc phu nhân chỉ hỏi thăm qua cũng biết chỉ muốn hỏi thăm cũng biết, nhìn cô bé thanh thuần đáng yêu trước mặt, Lạc phu nhân khẽ nhũn mày.

"Lạc a di, cháu không sao, phu nhân cứ đi đi, cháu ở chỗ này ngồi một chút là được." Bảo Nhi uống một hớp lớn sữa tươi, mỉm cười nói.

Lạc Bình An lại khôi phục sự xấu hổ thường ngày, ân cần tìm thức ăn ngon cho Bảo Nhi. Vừa ăn, Bình An vừa giảng giải về thành phần nguyên liệu trong món ăn cho Bảo Nhi, hắn có khả năng nhận biết mùi vị rất đáng kinh ngạc.

Bảo Nhi cũng giống như không xảy ra chuyện gì, cười híp mắt nghe Lạc Bình An nói chuyện.

"Bảo Nhi sao em lại ở chỗ này? Em hôm nay thật xinh đẹp." Một giọng nam cao vút cắt đứt sự ăn ý của Bảo Nhi và Lạc Bình An.

Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn lên, là Doãn Thiên.

Cô lạnh nhạt nói: "Chào học trưởng."

"Bảo Nhi em quá khách khí rồi, trước kia đều là gọi là anh Doãn Thiên, xem ra cô bé lớn rồi đã biết xấu hổ." Doãn Thiên si mê nhìn Bảo Nhi, trong buổi dạ tiệc này Bảo Nhi lộ ra khí chất cao quý như Thiên Nga đen, rất đẹp, khiến cho hắn động lòng, khác hẳn một Bảo Nhi rực rỡ như ánh mặt trời trên sân bóng, Doãn Thiên có cảm giác như mới được quen biết cô.

Trước kia cảm thấy rất ghét những hành động ác độc của Bảo Nhi đối với Thi Thi, nhưng hôm nay lại cảm thấy chỉ là cô có chút nghịch ngợm mà thôi.

Mặc kệ Bảo Nhi đối với hắn lạnh nhạt, Doãn Thiên kiên nhẫn đi theo sau Bảo Nhi, một chút cũng không dè dặt.

Đào Thi Thi ở trong phòng hóa trang, miễn nguyện nhìn thợ trang điểm kiểm tra lại lần cuối cho mình.

Hoàng Lệ Hoa rất là vui vẻ bước lên, một hồi mãnh liệt khen: "Thi Thi, cậu thật là quá đẹp, xinh đẹp giống như Thiên Nga trắng."

Đào Thi Thi rất khiêm tốn cười cười.

"Đúng rồi, Doãn Thiên học trưởng cũng tới, chúc cậu sẽ có một buổi sinh nhật vui vẻ hạnh phúc." Hoàng Lệ Hoa nhìn Đào Thi Thi trước mắt lại nghĩ đến Doãn học trưởng, quả nhiên là trai tài gái sắc, nhưng trong lòng không hiểu sao vẫn như có dự cảm không tốt.

"Nhà tớ cùng nhà anh ấy là thế giao, biết nhau từ nhỏ, nếu như cậu thích, tớ có thể giới thiệu anh Doãn Thiên cho cậu làm quen." Đào Thi Thi làm bộ như chẳng hề để ý mà nói.

Hoàng Lệ Hoa mặt kích động, hiển nhiên rất muốn được làm quen cùng Doãn học trưởng.

Chỉ là kế tiếp, Đào Thi Thi cũng có chút sốt ruột, vô cùng nóng lòng hi vọng anh Doãn Thiên có thể nhìn thấy hình dáng mình bây giờ.

Cuối cùng cũng trang điểm xong, cô cùng Lệ Hoa đi xuống đại sảnh.

Đào Thi Thi vừa xuất hiện, liền có những tiếng ca ngợi vang lên không dứt, cô cũng hết sức lễ độ đáp lại, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng tìm kiếm, cuối cùng thấy được bóng dáng của Doãn Thiên, cô cao hứng đi lên phía trước.

"Anh Doãn Thiên." Đào Thi Thi đến bên cạnh hắn, tỏ vẻ ngượng ngùng, còn cách mấy bước mới khẽ gọi một tiếng.

Doãn Thiên quay đầu lại, dùng ngón tay đặt nhẹ lên môi: "Suyt, chờ một chút."

Hắn tỉ mỉ chọn một miếng bánh ngọt phía trên còn có cả một quả dâu tây trông rất ngon mắt, cầm ở trên tay.

Đào Thi Thi hết sức cao hứng, cho là Doãn Thiên mang bánh ngọt cho mình, chỉ là lễ phục siết hông có chút chật, không dám ăn cái gì nếu từ chối tâm ý của Doãn Thiên, hắn có thể cảm thấy không vui không.

Cô còn đang mãi suy nghĩ nên từ chối như thế nào sẽ không làm mất lòng hắn, đã thấy Doãn Thiên cầm bánh ngọt rất là vui vẻ đi ngang qua trước mặt, đem bánh ngọt đưa cho Đào Bảo Nhi?

Cái cô gái xinh đẹp mặc bộ lễ phục màu đen đó lại là Đào Bảo Nhi? Cô ta tại sao lại ở chỗ này? Lần trước ở sân bóng cũng chính là như vậy, chính vì cô ta!

"Đào Bảo Nhi làm sao cô lại ở chỗ này? Người nào mời cô tới, nơi này không hoan nghênh cô." Đào Thi Thi thật sự nổi giận.

Doãn Thiên đang ân cần dâng lên bánh ngọt, kinh ngạc nhìn Đào Thi Thi, thường ngày Thi Thi vô cùng dịu dàng tại sao hôm nay lại như vậy chứ?

So sánh một thân váy công chúa trắng tinh Đào Thi Thi đang nổi giận với một thân váy đen đơn giản, điềm tĩnh Đào Bảo Nhi, cao thấp thể nào đã rõ.

Đào Thi Thi tức chết, cô mới vừa có cảm giác mình rất đẹp, bạn bè ca ngợi càng làm cô tự tin hơn, nhưng khi đứng trước mặt Đào Bảo Nhi lại có cảm giác mình thua kém rất nhiều.

Hoàng Lệ Hoa lập tức nhảy ra nói: "Đào Bảo Nhi không ai mời cô tự tiện lén lút đi đến thật quá mất mặt rồi."

Doãn Thiên mặt đã tối đen, nhìn Đào Thi Thi nói: "Là tôi mang cô ấy đến."

Lạc Bình An cũng đứng lên, nói: "Là tôi mang Bảo Nhi tới."

Đào Thi Thi không muốn nể Doãn thiên, tuy nhiên nó nhận ra Lạc Bình An, đây không phải là tên người hầu của Đào Bảo Nhi sao, làm tướng hắn đi theo Đào Bảo Nhi đến đây dự tiệc, quá vô sỉ rồi.

"Con một sách, nơi này cũng không phải là nơi cậu dương oai hiển võ, chớ có lúc nào cũng bám theo đuôi của Đào Bảo Nhi, thật là ngu ngốc." Đào Thi Thi một chút cũng không nể mặt nói.

Lúc này Lạc phu nhân vừa lúc đi tới, nhất thời liền nổi giận, thầm nói: con trai bảo bối của ta, thiên tài trẻ tuổi, cho tới bây giờ cũng không nở mắng một câu, cái cô gái không có giáo dục này lại dám mắng hắn là con một sách? Còn nói hắn ngu ngốc? Cô ta mới chính là ngu ngốc!

Lạc phu nhân cũng không muốn so đo cùng với một cô bé, nhưng chân mày vẫn nhíu chặt lại, hừ hừ vài tiếng trong lỗ mũi, theo bản năng ngăn ở trước người con trai, nói: "Bình An, mẹ dẫn con đi chào mấy chú mấy bác."

Làm nữ chủ nhân của bữa tiệc, Tô Cẩm luôn chú ý tình huống chung quanh, thấy mọi người tụ tập ở một chỗ, Tô Cẩm vội vàng đi tới, chỉ thấy được vẻ tức giận không che dấu của Lạc phu nhân, vội vàng kéo một vị phu nhân ở cạnh đấy hỏi thăm.

Một lát sau, Tô Cẩm cũng là nổi cơn giận dữ: Thi Thi con bé này là muốn tìm đường chết sao?

Cô vội vàng tiến lên, vừa khuyên giải Lạc phu nhân vừa làm mặt nghiêm nghị nói: "Thi Thi, sao không lễ phép như vậy mau hướng Lạc thiếu gia nói xin lỗi."

Thấy vẻ mặt này của mẹ, Đào Thi Thi không cam tâm cũng phải ngoan ngoãn cúi thấp đầu nói xin lỗi.

Lạc phu nhân hừ một tiếng.

Xoay người ngọt ngào hỏi Bảo Nhi: "Bảo Nhi không bị kinh sợ chứ, đều là do Lạc a di không tốt, không có chăm sóc tốt cho cháu, khiến đám người không biết lễ nghi này quấy rầy cháu thưởng thức các món ăn."

Bảo Nhi cười ngọt ngào nói: "Không có gì đáng ngại đâu ạ, cũng chỉ là một đám râu ria thôi mà."

Đào Khánh Hoa cũng đã tới, cau mày, cũng không biết phải xử như thế nào, trong lòng bất mãn đối với biểu hiện của con gái Thi Thi, hơn nữa đối với thái độ theo người ngoài của Bảo Nhi lại càng không thích, đứa nhỏ này làm sao lại càng ngày càng không biết trên dưới gì vậy.

Tô Cẩm trấn an Lạc phu nhân, nhìn thấy chồng vẻ mặt không vui, vội vàng kê tai nói nhỏ giải thích:

"Khánh Hoa, thực xin lỗi, em cũng không biết Bảo Nhi sẽ có ý tới đây, có thể là con bé đã nói cái gì đó với Lạc phu nhân để cho bà ấy hiểu lầm Thi Thi, dẫn tới xung đột, trước kia chẳng qua chỉ cảm thấy con bé hơi phản nghịch, hiện tại không nghĩ tới nó lại có tâm cơ sâu như vậy, anh cũng biết Thi Thi tương đối là đơn thuần, bị Bảo Nhi có ý nói gạt, liền chọc Lạc phu nhân mất hứng, nhưng mà lấy đại cục làm trọng, chuyện nhà trở về rồi hãy nói sau."

Đào Khánh Hoa cũng là người sống trên thương trường, không thể cư xử như đứa trẻ cứ không hài lòng là có thể phui tay bỏ đi mà phải nén lòng, mặt vẫn tươi cười luôn miệng kêu bằng hữu.

Trần an chồng xong xuôi, Tô Cẩm còn phải trấn an con gái mình, nhìn Đào Thi Thi đang vùng vằng, mặt không phục, Tô Cẩm thật tức giận.

"Làm sao con lại không nghĩ thông suốt như vậy, con cứ coi như không nhìn thấy con bé đó, con yên tâm sau bữa tiệc mẹ sẽ xử lý nó thích đáng." Tô Cẩm đã nói hết lời, mới để lần nữa lộ ra nụ cười với Đào Thi Thi.

Đào Thi Thi nghe vậy quy củ đi theo Tô Cẩm, lúc tiếp khách hai mẹ con đứng chung một chỗ thật lóe sáng trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Rất nhanh đến sự kiện chính của bữa tiệc, Tô Cẩm sắp xếp quyền góp từ thiện.

Vì muốn quyền góp được nhiều tiền, Đào Khánh Hoa ra giá đầu tiên, hô: "Tôi quyền góp một trăm vạn, cho nhiều đứa bé có thể đến trường hơn."

Mặc kệ từ thiện vẫn là chính phủ nhưng phân phối tiền bạc cũng chính là nói lên quyền lợi của cá nhân. Tô Cẩm có thể có địa vị xã hội như ngày hôm nay chính là do không ngừng quyền góp tiền của cho các hội từ thiện.

Hai vợ chồng cho là, khởi đầu tốt thì có thể được như ý. Ai ngờ, mặc dù cũng có người ý tứ đi theo, nhưng phần đông vẫn là đang chờ sự quyền góp của nhà từ thiện danh gia Lạc phu nhân ra tay.

Vậy mà. Rất kỳ quái, chính là thường ngày Lạc gia ra tay rất phóng khoáng vậy mà thẳng đến lúc kết thúc vẫn không nói tiếng nào.

Bình thường nếu là có người thả con tép quyền một trăm vạn, Lạc phu nhân ham thích nhất làm từ thiện chỉ tùy tiện lộ ngón tay cũng bỏ ra ít nhất là 3500 vạn.

Kết quả bởi vì Lạc phu nhân vẫn không có mở miệng, mọi người cũng có vẻ thất vọng, cuộc từ thiện quyền góp lại là Đào Khánh Hoa ra cao nhất, thật sự rất thất bại.

Tô Cẩm sắc mặt trắng bệch, lần quyền góp này nhất định sẽ khiến mình trở thành trò cười.

Vốn là chỉ thấy Đào Bảo Nhi chương mắt vì đoạt đi danh tiếng của Thi Thi, nhưng hôm nay thật đúng là hận tới bầm gan tím ruột rồi.

Dạ tiệc kết thúc, Đào Khánh Hoa càng thêm tức giận, đặng đặng oán giận mẹ con Tô Cẩm, nói: "Hai người ăn mặc quá khoa trương, giống như đem cả tiền quyền góp mà tiêu trên người, như vậy còn nói người ta quyền góp như thế nào!"

Đào Thi Thi đáng nhẽ là tiêu điểm của dạ tiệc cũng bị Đào Bảo Nhi đoạt, lại phải vất vả nhin đối đến tận bây giờ còn bị cha mắng té tát.

Cô kim nén bực bội, muốn phản bác một câu, lại đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Vì muốn mặc lễ phục cho thật đẹp, cô ngay cả giọt nước cũng chưa uống, hẳn là tức giận té xỉu.

Tô Cẩm suy nghĩ lao lực, bỏ ra rất nhiều tiền vốn, đi quan hệ rất nhiều, thật vất vả mới tổ chức xong buổi dạ tiệc, gửi thiệp mời đến Lạc phu nhân, hi vọng có thể trở thành người quyền góp quan trọng của mình. Không nghĩ tới Lạc phu nhân lại vất cổ chày ra nước.

Những phiền muộn lo âu trong lòng, cùng với sự chênh lệch giữa hiện tại và tưởng tượng khiến Tô Cẩm hết sức khó chịu, mặt nhọc mảy may, cuối cùng còn bị chồng nằng, hơn nữa Đào Thi Thi ngã xuống, cô nhất thời kích động cũng hôn mê.

Bảo Nhi ngồi trên xe Lạc gia, ở ngã tư Nam Đường muốn xuống xe, một mình yên lặng dọc theo con đường đi về phía trước, trong lòng suy nghĩ nếu như bây giờ là ban ngày thì tốt, có ánh mặt trời sưởi ấm mình một chút.

Đến biệt thự, vẫn như cũ đèn dầu sáng rực, Abe cùng Tịch Nhan đều vẫn đang thức.

Abe đang làm chống đẩy, Tịch Nhan ăn cà rốt.

Bảo Nhi mắt có hơi hồng hồng vẫn là vui vẻ kêu: "Tôi đã trở về! Tôi có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi trước."

Sau đó trực tiếp trở về phòng rồi.

Abe thì thâm lắc đầu, có cái gì đó không đúng.

Tịch Nhan cau mày, trên sách nói mắt sưng đỏ thể hiện là con người đang rất đau lòng. Minh làm sao lại cũng cảm thấy trong lòng buồn bực như vậy chứ?

Chương 16: Tin đồn bao nuôi

Đào Khánh Hoa vốn còn muốn nói một chút về Bảo Nhi, kết quả thấy vợ yêu cùng con gái đều hôn mê, vội vàng đưa tới bệnh viện bận rộn một hồi.

Lại nghe bác sĩ nói là bệnh nhân là do quá căng thẳng cùng nghỉ ngơi không được đầy đủ, áp lực lại quá lớn, ăn uống không điều độ, Đào Khánh Hoa vô cùng đau lòng.

Vốn là tức giận bởi vì dạ tiệc thất bại hiện tại liền biến mất trong nháy mắt rồi, ngược lại hết sức tự trách, cảm thấy vợ con vì mình, một muốn chết rồi, mình còn phát giận.

Tô Cầm sau khi xuất viện liền bắt đầu công việc lu bù rồi.

Sáng sớm liền tự mình đi mua thức ăn chuẩn bị chu đáo, Đào Thi Thi thật cao hứng, cho là mẹ bồi bổ cho mình, kể từ sau khi mẹ đưa cô tới Đào gia làm nữ chủ nhân thì cũng rất ít khi tự mình xuống bếp.

Không nghĩ tới Tô Cầm hiền huệ mặc tạp dề nói với Đào Khánh Hoa: "Anh này, gọi Bảo Nhi tới đi, người một nhà mà khó được cơ hội họp mặt."

Đào Thi Thi.

Đào Khánh hoa cảm động hết sức nhìn Tô Cầm dịu dàng hào phóng, mặc kệ Bảo Nhi đã làm sai điều gì, cô đều không so đo.

Bảo Nhi đồng ý đến, đã thật lâu không có đến thăm vườn hoa này rồi, cũng không biết mấy cái cây mẹ trồng có còn hay không.

Lúc ăn cơm, Tô Cầm nhiệt tình gấp thức ăn cho Đào Bảo Nhi, Đào Khánh Hoa nhìn hết sức cao hứng. Hơn nữa Bảo Nhi hôm nay cũng không ăn mặc lộn xộn lung tung, người một nhà hòa thuận vô cùng, nghĩ tới cơm nước xong sẽ để cho Bảo Nhi chuyển về nhà ở.

Tô Cầm lại là có tính toán khác, vừa gấp thức ăn cho Đào Bảo Nhi vừa nói: "Bảo Nhi a, con hình như có quen biết Lạc phu nhân."

"Không biết." Bảo Nhi vui đầu ăn thịt bò.

"Con có biết Lạc tiên sinh đang ở đâu không?" Tô Cầm sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng là vẫn khôi phục rất nhanh lộ ra nụ cười hiền hòa, lại gấp cho Bảo Nhi một miếng thịt gà xé cay cô tự mình làm, lúc trước vì lấy lòng Đào Khánh Hoa cô khổ cực học nấu nướng.

"Không biết." Bảo Nhi tiếp tục ăn thịt gà.

"Lạc Bình An thì chắc là con biết chứ, nghe Thi Thi nói các con ngày ngày ở một chỗ!" Tô Cầm thấy Đào Bảo Nhi này rần rềm đều không chịu, mơ hồ nổi cơn tức giận.

"Đúng là có quen người như vậy." Bảo Nhi gấp ổ bánh cá pecca tiếp tục ăn.

Tô Cầm cắn răng, rất uyển chuyển nói: "Bảo Nhi a, con tuổi còn nhỏ, không biết gia nghiệp khó khăn, buôn bán không tốt, sự nghiệp từ thiện bị trững lại, đối với danh dự gia đình chúng ta có ảnh hưởng rất lớn, con không phải là có quen biết Lạc gia sao, con hãy đi nói một chút."

Đào Khánh Hoa cũng mở miệng nói: "Bảo Nhi, Tô a di nói rất đúng, không có chúng ta chăm sóc thì tiền sinh hoạt mỗi tháng của con lấy ở đâu ra, lấy đâu ra tiền mua quần áo đẹp cho con, con cũng là một thành viên trong nhà cũng nên đóng góp chút sức lực."

Bảo Nhi ăn no, múc một chén canh, rất bình tĩnh uống xong, dùng khăn ăn lau khóe miệng một cái, đứng lên nói: "Con ăn no, còn có chút việc, đi trước, mọi người chậm dùng."

Đào Khánh Hoa nổi cơn thịnh nộ, lập tức liền vỗ bàn: "Mày quay lại cho tao, mày quá kiêu ngạo rồi, mày nhất định phải đối đầu với cái nhà này phải không, mày cắt khỏi nhà này cho tao, cũng đừng nghĩ sẽ lấy được một đồng nào từ cái nhà này nữa, cho dù tao có chết cũng không để lại cho mày một xu nào, mày. . . . đưa phản nghịch này, mày làm cho tao quá thất vọng rồi!"

Đào Bảo Nhi quay đầu lại, cười nói: "Xin cứ tự nhiên."

Cô thật ra thì càng muốn nói: Đào Khánh Hoa, từ sau khi tôi dọn đến ở trong trường, ngài có hỏi người phụ nữ hiền hậu độ lượng của mình xem có cho tôi một phần tiền hay không đã rồi hãy nói đi?

Nhưng cô không có nói như vậy là còn muốn giữ lại một phần kỳ vọng cuối cùng thôi. Sợ cho dù cô có nói như vậy, cha lại không phân rõ trắng đen mà quay lại chỉ trích mình, chỉ cần người phụ nữ kia nhẹ nhàng nói vài câu giải thích thì tất cả sẽ lại trở thành lỗi của cô thôi.

Tô Cầm không có đạt được mục đích ban đầu, tuy nhiên lại có được một kết quả khiến cô cao hứng hơn.

Cha con Đào Bảo Nhi trở mặt, hủy bỏ quyền thừa kế di sản, đối với mình mà nói càng có lợi .

Đào Thi Thi vốn là ăn uống không vào, nhìn thấy thế trong lòng cũng không khỏi vui mừng, vô cùng phấn khởi.

.....

Ở trường học, Đào Bảo Nhi cũng không có chán chường buông thả như trong tưởng tượng của Đào Thi Thi, vẫn cứ sinh hoạt học tập như cũ, cứ như là không có chuyện gì xảy ra vậy, thật không thể nào hiểu nổi!

Nghỉ đến lần sinh nhật đó, Đào Bảo Nhi mặc một bộ váy dạ hội sang trọng, trang sức tinh xảo, không biết lấy ở đâu ra vì vậy Đào Thi Thi len lén theo dõi Bảo Nhi.

Bảo Nhi tan giờ học vội vàng đi mua thức ăn, trở lại biệt thự thấy Abe nằm chống đầu ở trên thảm cỏ, không biết hắn đã tập bao nhiêu lần, mỗi lần cũng không hề có tiến bộ, chỉ thấy hắn bụng bự hướng lên trời một cái lại một cái, lần này khoa trương hơn, nghe được Bảo Nhi trở lại hắn bỏ cầu cứu: "Mau, Bảo Nhi, kéo tôi dậy ."

Abe tựa hồ lại mập lên, cảm giác hắn chiều rộng lớn hơn chiều dài rồi. Lại nặng hơn rất nhiều, Bảo Nhi đưa tay kéo hắn, cứ nhiên bị kéo ngã xuống. Nơi xa Đào Thi Thi cảm thấy ánh mắt liên tục, vừa lúc chụp được một màn này, cô ta hết sức kích động, không nghĩ tới Đào Bảo Nhi lại ở chung với một tên mập mập tròn vo như cái thùng phi vậy, đã vậy lại còn dám ngang nhiên ôm ấp thật là quá đê tiện rồi!

Cô ta nắm ống kính còn muốn chụp nữa, đột nhiên cảm thấy một vật gì đó hồng hồng bay đến đập vào đầu mình, trước mắt bỗng tối sầm lại hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại mới phát hiện mình lại đang trong bệnh viện rồi.

Ở trên giường bệnh trắng như tuyết, Đào Thi Thi đầu bị chấn thương sợ hãi đang phải băng bó, tâm tình lại hết sức kích động, mình nhất định phải tố giác Đào Bảo Nhi này bên ngoài có vẻ trong trắng kiêu ngạo nhưng hóa ra bên trong lại vô cùng ti tiện bẩn thỉu.

Đưa một tin nóng lên diễn đàn của trường Nam Trung _Đào Bảo Nhi lớp mười (3) bị bao nuôi, có cả ảnh chụp dính kèm rất rõ ràng.

Tựa đề này hấp dẫn rất nhiều người truy cập vì vậy cô ta an tâm ngủ, cũng không để ý tới mình vì sao lại bị đánh cho bất tỉnh, ai đã đưa mình tới bệnh viện, trong lòng chỉ duy nhất nghĩ đến topic nóng hổi vừa rồi.

Quả nhiên tới sáng ngày hôm sau, topic này đã leo lên đỉnh, có lượng người truy cập nhiều nhất, khiến mọi người xôn xao loan truyền .

Bảo Nhi đi đến trường học, cảm thấy tất cả mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ vào mình, cô thấy rất kỳ quái, nhưng là cũng không suy nghĩ nhiều, lúc mới vừa tới Nam Trung, cô cũng thuộc thành phần cá biệt, tiếp nhận sự đối xử còn tệ hơn bây giờ nên cũng đoán chừng chắc lại có người truyền tin đồn nói xấu mình rồi.

Cô vẫn coi như bình thường, thật cao hứng đi đến câu lạc bộ hội tennis.

Đồng đội là một đồng đội bạn thân của cô, chỉ có Thầy huấn luyện là vẫn đối tốt với cô: "Bảo Nhi đánh tốt, Bảo Nhi quả bóng này không tệ a, Bảo Nhi nhân tài a a a."

Bởi vì thầy huấn luyện viên đã già nên vô cùng nghiêm khắc, bọn học sinh tuyệt đối không dám cùng hắn nói về những tin đồn thất thiệt như vậy.

Tiền bối trong đội tennis, Doãn Thiên cũng vẫn đối xử rất tốt với Bảo Nhi, hắn ngập ngừng nửa muốn nói nửa không, mất nửa ngày mới lắp bắp mở miệng: "Bảo Nhi, mặc kệ em biến thành dạng gì, anh đều thích em." (muộn rồi chú em ơi!)

Bảo Nhi một đầu đầy vạch đen: "Học trường, mặc kệ tôi biến thành dạng gì, đều sẽ không thích anh."

Lạc Bình An đã mang thức ăn tới.

Cũng tỏ ra không có chuyện gì.

Bảo Nhi tò mò hỏi: "Hôm nay mọi người sao thế? Đều quái quái, chỉ có Bình An cậu là tương đối bình thường."

Lạc Bình An đẩy mắt kiếng, thanh âm nhu nhu nói: "Có người lên forum trường học phỉ báng cậu, tớ tin tưởng cậu không phải là người như vậy."

.....

Buổi tối Bảo Nhi về nhà mượn máy tính của Abe lên forum trường xem qua một chút, thấy topic đó rục rịch dần dần về lượng truy cập còn có mấy tấm ảnh dính kèm, lập tức sững sờ nói không ra lời.

16 tuổi bị bao nuôi. tình yêu của một người đàn ông trung niên mập mập với một Laury 16 tuổi. cuộc sống hỗn loạn của học sinh trung học đương đại. sự sỉ nhục của trường Nam Trung. 16 tuổi bán thân thể.

Vài phần còn lại là hình của cô và Abe, nhìn qua thật giống như là ở trên thảm cỏ thân mật, cô giống như nằm ở trên cái bụng tròn trịa như quả bóng của Abe, Bảo Nhi yên lặng lấy quần áo đi tắm, nên làm gì làm đấy, cái thể giới này quá điên cuồng, quá nhàm chán rồi.

Cô vuốt vuốt trán của mình, dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra được là ai làm, cô thật là không dám bình luận gì thêm về con người này, có lúc Bảo Nhi đối với người em cùng cha khác mẹ này chỉ có thể im lặng, nếu làm huyên não trước mặt mọi người thì kết quả cũng sẽ như ở nhà mà thôi, bây giờ Internet là công cụ giết người lợi hại nhất, đã thương định thủ 1000 lần, tổn hại đến tám trăm lần, thật là so sánh với mẹ cô ta còn lợi hại hơn nhiều.

Có người mặc âu phục chỉ chuyên tâm gặm cà rốt thể hiện sự ghét bỏ đối với máy vi tính phát ra tia phóng xạ của loài người, nhìn bảo Nhi rời đi, hẩn nghiêm trang giữ vững mặt than, dời đến máy vi tính, lần nữa mở ra trang mà cô vừa tắt.

Tịch Nhan đối với hành động này của mình có chút không tự nhiên, nhưng mà hẩn an ủi mình ở trong lòng chỉ là tò mò cái cô bé kia xem cái gì mà lại có vẻ mặt quái dị như thế kia, thật sự chỉ là tò mò mà thôi.

.

Bảo Nhi vẫn tới trường, lời đồn đãi không có tiêu trừ ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người nói chuyện với nhau giống như mỗi người đều tận mắt nhìn thấy.

"Tôi nói Đào Bảo Nhi vì sao lại cao ngạo nhìn bọn học sinh chúng ta không thấy vừa mắt, thì ra là được người ta bao nuôi!" Một học sinh nam tả oán nói.

"Khuôn mặt đầy mị hoặc nhỏ như vậy mà đã có người tình rồi." Một nữ sinh làm ra vẻ tiếc hận sợ hãi than.

Đào Bảo Nhi nghe được không biết là nên tức hay là nên cười, cô có diện mạo giống mẹ, rất thanh thuần, thật là một chút yêu mị cũng không có, nếu là có, cô sẽ đi quyến rũ cha mình đầu tiên, để cho hai mẹ con kia tức chết mới thôi.

Dĩ nhiên cũng có người không tin tưởng tin đồn ấy, chính là cô bé mắt kính ngồi bên trái Bảo Nhi, kiên trì bảo vệ danh dự của Đào Bảo Nhi, đi theo những người đó mắng nhau.

Tan học, Bảo Nhi cũng ra về như thường ngày.

Cởi chiếc xe cũ kỹ đến cổng trường học, lại bị một chiếc Aston Martin màu bạc ngăn lại.

Lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả học sinh đi ngang qua.

Đầu tiên chiếc xe thể thao này cũng đã khiến không ít người dừng chân rồi, hơn nữa còn có danh tiếng của nhân vật Đào Bảo Nhi.

Về tin đồn cô đang bị bao nuôi tràn ngập khắp nơi, thấy chiếc xe sang trọng này quang minh chính đại ở cổng trường học chờ Đào Bảo Nhi, tất cả mọi người rướn cổ lên nhìn người trung niên mập mạp trong tin đồn bao nuôi Đào Bảo Nhi. Thật là không biết xấu hổ a, dám đến cổng trường học mà đưa đón nhau, mọi người nhìn chiếc xe thể thao sáng chói này càng mắng Đào Bảo Nhi những lời khó nghe hơn rồi.

Trước mắt bao người, Tịch Nhan mặc toàn thân tây trang màu đen đeo kính đen bước xuống xe!

Trong nháy mắt, mắt kiếng tan nát dưới đất.

Náo nhiệt ở cổng chính trường Nam Trung chợt an tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập của mọi người.

Quá đẹp trai quá xuất sắc rồi, chưa từng gặp qua chàng trai nào đẹp trai như vậy, quả thật chính là kỳ sĩ thời trung cổ, nháy mắt xóa nhòa hình ảnh những minh tinh thần tượng kia.

Tất cả nam sinh nữ sinh trong lòng cũng không ức chế được hô hào: tôi nguyện ý được người con trai này bao nuôi.

Có người đẹp trai lại có tiền như thế này thật sao, lời đồn về người trung niên mập mạp tự động sụp đổ, các nữ sinh nhìn Đào Bảo Nhi với ánh mắt sáng ngời lên, dù là có thể cùng chàng trai này nói một câu, đời này cũng đáng giá.

Bảo Nhi rất kỳ quái hỏi: sao cậu lại tới đây?

Tịch Nhan có thể nói hẩn lo lắng cho cô sao? Tịch Nhan tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

Không chút biểu cảm nào khi mình trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả ánh mắt, hẩn tựa vào xe thể thao trước mặt, nhún vai một cái nói: "Cà rốt không còn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đại di mục tới

Bảo Nhi lên xe, Tịch Nhan nghiêng đầu nói một câu: "Cài dây an toàn!"

Sau đó, Bảo Nhi chỉ có cảm giác mình giống như đang ngồi cáp treo. Tám phút sau, cô lao xuống xe, chạy tới cây đại thụ trước cổng biệt thự, nôn nôn.

Đợi đến khi Bảo Nhi ới đến ra hết cả mặt xanh mặt vàng đi vào trong nhà, thì Tịch Nhan đã cất xe vào gara nhân nhả ngồi ở trên ghế sa lon gặm cà rốt rồi. Không phải nói không còn sao?

Không cần tên Tịch Nhan thích sạch sẽ động thủ, Bảo Nhi cũng có cảm giác mình rất bẩn thỉu rồi, nhanh chóng chạy vào phòng tắm tránh khỏi bị ném thêm lần nữa.

Abe lại đang chơi Warcraft, vừa chơi còn nghiêng đầu một chút hỏi: "Tịch Nhan, anh mới vừa đi đâu vậy?"

Đáp lại là tiếng cắn cà rốt thanh thúy: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc"

. Tâm tình của hắn có vẻ rất tốt!

Ngày hôm sau là Chủ nhật.

Bình thường Bảo Nhi phải đi học không có để ý tới bọn họ, nhưng cứ đến Chủ nhật thì đều cố gắng gọi bọn hắn rời giường, cùng nhau cảm thụ ánh mặt trời, dĩ nhiên mỗi lần bọn họ đều không để ý cô, mặc kệ Bảo Nhi kiên trì thế nào hai người vẫn là mè nheo ít nhất phải đến xế chiều mới đứng lên.

Abe và Tịch Nhandũng đã quen rồi, trước lúc ngủ cũng đã chuẩn bị máy trợ thính. Nhưng thói quen là một thứ thật đáng sợ.

Hôm nay là thứ bảy, ánh nắng tươi sáng, Abe không tìm không phổi ở trên giường thờ to ngủ, nhưng Tịch Nhan lại trần trọc, cô bé kia sao còn chưa tới gõ cửa? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện? Có muốn hay không đứng lên xem một chút? Bên ngoài mặt trời thật to? Đứng lên? Không đứng lên?

.

Giờ phút này Đào Bảo Nhi ôm bụng, cảm thụ máu rào rào chảy, chảy nhỏ giọt Sắc mặt cô tái nhợt, biết là tới cái kia, đây là lần đầu tiên cô gặp phải chuyện này, mặc dù không có mẹ hướng dẫn cho căn kễ nhưng ở trong trường cũng có học qua về sinh lý học, vì vậy cũng không đến nỗi ngu ngốc cho là mình sắp chết.

Không có mẹ, cô gái trong hoàn cảnh này thật là quá vô dụng đi.

Cô đi đến cửa hàng tiện lợi gần nhà mua băng vệ sinh, lại đem quần áo dính máu đi giặt, nhưng vừa mới sò vào nước liền cảm thấy bụng rất đau, cô cố gắng giặt xong chỗ quần áo bị bẩn, nghĩ muốn về phòng nằm nghỉ một chút.

Nhưng lại ngủ đến gần tối.

Tịch Nhan đã nằm không được rồi, đem Abe lôi dậy Đáng thương cho Abe.

Đang ngủ ngon lại bị lôi dậy, nhìn bên ngoài ánh mặt trời vẫn còn lớn, mặt trời vẫn chưa có hoàn toàn xuống núi, Tịch Nhan thật là xấu!

Chỉ là xuống lầu dưới, Abe đã ngửi thấy có mùi máu tươi thoang thoảng.

Abe đột nhiên cảm thấy đầu choáng váng.

Hắn chính là đại diện của Đại Ngọc, đôi mắt hip lại quynh rừ nhìn Tịch Nhan nói: "Tịch Nhan, tôi cảm thấy được tôi sắp chết, đây là lần đầu tiên tôi ngửi thấy được mùi máu tươi nhưng lại không muốn ăn."

Bảo Nhi đầu tóc rối bời mặt tái nhợt xuất hiện, thấy Abe cùng Tịch Nhan, nhớ tới đồng quần áo của mình còn chưa có giặt, vội xin lỗi chạy về phòng giặt quần áo.

Đem quần lót nhỏ, tiểu nội y, quần jiner giặt sạch sẽ, đón gió tung bay.

Abe chỉ cảm thấy mùi máu tươi càng ngày càng đậm, trước mặt mình có một kho máu đi động, nhưng đầu hắn rất choáng váng, hắn muốn ngất a!

Tịch Nhan cũng cảm thấy không thích ứng, nhưng mà hắn ăn một cây cà rốt sau đó cảm giác tốt hơn nhiều rồi.

Hai người ánh mắt quái dị nhìn quần lót tung bay theo gió trong sân. Mặt trên còn có mùi máu tươi Đầu choáng váng, đầu choáng váng.

Bảo Nhi nghỉ ngơi một buổi chiều, thân thể cảm thấy tốt một chút rồi, cố gắng đi làm cơm tối cho bọn họ.

Cô làm mì trứng gà cà chua.

Khi cô đem một khay mì nấu trứng gà cà chua bê lên bàn ăn.

Abe cùng Tịch Nhan cùng nhau lắc đầu. Không cần lại màu đỏ.

Bảo Nhi mặt đầy khí thế nói: "Không thể kiêng ăn, cà chua giàu Vitamin C, đối với thân thể rất tốt, xem hai người các cậu đi màu da tái nhợt như vậy, Ba Lạp.Ba Lạp."

Bọn họ màu da trắng bệch cũng không phải bởi vì thiếu hụt Vitamin. Abe cùng Tịch Nhan chấp nhận ngồi xuống ăn thật nhanh, cô gái này đối với đồ ăn có tính thần rất cố chấp, nếu ai lãng phí cô nhất định sẽ cầu nhàu mãi không xong.

Cơm nước xong, lúc rửa bát Bảo Nhi lại cảm thấy bụng quặn đau từng hồi một cô cố gắng rửa cho xong bát đĩa.

Đợi cô rửa xong, lúc ra ngoài cái trán đã đỏ đầy mồ hôi.

Thiếu nữ có kinh lần đầu, rất không thoải mái, thân thể có chút lạnh người cũng sẽ rất đau, Bảo Nhi chính là như vậy.

Cô đã ngủ một buổi chiều, không muốn lại đi ngủ, cuộn người trong góc ghế sa lon, cũng không muốn học bài mà là bật ti vi trong phòng khách, tùy tiện chọn một bộ phim.

Tịch Nhan không có găm cà rốt nhìn không trung như thường lệ, mà là nhìn chăm chăm Bảo Nhi.

Nhìn đến nỗi khiến Bảo Nhi có vẻ không được tự nhiên.

Cô sờ sờ mặt của mình, hỏi: "Trên mặt tôi có gì sao?"

Tịch Nhan lắc đầu nói: "Cô chảy máu."

Bảo Nhi trắng xanh hạ xuống, mặt đỏ thực có thể so với máu rồi. Tịch Nhan cái tên này Đại Biến Thái. Chẳng lẽ là cô bị đánh ra ngoài quần sao? Cô đã cố ý mua loại băng vệ sinh dày nhất rồi cơ mà, làm sao có thể.

Cô then quá thành giận, tiện tay cầm lên một cái gối định ném hất, ngẩng đầu lại không thấy Tịch Nhan đâu nữa, thật là chớp mắt đã không thấy tăm hơi. đại sảnh chỉ còn có Abe iu xiu chơi Plans vs Zombie, giống như không còn hơi sức.

.

Tịch Nhan ở trong thư phòng khổng lồ, lật từng quyển từng quyển sách da cừu, cuối cùng lật một góc nhỏ ở tầng chót trên giá sách mới tìm thấy quyển sách da cừu cũ nát.

"Quái vật thần bí chảy máu một tuần lễ cũng không chết"

Tịch Nhan thổi thổi bụi bám trên cuốn sách, đem cuốn sách mỏng lấy xuống, dựa vào ghế bắt đầu đọc, vừa đọc vừa ăn cà rốt.

Loại sinh vật này ở độ tuổi từ 10 đến 16 sẽ bắt đầu ra máu.

Chu kỳ khoảng 28_30 ngày, tức chừng một tháng xảy ra hiện tượng chảy máu một lần.

Thời gian chảy máu là 2-7 ngày.

Mỗi lần ra khoảng chừng 100 ml máu.

Sau lần đầu tiên ra máu sẽ bắt đầu quá trình trưởng thành, sẽ ăn nhiều hơn, ngực cũng bắt đầu phát triển lớn hơn, có lúc cũng sẽ đau đớn.

Chú ý: 1, Trong thời gian ra máu sinh vật này sẽ trở nên suy yếu hơn so với bình thường, khả năng miễn dịch của cơ thể cũng sẽ giảm xuống, cần phải giữ sạch sẽ, ấm áp. 2, trong thời gian ra máu, tâm tình của sinh vật này cũng trở nên thất thường không ổn định, dễ dàng uất ức nóng nảy, nên cho ăn những đồ có vị ngọt. 3, không nên uống máu chảy ra của sinh vật này, nghi ngờ có một hàm lượng nhỏ độc tố không tốt với thân thể.

.

Đọc qua một lượt quyển sách mỏng này, Tịch Nhan đã xác định được nguyên nhân những khác thường của Bảo Nhi rồi. Trí nhớ của hắn rất tốt, đã đọc qua sẽ không quên, khép sách lại rời khỏi thư phòng.

Trong đại sảnh Bảo Nhi vẫn cuộn thân thể như cũ nằm xem chiếu bóng, chỉ là giữa ngày hè nhưng cô có vẻ rất lạnh còn ôm chặt lấy cái gối.

Abe buồn ngủ, càng chơi trò chơi càng thua, hắn lại phát tác "bệnh Đại Ngọc", lòng nghi ngờ mình sắp chết.

Thấy Tịch Nhan xuất hiện, Abe giống như có cứu tinh đến, rốt cuộc chịu tất máy vi tính, yếu đuối nói muốn trở về phòng nghỉ ngơi.

Bảo Nhi một hồi tò mò, dạ miếu Abe này lại muốn đi về nghỉ.

"Hắn thế nào?" Bảo Nhi hỏi Tịch Nhan đang gặm cà rốt.

Tịch Nhan nhìn Abe chậm rãi dựa vào cầu thang vịn đi lên, nhìn lại Bảo Nhi đang cuộn tròn trên trán còn vương mấy giọt mồ hôi, nói: "Hắn có chút không thoải mái, mỗi tháng cũng sẽ có hai ba ngày chảy máu, à, cũng có thể là một tuần lễ."

Trong đêm tối, Abe thấy máu là choáng, sắc mặt chợt tái nhợt.

Tịch Nhan đạo hạnh cao, thật không có thấy máu là choáng, chỉ là gặm cà rốt mặt khốc khốc tắt ti vì nói: "Đi nghỉ ngơi."

Bảo Nhi bĩu môi, ki kẻo mè neho rồi trở về phòng.

Chờ Bảo Nhi trở về nhà rồi, đại sảnh cũng không còn nồng nặc mùi máu tươi rồi.

Tịch đêm đi vào phòng Abe lôi hắc dầy.

"Người ta không đứng lên, người ta ngã bệnh, người ta thấy máu là choáng, người ta." Abe ôm giường chết sống không đứng lên.

Tịch Nhan nhúc nhúc nói: "Mua đồ ăn, đi không?"

Bản Tử vừa nghe đến ăn ngon, không cần Tịch Nhan cưỡng ép tự mình nhảy lên.

Vì vậy tối khuya, Abe lái xe, Tịch Nhan đi theo, hai người tới siêu thị lớn nhất.

Cũng may, nơi này ban đêm cũng thấp đèn sáng rõ, Tịch Nhan có thể nhìn thấy được chứ không đến nỗi phải mò mẫm. Ngày hôm qua chính là vì thừa dịp trời chưa hoàn toàn tối về nhà, hắn mới phóng xe nhanh như bay.

Tâm thô Abe đến siêu thị hoàn toàn không thấy máu nên đã hết choáng váng, bắt đầu chọn các loại đồ ăn vặt, hắn ngã bệnh nha, cho nên phải bồi bổ nhiều, khoai tây chiên a, bánh ngọt a, lạp xưởng a, xúc xích a, đều là thuốc chữa bệnh tốt.

Tịch Nhan lại là mua một đồng kẹo chocolate, cuối cùng còn làm mặt than, lãnh khốc hỏi nhân viên bán hàng: "Xin hỏi có hay không cái đồ cầm máu gì đó?"

Nhân viên bán hàng thấy một trai đẹp so mình tinh còn phải đẹp hơn hỏi mình, vô cùng kích động, rất là vui vẻ chủ động dẫn theo Tịch Nhan đến khu vực bán thuốc.

"Gạc cầm máu?" Tịch đêm lắc đầu.

"Thuốc cầm máu?" Tịch đêm lắc đầu.

"Dán miệng vết thương?" Tịch đêm lắc đầu.

"Ga rô cầm máu?" Tịch đêm lắc đầu.

.

Nhân viên bán hàng tới lui cảm vô số thuốc men cầm máu tương quan, Tịch Nhan cũng lắc đầu, nếu không phải là hắn đẹp trai như vậy, nhân viên bán hàng cũng muốn đem đồ vật đập trên mặt hắn, đầu người toàn là phân a.

Lúc này một phụ nữ đẩy xe em bé tới đây, trên xe có rất nhiều tã giấy, hai mắt Tịch Nhan sáng rực!

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Da dị ứng

Hôm sau vừa rạng sáng, Bảo Nhi đã thức dậy mắt vẫn còn ngái ngủ, mở cửa.

Sau đó, ngoài cửa một đồng kẹo chocolate, cùng với các loại tã giấy. đổ vào người cô.

Này là bao gồm các loại nhãn hiệu trên thị trường Bobby Fresh? Pampers? Huggies? Bảo Nhi không kịp tránh trực tiếp hóa đá.

Chỉ là Bảo Nhi mặc dù không hiểu ở đâu ra nhiều tờ giấy như vậy, nhưng thấy có nhiều món điểm tâm ngọt vẫn là rất cao hứng. Cảm giác có người quan tâm thật ấm áp, mặc dù cũng có chút khó chịu.

Cô dứt một miếng chocolate vào trong miệng, kéo màn cửa sổ nhìn bên ngoài, mặt trời mới vừa lên, một vầng dương sáng rực rỡ, thật tốt.

Hôm nay tâm tình Bảo Nhi rất tốt, bắt tay vào chuẩn bị báo đáp Abe cùng Tịch Nhan. Hơn nữa nghỉ ngơi một buổi tối cũng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, ăn kẹo chocolate tinh thần lại phấn chấn rồi.

Cô vẫn còn nhỏ nên không thể dọn dẹp cả biệt thự rộng lớn này được, hôm nay cô quyết định thuê người đến dọn dẹp một ngày, đem rèm ở tất cả các phòng đều tháo xuống giặt sạch sẽ.

Bảo Nhi nghĩ đến liền làm ngay, nên quyết định sẽ cho Abe cùng Tịch Nhan một bất ngờ lớn, sáng sớm cô quản gia cần mẫn đã gọi mấy người giúp việc theo giờ tới biệt thự dọn dẹp.

Ba cô dọn vệ sinh thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu, đối với những công việc này làm rất nhanh gọn nhẹ nhàng.

Tiểu quản gia Bảo Nhi cứ đứng chỉ huy là được rồi.

"Cháu muốn cửa sổ được lau không còn một hạt bụi, muốn cho ánh mặt trời chiếu khắp phòng, có thể nướng chết con kiến." Bảo Nhi cắn một miếng chocolate trong tay nói dứt khoát.

Rèm cửa sổ toàn bộ được tháo ra, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng khắp phòng khách, đẹp vô cùng. Bảo Nhi rất thích loại cảm giác này, những cái rèm cửa này quả thật là rất bẩn, cô liền cho người mang tới tiệm giặt là.

Bảo Nhi tựa vào trên ghế sa lon, hưởng thụ cảm giác được ánh mặt trời sưởi ấm.

"Tiểu thư, cây cỏ thụ trước mặt kia che kín ánh mặt trời rồi." Một cô dọn vệ sinh đang lau cửa sổ sát đất ai oán nói. Bởi vì cây đại thụ che kín khiến cho cửa sổ cùng kính rất bẩn, cô cảm thấy thật bất mãn.

Bảo Nhi đang hưởng thụ ánh mặt trời, nghĩ tới nhất định phải cho Abe cùng Tịch Nhan một kinh hỉ, để bọn họ cũng có thể tắm nắng, nhìn hai người bọn họ sắc mặt đều có chút nhợt nhạt, không khỏe mạnh.

Nghĩ tới Abe đứng lắc vồng dưới ánh mặt trời. Tịch Nhan mặc tây trang găm cà rốt dưới ánh mặt trời. Phong cảnh kia thật là hài hòa vô cùng dưới ánh mặt trời ấm áp, thật thân thiết a!

Vì vậy Bảo Nhi quyết định, tìm người tới đem cây kia chặt đi, dù sao bên ngoài còn có rất nhiều cây chặt bỏ một cái cây cũng không có vấn đề gì, chỉ cần không che mất ánh mặt trời trong phòng khách là được.

Hành động của Bảo Nhi rất dứt khoát.

Những người này tốc độ cũng rất nhanh, được tiền dĩ nhiên sẽ ra sức làm việc, rất nhanh đã dọn dẹp xong cả tầng dưới.

Đến buổi trưa, chỉ còn sót lại Bảo Nhi, cô rất vui vẻ, hài lòng hướng về phía đại sảnh tràn ngập ánh mặt trời hơ to: nhìn thẳng ánh mặt trời, cố gắng sống!

Tịch Nhan ngủ rất an tường, trong mộng đang dán tờ giấy cho Bảo Nhi, giống như cách nhân viên bán hàng trong siêu thị làm mẫu cho đứa bé mô hình vậy. Hắn không có kỳ quái vì sao siêu thị cho mẫu là một trẻ nít, bởi vì bình thường hẳn xóc Đào Bảo Nhi lên so với xóc lên một đứa con nít không có gì khác nhau.

Abe cảm thấy gần đây ngủ không yên ổn, ngày hôm qua mới sáng sớm đã bị Tịch Nhan dựng dậy, tối hôm qua lại đi siêu thị mua sắm, thật là mệt chết đi được. Kết quả là sáng nay cũng không được yên ổn, hẳn mơ hồ đẩy cửa ra ngoài, bất mãn hỏi: "Cô kêu gào cái quỷ gì thế hả?"

Sau đó hắn dụi mắt, mới phát hiện ánh mặt trời chiếu rọi khắp phòng, ngay cả vị trí hắn đứng cũng có thể soi tới, hơn nữa còn là nắng buổi trưa, trong nháy mắt cảm giác mình bị đả thương, gào khóc gọi.

Hù dọa Bảo Nhi giật mình.

"Abe người làm sao vậy?"

Abe vừa gào lên vừa muốn tìm nơi không có ánh mặt trời trốn tránh, nhưng phát hiện khắp nơi đều là ánh mặt trời, hắn hằm hằm hồ hồ trả lời: "Đa quá nhạy cảm."

Bảo Nhi kinh ngạc rất, nhìn Abe hình như là thật da dị ứng, phòng rộp khắp người.

"Abe, người đối với cái gì dị ứng?"

Abe không dám nói là ánh mặt trời, thuận miệng mà đáp: "Phấn hoa."

"Không hề có a!" Bảo Nhi như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì).

Abe quay đầu lại, nhanh chóng trốn vào phòng, đóng cửa trước, cao giọng: "Có, khắp phòng đều là."

Trong mắt của hắc ánh mặt trời kia giống như vi khuẩn (virus) một dạng đang vui sướng nhảy múa khắp cả căn phòng, thật là khủng khiếp.

Tịch Nhan không tự nguyện tỉnh dậy, trong mộng anh đang đem cô bé kia lật tới phía sau, cài tã giấy.

Trong phòng, Abe đang phát run như cũ.

Hắn mặc vào một bộ quần áo bó sát người, sau đó mặc vào tiếp một bộ quần áo như của Ninja, tiếp đó phủ thêm một cái mền và một cái chăn dày.

Sau khi vỗ trang đầy đủ, Abe cũng không dám thử mở cửa, mà là dựa vào vách tường, dùng chân mãnh liệt đạp: "Tịch Nhan, rời giường, Tịch Nhan, rời giường."

Không bao lâu, tường sụp.

Bụi tung lên mù mịt, Tịch Nhan nửa ngồi nửa nằm, mặt lạnh lùng nhìn về phía Abe: "Tốt nhất là có truyện thật sự nghiêm trọng, nếu không. . . ." ánh mắt sắc lạnh.

Abe hăng giọng, nuốt nước miếng, chỉ chỉ bên ngoài, nói: "Ánh mặt trời xâm nhập."

Tịch Nhan nhú cặp lông mày xinh đẹp, nghiêng người mở cửa phòng.

Toàn bộ căn phòng ngay lập tức được ánh mặt trời chói lọi chiếu rọi tới từng góc nhỏ.

So sánh với ánh sáng nhân nhật của bóng đèn trong nhà, Tịch Nhan quả thật có chút biểu hiện yếu ớt.

"Pằng"

Cửa phòng bị đóng lại.

Tịch Nhan mặt than giật giật nói: "Có kẻ địch tới sao?"

"Kẻ địch? Hừ, anh căn bản không ngờ tới cô bé hoạt bát, ngây thơ này có thể gây ra biết bao nhiêu nguy hiểm rồi." Abe hít một hơi thật sâu, quát: "Tôi suýt nữa chết ở trong phòng khách của chính mình."

Đào Bảo Nhi nghe được trên lầu có động tĩnh, vui sướng chạy lên, cao giọng kêu: "Tịch Nhan, Abe, mau ra đây, trong phòng khách thật là xinh đẹp. Mau ra đây a."

"Tôi đang nhìn."

"Cậu cửa phòng vẫn đóng kín thì nhìn thấy thế nào được, cực kì xinh đẹp." Bảo Nhi cơ hồ là lắc đầu vẫy đuôi.

Tịch Nhan bất đắc dĩ, lại hé mở một khe cửa nhỏ.

Đào Bảo Nhi lách thật nhanh vào trong phòng của Tịch Nhan, tùy ý nhìn quanh bốn phía một chút, liền nhìn thấy cặp mắt tròn xoe đang mở lớn, vội vàng tranh công nói: "Tôi đem tất cả rèm cửa sổ cùng tháo ra đem giặt hết rồi, cửa sổ cũng lau không còn một hạt bụi, tuyệt đối có thể thiếu chết con kiến. Hiện tại ánh mặt trời vừa đúng xuyên qua, bên ngoài giống như là cung điện Thủy Tinh tuyệt đẹp."

Abe cả người run rẩy dùng thân thể cản lại tầm mắt của Bảo Nhi, nỉ non lặp lại: "Tuyệt đối có thể thiếu chết con kiến."

Đào Bảo Nhi mạnh mẽ gạt đầu khẳng định.

Buổi tối.

Abe co rúm người lại trông giống như một trái bóng tròn xoe, hết sức yếu ớt đứng bên cạnh Tịch Nhan.

Hai người đứng trong phòng khách không có rèm cửa hết sức tiêu điều thương thức ánh trăng lạnh lạnh.

Abe nói: "Tịch Nhan, tôi cảm thấy chúng ta không sống lâu được, thật là không có cảm giác an toàn."

Tịch Nhan bình tĩnh uống cạn cốc nước cà rốt, trong đầu lại là hình ảnh tươi cười hoạt bát đang nhảy nhót khắp nơi của cô bé kia.

Hắn nghiêng đầu hỏi: "Rèm cửa sổ còn phải mấy ngày mới giặt xong?"

Abe khỏ nảo nói: "Nghe nói mất ba ngày."

Tịch Nhan xoay người trở lại gian phòng thứ ba, Abe theo thật sát, sợ bị bỏ lại đơn độc đối mặt với loài người đáng sợ này, quá đáng sợ.

Hai người quả quyết vào quan tài ngủ ba ngày.

Bảo Nhi ngày thứ hai liền đi học, nên không có chú ý.

Liên tiếp ba ngày cũng không trông thấy bọn hắn đâu, thật là có chút không quen.

Chò rèm cửa sổ được giặt xong, cả căn phòng lại được trở lại như cũ.

Ngày thứ tư tan sau khi tan học trở về, Bảo Nhi rốt cuộc gặp được Tịch Nhan cùng Abe, trong nháy mắt cảm thấy an lòng không ít.

"Các cậu đã đi nơi nào?"

Tịch Nhan không mở miệng, theo thường lệ mặc tây trang, găm cà rốt, lạnh lùng đứng ở phía trước cửa sổ.

Abe rất là vui vẻ mà nói: "Chúng tôi đi du lịch."

"Oa, hai người các cậu đi du lịch đều không nói cho tôi biết, chỉ là có nói cho tôi biết tôi cũng vậy không đi được, tôi còn phải đi học. Mang vật kỷ niệm gì về không vậy?" Bảo Nhi đôi mắt sáng Tinh Tinh mà hỏi.

"Mang theo" Abe kiên định nói.

"Ở đâu à?"

"Cô xem ngoài cửa sổ."

Bảo Nhi lúc này mới phát hiện ra, khó trách hôm nay sau khi trở về lại có chút cảm giác quái dị.

Ngoài cửa sổ lại có thêm một cái cây đại thụ hết sức cao lớn, hết sức hết sức rậm rạp.

Abe thả lỏng toàn thân, tinh thần thoải mái nói: "Không biết tại sao được ở dưới tàng cây này đã cảm thấy đặc biệt thoải mái, đặc biệt có cảm giác an toàn."

Lúc này Abe cùng Tịch Nhan chột trảm miệng một lời hô: "Không cho chặt cây nữa!"

.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Học tập tốt

Đội bóng tennis của trường Nam Trung nổi tiếng toàn quốc.

Có tin tức truyền đến, đội tennis có nhận lời mời tham dự thi đấu giao hữu với một đội trường cao đẳng của Pháp, kỳ nghỉ hè này sẽ phái 5 học sinh ưu tú nhất sang Paris dự thi.

Tin này lan rất nhanh trong toàn trường, gây ra một trận xôn xao lớn.

"Paris a!" "Paris a!"

Đào Thi Thi cũng nghe nói.

Nghĩ đến trong đội tennis Đào Bảo Nhi xuất sắc như vậy, thầy huấn luyện viên ngày ngày nhìn Bảo Nhi như là nhìn một bảo bối, chỉ cần nhìn thấy Bảo Nhi là rất hấp tấp lại không còn biết trời đất là đâu nữa rồi. Đối với Đào Bảo Nhi thật là vô cùng tốt, cô ta có muốn gì cũng đồng ý, trong năm người này nhất định sẽ có Đào Bảo Nhi, không được, không thể để cho cô ta được tiện nghi như vậy!

Đào Thi Thi về nhà ôm mẹ lẩn lộn làm nũng một hồi lâu.

Tô Cầm mãi mới được con gái buông tha, cũng không quan tâm mấy tới chuyện của Bảo Nhi, dù sao chồng mình cũng đã nói qua không cho nó quyền thừa kế, cũng không cho sinh hoạt phí, coi như không có đứa con gái này. Tô Cầm hiện tại chỉ chuyên tâm nuôi dưỡng con trai cưng, nuôi béo núc ních, con của mình mới chính là con ruột thịt của Khánh Hoa.

Đợi đến khi con trai ngủ yên giấc rồi, Tô Cầm mới để ý tới Đào Thi Thi.

"Thật là không có não, không phải bảo con đừng có để ý tới Đào Bảo Nhi nữa, con là đại tiểu thư Đào gia, nó chỉ là một người ngoài mà thôi, con cả ngày cứ nhìn theo những việc nó làm để làm gì, chuyện này mẹ tự có chủ ý." Tô Cầm càng nhìn đứa con gái này càng không vừa mắt, ngoại hình cũng rất giống mình, chỉ là đầu óc sao càng ngày càng không thể dùng vào việc gì được thế này.

Tô Cầm cũng là một thành viên trong hội đồng chủ tịch trường Nam Trung, mặc dù không có thực quyền, nhưng đối với loại chuyện nhỏ này lại không khó khăn gì. Học sinh nào cũng phải lấy việc học làm đầu, trí tuệ cùng thể lực đều phải phát triển toàn diện mới được, lời nói hợp tình hợp lý, Tô Cầm luôn là người rất biết cách nói chuyện.

Vì vậy, tin tức lại truyền tới. Học sinh lần này đi Paris dự thi, điều kiện tiên quyết là bất kỳ một môn học nào thành tích phải ở 80 điểm trở lên.

Đào Thi Thi há hê cười, cứ nhìn vào thành tích của Đào Bảo Nhi bây giờ, nhất định là không cách nào đạt được.

Bảo Nhi ở sân tennis luyện tập, luyện xong, xuống nghỉ ngơi.

Bình An đưa cho cô một quả táo vừa to vừa hồng, cười nói: "Cậu ăn đi, đây là hái ở trong trang trại nhà tớ, quả chín cây, ăn rất ngọt."

"Cám ơn." Bảo Nhi sáng khoái nhận lấy, cắn một cái, quả nhiên có rất nhiều nước, rất ngọt ăn thật ngon.

Đào Thi Thi lần trước nhận được cảnh cáo của mẹ, cái tên một sách họ Lạc này lại là con trai độc nhất của Lạc gia, không thể đắc tội, cô không ngờ tới người hầu của Đào Bảo Nhi lại có một lai lịch lớn như thế, vừa tức lại vừa buồn bực.

Cô ngồi cách đó không xa cô ý nói chuyện thật lớn tiếng với Hoàng Lệ Hoa: "Có vài người chơi tennis vô cùng tốt, nhưng đây chỉ là đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Chỉ biết dùng tới chân tay mà thôi."

Hoàng Lệ Hoa cũng phụ họa nói: "Đúng vậy a, Đúng vậy a, chính là một con bé thô tục mà thôi. Ai, cửa ải 80 điểm, thật là khó a, chỉ là Thi Thi cậu thành tích tốt như vậy, nhất định rất dễ dàng, không giống có vài người."

Nói xong còn ý vị sâu xa nhìn về phía Đào Bảo Nhi.

Bảo Nhi mặc kệ họ, thông thả ung dung gặm hết quả táo, đem lõi táo nhắm về phía sau khế ném, vừa lúc nện vào ót một người.

"Ai u! Tên khốn kiếp nào dám ném tao?" Đào Thi Thi trong nháy mắt cảm thấy ót sưng lên.

Bảo Nhi xách theo vọt bóng bàn kéo Bình An lên, xoay người rồi đi.

Dọc theo đường đi Lạc Bình An được Bảo Nhi nắm tay, rất hưng phấn, rất then thùng, rất nhắn nhó, lấy dũng khí hỏi: "Bây giờ bọn mình làm gì?"

"Đến nhà cậu lấy cà rốt cho tôi chứ làm gì."

Lạc Bình An hựt hắng trong lòng, chỉ là lập tức lại cao hứng, chỉ cần Bảo Nhi thích cà rốt là tốt rồi, hơn nữa hai người cùng nhau cúp cua cảm giác rất kích thích.

.

Trở về, Bảo Nhi ở trước cửa phòng Tịch Nhan thả một cây cà rốt.

Lại đi hành lang thả một cây.

Ở cầu thang thả một cây.

Ở phòng khách thả một cây.

Ở trước cửa thư phòng thả một cây.

Ở trên bàn viết thả một cây.

Chờ Tịch Nhan sau khi đã ăn thoải mái rồi, nhìn thấy bảo Nhi ngồi trước bàn đọc sách cười mờ ám.

"Ăn ngon không?"

Tịch Nhan mặt than, không gạt đầu cũng không lắc đầu, đáp lại chính là amm thanh gặm cà rốt: "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc"

Bảo Nhi hà hà lấy ra một túi cà rốt tươi rói còn dính bùn đất.

"Cậu hãy giúp đỡ tôi vượt qua 80 điểm tất cả các môn trong kỳ thi cuối kỳ này thì những thứ này đều là của cậu, tất nhiên sau này cũng sẽ luôn luôn có."

Tịch Nhan nhìn chăm chăm túi cà rốt, giống như là nhìn thấy kim cương, giống như buôn lậu súng ống đạn dược, không có khí tiết.

"Đồng ý."

Ngón tay thon dài lạnh lẽo của Tịch Nhan nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, ấm áp của Bảo Nhi. Trong nháy mắt, Tịch Nhan có cảm giác cả người mình trở nên cứng ngắt.

Vì vậy Bảo Nhi bắt đầu kiếp sống học bỏ túi.

Tất cả các môn ngoại khóa của cô cũng không đến nỗi nào. Nhưng là lịch sử cùng địa lý liền thê thảm không nổi nhìn, hoàn toàn không có khái niệm.

Mỗi ngày buổi tối.

Abe chơi một hồi trò chơi liền bắt đầu rèn luyện thân thể giảm cân, tập chống đẩy, chỉ là Bảo Nhi có cảm giác hần là nhân cơ hội đi ngủ, bởi vì nửa ngày cũng không trông thấy hần chống đẩy được cái nào.

Có lúc hần cũng vắn vắn eo thô.

Mà Tịch Nhan lại là mặt than găm cà rốt bắt đầu dạy Bảo Nhi học thêm.

Tịch Nhan phát hiện cô bé này đặc biệt thích ăn đồ ngọt, không chỉ là lúc bị chảy máu, lần trước mua cho cô nhiều kẹo chocolate như vậy thế mà toàn bộ đã bị tiêu diệt rồi.

Vì vậy Bảo Nhi học thêm là quá trình màu đỏ tím tích.(chỗ này mình không hiểu lắm)

Bảo Nhi làm bài, Tịch Nhan quét mắt một vòng tìm ra chỗ sai rồi để cho cô tiếp tục làm.

Bởi vì nếu sợ ý làm sai, Tịch Nhan liền đem cô xách đi lên, ném cô vào trong sân để cho cô chạy một vòng để suy nghĩ.

Nếu như toàn bộ cũng làm đúng, Tịch Nhan liền ném cho cô một khối chocolate.

Bảo Nhi cảm thấy bài tập khó khăn, Tịch Nhan cũng không giảng giải, sẽ trực tiếp đem ví dụ mẫu trên sách vở ném cho cô.

Mỗi ngày Bảo Nhi học thêm, làm bài, chạy bộ, ăn chocolate, cũng có khổ cực cũng có vui vẻ, chịu đựng hành hạ chết đi sống lại, Tịch Nhan vẫn như cũ mặc tây trang găm cà rốt: "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc" "Cờ...Rắc".

Tịch Nhan tựa hồ tâm tình có vẻ rất tốt.

Bởi vì trên sách nói ăn chocolate sẽ béo phì, hần rất tò mò đội, dùng rất nhiều chocolate cho cô bé này ăn, nuôi thành mập mạp sẽ là cái dạng gì, đại khái như vậy lúc ném cô đi sẽ chẳng phải lo té ngã gây trọng thương, giống như một con chó con mập mạp khi bị đánh vẫn sẽ đứng lên tiếp tục cao hứng chạy.

Bảo Nhi vẫn còn lo vùi đầu học tập, không chút nào phát hiện mặt than trước mắt hần vừa đã bay bổng đi đâu mất rồi.

Abe rất vui vẻ, hần không cần học tập, lạp lạp lạp! Lạp lạp lạp!

Mỗi buổi sáng Bảo Nhi cũng mang theo cặp mắt gấu mèo 0.0 đi học.

Lạc Bình An rất lo lắng, muốn dạy Bảo Nhi học thêm, lại sợ bại lộ sự thật thành tích của mình rất tốt, chỉ có thể mỗi ngày đau lòng mang cho Bảo Nhi các loại canh đại bổ dinh dưỡng.

Vì vậy Bảo Nhi buổi tối ăn chocolate, ban ngày uống canh đại bổ. Chỉ có quảng thâm quanh mắt là vẫn như cũ mà thôi, lại càng ngày càng tròn trịa rồi.

Sát vách cô bé mắt kiếng rất hâm mộ.

"Cậu ở cùng với anh chàng đẹp trai kia mỗi đêm cũng rất vất vả a!"

Đào Bảo Nhi bị phần nói: "Chúng tôi đang học thêm."

Cô bé mắt kiếng nhất thời hai mắt mơ màng, mặt ước mơ.

"Ai ư, các cậu còn chơi trò chơi học thêm nữa chứ, người ta cũng rất muốn học thêm a!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kỳ thi cuối kỳ

Bảo Nhi như cảnh cây mùa xuân đang đâm trời nảy lộc, càng này càng phồng phao.

Đang trong lúc áp lực học tập và đợt huấn luyện của đội tennis vô cùng gắt gao mà cô còn có thể tăng cân, vốn là khuôn mặt hơi gầy vậy mà bây giờ lại trở nên tròn trịa, trên mặt toàn thịt là thịt, trở thành một bé mập điển hình.

Abe ngày ngày kêu Bảo Nhi: Tiểu Mập Mập.

Hắn chống eo mập, ngửa mặt lên trời cười dài, cảm giác có người để cười nhạo thật là tốt!

Vì vậy trong lúc học thêm, Bảo Nhi cự tuyệt ăn chocolate, đem chocolate cất đi, ban ngày mang tới cùng Lạc Bình An trao đổi đồ ăn.

Bình An mặt hạnh phúc, đem chocolate đặt cẩn thận trong túi, cho đến lúc chảy ướt ra cũng không nỡ ăn.

"Bảo Nhi cậu thật tốt."

"Không có gì, chúng ta trao đổi nha." Bảo Nhi gặm quả táo Bình An đưa rất cao hứng nói.

Vì vậy trong tủ lạnh nhà Lạc Bình An chứa rất nhiều chocolate, rốt cuộc Bảo Nhi mặt tròn trịa cũng gầy đi một chút xíu.

Mỗi ngày đều vô cùng cố gắng học tập, kỳ thi cuối kỳ cũng đã tới.

Đào Thi Thi thành tích rất tốt, ở nhà có mẹ quản, hơn nữa thường đi các lớp luyện thi, cho nên 80 điểm đối với cô mà nói thật sự đơn giản như ăn một món ăn.

Nhưng là cô vẫn cảm thấy không yên tâm.

Đào Bảo Nhi tên kia gần đây rất khác, ngộ nhờ thi qua, vậy thì thua thiệt lớn.

Mọi việc phải có sự bảo đảm, Đào Thi Thi mấy lần cùng Đào Bảo Nhi đấu, cũng thua cực kỳ thảm, rốt cuộc có chút giác ngộ.

Sáng hôm bắt đầu của kỳ thi, Đào Thi Thi đặt đồng hồ dậy rất sớm, 5 giờ đã thức dậy nói với cả nhà đi chạy bộ, tập thể dục buổi sáng.

Vô cùng khổ cực mới chạy tới được biệt thự mình theo dõi Bảo Nhi lần trước, biệt thự này so với nhà mình còn lớn hơn mấy lần, ngay tại cửa ra vào đã nhìn thấy chiếc xe rách nát của Bảo Nhi.

Bởi vì Tịch Nhan nhìn chiếc xe này rất chướng mắt, nên lần nào cũng bắt cô để xe ở trước sân biệt thự. Đây là khu biệt thự sang trọng, chỉ cần không phải là mất bị mù thì cũng sẽ không bao giờ thêm sò vào chiếc xe rách nát ấy.

Ngược lại đứng cho Đào Thi Thi cơ hội rồi.

Sáng sớm, lén lút lấy ra kim châm mình đã chuẩn bị sẵn, lỗ lưc đâm thủng bánh xe, việc này thật là cũng cần phải có kỹ thuật, tay cô mềm mại yếu ớt, bình thường cũng không phải làm gì, mới đâm được mấy cái đã cảm thấy tay đau ră rồi, chỉ vì muốn chắc chắn cô ngồi nghỉ một chút rồi lại tiếp tục đâm. Xác định cái xe tàn tạ này tuyệt đối không thể đi được, lúc này cô mới thở dốc vội vàng trở về.

Buổi sáng, Bảo Nhi chuẩn bị xong đồ, phát hiện chiếc xe cũ kỹ này phát ra tiếng kêu ken két ken két thật là không thể đi được rồi.

Tại khu biệt thự sang trọng này, vào sáng sớm, không có xe buýt, không có xe taxi, càng không có tiệm sửa chữa xe đạp.

Bảo Nhi nhìn chiếc xe, nổi giận: "Mẹ nó, tên nào ăn no rửng mỡ tới ghim xe của bà đây thế hả?"

Từ nơi này muốn chạy bộ tới trường học khẳng định là đã trễ, coi như là đi ra khỏi khu biệt thự này, ở trên đồi vào buổi sáng sớm muốn thuê được xe cũng không phải là dễ dàng. Trường Nam Trung nội quy rất nghiêm, tới muộn khẳng định là sẽ không được vào phòng thi, môn thi buổi sáng nay coi như là hỏng rồi.

Nhưng Đào Bảo Nhi không phải là người dễ dàng chịu thua, chính là chạy cũng phải chạy, cô xoay người trở về biệt thự, đổi một đôi giày thể thao.

Động tác có chút lớn, đem Abe cùng Tịch Nhan vừa mới bắt đầu đi ngủ tất cả đều đánh thức dậy.

Abe ở trong cửa sổ thò mặt kêu: "Sao vậy?"

Bảo Nhi không ngẩng đầu mà nói: "Xe đạp bị hỏng."

Abe cười một cách tự nhiên nói: "Không trách được buổi sáng nghe tiếng phác xích phác xích, còn tưởng rằng chó nhà hàng xóm lại chạy lung tung."

Bảo Nhi nghe được Abe lại còn vui vẻ như vậy cười, nói: "Abe, tôi phải chạy bộ tới trường bây giờ, có muốn đi chung hay không nhân thể rèn luyện một chút a, có thể giảm cân đấy!"

Abe lắc đầu liên tục: "Không cần, không cần."

Tịch Nhan sắc mặt hồng hào của Bảo Nhi, lại nhìn xuống đôi giày thể thao, thầm nghĩ: cô bé này dù trong hoàn cảnh nào cũng có ý chí chiến đấu sôi sục, làm cho người ta cảm thấy được sức sống mãnh liệt.

Khỏe miệng hân hoan lên, chợt đối với tên mập mập sát vách nói: "Đói bụng, tôi đi mua bữa ăn sáng."

Abe nhìn bên ngoài mặt trời sắp lên, hoảng sợ nói: "Anh không phải không muốn sống rồi hả?"

Tịch Nhan thông thả ung dung mặc vào áo sơ mi trắng, tây trang màu đen, áo măng tô đen, bôi tám tầng kem chống nắng, đeo mắt kính, đội mũ, giờ lên một thanh dù đen lớn.

Giống y như Mafia Italy đen từ đầu tới chân, rất đẹp trai, đi ra khỏi cửa phòng.

Bảo Nhi đeo cặp sách, chạy như bay ở trên đường.

Sáng sớm không khí rất trong lành, hoa rất thơm, cả con đường rất sạch sẽ, mát mẻ chìm hót líu lo trên những lùm cây.

Một chiếc xe thể thao Aston Martin màu bạc chậm rãi dừng lại ở bên cạnh cô.

Bảo Nhi thấy Tịch Nhan thật giống với một đại ca xã hội đen, nếu không phải là hắn đang gặm cà rốt, căn bản cô cũng không có nhận ra.

"Lên xe."

Bảo Nhi rất là vui vẻ bò lên xe, lại có điểm khiển trương, sẽ không phóng xe như lần trước chứ hả.

"Tịch Nhan, sao hôm nay anh lại ra ngoài vào buổi sáng vậy?"

"Thuận đường mua bữa ăn sáng." Tịch Nhan một tay lái xe, một tay cầm cà rốt gặm, Bảo Nhi nhìn cảm thấy ruột gan như có lửa, lái xe như vậy thật là nguy hiểm.

Quả nhiên, Tịch Nhan nhất định là phi công, xe này phóng đi cũng như máy bay vậy.

Bảo Nhi sớm có chuẩn bị, vẫn cảm thấy muốn ngất, xe thể thao Aston Martin màu bạc như bay theo con đường ven bờ biển.

Ngoài cửa sổ cảnh sắc rất đẹp, chỉ là biến hóa quá nhanh, đoạn đường này rõ ràng chính là đường tới trường học, Bảo Nhi không nhận được nghĩ: thì ra là lúc không có cà rốt, thỉnh thoảng Tịch Nhan cũng là người tốt.

Một đường vượt đèn đỏ, không đầy mười phút xe chính xác dừng lại ngay tại cổng trường học, Bảo Nhi xuống xe.

Tịch Nhan sắc mặt tái nhợt, cũng không nói gì với Bảo Nhi, đóng cửa xe, ngay lập tức biến mất trước mắt cô.

Chọc cho không ít học sinh dừng chân ngắm nhìn, rất đẹp trai a!

Cô bé mắt kiếng vừa lúc đến cửa trường học, thấy Đào Bảo Nhi, mặt kích động nghênh đón: "Ai u, trai đẹp nhà cậu tự mình đưa cậu tới tham gia kỳ thi cuối kỳ này, thật là một người lãng mạn ah, rất biết cách săn sóc!"

"Chẳng qua là xe đạp của tôi bị hỏng." Bảo Nhi giải thích.

Cô bé mắt kiếng vẻ mặt mập mờ, một bộ ta sẽ giải thích nói: "Tự mình đâm!"

Bảo Nhi.

Đào Thi Thi vừa vịn ngòi xe riêng tới trường học, cư nhiên thấy được Đào Bảo Nhi lại xuất hiện với phương thức chói lòa, còn là xe Aston Martin, nhất

thời ghen tỵ nổi điên, nhìn lại xe nhà mình Audi, cảm giác giống như một con lừa ngu ngốc.

Lại được nghe cô bé mắt kiếng nói câu kia ý vị sâu xa: "Tự mình ghim"

Thân thể loạng choạng một chút, thiếu chút nữa ngã xuống, quả muốn điên cuồng hét lên ba tiếng: "Bà đây ghim , bà đây năm giờ trời còn chưa sáng liền rời giường đi ghim , bà đây ghim tay cũng trầy da."

Đi đến cổng trường, bên cạnh còn có nữ hoa si nghị luận: "Chàng trai vừa rồi thật là đẹp trai, quá là đẹp trai!"

"Chính là người vừa đi cùng Đào Bảo Nhi đến sao?"

"Thật hạnh phúc, được một anh chàng đẹp trai như vậy bao nuôi, còn có chiếc xe kia. Là 007 mở đây."

"Kể cả người cũng rất có phong cách của 007 nha."

Đào Thi Thi mặt nặng nề, thật muốn cắn người.

.

Chuông vào học đúng lúc vang lên.

Đào Thi Thi ngồi ở phòng học, trong óc các loại lo lắng: ngộ nhờ Đào Bảo Nhi thi đủ 80 điểm thì làm thế nào? Ngộ nhờ cô ta ăn gian thì làm thế nào.

Ngay cả thầy giáo phát đề thi tới cũng không để ý đến.

Bên kia, Bảo Nhi lại cảm thấy tâm tình thoải mái, nhận lấy đề thi, dường như cũng rất quen thuộc, trong khoảng thời gian học thêm này quả nhiên có hiệu quả, tên Tịch Nhan kia thật là lợi hại.

Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh của hần lúc sáng sớm nay, thật bảnh bao, bóng dáng kia vừa qua trong đầu, Bảo Nhi bắt đầu làm bài thi.

Đào Thi Thi lại phập phồng không yên, cảm giác không thoải mái, nhìn đề mục cũng cảm thấy là lạ, luôn mất hồn, có lẽ là buổi sáng dậy quá sớm, cũng cảm thấy không có tinh thần.

Đáng thương. Đợi đến chuông reo kết thúc buổi thi, Đào Bảo Nhi lòng tin tràn đầy nộp bài thi, Đào Thi Thi mặt lại thấp thỏm.

Về đến nhà.

Đào Thi Thi ôm mẹ khóc lớn: "Mẹ, buổi sáng con thi không tốt, có thể thi không qua 80 điểm làm thế nào bây giờ?"

Tò Cầm thấy con gái mặt tiêu tụy, chán muốn chết, chỉ có thể trấn an:

"Không có việc gì, không có việc gì, thỉnh thoảng phát huy thất thường mà thôi, con yên tâm đi, con cũng cảm thấy khó khăn, Đào Bảo Nhi chắc chắn sẽ không thể vượt qua, nó đời này cũng chỉ có duy nhất một cơ hội đi Paris, bằng thành tích của nó khẳng định là không đi được. Con yên tâm, chờ thi xong, ba nói rồi sẽ dẫn chúng ta đi Paris giải sầu."

Đào Thi Thi lúc này mới cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tranh tài ở Pháp

Thành tích kỳ thi cuối kỳ của trường Nam Trung được công bố hết sức công khai, từ người đứng đầu cho tới người đứng cuối cùng đều được dán lên, tất cả học sinh chen chúc xem kết quả giống như các sĩ tử xưa tra tên mình trên bảng vàng vậy.

Ngày công bố kết quả, Đào Thi Thi cùng Lạc Bình An rất nôn nóng.

Đào Bảo Nhi ngược lại cảm thấy không có gì, cô đã tận lực, thi được bao nhiêu cũng không quan tâm nhiều lắm, lúc này nôn nóng hay sốt ruột cũng vô ích.

Thấy Lạc Bình An khẩn trương đến lỗ mũi cũng đỏ mồ hôi, cô an ủi: "Đừng lo lắng, thi cũng đã thi xong, thi không khá, lần sau cố gắng nữa là được."

"Ừ." Lạc Bình An thật thấp đầu một tiếng, không dám nhìn ánh mắt của Bảo Nhi.

Đào Thi Thi rất buồn bực, bởi vì buổi thi đầu tiên rõ ràng không thi tốt, kết quả vừa nhìn bảng, quả nhiên, môn số học chỉ được 75 điểm, vốn là vị trí thứ ba trong lớp cũng không thể giữ được.

Nhìn lại tên Đào Bảo Nhi, mỗi môn đều thi trên 80 điểm, hơn nữa còn được xếp vào năm học sinh có tiến bộ nhất, đang ở vị trí thứ 280 nhảy vọt lên vị trí thứ 50 trong bảng xếp hạng.

Mọi người chen lấn, xô đẩy nhìn thành tích, Đào Thi Thi dưới sự kích động lại bị xô ngã trượt chân thẳng tiến vào bệnh viện.

. Chị y tá thấy cô nàng tới, cười nói: "Ai yêu, bác sĩ trẻ tuổi nhất ở nơi này cũng đã ngoài 40 tuổi rồi, cô bé này thật là chấp nhất, một tháng cứ phải ra vào vài lần mới được hay sao!"

Đào Thi Thi nhìn chị y tá xinh đẹp, không chỉ có trượt chân mà mặt cũng vằn vẹo: chấp nhất em gái nguoi, em gái nguoi, em gái nguoi.

Bên kia Lạc Bình An đi xem thành tích cùng với Bảo Nhi trong lòng hết sức khẩn trương, cả người không ngừng uốn éo trái che phải dẫu, lách lách trốn trốn, sợ bị Bảo Nhi phát hiện mình nằm trong nhóm năm người đứng đầu toàn trường.

Vội vàng xung phong nhận việc đi đến xem thành tích.

Kết quả Bảo Nhi căn bản không thèm nhìn tới, chỉ chờ Bình An nói cho cô biết, vừa nghe mình cũng qua 80 rồi, Bảo Nhi thật cao hứng, chỉ là thấy Bình An thấp thỏm, cho là hần thi không tốt, an ủi: "Không sao, Bình An, lần sau tôi giúp cậu học thêm, bảo đảm mỗi môn cậu cũng đạt 80 điểm trở lên!"

Lạc Bình An mỗi môn cũng đạt 95 điểm trở lên nở ra một nụ cười vằn vẹo so với khóc còn khó coi hơn." Được!"

.

Danh sách học sinh đi thi tài ở Pari đã được công bố, mặc kệ Đào Thi Thi lăn lộn khóc lóc như thế nào, Đào Bảo Nhi cũng danh chính ngôn thuận trở thành một trong năm học sinh được tham gia thi đấu.

Vốn là thầy huấn luyện viên rất thiên vị Đào Bảo Nhi, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng nếu cô bé không vượt qua ngưỡng thành tích 80 điểm, hần sẽ để cho Bảo Nhi đi theo làm trợ lý cho mình, hần bây giờ đã là một lão già rồi, ra cửa lỗ bị đụng vỡ đầu bể trán, thì người nào sẽ chịu trách nhiệm? Dù sao đến Paris, kêu người nào ra sân, còn không phải là do một câu nói của hần sao. Thầy huấn luyện viên vẫn có tác phong cật lực, ngay cả thầy hiệu trưởng cũng dám khi dễ, huống chi chỉ là bao che cho Bảo Nhi.

Kết quả Bảo Nhi lại có thể tự mình vượt qua ngưỡng cửa 80 điểm này lại càng khiến thầy Vương hả hê hơn, nhìn thấy Bảo Nhi liền mở miệng một tiếng: "Nhân tài a!"

Gọi khiến Bảo Nhi có chút ngượng ngùng, cô cũng chỉ là miễn cưỡng vượt qua 80 điểm, còn kém xa những người khác, Vương lão đầu có thể hay không khiêm tốn một chút hả? thật là nên khiêm tốn, khiêm tốn là một đức tính tốt nha!.

Về đến nhà, Bảo Nhi xin Abe và Tịch Nhan được nghỉ làm một thời gian.

Abe nghe xong hăm mộ nói: "Paris, đã rất lâu không được thưởng thức hương vị các món ăn của Pari rồi, mùi vị đó, chắc chắn."

Tịch Nhan vẫn là thản nhiên cảm cả rớt găm, không phát biểu ý kiến, chỉ có âm thanh: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc".

Bảo Nhi cũng rất kích động, dù sao cũng là cô gái nhỏ lần đầu được ra nước ngoài, chuẩn bị đồ mất cả một buổi tối vẫn phát hiện mình còn thiếu cái này cái nọ. Thật ra thì cô cũng không có nhiều đồ đạc gì vì vậy lại trở về giường lăn lộn, lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại. Rất thú vị, mình đi làm ở nơi này lâu như vậy, có chút tiền tiết kiệm, đến lúc đó có thể đi mua chút đồ, đúng rồi, có thể mua quà lưu niệm cho Bình An.

Mà trong phòng khách không khí lạnh lẽo không ngừng ra tăng, Abe ngồi ở trước máy vi tính chơi trò chơi cũng không được tự nhiên, hình như Tịch Nhan không được bình thường giống như khoảng thời gian mình mới tới nơi này, anh họ toàn thân lúc nào cũng toát ra một luồng lạnh khí khiến cho người ta có cảm giác nếu đến gần thì chính mình sẽ bị đóng băng mất.

Tịch nhan vẫn đứng cạnh cửa sổ găm cả rớt, nhưng trong lòng hần lại có cảm giác phiền muộn nôn nóng, hần đột nhiên có ham muốn giữ chặt lấy một con người, có lẽ là cảm giác giống như con thú cưng của mình đột nhiên đi xa khiến cho trong lòng không hề thoải mái.

Nghĩ đến nguyên nhân này, hần trở về phòng lấy ra một tấm thiệp mời ném cho tên mập mạp nói: "Chuẩn bị một chút đồ."

Abe cảm thiệp mời, một hồi kích động: anh họ muốn dẫn hần đi nước Pháp tham gia bữa tiệc gia tộc, gào khóc, nhất định có rất nhiều đồ ăn ngon, món thịt bò bít tết quen thuộc, vẫn còn có máu tươi rì rì.

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ.

Hôm sau vừa rạng sáng, Bảo Nhi phải đến trường học tập hợp.

Cô cố ý dậy sớm một chút, muốn cùng bọn họ chào tạm biệt, kết quả bọn họ cứ nhiên vẫn ngủ, thật kỳ quái, chỉ là dù sao rất nhanh sẽ trở lại cũng không có quan trọng lắm.

Đến trường học, đối lập một đám mặc đồng phục học sinh là Bảo Nhi đang mặc trang phục thi đấu của đội tennis bị rước lấy một hồi cười nhạo.

"Ồ, Đào Bảo Nhi thật không thể chờ đợi nữa rồi." Một chị lớp trên cười nói.

"Trước đó không nói rõ, Bảo Nhi nhất định cho là phải mặc trang phục thi đấu nên mới như vậy." Doãn Thiên nhảy ra giải thích.

Bảo Nhi không để ý bọn họ, cô bình thường rất ít mua quần áo, đồng phục học sinh cùng trang phục thi đấu đều là những trang phục tốt nhất của cô rồi.

Ngược lại thầy huấn luyện thấy Bảo Nhi, cười răng cũng hở hết: "Bảo Nhi, ăn điểm tâm chưa?"

Bảo Nhi lắc đầu một cái.

Thầy huấn luyện lập tức đưa tới một cái bánh nướng nói: "Bạn già của ta làm đây, rất thơm."

Bảo Nhi cao hứng nhận lấy nói: "Cảm ơn huấn luyện viên."

Nhìn tất cả mọi người đều đến đông đủ, chuẩn bị lên đường ra sân bay rồi, lúc này có người hô to: "Đội đã nào...!"

Bảo Nhi quay đầu nhìn lại, là Bình An.

Hắn chạy lại thở hổn hển, trên người còn dính bùn, chớp mũi hồng hồng, đưa cho Bảo Nhi một cái túi lớn nói: "Bên trong có rất nhiều trái cây, cậu cầm lấy lên trên máy bay ăn, mới vừa hái buổi sáng."

"Cảm ơn Bình An." Bảo Nhi nhận lấy, không biết tại sao người không tìm không phải như cô lúc này cũng muốn bật khóc, buổi sáng rời khỏi biệt thự muốn chào từ biệt cùng Abe và Tịch Nhan lại không nhìn thấy bọn họ một mình lui thủi tới đây, không ngờ

Hôm nay cô lại chợt nhớ tới khi còn bé đi chơi xuân mẹ đều sẽ vì cô mà chuẩn bị các món ăn ngon, nhưng hôm nay chỉ còn một mình cô cô độc trên cõi đời này.

Không nghĩ tới Bình An sẽ tới.

"Chờ tin tốt của tôi nhé." Bảo Nhi ôm Bình An một cái thật chặt, mắt có chút ướt át, lúc buông ra mặt lại nở nụ cười, trở lại trên xe bus.

Trên xe mọi người một hồi thổn thức.

"Đào Bảo Nhi này, con một sách đây không phải người hầu của cô mà có vẻ là người tình nhỏ bé vậy, hãy săn sóc cho thật tốt a!" chị lớp trên linh lợi nói một câu.

Bảo Nhi không để ý tới, chỉ là liếc mắt nhìn lại.

Chị ta nhớ tới chuyện Đào Thi Thi bị Bảo Nhi đem bộ tóc giả kéo xuống, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nói là 5 người tham gia tranh tài, kết quả là đi chật cả một xe, gọi là tham gia hoạt động của trường nhân dịp đi nghỉ hè luôn, thật là không phải giả việc công để mưu cầu tư lợi thì cũng thật xin lỗi cuộc đời.

Trên xe rất náo nhiệt.

Đến phi trường, người lại càng nhiều.

Bảo Nhi là lần đầu tiên ra nước ngoài, có chút thấp thòm, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh thầy huấn luyện.

Thầy huấn luyện rất ưa thích Bảo Nhi, coi cô như cháu gái của mình, luôn miệng tán gẫu cùng Bảo Nhi.

Lúc này, một nhà ba người Đào gia xuất hiện tại phòng chờ. Nam anh tuấn nho nhã, nữ Mỹ Lệ dịu dàng, cô con gái ở giữa càng thêm thanh xuân xinh đẹp.

Bảo Nhi ngáy ngẩn cả người.

Chỉ là rất nhanh bọn họ đã rời đi rồi, tiến về phía phòng chờ dành cho khách quý ngồi khoang hạng nhất, ánh mắt Bảo Nhi chăm chú nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Thầy huấn luyện viên nhìn theo ánh mắt của Bảo Nhi.

Cả nhà Đào Thi Thi ngồi khoang hạng nhất, Đào Khánh Hoa cũng không biết cô con gái khác của mình cũng cùng ngồi trên chiếc máy bay này, lần trước bị Bảo Nhi mạnh mẽ ngăn cản, hẳn cũng đã tuyên bố không nhận đứa con này, đang lúc đau đầu về chuyện này thì Tô Cẩm lại đề nghị ra nước ngoài giải

sầu, cũng liền đồng ý còn chuyện này lúc nào trở về lại nói sau.

Bảo Nhi lên máy bay có chút say máy bay, sau một thời gian mệt mỏi cũng ngủ thiếp đi.

Đến Paris đã là lúc mặt trời sáng chói rồi, thầy huấn luyện nỗ lực đánh thức Bảo Nhi: "Đến, đến, Bảo Nhi, mau dậy đi a, a, a, a."

Khi máy bay hạ cánh tất cả mọi người rất hưng phấn, chỉ là ở sân bay không biết có nhân vật lớn nào xuất hiện, trước mặt bọn họ có một máy bay rất sang trọng, phía dưới đội danh dự nước Pháp đứng trang nghiêm, tựa hồ đang đợi đại nhân vật đi xuống.

Bảo Nhi cũng tò mò nhìn một chút, sau đó liền phát hiện chiếc máy bay kia mở cửa ra, hai người đi giày tây bước xuống, một cao một thấp, một mập một gầy.

Người đi ở phía trước kia, đẹp trai giống như không phải người thật, hần đứng ở lối ra, nhìn chung quanh một vòng, tựa hồ có cảm giác ngao nghể đứng trên toàn thiên hạ, nhịp tim của tất cả mọi người như ngừng đập.

Phi trường gió thật to, chợt tất cả đều an tĩnh lại, tất cả mọi người không nhìn được nhìn hần, chỉ thấy hần bỗng nhiên thò tay vào tây trang, giống như là tư thế móc súng trong phim ảnh sát thủ.

Trong lúc nhất thời tất cả phi trường, nhân viên bảo an thân thể cũng cương trực, mắt nhìn chăm chăm đại nhân vật trong truyền thuyết này.

Hần không nhanh không chậm móc ra một cây cà rốt tươi rồi cắn một cái: "Rắc rắc."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bách chiến bách thắng

Chàng trai mỗi cử động đều ưu nhã như hoàng tử, sau lưng một đám người vây quanh đều mặc comple màu đen, bên cạnh hần Abe mặt cũng lạnh lùng, đeo kính đen rất có khí thế, trừ cây cà rốt trên tay hần ra thì đây đúng là một bức tranh đẹp.

Đoàn người đi tới trước mặt Đào Bảo Nhi thì ngừng lại.

Trong nháy mắt này Bảo Nhi cũng trở thành hoa si rồi, trái tim cũng đập loạn nhịp.

Người chung quanh thật hâm mộ cùng đổ kị, tất cả ánh mắt như phóng đạn vào Bảo Nhi.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm, nửa ngày mới nói: "Đưa ra đây!"

Bảo Nhi sững sốt một hồi, theo ánh mắt Tịch Nhan, mới phát hiện hần đang nhìn túi của mình.

Mở ra nhìn, một bó cà rốt được xếp thật chỉnh tề bên trong, phía trên tựa hồ còn có mùi bùn đất, rất mới mẻ.

Bảo Nhi một hồi đầy vạch đen, đem cà rốt đưa cho Tịch Nhan, oán thăm: người này sẽ không vì đuổi theo một bó cà rốt này mà đuổi theo ra tận nước ngoài đi.

Tịch Nhan cầm cà rốt hoa lệ xoay người đi.

Abe quay đầu lại, mặt mỉm cười khích lệ: "Thi đấu cho thật tốt."

Tịch Nhan chợt ngừng lại, khò khò quay đầu, mọi người cảm thấy hần muốn đến thổ lộ một câu yêu thương hoặc là dặn dò cái gì thì hần lạnh lùng mở miệng nói: "Đừng làm mất mặt."

Bảo Nhi mới vừa dâng lên một chút xú cảm động, trong nháy mắt cả người loạng choạng, người này nói một lời quan tâm sẽ chết a!

Đến khách sạn.

Bảo Nhi ngược lại không kích động lắm, nghĩ đến Abe cùng Tịch Nhan cũng ở gần đây, giống như rất an tâm.

Hơn nữa Tịch Nhan nói một câu kia, đừng làm mất mặt, để cho ý chí chiến đấu của cô bỗng trở nên sục sôi.

Không còn lo lắng hồi hộp, sáng hôm sau Bảo Nhi liền tinh thần phấn chấn đi theo thầy huấn luyện thăm quan nơi này.

Trường học giao hữu với Nam Trung cũng là trường cấp ba, chỉ là người ta thật sự sớm trưởng thành, mới là học sinh cấp ba nhưng đã rất già dặn ra dáng người lớn.

Này cánh tay quơ múa vợt tennis, hết sức có lực.

Hai bên ngôn ngữ bất đồng, nhưng cũng không làm cho không khí bớt đi sự náo nhiệt.

Thầy huấn luyện viên cũng không phải là ngồi không, một bộ trung thực hình tượng giống hệt lão nông dân âm thầm phân tích thực lực và cách đánh của đối phương.

Trận đấu, Bảo Nhi xếp thứ ba, ra sân trước, thầy vỗ vỗ bả vai của cô, ngoài dự đoán không có dài dòng, chỉ là nói: "Bảo Nhi không cần có áp lực, thua cũng không có vấn đề gì."

Một câu nói đơn giản, nhất thời khiến Bảo Nhi tăng thêm áp lực, đối thủ là cô gái người da trắng có làn da rám nắng và mái tóc dài, chân dài, vóc dáng rất cao lớn, chỉ nhìn một cách đơn thuần đáng người, so với Bảo Nhi khỏe mạnh hơn rất nhiều, giống như là người trưởng thành thi đấu cùng cô gái nhỏ. Trong đám bạn học đáng đáp Bảo Nhi cũng được coi là cao, nhưng đứng trong trường thi đấu lại có vẻ hết sức nhỏ nhắn.

"Đây là trận đấu của mình, tuyệt đối không thể mất thể diện, nếu bị thua bị Tịch Nhan cùng Abe, nhất định sẽ bị khi dễ thật lâu." Nghĩ tới đây, Bảo Nhi lấy ra 12 phần nghiêm túc ra sân.

Thầy huấn luyện viên ở dưới khán đài hắc hắc cười gian.

Bảo Nhi bình thường ở trong sân tập của đội đều chơi bóng rất là dịu dàng, trừ lần thi đấu cùng với Doãn Thiên là đánh không nể tình, tất cả mọi người đã quên cô ấy có chiêu thức phát bóng sát thủ.

. Một cuộc thi đấu kết thúc, cô gái da trắng sắc mặt đã trở thành đen thui bỏ đi. Điểm số chênh lệch quá xa rồi, thiếu chút nữa không có điểm nào.

Kết quả khi Bảo Nhi trở lại, thấy thầy huấn luyện miệng há hốc, những người khác cũng mang bộ mặt như gặp quỷ.

Ngày thi đấu thứ hai, có lẽ là thầy huấn luyện có cảm giác giống như mình lợi dụng một cô bé đã kích thể diện của nước bạn có chút không còn tình hữu nghị, dù sao người ta cũng là chủ nhà, cho nên lúc bảo Nhi lên sân đấu, thầy cố ý dẫn dò: "Bảo Nhi thả lỏng, trận này tùy tiện đánh là được rồi."

Bảo Nhi vừa nghe, trực tiếp hiểu theo ý tứ bình thường của Vương lão đầu.

Trận thi đấu tranh dành phần thắng mà lão đầu cũng bảo mình tùy tiện đánh, đó chính là không coi trọng mình, biết chắc mình sẽ thua nên cũng không buồn nói thêm lời nào rồi, đối thủ kia nhất định mạnh đến vô địch.

Đi theo Tịch Nhan luyện bóng, Bảo Nhi luôn hiểu rõ đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, không lúc nào dám lười biếng luyện tập. Nếu để cho cô tùy ý đánh, cô liền dùng thứ cái đầu pháp biến thái kia của Tịch Nhan đi, đâu có thua thì cô cũng đã gắng hết sức rồi.

Vì vậy. Người đối thủ da đen mặt trắng bạch rời khỏi hiện trường.

Kết quả này của Bảo Nhi, thầy huấn luyện miệng vẫn cười lớn như cũ, Bảo Nhi không hiểu, chẳng lẽ thầy chính là để cho mình tùy ý đánh, hôm nay đối thủ giống như có chút yếu!

Ngày thứ ba Bảo Nhi quyết định không muốn để ý quá nhiều, thầy huấn luyện nói thế nào thì sẽ làm thế ấy.

Mà thầy huấn luyện lại tự trách mình nhất định là chỉ thị của mình qua mơ hồ rồi, ngược lại khiến đứa bé kia hiểu lầm, vì vậy hôm nay chờ Bảo Nhi ra sân, hần rõ ràng nói: "Bảo Nhi, em đánh bóng không chế tiết tấu một chút, chậm một chút, đối thủ đã từng tham gia so tài quốc tế."

Thầy giữ tại ý là người ta đã tham gia tranh tài quốc tế, em đừng khiến cho người ta qua mắt mặt, chậm rãi đánh xong là được.

Nhưng trong lòng Bảo Nhi lại thấy hơi sợ, hết sức nghiêm túc quan sát vị đối thủ đã từng tham gia tranh tài quốc tế, hai trận trước nhất định là Vương lão đầu cho mình buông lỏng, vị này mới thật sự là đối thủ, nếu không Vương lão đầu sẽ không giao phó mình đánh chậm một chút.

Bảo Nhi đang quan sát đối thủ, đối thủ cũng ở đây quan sát Bảo Nhi, nhìn hai ngày so tài vừa rồi hần cảm thấy hết sức sợ hãi cô gái Trung Quốc có dáng dấp như thiên sứ này.

"Không phải sợ, không phải sợ, lấy dũng khí tiến lên." Vị tuyển thủ quốc tế này tự động viên mình.

"Đánh thật tốt, cố gắng đánh, đừng làm mất mặt." Bảo Nhi cũng trấn an mình cố gắng lên.

Tranh tài rất nhanh kết thúc.

Bảo Nhi cau mày, chẳng lẽ thầy huấn luyện vẫn còn đang cho mình tập làm quen với cường độ trận đấu? Khi nào mới có thể gặp đối thủ mạnh thực sự đây?

Thầy huấn luyện miệng há thật to, hấn kêu Bảo Nhi đánh chậm một chút, kết quả cô liền đánh rất chậm rất chậm, lại làm cho đối thủ chạy nhanh tắt thở. Cô thật là xấu, nhân tài a!

Trận đấu cuối cùng.

Trước giờ ra sân, Bảo Nhi chờ thầy huấn luyện tới dặn dò cô.

Thầy nhìn cô một chút, cuối cùng lắc đầu một cái, cũng không nói gì, ngược lại nhìn đối thủ của Bảo Nhi với ánh mắt đồng tình.

Bảo Nhi bị biểu tình của thầy huấn luyện làm cho rung động, Vương lão đầu cũng không nói lời nào, đối phương mạnh như vậy sao? Vương lão đầu này thể hiện khuôn mặt đau thương chính là đang muốn nói lời mặc niệm cho mình sao?

Bảo Nhi vô cùng tức giận, không thể mất mặt! Lần nữa ý chí chiến đấu sục sôi lên sân bóng.

Đối phương thật là phải khóc thật thê thảm a. Tại sao đến ngày tranh tài cuối cùng lại còn gặp phải vị nữ sát thủ Trung Quốc này.

Bảo Nhi nắm trận đều toàn thắng, dành được giải nhất, thầy huấn luyện viên đối với thành tích của lần thi đấu hữu nghị này vẫn là bao che, vô cùng cao hứng khiến nước mắt chảy không ngừng: "Nhân tài a!"

Thi đấu kết thúc thì cho phép mọi người được đi chơi tham quan các nơi trong khoảng thời gian rảnh.

Bảo Nhi lấy được một món tiền thưởng lớn, thu hoạch ngoài dự đoán. Cũng muốn đi theo mọi người cùng nhau đi chơi, thuận tiện mua chút vật kỷ niệm mang về.

Đoàn người chuẩn bị đi Tháp Eiffel, lại ngoài ý muốn gặp Đào Thi Thi.

Đào Thi Thi một thân từ đầu đến chân hàng hiệu mới tinh, hiển nhiên là mấy ngày nay chỉ lo đi mua sắm. Cô ta há hê liếc mắt nhìn bộ quần áo thi đấu tennis mà Bảo Nhi đang mặc muốn thị uy, sau đó dịu dàng ôm lấy cánh tay Doãn học trưởng nói: " Anh Doãn Thiên, em cũng chuẩn bị đi Tháp Eiffel, ba em mướn một chiếc limousine, một lát nữa sẽ tới, anh đi cùng em nhé, được không."

Đào Thi Thi đang làm nũng , một chiếc Lincoln phiên bản dài chậm rãi đi tới đây.

Vợ chồng Đào Khánh Hoa ngồi ở trong xe, ân ái vô cùng.

Một nhóm đồng học thấy xe này, đối với Đào Thi Thi thật hâm mộ, nhà cô ta quả nhiên là có tiền, thật hạnh phúc.

Đào Bảo Nhi đứng ở phía sau đám người, vẻ mặt nhàn nhạt.

Doãn Thiên một trận rối rắm, một bên là xe Lincoln sang trọng, một bên là Đào Bảo Nhi xinh đẹp, hấn đã muốn làm hộ hoa sứ giả lâu rồi, nhưng nếu từ chối với Thi Thi cũng không phải cách làm thông thường của hấn.

Lúc này Đào Khánh hoa mắt nhếch lên, rốt cuộc cũng nhìn thấy Bảo Nhi.

Sửng sốt một chút, mới nhớ tới vợ và con gái cũng đã nói chuyện với mình về việc Bảo Nhi đi tham gia thi đấu giao hữu, mình không để ý nhiều, không nghĩ tới là lại gặp tại Paris.

Giữa một đám nam thanh nữ tú quần áo hết sức đa dạng, Đào Bảo Nhi lại có vẻ hết sức mộc mạc với một thân quần áo thi đấu tennis trắng tinh tươm, khiến Đào Khánh Hoa không khỏi cảm thấy mất thể diện, giống như mình ngược đãi đưa con gái này vậy, hơn nữa sau lần xung đột trước, hấn vẫn chờ Bảo Nhi tới nhận lỗi, không nghĩ tới thậm chí bóng người cũng không trông thấy.

Lúc này thân là cha, hấn cũng có một chút cảm giác xấu hổ, ngay phía sau xe chất đống một núi quần áo hàng hiệu, nhưng lại không có một thứ nào là mua cho Bảo Nhi, còn lúc tức giận thì lại luôn nghĩ tới con bé đầu tiên.

Hấn làm mặt nghiêm nghị nói: "Đào Bảo Nhi con lên xe cho cha ."

Trong lúc nhất thời, Đào Thi Thi thả lỏng cánh tay đang lôi kéo Doãn Thiên, cảm tức nhìn Đào Bảo Nhi, giống như cô ta dám đồng ý, mình liền tiến lên xé tan cô ta ra.

Bảo Nhi đứng ở đó, cắn môi, hôm nay gió hơi lớn, làm cho mắt cô có hơi hồng, người đàn ông trong xe đó là cha của cô, mấy ngày nay cô tham gia đánh tennis, hấn chưa bao giờ xuất hiện, hấn đưa mẹ con kia đi dạo phố du lịch, hấn sao lại có nhiều thời gian dành cho bọn họ đến thế, lại chẳng nở chia cho cô một chút xiú, một câu khen ngợi cũng không có, cha trước kia không phải như thế.

Lúc này một chiếc Maybach gia trưởng đen nhánh lái tới, trực tiếp dừng ở trước mặt của chiếc Lincoln kia.

Đám bạn học mới vừa rồi còn đang trầm trồ là Lincoln hào hoa, thấy chiếc Maybach này càng thêm xa hoa, quả thật chính là chân không thể bước đi được rồi, loại xe này, ở trong nước căn bản không có một chiếc nào.

Cửa xe mở ra, trong xe tối đen không nhìn thấy người ở bên trong, chỉ thấy một cây cà rốt đỏ tươi đưa ra ngoài.

Bảo Nhi nhất thời cảm thấy cực kỳ thân thiết, giống như là một con lừa vậy nhìn thấy cà rốt liền rất là vui vẻ lên xe.

Một giây sau đó, Đào Bảo Nhi theo Maybach biến mất ở trước mặt mọi người, giống như chưa từng xuất hiện qua, chỉ lưu lại làn khói xe nhàn nhạt.

Đào Khánh Hoa tức giận gờ chân đạp một cái thật mạnh.

Doãn Thiên vốn là thấy xe Lincoln hai mắt liền tỏa sáng, nhìn lại một chiếc xe Maybach nghênh ngang rồi đi, tay run run, hồi hận mới vừa rồi không có sờ xe kia một cái, hần buồn bực nói: "Thì thì, đừng để ý tới tôi, nếu để cho tôi đi cùng cô tới Tháp Eiffel bây giờ thì cả hai chúng ta đều cảm thấy khó xử."

.....

Bảo Nhi lên xe, mới phát hiện bên trong còn sang trọng hơn so khách sạn, Tịch Nhan lười biếng tựa vào ghế sa lon, cầm trong tay một cây cà rốt, không coi ai ra gì gặm.

Abe bận rộn ăn cái gì đó, có một màn ảnh máy vi tính đang chiếu phim điện ảnh, quang cảnh rất thân thuộc, giống như lại trở về biệt thự.

"Chúng ta là đang đi nơi nào?" Bảo Nhi tò mò hỏi.

Abe uất ức lắc đầu một cái, nhìn Tịch Nhan một chút.

Tịch Nhan mở ra cúc áo trên cùng của áo sơ mi nói: "Ăn cơm"

"Thật ra thì các cậu là cố ý tới tìm tôi thôi." Bảo Nhi đột nhiên nghĩ đến cái gì có chút cao hứng nói.

Trong nháy mắt, Tịch Nhan có chút cứng ngắc, ngón tay thon dài của hắn dừng ở trên nút áo một chút, "Thuận đường."

Abe ngậm một búng máu trong cổ họng không dám phun ra. Người nhà ngồi máy bay tới đây mà là thuận đường. Thuận em gái người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mua chút đặc sản

Xe Maybach chạy nhanh như bay về phi trường.

Sớm có máy bay đợi sẵn, Bảo Nhi ngây ngốc đi theo Tịch Nhan và Abe lên máy bay, mới vừa ngồi vào, Bảo Nhi còn không kịp tò mò, máy bay liền cất cánh.

Không có cảm giác ừng ực lúc cất cánh, ngược lại giống như ở phòng bao KTV, còn có ghế sa lon mềm mại, màn hình TV, bàn ăn, phía trên có rất nhiều món điểm tâm nhỏ.

Tịch Nhan tựa vào trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, Abe tiếp tục ăn đồ, vừa ăn vừa nhìn Bảo Nhi nói: "Cô cũng ăn đi, Tịch Nhan nói cô thích ăn ngọt, cố ý sai người chuẩn bị."

Bảo Nhi nhìn một bàn toàn món điểm tâm ngọt, có chừng trăm món, thật sự là cố ý chuẩn bị cho mình? Thật là quý dị.

Khoảng thời gian ngồi trên máy bay không ngắn cũng không phải là qua dài, Bảo Nhi vừa ăn đồ ăn vặt, vừa cùng Abe chơi trò chơi.

"Abe tôi đánh tennis thắng." Bảo Nhi nói tới chuyện tốt của mình lúc ở Pari với Abe.

"Tôi đều biết rồi." Abe lấy cốc nước trái cây bên cạnh, hít một hơi lại hít một hơi phao phao.

"Làm sao cậu biết? Chẳng lẽ các cậu đi xem tôi thi đấu?" Bảo Nhi không tin, cho là Abe thuận miệng nói.

Abe lắc đầu, nhìn Tịch Nhan đang nghỉ ngơi thoải mái mà không dám nói gì.

Hắn mặt chưa cay, mấy ngày nay thật khổ, mặc dù không có đích thân tới hiện trường đi xem thi đấu, nhưng Tịch Nhan lại đem những trận so tài của Bảo Nhi trực tiếp tái hiện thành một bản sao theo đúng diễn biến tại hiện trường. Còn cứng rắn kéo hắn ban ngày cùng nhau đứng lên xem so tài, ép buộc hắn

toàn bộ năm ngày không để cho hấn ngủ.

Thật vất vả cuộc thi đấu mới kết thúc, bữa tiệc gia tộc chính thức bắt đầu, Abe chuẩn bị ăn một bữa thật thịnh soạn để bồi bổ, không nghĩ tới mới vừa ăn chút thức ăn, bữa ăn chính còn chưa thấy đâu, lại bị Tịch Nhan lôi ra ngoài, cần nhân suốt dọc đường, kết quả lại là tới đón cô bé này, còn không cho nói.

Sớm biết Tịch Nhan tàn nhẫn như vậy, ban ngày không thể ngủ còn phải đứng xem so tài, gặp phải thức ăn ngon cũng không được ăn, hấn cũng sẽ không tới mà ở lại nhà cùng lão Quân gia nằm trong quan tài cũng hạnh phúc hơn so với như thế này nhiều.

Thấy Bảo Nhi tò mò, hấn uất ức nói: "Ăn nhiều vào, tôi đi toilet."

Abe đây là trốn đi rồi. Hấn ngồi ở nệm da thật êm ái hào hoa trên bồn cầu, đang nghĩ tới hôm nay còn chưa được ăn bữa tiệc lớn hào hoa thế là đã đi vào giấc mộng rồi. Cũng không ngại cục hoa bị lạnh, thật là bị Tịch Nhan hành hạ thảm hại.

Bảo Nhi ngồi một mình rất nhàm chán, dần dần cũng cảm thấy mệt mỏi, đầu tiên là tựa vào ghế sa lon, sau đó chầm chậm nằm xuống từ lúc nào.

Tịch Nhan vẫn nhắm mắt dưỡng thần chợt mở mắt, nhìn người nằm ở bên cạnh mình, thật yếu ớt, cái cổ thon dài đẹp mắt lộ ra bên ngoài có thể nhìn thấy từng mạch máu dưới làn da trắng mịn, tựa hồ có thể cảm nhận được dòng máu ấm áp đang chảy, cô có tướng ngủ không tốt lắm, bộ váy thi đấu rất ngắn không giấu được thân thể của một thiếu nữ đang bắt đầu dậy thì.

Tịch Nhan cảm thấy có một hơi thở nhẹ nhàng đang quanh quẩn bên cạnh khiến hấn có cảm giác rất lạ lùng, trong lòng bỗng trở nên kích động, ngón tay thon dài của hấn không tự chủ vuốt khẽ qua cổ của Bảo Nhi.

Giống như mê muội, hấn cúi đầu, nhích tới gần Bảo Nhi, chợt một âm thanh vang lên: "GAME OVER!"

Tịch Nhan kinh hãi đứng lên, thì ra là âm thanh kết thúc trò chơi PSP trên tay Bảo Nhi.

Hấn ngồi trở lại vị trí của mình, cũng cố gắng cách xa cô bé này một chút, rất kỳ quái, mình thiếu chút nữa khổng chế không được mà hôn cô, đây chỉ là một cô bé yếu ớt mà thôi.

Giấc mộng của Bảo Nhi chắc là mộng đẹp, trên miệng cô khẽ nở nụ cười ngọt ngào.

Máy bay đến Antwerpen _Bi thì ngừng lại.

Đã là buổi tối.

Abe lại hoạt bát nhảy loạn la hét muốn ăn bữa tối thật sang trọng, Tịch Nhan cũng vẫn là mặt lạnh lùng, chỉ có Bảo Nhi mặt hồng hồng do vừa ngủ dậy, mở miệng hỏi: "Đây là đâu?"

Abe trả lời là Antwerpen có bầu không khí ẩm ướt, xung quanh toàn là những tòa lâu đài cổ kính từ thời Trung cổ, trông như là một bức tranh tang thương, để lại cho người ta cảm giác bất an khó hiểu.

"Ta thích nơi này." Bảo Nhi là một người rất dễ dàng thỏa mãn, nhếch môi cười nói.

Chỉ là bên ngoài vẫn còn có chút lạnh, Bảo Nhi nhìn không được rung mình một cái.

Tịch Nhan nhìn thấy vậy khẽ cau mày: con người thật là yếu đuối giống như con đom đóm vậy.

Hấn đem tây trang cời ra, ném cho Bảo Nhi.

Abe quay lại nhìn, híp mắt suy nghĩ, rồi oán giận nói: "Tịch Nhan, người ta cũng lạnh, gió lạnh vừa thổi, người ta mỡ thật dày cũng bị lạnh phát run."

Đáp lại hấn là một đoạn cà rốt.

"Ai ư, đau quá!" Abe vuốt đầu của mình, anh họ thật thiên vị.

Đoàn người đi tới phòng ăn đã được đặt sẵn, chặn lại cái miệng không ngừng lái nhai của tên mập nào đó.

Bảo Nhi chắc lười, ngồi máy bay đi ngàn dặm xa xôi tới đây, lại thật sự vì ăn cơm? Đây cũng quá biến thái rồi.

Chỉ thấy khuôn mặt Tịch nhan lộ ra vẻ đây là chuyện đương nhiên, Abe thì nước miếng đang chảy không ngừng, Bảo Nhi đành giữ vững trầm mặc, một hồi cố gắng ăn, lại ăn.

Bàn ghế được làm bằng gỗ tếch, hoa văn trên trần nhà rất nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần tinh tế, trên bàn ăn được bày bằng đồ gốm sứ cùng ly thủy tinh trong suốt, thật là sự kết hợp hài hòa giữa cổ kính và hiện đại.

Phòng ăn không có nhiều người, mỗi bàn đều đã được đặt trước, mỗi ngày cũng chỉ phục vụ 28 bàn, người dẫn đường đưa mấy người bộ họ đi đến bàn cuối cùng.

Đầu bếp dùng những thức ăn tươi mới nhất, bắt đầu nấu nướng, mỗi món ăn đều không thêm tỏi, bọn họ luôn nhớ các sở thích của khách hàng .

Cây dưa được tạo thành bởi những lát cá mỏng màu đỏ tươi, gan ngỗng nướng, món cá nướng đặc sản Catskills, mỗi một đạo món ăn cũng hết sức tinh xảo, làm cho người ta không đành lòng ăn.

Bản lĩnh của mình quả thật không dám so sánh với những người trước mặt này, những món ăn trước mặt thật là món ăn ngon nhất trên đời, Bảo Nhi ăn cực kỳ cao hứng.

Cuối cùng là món điểm tâm ngọt: bánh mâm xôi nướng.

Uống kèm với rượu nho trắng, Bảo Nhi cũng được cho phép uống một chén lớn, đôi mắt bắt đầu nhìn có chút mê hoặc, trông có vẻ ngu hơn so với bình thường.

Ăn uống no nê, Bảo Nhi say rượu trở thành dững dsi, cứng rắn lôi kéo bọn họ muốn đi dạo phố không có kỵ chút nào, khiến gương mặt Tịch Nhan giống y như tượng đá cả người phát ra hàn khí.

Abe vừa ăn no nên toàn thân không muốn động đậy, trực tiếp lao về máy bay lăn ra ngủ.

Tịch Nhan đi theo phía sau cô, nhìn cô bước đi xiêu vẹo mà vẫn cố gắng lôi kéo mình, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Thật vất vả mới tới được đây, nhất định phải mua chút quà lưu niệm mang về." Bảo Nhi được tiền thưởng cũng coi như có chút tiền dư rồi, hăng hái dâng trào.

"Quà lưu niệm?" Tịch đêm thật không biết là cái gì.

"Ặc, chính là chỉ nơi này thịnh hành một loại sản phẩm gì đó." Vị mặt than trước mắt này có chí thông minh kinh người, nhưng những vấn đề thông thường thì lại không biết chút gì, có lẽ thiên tài đều như vậy không thông hiểu việc đời đời, Bảo Nhi tự mình giải thích.

Antwerpen nổi tiếng nhất chính là kim cương.

Nơi này nổi tiếng nhất thế giới về điều khắc kim cương và có rất nhiều trung tâm giao dịch, lượng giao dịch kim cương ở đây chiếm 60% toàn cầu. Nghe nói Antwerpen chỉ có hai loại phụ nữ —— mua được kim cương và không mua được kim cương .

Tịch Nhan cũng chỉ thích món ăn ở nhà hàng kia, nhưng nếu con người đều có thói quen mua "quà lưu niệm" vậy thì hẳn cũng mua chút kim cương đi.

Hắn gọi điện thoại, kêu người mang một bọc kim cương tới đây. Chọn lấy một viên màu hồng ném cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi cầm viên ngọc màu hồng lớn như hạt đậu lảnh trong tay, thật xinh đẹp, không nghĩ tới Tịch Nhan cũng sẽ mua sản phẩm thủ công mỹ nghệ.

Trả lễ lại, cô cứng rắn lôi Tịch Nhan đến cửa hàng bán những đồ mỹ ký.

"Tịch Nhan, cậu có tin Christ không?" Bảo Nhi hỏi.

Tịch Nhan đang cứng nhắc vì bị bàn tay ấm áp của cô nắm lấy, đầu có chút đỡ đỡ gật đầu một cái.

Ma cà rồng ghét bạc tinh khiết, bởi vì tục truyền Ma cà rồng là bất tử, chỉ có dùng kiếm được đúc từ bạc nguyên chất đâm vào tim của họ thì mới có thể giết chết bọn họ được.

Cho nên đối với bạc tinh khiết gì đó bọn họ tự nhiên có sự bài xích.

Chỉ là Tịch Nhan bị cô bé này dắt đi, liền giống như bị khống chế suy nghĩ, yên lặng nhìn cô mua một đồng trang sức bằng bạc tinh khiết.

Lúc ra khỏi cửa hàng đồ trang sức, Bảo Nhi buông lỏng tay Tịch Nhan hẳn rồi cuộc cũng có thể thở dài một hơi.

Ở một cái hẻm nhỏ yên tĩnh Bảo Nhi chọn ra một cái thiệp tự cô có ý mua tặng Tịch Nhan nói : " Cho cậu này, tôi có thể đeo cho cậu không?"

Có chút đang say nên Bảo Nhi hết sức lớn mật, mặt trịnh trọng nhìn Tịch Nhan.

Thấy Tịch Nhan không lộ vẻ gì.

Bảo Nhi động tác lưu loát nhón chân lên, đôi tay vòng qua cổ Tịch Nhan nhẹ nhàng cài nút dây chuyền, đeo lên cho hắn một dây chuyền bạc có gắn mặt hình cây thánh giá.

Tịch Nhan chỉ cảm thấy hơi ấm của cô bé đang nhích lại gần mình, nhịp tim của hắn lại thay đổi thật dồn dập, sau đó thấy quanh cổ có cảm giác rất bông lơn đầu tiên hắn có cùng một cảm giác với Abe: Có phải là mình sắp chết rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Làm đồ nhái

Lần đầu tiên, Tịch Nhan cảm thấy đau.

Hắn cho là mình sẽ không đau, hắn có bệnh quáng gà, ban đêm lúc đi ra ngoài bị bao bọc trong một vùng tối đen hắn đều sẽ đụng phải những vật trên đường.

Cho nên hắn luôn có một hòm thuốc, mỗi lần đều là chính hắn tự băng những vết thương kia, chỉ đơn giản là không muốn cho đồng loại cười nhạo hắn, hắn cũng không cảm thấy đau, có lẽ trời sanh hắn không có cảm giác đau.

Khi chiếc vòng bạc có mặt cây thánh giá này đeo vào cổ Tịch Nhan, ngay lập tức hắn cảm thấy cổ nóng hừng hực, đêm tối, đèn đường mờ mờ, sâu kín trong hẻm nhỏ, Tịch Nhan cảm thấy trong chớp nhoáng này, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, lọt vào trong bóng tối vô tận.

Trừ lửa cay nóng kia, hắn cảm thấy rất rõ ràng sự đau đớn còn có một chút ấm áp, hai loại cảm giác đan vào ở chung một chỗ.

Hắn nhắm mắt lại, móc ra một cây cà rốt, cắn một cái: "Rắc rắc."

Thế giới lại sáng.

Trước mắt của hắn có một con người, vẻ mặt tươi cười, thanh âm trong trẻo mà nói: "Thật là đẹp mắt."

Tịch Nhan cố nén không đưa tay đem chiếc vòng này tháo xuống, sai bước đi về phía trước, Bảo Nhi chạy chậm theo ở phía sau, oán thầm nói: tên này một hồi cao hứng một hồi tức giận, con trai gì mà lòng dạ nhỏ nhen như lỗ kim, thật là khó hiểu a! (tìx: chị ơi cị hại người ta như vậy còn trách móc cái nỗi gì? Tịch Nhan : E hèm . . .)

Chờ sau khi Abe đã ăn no ngủ kỹ thức dậy thì nhìn thấy sắc mặt tái nhợt đầu đầy mồ hôi của Tịch Nhan dọa cho sợ hãi.

Đầu sỏ Đào Bảo Nhi đang ngủ thiếp đi ở trên ghế sa lon hết sức ngọt ngào.

Abe cùng Tịch Nhan sắc mặt trịnh trọng nhìn chăm chăm một đồng vòng có khắc hình cây thánh giá ở trên bàn.

"Tịch Nhan, tôi có thể đeo bao tay, cầm kẹp vít bỏ đồng này đi." Abe nhìn chòng chọc nửa ngày, đưa ánh mắt nhất gan nhìn hắn thấy trên trán Tịch Nhan cũng đang đổ mồ hôi hột rồi, đành phải tron to mắt làm bộ như bằng bất cứ giá nào mình cũng sẽ giải quyết đồng đồ kia.

Tịch Nhan lắc lắc đầu một cái, chỉ chỉ tiếp một cái bao ở cạnh người nào đó.

Abe không hiểu, nhẹ nhàng mở ra, "Rầm rầm!" Rơi ra một đồng đồ bằng bạc tinh khiết hoặc là trang sức mạ bạc: móc chìa khóa, lắc tay, vòng chân, thìa nhỏ, đầu heo, kim cài túi.

Abe nhìn một đồng đồ bằng bạc kia, trong nháy mắt cảm thấy mình như đưa chân vào kho độc dược. Hoa mắt, dạ dày cũng trở nên nhộn nhạo, cuộn tròn trong bụng thật là không thể chịu nổi rồi.

"Làm thế nào bây giờ?" Abe vẻ mặt buồn thiu.

Chợt hắn vỗ đầu một cái, nhảy dựng lên nói: "Tịch Nhan, chúng ta có thể để cho máy bay bay đến núi Alpes, sau đó đem cái túi này bỏ lại nơi đó."

Bảo Nhi ngủ rất sâu, tiếng kêu thất thanh của tên mập Abe cũng không thể đánh thức cô, cô chỉ khẽ trờ mình một cái, cái chân trên người cứ thế rơi xuống.

Tịch Nhan rất tự giác đi tới, cúi người xuống, đem chân nhấc đắp lên người cho Bảo Nhi, khuôn mặt để lộ ra sự dịu dàng.

Abe nhìn mà mặt đầy kinh dị, đây là thế nào hả ? Tịch Nhan lại có vẻ mặt dịu dàng như vậy sao, chẳng lẽ hắn đói bụng?

Abe có cảm giác chỉ khi mình nhìn thấy thức ăn mới có thể có khuôn mặt dịu dàng như vậy.

Tịch Nhan quay người lại nhìn thấy khuôn mặt Abe đang trở nên ngu si, lại khôi phục mặt than: "Tráo đổi."

Vì vậy, Abe mang cái bao tay, xách theo túi đồ trang sức bị đuổi xuống máy bay.

Thấy Tịch nhan không để cho mình đụng vào cây thánh giá, Abe còn dâng lên một niềm xúc động trong lòng: " Anh họ nhất định là muốn tự mình xử lý vật đáng sợ đó, anh họ quả nhiên là người tốt."

.....

Tịch Nhan đầu tiên là đeo vào một cái bao tay, dùng một mảnh vải tơ đem khâu đồng vòng lại, sau đó lại lấy một mảnh vải bọc đồng đồ lại một lần nữa, lại bọc thêm một lần, cứ như vậy một lần lại thêm một lần lại thêm một lần, đồng vòng được chạm khắc tinh xảo đó cuối cùng được bọc lại thành một khối thật lớn, hẳn còn cẩn thận hơn nữa bỏ cái bọc đó vào một hộp gỗ màu đỏ, cuối cùng cho vào tủ sắt khóa kín.

Mà một ít "đồ lưu niệm" kim cương hôm nay vừa mua lại chỉ vứt hờ hững ở bên ngoài hộp gỗ.

Bao nhiêu năm sau có một nhóm đạo tặc quốc tế xâm nhập vào nhà trộm đồ, bởi vì biết rõ bối cảnh huy hoàng của chủ nhân căn biệt thự nên đối với túi kim cương để bên ngoài cũng không thèm để mắt đến, mà khổ cực đem hộp gỗ trong két sắt lấy đi.

Nhóm đạo tặc quốc tế này, phải trải qua thập tử nhất sinh mới ra khỏi biệt thự được, ôm thật chặt hộp gỗ, một nhóm người thận trọng mở hộp định phân chia tang vật, mở ra một tầng lại một tầng vải lụa bao bọc, mỗi một lần mở bọc vải ra nhíp tìm lại đập nhanh thêm một chút, kim cương còn bị vứt chông chơ nên vật được bao bọc nhiều như vậy chắc chắn phải là vật vô cùng quý báu, là bảo vật hiếm có.

Cuối cùng lúc một chuỗi vòng bạc nguyên chất có mặt hình cây thánh giá rơi xuống đất, nhóm đạo tặc quốc tế này trực tiếp điên rồi, có tên ngất ngay tại chỗ miệng sùi bọt mép, có tên còn không chịu được đã kích hộc máu chết ngay tại hiện trường. Bọn họ ban đầu đều cho rằng làm xong vụ này là có thể về hưu, không có nghĩ đến chính là vào một nhà bình dân cũng lấy được đồ giá trị hơn cái đồng chết tiệt này. Người chủ nhà này thật vô cùng tàn nhẫn có phải hay không?? có phải hay không??? (thật tội nghiệp Amen)

.....

Bên kia Abe xách theo một túi đồ trang sức thô lậu đi đến học viện điêu khắc mỹ thuật của hoàng gia Bỉ tại Antwerpen trực tiếp tiến vào gặp giáo sư Lorene nhà điêu khắc, chạm trở đá quý chuyên nghiệp.

Giáo sư Lorene đầu tóc đã bạc trắng, đang ngồi thưởng thức một tác phẩm tuyệt thế được truyền lại từ đời trước, một chiếc mũ được khảm bảy viên ngọc cao cấp nhất thế giới, mỗi một viên đều có một màu sắc khác nhau, kích thước tương đương, màu sắc nhu hòa, nghe nói mỗi một viên bảo ngọc này đều khó thấy trên thế gian, chứ nói gì đến sự xuất hiện của bảy viên bảo ngọc với bảy màu sắc khác nhau như thế này. Hơn nữa trên chiếc mũ này từng chi tiết chạm trổ, điêu khắc cũng đều khiến cho nhân loại khó cảm lòng. Sống trên đời này mà có thể được tận mắt chứng kiến một tác phẩm tinh tế quý báu như vậy, thật là có chết cũng không đáng tiếc.

Đang suy nghĩ, từ trên trời giáng xuống một người vô cùng mập mạp.

Lorene tiên sinh tay run lên. Chiếc mũ được trạm trổ công phu cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống đất, "rắc rắc" một viên bảo ngọc bên trái chiếc mũ rơi ra, lăn trên sàn nhà "lanh canh lanh canh" lăn đến trước chân của người mập mạp vừa xuất hiện.

Abe cúi đầu xuống nhưng không thể nhìn được đến dưới chân, hần nhắc chân lên, đập viên bảo ngọc kia dưới lòng bàn chân, nhất thời cảm thấy sàn nhà không bằng phẳng, hần dùng lực một chút ấn mạnh chân xuống dưới khiến viên bảo ngọc màu xanh lá này găm sâu vào đế chiếc giày da cừu mềm mại của Abe, vẫn có chút không thoải mái, nhưng mà lúc hần ngẩng đầu nhìn thấy một ông lão đầu tóc trắng xóa tựa như sắp chết ngất, vội vàng đi thẳng vào việc quan trọng hơn.

"Anh, anh muốn làm gì?" Lorene mặt hoảng sợ hỏi, hẳn là nhà thiết kế trang sức, đối với những chi tiết nhỏ rất nhạy cảm, nhưng cửa cũng đóng thật kỹ, cửa sổ cũng chỉ có mở ra một cái khe nhỏ, vậy thì cái người mập mạp không lộ trước mắt này vào bằng đường nào?

Chẳng nhẽ là Thượng Đế nghe được lời nói trong lòng hần, cho người tới đưa hần đi sao?

Nghĩ tới đây Lorene mặc dù đã 86 tuổi nhưng nhất thời xúc hoa cũng cảm thấy căng thẳng, hẳn chỉ là nói đùa mà nói thế thôi, Thượng Đế đừng coi là thật a, Câu Hồn Sứ Giả, không phải thiếu niên anh tuấn sao thế nào lại trở nên mập như vậy?

Nhà điêu khắc còn đang mãi suy nghĩ, Abe đã đeo lên cái bao tay, móc kèm ra, đưa vào bên trong túi. . . .

Nhà điêu khắc già trong nháy mắt trở lại nhân gian, động tác chuyên nghiệp như vậy, chẳng lẽ là người trong nghề? Chỉ có đối mặt với kim cương trân quý nhất, bọn họ mới có thể đề ý cẩn thận như vậy, lập tức bệnh nghề nghiệp phát tác, ông quên mất sợ, một đôi mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm tay Abe run lẩy bẩy, tâm cũng run lên, rốt cuộc là bảo vật quý hiếm nào đây?

.....

Sau một khắc, ông lão điêu khắc thiếu chút nữa bệnh tim bất ngờ phát tác đi gặp thượng đế rồi, hần khô héo vội lấy đồng đồ trang sức thô lậu bằng đôi bàn tay khéo léo linh hoạt của mình, run rẩy nói: "Anh kêu tôi bắt chước cái này? Anh là đang vũ nhục nhân cách của tôi, vũ nhục sinh mệnh tôi, vũ nhục nghề nghiệp của tôi, vũ nhục danh dự của tôi, vũ nhục."

Abe thuận tay lấy một viên kim cương đặt ở bên cạnh đồng đồ trang sức đó, nói: "Thù lao, hoàn thành trong thời gian ngắn nhất, viên kim cương này sẽ là của ông"

Đôi mắt nhà điêu khắc già trong nháy mắt giống y như mắt của một con gà chọi, nhìn chăm chăm viên kim cương màu xanh ngọc kia, không lớn, nhưng

mà màu sắc cực kỳ tinh khiết, mới vừa rồi biểu tình như chịu một sự sỉ nhục lập tức nở rộ như hoa cúc vậy.

Một canh giờ sau, Abe ngồi ở trên ghế nhìn nhà điêu khắc cật lực tự mình làm đồ nhái, dùng bạch kim bắt chước đồ mạ bạc cùng hàng thủ công mỹ nghệ làm bằng bạc nguyên chất, còn phải cố ý làm thật sơ sài, thật là khó chết hần.

Abe vô cùng cao hứng xách túi đi, cũng không để ý đáy giày có gì đó không bình thường mặc dù hần mập mạp như thế nhưng tốc độ đi của hần muốn cản lại cũng thật khó.

Một đường đi thẳng tới máy bay, Abe mệt mỏi vội nằm xuống thở hân hân, thức ăn vừa ăn cũng đã tiêu hóa hết mất rồi, thật vất vả mới được nằm nghỉ hăng vội vàng dùng hai chân đạp tung giày ra.

Hần nhặt giấy lên nhìn, quả nhiên có vật gì đó dính vào, dùng sức cố gắng kéo, cố gắng kéo lại lôi ra được một viên đá bản thiêu màu xanh lá cây, hần thuận tay khề ném, ném vào đồng đồ trang sức trong túi của Bảo Nhi. (ném vào túi ta đây này, ném vào túi ta đây này hix hix.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Trú* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tịch Nhan bị ốm

Bảo Nhi tỉnh dậy tinh thần sáng khoái phát hiện mình đang nằm ở trên giường lớn trong biệt thự, nếu không phải là đầu giường mình có túi đồ lưu niệm mua ở nước ngoài thì cô đã cho rằng mình đang nằm mơ.

Cô hết sức kích động đem túi đồ trang sức đồ ra thưởng thức, lúc mua trong cửa hàng nhỏ nên không có nhìn kỹ được, hiện tại từng cái từng cái bày ra phát hiện không ngờ lại tinh xảo vô cùng, nếu không phải tự mình chọn lựa trong cửa hàng thủ công mỹ nghệ, Bảo Nhi quả thật cho là những vật này là hàng hiệu chỉ cửa hàng châu báu mới có, quá đẹp, đồ mạ bạc mà cũng làm nặng trĩu giống y như bạch kim, sáng long lanh.

Còn có cái ghim cài túi đựng tiền lẻ thật là tinh xảo.

Ah, sao lại còn có một viên đá màu xanh lá cây này? Bảo Nhi gãi gãi đầu, không nhớ mình đã mua lúc nào.

Có lẽ là đồ quá nhiều, cái này là bà chủ mập mạp tặng thêm đi, nghĩ như vậy, Bảo Nhi đem viên đá cọ xát thật mạnh vào quần áo trên người, màu xanh này thật giống như là màu của lá cây, nước ngoài làm đồ mỹ nghệ cũng thật là tinh xảo giống y như thật, cùng với các cửa hàng trong nước thật là không thể so sánh được!

Đúng rồi, trong túi quần áo còn có một hạt châu nhỏ màu hồng, là Tịch Nhan cho mình, đoán chừng là hạt châu bằng thủy tinh, chỉ là màu hồng phần này trông thật đẹp mắt, Bảo Nhi cầm tung đi tung lại giữa hai tay.

Nếu có thể đục lấy một cái lỗ, xâu hạt châu này cùng viên đá màu xanh lá cây kia làm thành một cái vòng thì thật tuyệt.

Cô đem hai thứ đồ này ném vào cái ví đựng tiền lẻ mình mới mua, để lẫn lộn giữa đồng tiền lẻ và tiền xu.

Sau đó đem những đồ trang sức kia treo lên ở đầu giường.

Buổi tối, Abe nhận được "vòng bạc tinh khiết" hình đầu heo của Bảo Nhi tặng.

Hần rất cao hứng nhếch môi cười, nắm lấy chiếc vòng bạch kim, có cảm giác thật an toàn, may là trước đó đã đánh tráo rồi, quả nhiên anh họ thông minh nhất.

Mà Tịch Nhan lại ỉu xiu ở một bên không còn bộ mặt lạnh lùng, Abe trong lòng cảm động, nhất định là do hôm trước hần tự mình xử lý đồng thánh giá nên mới bị thương trở thành như vậy, anh họ thì ra đúng là người tốt.

Không thể nói cho Abe biết chân tướng thật sự nhưng hần là cũng biết được phân nửa, Tịch Nhan cẩn thận kéo cao cái cổ áo sơ mi dấu đi vòng đồ rục quanh cổ, hơn nữa những ngày vừa qua cuộc sống ngày đêm đảo lộn, dường như cũng là một nguyên nhân khiến cho Tịch Nhan ngã bệnh?

Gia tộc ma cà rồng của bọn họ mà cũng bị mắc bệnh sao? Mắc bệnh thì uống thuốc gì? Abe hoàn toàn không có kinh nghiệm, gãi đầu, mặt mờ mịt, tự hỏi có nên hay không đi đến gian phòng thứ ba trên tầng đem lão quan gia đang bế quan trong quan tài lôi ra để hỏi ý kiến.

"Tịch Nhan, mặt cậu rất đỏ?" Bảo Nhi ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt trắng bệch của Tịch Nhan hôm nay chột hồng hào, cảm giác giống như mình vừa phát hiện ra vùng đất mới, nhưng người bình thường sắc mặt đỏ thắm sẽ cảm thấy rất khỏe mạnh, Tịch Nhan mặt hồng hào Bảo Nhi lại cảm thấy rất quái dị.

"Cậu bị bệnh." Bảo Nhi khẳng định nói.

Không biết vì sao, thường ngày thấy mặt than kiều ngạo của Tịch Nhan, giờ khắc này trên gương mặt mang theo sắc hồng, làm cho người ta không khỏi cảm thấy suy yếu vô cùng.

"Bảo Nhi cô cũng đã nhìn ra, hẳn nhất định là bị bệnh, làm thế nào bây giờ?" Abe khẩn trương tròn to đôi mắt híp của hắn nhìn Bảo Nhi đầy kỳ vọng, khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử.

"Vậy chúng ta đi bệnh viện?" Bảo Nhi cũng không có chủ ý.

Tịch Nhan tựa vào trên ghế sa lon, lắc đầu.

Abe cũng cảm thấy không ổn, lắc đầu theo.

"Này, này, đứng rồi trước đo nhiệt độ." Bảo Nhi nhớ tới khi mình còn bé cảm thấy không thoải mái mẹ thường làm như thế nào, tất cả những ôn nhu đó của mẹ cô vẫn giữ lại trong lòng.

"Chờ một lát tôi sẽ quay lại ngay." Bảo Nhi giống như một cơn gió chạy về phòng, cầm một cây nhiệt kế, đưa cho Tịch Nhan.

Tịch Nhan mặt ㄟ cùng lắc đầu, chưa từng dùng nhiệt kế.

"Thả vào phía dưới nách." Bảo Nhi giơ tay lên làm mẫu nói, nàng mặc T shirt nên làm rất dễ dàng, nhưng Tịch Nhan mặc áo sơ mi cùng bộ tây trang như thế kia thì cũng khá rắc rối rồi.

Nhìn lên con người trước mặt cho tới lúc này vẫn lộ ra nụ cười hết sức vui vẻ, Tịch Nhan nhận lấy nhiệt kế, hết sức không tự nhiên cởi tây trang, cởi hai nút áo trên cùng của áo sơ mi, giơ tay lên đem nhiệt kế bỏ vào dưới nách.

Tám phút sau, Bảo Nhi cầm nhiệt kế lạnh lẽo, đưa lên nhìn rất chuyên nghiệp, nhưng đây là thế nào, có gì đó không đúng, Thủy tinh bên trong còn thấp hơn cả vạch đo, đây là xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ nhiệt kế hỏng?

"Có thể biết bị bệnh gì sao?" Abe có chút mệt nhọc, ngồi ngầy ngốc hỏi.

"Ừ, ừ, nhiệt độ bị hạ thấp, cảm lạnh rồi." Bảo Nhi không xác định nói, trong lòng nghĩ tới buổi tối hôm trước lạnh như vậy, Tịch Nhan còn đem áo khoác cho mình mặc, đúng là cảm lạnh rồi.

"Không có việc gì, tôi đi nấu canh gừng cho hắn uống. . . . uống vào toát mồ hôi ra, rồi đi ngủ một giấc là không có chuyện gì nữa rồi." Cảm lạnh phải làm như vậy đi, mẹ đúng là đã nói như thế với cô, cô giống như đã hiểu rõ việc cần làm.

"Đúng rồi, Abe lát nữa cậu cũng uống một cốc đi." Bảo Nhi cảm thấy mọi người cũng nên uống một chút, phòng ngừa cùng nhau bị bệnh.

Abe vừa nghe phải uống canh gừng, biết ngay là có điều không hay. . . . vội vàng lắc đầu, hai má phúng phính lúc tới lúc lui, rất không có nghĩa khí liếc mắt nhìn Tịch Nhan nói: "Già rồi, tôi không cần, tôi có chút mệt mỏi, đi về ngủ trước, Tịch Nhan đành nhờ cô vậy."

Trong đại sảnh rất nhanh chỉ còn sót lại Tịch Nhan và Bảo Nhi.

Bảo Nhi đi vào bếp nấu một chén canh gừng nóng bụng cho Tịch Nhan nói: "Nhân lúc còn nóng uống chút đi..., uống xong là sẽ cảm thấy khá hơn."

Tịch Nhan mím môi, cũng không đưa tay nhận.

"Không đáng, cho thêm rất nhiều đường rồi, trước kia tôi bị cảm lạnh mẹ thường nấu canh gừng cho tôi uống, mẹ nói gừng giúp cho mồ hôi toát ra, làm ẩm dạ dày, giải độc, tăng sức đề kháng cho cơ thể, điều hòa cơ thể, trị đau bụng, đúng rồi còn có trị lạnh, trị liệu."

Tịch Nhan nhìn chằm chằm con người bé nhỏ này, cô cầu nhàu hết sức om sòm, nói chất lỏng ghê tởm trên tay cô có thể trị bách bệnh? Ba Lạ Ba Lạ mà nói cả đời, không chịu nổi cô cầu nhàu, Tịch Nhan nhận lấy chén uống một hơi hết.

Sau đó trong nháy mắt lại cảm thấy tâm thật ấm áp, chẳng lẽ hẳn thật sự bị bệnh rồi sao?

Thấy Tịch Nhan uống canh gừng, Bảo Nhi cảm thấy đại công cáo thành.

"Ngủ một giấc là sẽ ổn thôi." Bảo Nhi lòng tin tràn đầy, trước kia mẹ cũng thường nói với mình như thế, cô mỗi lần uống xong canh gừng sẽ ngủ một giấc đến sáng hôm sau tỉnh dậy đều sẽ khỏe lại!

Nhưng mà vẫn có chút không yên lòng, Bảo Nhi đi theo Tịch Nhan đến phòng ngủ, chỉ thấy hắn trực tiếp nằm xuống, không cởi áo khoác, cũng không cởi giày, trong phòng cũng không tắt đèn, cứ thế nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

"Như vậy không được, như vậy ngủ sẽ không thoải mái, cậu phải đem giày cùng áo khoác cởi ra." Bảo Nhi dặn dò.

Tịch Nhan lắc đầu, hẳn thường ngày đều là như vậy, trên thực tế, bọn họ không có thói quen ngủ thoải mái trên giường, đối với bọn họ phong bế trong

quan tài mới chính thức là chỗ ngủ, cho nên bình thường Tịch Nhan vẫn cứ để nguyên như vậy mà đi ngủ.

Mặc cho Bảo Nhi khuyên như thế nào, Tịch Nhan sống chết cũng không chịu cởi giày cởi quần áo ngoài.

Bảo Nhi uốn ba tấc lưỡi vẫn không khuyên được hắn, dứt khoát cởi giày của mình ra nhảy lên trên giường nói: "Giống như vậy, cậu xem, cởi giày rất thoải mái, lúc đi ngủ cũng không cần mặc áo khoác, cởi áo ra có thể nằm xuống cảm nhận sự mềm mại của chăn đệm, còn có thể tùy tiện lăn lộn cũng sẽ không làm hỏng áo khoác."

Áo khoác ngoài bị hỏng có quan hệ gì với việc nằm ngủ? Tịch Nhan không hiểu cái cô bé này đang nói cái gì nữa, lại bị cô kiên cường tháo giày ra.

Da chân của Tịch Nhan trắng nõn là giống như chân của một thiếu nữ, hắn có chút xấu hổ cùng mất tự nhiên, lúc cởi bộ tây trang ra nằm ở trên giường trông hắn vẫn cứ cứng đờ như là người chết vậy.

"Như vậy không đúng, ngủ phải thả lỏng người, tay cùng chân cũng phải thả lỏng, tư thế nằm co thể tùy ý, không cần thẳng băng như vậy." Bảo Nhi lần nữa cải chính.

Tịch Nhan còn là nằm thẳng băng, mặt không hiểu.

Giường rất lớn, Bảo Nhi đến bên kia, nằm nghiêng, nói: "Giống như vậy, hiểu chưa?"

Tịch đêm cứng ngắc lật người, cũng nằm nghiêng, đối mặt với Bảo Nhi, gật đầu một cái.

"Tốt, cứ như vậy, tôi giúp cậu tắt đèn ngủ." Bảo Nhi bò dậy, chuẩn bị rời đi.

Lại bị Tịch Nhan đề lại.

"Chớ tắt đèn." Tịch Nhan nắm đôi tay nhỏ bé của Bảo Nhi, chợt mở miệng nói.

Bảo Nhi nhìn chăm chăm Tịch Nhan thật lâu, chợt nghĩ đến cái gì, cái tên đáng đáp thật đẹp trai này, ngày ngày đều ra vẻ mặt than không phải là có tật sợ tối đi!

"Cậu sợ tối." Câu khẳng định, Bảo Nhi không nhịn được cười nói.

Tịch Nhan nghiêng đầu không giải thích, cũng không buông tay Bảo Nhi ra.

"Cậu không phải là sợ tối thật chứ? một người thanh niên trai tráng như cậu mà lại sợ tối?" Bảo Nhi rốt cuộc không nhịn được, cười lên rồi.

Tịch Nhan mặt lần nữa đỏ rực.

"Tắt đèn ngủ, chất lượng giấc ngủ sẽ tốt hơn." Bảo Nhi là một bà quản gia nhỏ, kiên trì phải tắt đèn.

Rốt cuộc Tịch Nhan ở nơi này dưới ánh mắt trong suốt nhìn soi mói của cô bé, chấp nhận bại trận.

Tay của hắn vùng lên, tắt cả đèn trong phòng đều vụt tắt.

Trong nháy mắt, phòng ngủ to như vậy bị bao phủ bởi bóng tối có cảm giác trống rỗng, quả thật cũng khiến cho người ta có cảm giác kinh hãi, nhưng Bảo Nhi chính là một người bạo dạn hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi, chỉ là có phần lo lắng Tịch Nhan đang bị bệnh nếu để lại một mình hắn ở trong căn phòng rộng lớn này cũng không nên.

"Cái đó, Tịch Nhan cậu ngủ đi, cậu ngủ thiếp đi, tôi liền rời đi." Trong đêm tối, Bảo Nhi mở miệng nói thanh âm trong vắt.

Tịch Nhan vẫn nằm thẳng tắp, không nhúc nhích.

Bảo Nhi cảm thấy bị đè nén, nói: "Tôi hát cho cậu nghe nhé, mẹ tôi trước kia cũng thường hát ru cho tôi ngủ, mẹ cứ hát cứ hát, thế là tôi liền ngủ thiếp đi."

Trong phòng ngủ rộng lớn của ngôi biệt thự, có một thiếu nữ hết sức nhu hòa ngâm nga, không có lời ca, tiếng cười nhỏ nhàn nhạt, vang vọng ra xa.

Một chiếc quan tài đen nhánh trong căn phòng thứ ba trên tầng hai bỗng có sự dịch chuyển nhẹ nhàng.

Bảo Nhi lật mình mấy cái liền ngủ mất rồi.

Tịch Nhan tròn mắt, tay nhẹ vùng lên, rèm cửa sổ mở ra một chút xíu, ánh trăng khẽ len qua khe cửa đi vào, chiếu lên khuôn mặt của cô, cô nằm nghiêng cơ thể cuộn tròn lại, ngủ rất sâu, lông mi thật dài phủ xuống.

Thì ra là loài người ngủ như thế này, Tịch Nhan làm theo hình dáng của cô, nằm nghiêng người, co đầu gối lên, đối mặt với Bảo Nhi, cũng không cảm thấy thoải mái, rất không quen, nhưng khi nhìn cô bé này ngủ bộ dáng rất thân thiết rất thoải mái, hắn lại tiếp tục duy trì cái tư thế này, không biết từ lúc nào, Tịch Nhan cũng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Lão quản gia

Tịch Nhan sau khi khỏi bệnh lại khôi phục nguyên dạng. Mặt tái nhợt lạnh lùng, hơn nữa tựa hồ có khuynh hướng nghiêm trọng hơn.

Trước kia mặc dù tiếc chữ hơn vàng nhưng đầu sao cũng sẽ cùng Bảo Nhi nói chuyện, thế nhưng hai ngày nay mỗi khi Bảo Nhi tới gần hắn, hắn tựa như lò xo nhảy dựng lên, xoay người đã không thấy tăm hơi.

"Rốt cuộc thế nào rồi hả?" Bảo Nhi gãi đầu một cái không hiểu, có phải ngày đó khi hắn ngã bệnh, trong lúc chăm sóc hắn mình không cẩn thận ngủ thiếp đi? Dù là hắn có bản tính thích sạch sẽ nhưng có cần phải ghét bỏ như vậy hay không?

"Mỗi tháng hắn cũng sẽ có mấy ngày tâm tình không tốt, không có chuyện gì." Abe nằm trên mặt đất chuẩn bị làm Sit-Ups, dường như thời gian nằm lại kéo dài, trước kia nửa ngày có thể dựng lên hạ xuống một lần, hiện tại muốn dùng cả ngày mà vẫn chưa thấy động đậy, ai Đi nước Pháp một chuyến, lại mập hơn rồi!

"Thật không có chuyện gì sao?"

"Hoặc là cô đi kiểm một ít cà rốt, nói không chừng Tịch Nhan sẽ khá hơn." Abe đề nghị.

"Ý kiến hay!" Bảo Nhi vừa lúc muốn đem một ít hàng thủ công mỹ nghệ mua tại Pháp đến cho Bình An, tiện thể gặp hắn một chút.

.

Lạc Bình An nghe nói Bảo Nhi ngày mai muốn tới, cao hứng cả buổi tối đều không ngủ, hắn ngồi trong nhà kính đánh đàn Piano tới hơn nửa đêm. Quấy nhiễu khiến cho cả đám cây cũng không thể ngủ được, Thanh âm của đàn Piano toát lên tình cảm vui sướng làm không ít cây vòng quanh quần quýt lấy nhau ở chung một chỗ.

Ngày hôm sau, ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, chính là thời điểm du lịch tốt.

Bảo Nhi dậy từ sớm tinh mơ, mang theo những cái thìa nhỏ bằng bạc tinh khiết rất là vui vẻ đến tìm Lạc Bình An.

Ngồi xe buýt đến nhà Bình An, Bình An mang nón cỏ, mặc t-shirt cùng quần cụt ngang gối, không có mặc đồng phục như thường ngày, trông hắn thật giống như thiếu niên đang làm trong nông trường ở vùng nông thôn của Mỹ quốc vậy.

Nhìn chiếc xe buýt đang từ xa đi tới, hắn liền kích động vùng nón cỏ kêu: "Bảo Nhi, ở chỗ này." Hắn sợ Bảo Nhi không nhìn thấy hắn, hắn vốn là nói đi đón Bảo Nhi, Bảo Nhi lại không cho, không thể làm gì khác hơn là từ sáng sớm đã ở chỗ này chờ cô.

Bảo Nhi cũng mặc rất đơn giản, biết Bình An thích tự mình làm việc trong nhà kính, cho nên cô cũng mặc bộ quần áo ở nhà áo t-shirt phối hợp với quần jean rộng thùng thình trông rất thoải mái, chân đi giày thể thao, cả người như mang theo hơi thở của mặt trời vậy vô cùng rực rỡ và tươi mát.

"Để cho tớ xem một chút, xem xem cậu có mập lên không nào." Bảo Nhi vừa xuống xe, thấy khuôn mặt tròn trịa của Bình An cùng đôi mắt kính tròn tròn, không nhịn được đưa hai tay ra véo lấy má hắn.

Nhất thời khuôn mặt đáng yêu của hắn bị cô kéo ra trông như một cái bánh bao, thật nhăn nhó khó coi.

"Ồ ô, Bảo Nhi, đừng làm rộn." Bình An nhẹ nhàng phản kháng, lời nói bị đứt quãng không rõ.

Hai người một đường hàn huyền về những ngày nghỉ vừa rồi, vừa đi vừa cãi nhau âm ỉ, đi một chút lại dừng một chút chẳng mấy chốc đã vào trong nhà.

Lạc phu nhân đã sớm biết con trai hôm nay có người bạn quan trọng tới chơi, mình là bà chủ nhà xinh đẹp việc nhà cần bàn không cần mình đụng tay, nhưng riêng về việc ăn uống của con trai và chồng sẽ đều tự tay làm.

Trong lúc chờ Bảo Nhi đến, bà đã làm một bàn đồ ăn thật là ngon rồi.

"A di mạnh khỏe." Dọc theo đường đi Bình An cùng Bảo Nhi bẻ rất nhiều hoa, hái không ít các loại hoa lớn nhỏ khác nhau, có loại còn không biết tên, tất cả được bỏ lại thành một bó không theo quy tắc nào, nhưng lại rất tự nhiên tràn đầy sức sống, vừa lúc mượn hoa dâng Phật.

"Thật là xinh đẹp, có một cô con gái thì thật là tốt thật, Bình An nhà chúng ta trồng nhiều hoa như vậy, cũng không muốn tặng một bó cho bà già như ta."

Lạc phu nhân nhận lấy hoa, thật sự yêu thích từ trong lòng, nhìn thật say mê, tự mình đem hoa vào cắm trong phòng ngủ.

Bình An ngậy ngốc cười, thừa dịp mẹ vừa đi, mang theo Bảo Nhi vào phòng bếp ăn vụng.

"Cậu xem, những cái bánh này đều là do mẹ tớ tự tay làm lấy, ăn nhiều một chút, lát nữa tớ sẽ gói cho cậu một bọc mang về." Bình An đưa tay nhón lên hai cái bánh, mang một cái đưa cho Bảo Nhi.

Lạc phu nhân cắm hoa xong trở lại thấy một màn như vậy, cười mắg: "Ai da! Giống như hai con khi vậy, đi rửa tay trước đi."

Bảo Nhi ở nhà Bình An hưởng thụ một bữa cơm trưa ấm áp thân tình, nhưng vẫn không được hoàn mỹ vì cha Bình An vì chuyện buôn bán nên không thể trở về, Bảo Nhi cho tới nay cũng chưa từng nhìn thấy ông ấy. Bình An nhà hưởng thụ dừng lại rất thân cắt bữa trưa, không được hoàn mỹ chính là bình an phụ thân bởi vì buôn bán chuyện, chưa có trở về, Bảo Nhi đến nay cũng còn chưa từng thấy qua hần.

Cơm trưa ăn no bụng rồi, Bảo Nhi có chút buồn ngủ, thật không có biện pháp, trong nhà có hai con dạ miêu, Bảo Nhi bị ảnh hưởng cũng ngủ rất trễ.

Ngồi ở trong vườn hoa, hai mắt Bảo Nhi cũng đã lim dim rồi, lúc này thấy xa xa Bình An đang cỡi một con ngựa nhỏ tới đây, bên cạnh còn dắt theo một con.

Bình An một tay nắm dây cương, một tay đẩy cái mắt kiếng, đối với Bảo Nhi hô: "Lên đi."

Bảo Nhi lắc đầu, bày tỏ sự sợ hãi đối với loại "phương tiện giao thông" này.

Cuối cùng vẫn là bị Bình An nài ép cùng lôi kéo leo lên lưng ngựa.

Bảo Nhi nhắm mắt lại thét chói tai, không nghĩ tới con ngựa lại lười biếng hừ một tiếng, căn bản không hề có chuyện gì.

"Buông lỏng thân thể, tốt rồi, giống như ngồi ở trên ghế sa lon ấy, đem thân thể buông lỏng." Bình An buồn cười nhìn Bảo Nhi tay chân vung loạn xạ trên lưng ngựa, dặn dò.

Quả nhiên, Bảo Nhi buông lỏng một cái □ tử, đã cảm thấy ngồi trên lưng ngựa cũng không có khăn trương như vậy.

Hai con ngựa chậm rãi đi trên đường, còn thỉnh thoảng cúi đầu gặm các bụi cỏ non trên đường đi.

"Chúng ta đi đâu?" Bảo Nhi tò mò hỏi.

"Đến nơi cậu sẽ biết." Bình An cười rục rờ.

Ngựa đi với tốc độ rất chậm, khễ bước khễ bước, Bảo Nhi cũng đội một cái mũ cỏ, suốt dọc đường đều có bóng cây che bớt ánh mặt trời nên cũng không quá nắng, lại có gió, rất thoải mái.

"Đến." Bình An xuống ngựa trước, sau đó đỡ Bảo Nhi xuống.

Hần vóc dáng cũng cao hơn Bảo Nhi lại quá gầy, có lẽ con trai thường dậy thì sau, Bảo Nhi xuống ngựa, cơ hồ là nhào tới trên người Bình An, khiến cho hần có chút loạn choạng, đỏ mặt.

"Bảo Nhi nhắm mắt lại, đi theo tớ đi." sau khi xuống ngựa Bình An dắt tay Bảo Nhi, không có buông ra.

Hai người lại đi một hồi, sân cỏ mềm mại, buổi trưa dòng suối nhỏ cũng bị mặt trời làm cho khô cạn.

"Có thể mở mắt." Bình An có chút không nỡ buông tay Bảo Nhi ra, ho khan một tiếng nói.

Bảo Nhi mở mắt, đập vào mắt là một sắc vàng rục rờ, trước mắt lại là một mảnh mênh mông bát ngát hoa hướng dương, ánh mặt trời trải rộng trên cánh đồng hoa, mỗi đóa hoa hướng dương đều có sức sống bùng bùng, giống như là vui vẻ cười to chào đón cô.

"Làm sao cậu biết tôi thích hoa hướng dương?" Bảo Nhi mồm há to, quá cao hứng, chưa từng gặp qua nhiều hoa hướng dương như vậy.

Lạc Bình An mỉm cười đẩy mắt kiếng, có chút nhăn nhó nói: "Lúc cậu cười lên trông rất đẹp mắt giống như là những đóa hoa hướng dương đang nở rộ, cho nên tớ cho rằng cậu nhất định sẽ thích."

"Cám ơn Bình An." Bảo Nhi thật rất cảm động, trong nháy mắt thậm chí muốn khóc, cô bỗng nhớ lại những ngày tháng cùng mẹ chăm sóc cho vườn hoa hướng dương.

"Tôi cũng có mang quà tặng cho cậu nha." Bảo Nhi lấy ra cái thìa nhỏ bằng bạc cho Bình An.

Bình An rất cao hứng nhận lấy, yêu thích không buông tay.

"Ta biết ngay cậu hàng ngày hay ăn vặt nhất định sẽ thích nó, ha ha." Thấy điệu bộ của Bình An, Bảo Nhi rất dễ dàng lại vui vẻ.

Bình An cười ảm áp, hần mới không phải tên tham ăn, mỗi ngày mang nhiều đồ ăn ngon như vậy, đều là bởi vì Bảo Nhi thích, nhưng mà hần sẽ không nói ra.

Gần tối, Bảo Nhi thắng lợi trở về, Bình An tặng cô một xe hoa hướng dương đủ để xếp đầy cả căn phòng của cô.

Bảo Nhi luôn day dứt nghĩ tới vườn hoa hướng dương ngày xưa, vào lúc này lại càng muốn được trồng đủ loại hoa hướng dương ở sân trước rộng lớn của biệt thự.

Cô tinh thần phấn chấn gọi công nhân tới, đem một xe hoa hướng dương chuyển vào trong sân.

Abe cùng Tịch Nhan rời giường.

Hai người đứng dưới trời chiều, ở phía trước cửa sổ, im lặng.

Nhìn cảnh tượng khí thế ngất trời ngoài cửa sổ, Abe rất tức giận, hần trầm giọng nói: "Lỗi của đôi đấy, vừa bị đôi liên gây ra lỗi như vậy đấy, nếu như không vì bị đôi thì đã không đồng ý để cô ta bố trí căn biệt thự này, không vì bị đôi cũng sẽ không luân lạc tới tình trạng này. Tháo rèm cửa sổ, chặt cây, hiện tại thì tốt rồi, trồng hoa hướng dương rồi. Lỗi của đôi đấy, đôi khiến mình gây ra lỗi làm thật rồi."

Tịch Nhan cũng mặt u buồn, cầm lấy một cây cà rốt tươi rói: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc"

Gian phòng thứ ba, này nắp chiếc quan tài hoa lệ nhất lại hơi nhúc nhích.

"Tịch Nhan, anh có nghe thấy có âm thanh kỳ quái không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

Tịch Nhan dùng cà rốt chỉ chỉ trên lầu.

"Lão quân gia sắp xuất quan?" Abe mặt cao hứng, giống như là nông dân chờ đợi quan lớn vậy.

Tịch Nhan gạt đầu một cái.

Bàn Tử rất cao hứng, cảm thấy cuộc sống được giải phóng.

Tịch Nhan nhìn khung cảnh tràn đầy sức sống bên ngoài cửa sổ, nhìn Bảo Nhi sức sống bùng bùng, thờ dài một cái, tổng kết mà nói: "Vô dụng. Lúc Biên Bức cho dù đã 3000 tuổi, cũng không cách nào ngăn cản con người này!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giăng co

Rạng sáng ngày 15 tháng 7, trăng tròn.

Bảo Nhi bận rộn suốt một ngày, ngọt ngào đi ngủ, không hề cảm thấy biệt thự đang bị chấn động.

Coi như cảm thấy chấn động, cô cũng chỉ lật người, tiếp tục ngủ. Cô gái 16 tuổi, có nhiều phiền não hơn nữa cũng sẽ rất nhanh quên, chậm chậm tiến vào mộng đẹp.

Gian phòng cuối cùng tầng hai, một chiếc quan tài hoa lệ đang không ngừng lắc lư.

Thật lâu sau, nắp quan tài rớt cuộc mờ ra, một ông lão khô gầy ngồi dậy.

Tịch Nhan cùng Abe ngoan ngoãn đứng ở trước mặt.

Thấy Quân gia rớt cuộc đã ra rồi, Tiểu Mập Mập rất là vui vẻ nịnh nọt mà nói: "Lúc gia gia bế quan lại có đại thành công, chiếc quan tài mà ông bế quan từ hôm qua đã bắt đầu có sự rung động rồi nha."

Tịch Nhan vẫn như cũ mặt than, kêu câu: "Lúc gia gia tốt."

Lão quân gia mắng to ở trong lòng, cái thằng nhóc nào dám thả một pho tượng đồng lớn ở trên nắp quan tài của lão khiến cho lão dùng hết sức đẩy mất hai ngày mới ra được chứ hả.

Thế nhưng trên khuôn mặt khô quắt lại lộ ra nụ cười cao quý cùng ưu nhã nói: "Bể quan chỉ là một loại tu hành, chưa đủ khoe khoang."

Tịch đêm cúi đầu, khoe miệng khẽ giật giật.

Abe ngẩng đầu, mặt ngưỡng mộ, nếu để cho hắn bể quan, không cho ăn, hắn sẽ buồn chết, Lúc gia gia thật là lợi hại.

Quản gia là một người thích sạch sẽ, hắn vừa xuất quan xong ngay lập tức phải đi tắm.

Tắm ước chừng hai giờ, không biết là lão đi đâu lấy được chai sữa tắm hương hoa hồng lại quay trở lại phòng tắm, tắm lại lúc trở ra trông bộ dạng như Tuxedo, cả người đều toát ra mùi hoa hồng.

Lão quản gia rất tôn trọng quy củ, xuất quan nhất định phải uống sâm banh.

Trong đại sảnh, trên bàn ăn thật dài trải một chiếc khăn thật hoa lệ, đặt một cây nến thật cao. Lão quản gia ngồi phía bên trái, Tịch Nhan ngồi ở trung gian, Abe ngồi ở phía bên phải, cách nhau tương đối xa, nói chuyện đều phải nói thật to, còn thỉnh thoảng phải hô lên

Lão quản gia trước tiên nói về việc hắn bể quan, hắn rất vui vẻ quát: "Ai nha, ta bể quan lâu như vậy, ra ngoài nhìn thấy các cậu có thể tự chăm sóc mình, vẫn khỏe mạnh lớn lên, ta cảm thấy kiểu ngạo vì các cậu, cạn một ly."

Abe cười nói: "Lúc gia gia, chúng tôi muốn một người Quản gia, thức ăn không tệ."

"Ăn Quản gia sao? Quản gia mập hay không mập? Lượng máu đầy đủ không? Vì máu tươi mới, cạn một ly!" Lão quản gia một hộp buồn bực, nhưng thật ra người này ma men mà thôi.

Tịch Nhan mặt than, khoe miệng co rút.

Lão quản gia sống ở đây cũng đã lâu, nhìn Tịch Nhan lớn lên như vậy cũng chỉ có tật xấu duy nhất là cái mặt than này, ai da .

Abe liền vội vàng giải thích: "Không phải, chúng ta nấu cơm ăn."

"Ừ, làm rất khá, chúng ta cũng không nên hút máu. Ài, nhớ năm đó, ta ở Nhật Bản, trôi qua thật vui vẻ a, phụ nữ Nhật Bản máu rất thơm ngọt a, cạn một ly!" Lão quản gia lại buồn bực uống một ly rượu.

Một hơi uống rất nhiều rượu, lão quản gia say lao đảo đứng lên nói: "Bên ngoài ánh trăng giống như không tệ, ta đi thưởng thức một hồi."

Abe cùng Tịch Nhan liền vội vàng đứng lên, ngăn cản hắn.

"Lúc gia gia, ngài mới vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi trước nghỉ ngơi trước." Abe nháy mắt với Tịch Nhan ánh mắt ý bảo, ân cần ôm bộ xương khô của lão quản gia lên lầu.

"Cũng đúng, vì tỉnh lại, cạn một ly." Lão quản gia lại bị cho tự rót một ly rượu, uống một hộp hết.

Cứ như vậy, lão quản gia ăn mừng rất nhiều nội dung, cuối cùng đem mình uống đến gục ngay trên bàn, bị Abe cùng Tịch Nhan đưa về phòng ngủ, chuyện vườn hoa hướng dương cứ chờ Quản gia thanh tỉnh rồi mới giải thích thôi.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, mặt trời mới lên.

Tịch Nhan và Abe cũng nằm xuống.

Lão quản gia một mình từ trong quan tài bò dậy, soi gương lược chải mái tóc đen nhánh của mình, mấy ngàn năm rồi, mình vẫn còn là đẹp trai như vậy, lão quản gia nhìn mình, nhìn lại áp-phích bên cạnh chiếc gương một chút—— Châu Thuận Phát, đại bồi cảnh ở bến Thượng Hải, rõ ràng là mình còn đẹp trai hơn!

Hắn mặc vào Tuxedo, đội lên mũ dạ, chuẩn bị tản bộ buổi sáng, hắn đã già thành tinh, không còn sợ ánh mặt trời.

Hắn định đi dạo quanh khuôn viên quen thuộc một chút để vận động tay chân, sau đó đi đến biệt thự của Vương bà dưới chân núi trao đổi một chút chuyện, nói vài câu về thời tiết chẳng hạn.

Trang điểm dọn dẹp mất nửa ngày, từ đầu tóc đến giày dép cũng đã chuẩn bị cẩn thận tỉ mỉ, lão quản gia cầm lấy cây gậy, đẩy cửa ra——

Đập vào mắt tất cả đều là hoa hướng dương, đón ánh mặt trời khỏe mạnh lớn lên.

"Bùm!" một thanh âm vang lên.

Nhanh chóng đóng cửa lại, lão quản gia tựa vào phía sau cửa, vạn phần hoảng sợ: chẳng lẽ Ngày Tận Thế thật đã đến, hoa hướng dương tràn đầy ánh mặt trời lại có thể đến tận cửa nhà của Ma cà rồng rồi sao?

Trong nhà, Abe lật người, tiếp tục ngủ.

Lão quản gia hồn kinh chưa định (kinh hãi) trốn vào quan tài, lại còn thả thêm hai bức tượng đồng trên nắp quan tài, nhưng vẫn không ngừng run rẩy ở bên trong.

.....

Bảo Nhi nhìn ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, hoa hướng dương lay động, tâm tình rất tốt.

Cầm giò muốn đi chợ mua thứ ăn tối nay sẽ làm một bàn ăn phong phú, có cá cá, kế hoạch sơ bộ là: mì xào cà chua, mì trộn trứng gà, cùng canh sườn.

.....

Lão quản gia ở trong quan tài run nửa ngày, phát hiện có cái gì không đúng, mình làm sao lại có thể nhất gan như vậy, không phù hợp thân phận của mình a! Vì vậy lại muốn ra khỏi quan tài.

Nhưng trên nắp quan tài thả hai cái tượng đồng Thật tức chết mà, lần này là chính hấn đề Lại liệu cái mạng già run lên nửa ngày, cuối cùng đem mới có thể mở nắp quan tài ra, thật vất vả! Chân cũng run rẩy. Quan tài này làm qua đạt chuẩn rồi, đập vào kín mít, đã nằm vào cũng không dễ dàng thoát ra.

Sau khi bò ra, lão quản gia lấy dũng khí, kéo màn cửa sổ, nhìn ra ngoài, đập vào mắt tất cả đều là hoa hướng dương sức sống bùng bùng, coi như lão quản gia không sợ thái dương cũng cảm thấy hoa mắt, giống như trồng mấy trăm đóa mặt trời trong khuôn viên biệt thự vậy, lũ tiểu tử hẳn là ngại cuộc sống quá tự tại rồi hả?

Không được!

Lão quản gia lập tức phải đi tìm đội vệ sinh, quyết định đem hoa hướng dương nhổ hết.

"Một cây cũng không được để, nhổ hết toàn bộ!" Lão quản gia mang mũ dạ, quơ múa cây gậy, giống như quý tử vào thôn, hướng về phía những người trong đội vệ sinh quát.

Bảo Nhi mua thức ăn trở lại, vừa lúc thấy cảnh tượng này, vội vàng ngăn cản: "Không cho phép nhổ!"

Lần trước vườn hoa trong nhà bị mẹ con Tô Cầm phá hủy, cô chỉ có thể núp trong góc phòng mà nhìn, nhưng lần này thì tuyệt đối không thể để cho chúng lại bị phá hủy, cô không được phép mềm yếu như trước nữa.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt Đào Bảo Nhi ửng hồng, hết sức kiên định đứng ở đó, so hoa hướng dương còn có phần rực rỡ hơn.

"Cô ở đâu ra? Ta nói nhổ liền nhổ!" Lão quản gia phát tay một cái ý bảo đội vệ sinh tiếp tục làm việc.

"Ông ở đâu ra? Tôi là Quản gia nơi này, biệt thự này do tôi trông nom." Bảo Nhi để giò thức ăn xuống, tay chống vào eo nhỏ, lễ thẳng khí hùng không chút nao núng.

Lão quản gia vừa nghe, tức giận cả người loạng choạng, nhớ lơ mờ tối hôm qua hai tiểu tử nói muốn một con người làm Quản gia, lại còn là một cô bé con, tính khí vô cùng tùy hứng nhưng cũng rất kiên cường.

Một già một trẻ, mắt to trừng mắt nhỏ, giằng co không ngừng.

Đội trưởng đội vệ sinh, không nhịn được, hô: "Ai yêu, tôi nói này, rốt cuộc là nhổ hay không nhổ đây."

"Im đi." Lão quản gia cùng Bảo Nhi trầm miệng một lời cùng quát.

.....

Giằng co đến gần tối, Abe cùng Tịch Nhan rút cuộc rời giường.

Đội vệ sinh kia cũng đã rút lui.

Abe vừa nhìn cảnh tượng này cũng biết không tốt, nhảy ra hoà giải: "Bảo Nhi, đây là lão quản gia của chúng ta đã trở lại."

Bảo Nhi vừa nghe "lão quản gia" vậy không phải là muốn mình thôi việc sao? Chung đụng lâu như vậy, cô đã coi như nơi này chính là nhà của mình, đột nhiên, Bảo Nhi cảm thấy không thở nổi, lại có điểm muốn khóc, nhưng là mắt hồng hồng quật cường nói: "Tôi mặc kệ, ban đầu các cậu cũng đã nói biệt thự này tôi có thể tùy ý sắp xếp."

Cô một người đứng ở đó, rất là yếu ớt, ở trong mắt lão quản gia sức sống của đứa bé này cũng ương ngạnh như một con kiến vậy, nhưng nhìn đến đáng vẻ cô gắng kiên định của cô bé lại khiến lão động lòng, tựa hồ làm lão nhớ tới bộ dáng của Tiểu Tịch khi còn nhỏ.

"Tịch Nhan, nói, các cậu ban đầu có đồng ý với cô bé sao?" Lão quản gia chỉ thẳng Tịch Nhan hỏi.

Tịch Nhan không chút để ý gặm cà rốt: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc"

Abe gật đầu một cái.

"Các cậu thực làm ta tức chết mà." Lão quản gia quát mắng Tịch Nhan, Abe không ngừng. Hắn vuốt lại hai cái râu cá trê, hơn nữa làm ra vẻ của một người lớn tuổi, lúc tức giận râu nhếch lên nhìn thế nào cũng cảm thấy rất khôi hài.

Tịch Nhan quay đầu lại, không đành lòng nhìn hắn.

Abe liếc mắt nhìn, liền cúi đầu, bả vai không nhìn được khẽ co rúm.

"Cô yên tâm, gia tộc chúng ta chữ tín rất quan trọng, đã nói, liền nhất định sẽ tuân thủ được." Mặc dù vô cùng tức giận, lão quản gia vẫn là quay đầu nhìn Bảo Nhi nói một câu. Nói xong, hắn thở phò phò vung cây gậy bỏ đi.

Buổi tối, Bảo Nhi xuống bếp nấu mì.

Lão quản gia ăn rất tao nhã, một chén mì trứng gà cà chua, bị hắn ăn theo đúng kiểu cách của một bữa tiệc lớn trên đất Pháp, nào là dao, dao nữa. . . .

Hắn ăn thời điểm còn hết sức bắt bẻ: "Đây cũng là tài nấu nướng, loại này tài nấu nướng cũng ý tứ lấy ra mắt mặt, quả thật chính là vũ nhục ta vị lỗi, Ba Lạp Ba Lạp. Thêm một chén nữa!"

Bảo Nhi trầm nghĩ, cái ông lão này vừa được ăn lại được nói, Tịch Nhan nhất định là do ông ấy dạy hư nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn.

Tịch Nhan, Abe giương mắt mà nhìn lão Quản gia.

"Nhìn cái gì vậy? Ta là sợ các cậu ăn đau bụng, dầu sao ta cũng đã là một lão già rồi nên mới miễn cưỡng giúp các cậu tiêu diệt một chút." Lão quản gia sờ sờ đôi môi, trở về chỗ nói.

Tịch Nhan, Abe tiếp tục cúi đầu ăn mì, chỉ là bả vai co rút khá lợi hại.

Người đã già, ăn no, liền nói nhiều.

"Cô đi theo ta." Lão quản gia tựa hồ đối với com tối rất hài lòng, càng xem cô bé này càng thuận mắt, quyết tâm dạy dỗ cô thật tốt, đầu tiên muốn dạy cho cô biết về lịch sử gia tộc bọn họ, chỉ có hiểu biết rõ gia tộc, mới có thể nhiệt tình phục vụ gia tộc, chỉ có nhiệt tình phục vụ gia tộc, mới có thể nhiệt tình yêu thích công việc, chỉ có nhiệt tình yêu thích công việc, mới có thể làm việc tốt.

Lão quản gia mở ra một quyển sách thật dày, gõ gõ bụi phía trên, đem Bảo Nhi kéo tới bên cạnh, nhiệt tình nói: Nhớ năm đó. . .

"Gia tộc ta là gia tộc lớn mạnh nhất, ừng ực Công Tước, vô cùng thiện chiến, anh tuấn tiêu sái, chiều cao tám thước. Ba Lạp Ba Lạp.

Gia tộc đời thứ hai, Ba Lạp Ba Lạp.

Gia tộc đời thứ ba.

Gia tộc đời thứ năm mươi sáu, Ba Lạp Ba Lạp."

Bảo Nhi nghe tới nỗi buồn ngủ, tới gia tộc đời thứ năm mươi bảy Bảo Nhi rốt cuộc không chịu nổi, đầu cũng đập thật mạnh vào cạnh bàn khiến cô giật nảy mình thức giấc.

"Ai yêu, đây là đâu? Lạnh quá, âm thanh thật rùng rợn, thật là đáng sợ, sẽ không có quỷ chứ." Bảo Nhi vẫn còn mơ mơ màng màng, đêm khuya, trong thư phòng thật rất lạnh, trước mặt cô là một ông lão trông như một bộ xương khô vậy.

Lão quản gia thao thao bất tuyệt đang nói vui vẻ, thỉnh thoảng bị cắt đứt, rất không cao hứng, mặt đen nói: "Nói vậy, lão ở nơi này phục vụ 3000 năm, chưa từng gặp một con quỷ."

.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương trình bổ túc ma quỷ

Nghi hề rất dài.

Nghi hề thật rất dài.

Nghi hề thật thật rất dài.

Trên đây là đoạn nhật ký của Đào Bảo Nhi sau khi lão quản gia trở về.

Lão quản gia tuổi tác đã cao, bày tỏ mình rất cần một trợ lý.

"Bảo Nhi, Quản gia là một công việc rất có tiền đồ, cháu nhìn ta xem." Lão quản gia dương dương hã hê ưỡn ngực thót bụng, cảm giác vô cùng kiêu ngạo như chim không tước.

Bảo Nhi không nhìn được thân thể run rẩy cúi xuống, tưởng tượng thấy mình làm Quản gia cả đời, cuối cùng biến thành một lão quản gia gầy gò như một khúc xương khô, thật là khủng khiếp. Vẫn là nhìn không được lắc đầu một cái: "Cháu không cần."

Thấy mị lực mình tỏa ra đều không đủ cảm hóa cô bé này, lão quản gia chuẩn bị dùng lý tính đã động cô.

"Nhớ năm đó, ta từ cấp người ở thấp nhất là dọn dẹp nhà vệ sinh mà đi lên, mà cháu, vừa bắt đầu đã được làm việc ở cấp bậc cao nhất là phụ tá quản gia, cháu đã đứng ở vị trí bả vai rồi, cháu chỉ cần cố gắng là có thể làm thật tốt, lương của công việc này so với hiện tại sẽ nhiều gấp đôi, ha ha!" Lão quản gia cười gian nói.

Bảo Nhi nhìn một bộ xương già đang run rẩy, lúc nói chuyện hai vạt râu trên môi rung rung, nhìn thế nào cũng không giống một Quản gia lão luyện. Chỉ là tăng lương. Có thể suy tính.

Thấy tiểu nha đầu vẻ mặt dần ra, lão quản gia biết đã làm cho cô bé động lòng, lập tức đem một quyển sổ thật dày lôi ra, đây chính là kế hoạch bồi dưỡng Quản gia do hắn tự soạn thảo, móng vuốt không ngừng run run vuốt ve quyển sách này nói: "Đây là bí quyết cấp tốc học làm Quản gia do ta dốc lòng nghiên cứu ra được, cháu phải dựa theo cái này học tập, cũng sẽ tăng lương rất nhanh."

Bảo Nhi đầy trong đầu đều là tăng lương, tăng lương, nghĩ tới một đồng tiền nhân dân tệ đang mọc cánh bay về phía mình, thật vui vẻ, ôm bí quyết gật đầu một cái: "Đồng ý!"

Đáng thương cho Bảo Nhi, không chú ý tới lão quản gia đang cười gian, đối với lão quản gia đã 3000 tuổi mà nói, ý tứ "rất nhanh" cũng có thể là mấy trăm năm, đến lúc đó Bảo Nhi cũng không biết đã đầu thai mấy lần rồi.

.

"Muốn học làm Quản gia thì có rất nhiều điều cần phải làm, tỷ như sáng sớm thức dậy việc đầu tiên cần làm cho chủ nhân là phải vuốt bả vai phẳng phiu sắp xếp gọn gàng, dĩ nhiên cái này có thể không cần, vì buổi sáng bọn họ không dậy nổi để ra khỏi giường, cháu chỉ cần nhớ kỹ mục tiêu công việc là làm cho cuộc sống của chủ nhân thoải mái, vui vẻ! Tốt, bắt đầu khóa học thứ nhất." Lão quản gia mất lập lánh có hồn nhìn chằm chằm Bảo Nhi, hai người đi tới phòng bếp.

Cả một hàng dao, dao, nĩa, xiên. . . tạo hình khác nhau, làm cho người ta hoa cả mắt. Ánh đèn ở phòng bếp chiếu rọi xuống, phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Lão quản gia thân thiết nhìn những thứ này, nói: "Một Quý tộc ưu nhã, lúc dùng cơm cũng phải hết sức ưu nhã, phải nhớ được cách dùng của mỗi một loại dao nĩa, vị trí sắp xếp cùng thứ tự sử dụng. Hôm nay ta liền bắt đầu dạy cháu khóa học đầu tiên __ Cắt thức ăn."

Bảo Nhi phịch một tiếng, ngã xuống trên mặt đất, nằm ở trên sàn nhà phòng bếp bóng loáng như gương, cô gian nan nâng đầu dậy, giơ tay lên hỏi: "Cắt thức ăn cùng lễ nghi dùng cơm của Quý tộc thì có quan hệ gì?"

"Ặc, cái này này. Cháu làm sao mà biết được tất cả các điều lệ quy tắc của cuộc sống Quý tộc? Cháu chỉ cần nghe theo học tập." Lão quản gia dùng một chút, thấy Bảo Nhi nằm trên đất, hắn trong nháy mắt lại có đề tài: "Một Quý tộc ưu nhã, bất kỳ lúc nào cũng đều giữ vững ưu nhã, dù là ngã xuống, cũng là ngã đẹp như tiên, làm cho người ta không khỏi cảm thấy thương tiếc, cháu xem lại mình một chút, ngã gì mà nằm trông như chó con vậy, thật mất mặt, Ba Lạp Ba Lạp."

Bảo Nhi liếc nhìn một thước sàn nhà trước mặt bị nước miếng của lão quản gia làm ướt, rốt cuộc đành khuất phục bò dậy, không hỏi tại sao nữa, chấp nhận cầm dao lên, ngoan ngoãn đi cắt thức ăn.

.

"Đây là cái gì?" Lão quản gia cầm một cái dao hỏi.

"Dao thái." Bảo Nhi thành thật trả lời.

"Sai." Lão quản gia lắc đầu.

"Cái này là cái gì?" Bảo Nhi tò mò.

"Đây là một thanh dao thái không bình thường." Lão quản gia mặt nghiêm túc.

Bảo Nhi lần nữa té ngã, thấy ánh mắt của lão quản gia thối qua, vôi vàng nằm trên mặt đất làm một tư thế xinh đẹp: "Ha ha, rất là đặc biệt nha."

.....

Lại cũng dùng nước miếng đem tắm thối làm ướt, lão quản gia mới lằng lằng rời đi, lưu lại một câu: "Cố gắng học tập thật tốt, sắp tới sẽ tăng lương."

Bảo Nhi cầm dao, ha ha thái, đem thức ăn trên tấm thối cắt thành mặt của lão quản gia, một mực thái, băm băm băm, một mực thái, băm băm băm . . .

Abe cùng Tịch Nhan lo lắng đứng ở bên ngoài phòng bếp.

Mập mạp nói: "Vì sao, tôi cảm thấy được cuộc sống về sau sẽ nguy hiểm hơn rồi."

Tịch Nhan gặm cà rốt: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc"

Thật ra thì cái Bảo Nhi không chịu nổi chính là sự dài dòng cùng nước miếng của lão đầu, bắt đắc dĩ, chỉ có thể mỗi ngày khi thấy lão quản gia sắp đến gần, liền vùng dao lên ha ha, ánh dao kia khiến lão quản gia phải tránh xa ở cự ly ít nhất một mét mới an toàn.

Lão quản gia có rất nhiều thời gian lại nói rất nhiều, cả ngày cả đêm cũng có thể không cần ngủ mà buộc Bảo Nhi học cắt thức ăn, cắt tới mức tay cô cũng rút gân, sống không bằng chết, mỗi ngày Bảo Nhi đều ở đây ai oán nghĩ: "Nghỉ hè vì sao dài như vậy, nghỉ hè tại sao còn chưa kết thúc, nghỉ hè thế nào còn chưa kết thúc."

Nhìn ánh mắt ai oán của Bảo Nhi, lão quản gia hôm nay cư nhiên lương tâm phát thiện, muốn dẫn Bảo Nhi đi ra ngoài ăn cơm.

Bảo Nhi tinh thần kích động, cầm dao trong tay khê ném, ném trúng vào vỏ dao ở cách một mét nhìn rất là vui vẻ đi theo ra cửa, trong lòng suy nghĩ: lão đầu này rốt cuộc còn có một chút tính người.

Một già một trẻ đi tới trung tâm thành phố.

Bảo Nhi chăm chú nhìn này là hoa này là lá cây xanh mướt, người đi lại tấp nập đúng là trung tâm thành phố rồi, rốt cuộc không còn là dao thái ngân quang lóng lánh rồi, thật là thân thiết.

"Pizza Hut." Bảo Nhi lôi kéo lão đầu nói: "Cháu muốn đi."

Lão đầu khinh bỉ liếc mắt nhìn Bảo Nhi: "Ta chưa từng vào quán ăn vặt nhỏ, lát nữa đi theo ta không được nói lời nào."

Bảo Nhi chảy nước miếng nhìn Pizza Hut dần dần xa tầm mắt, bị lão đầu mang vào một tiệm cơm Tây.

Phòng ăn điều kiện quá tốt, rất ít người, không gian lớn, cửa sổ thủy tinh sát đất, nhìn thẳng ra biển.

Đợi một lúc liền thấy nhân viên bê lên hai phần thịt bò bít tết.

Rất dày, miếng cũng rất nhỏ.

Bảo Nhi cầm lên dao nĩa, cảm thấy mình một miếng là có thể ăn hết.

Lão quản gia nhanh tay giữ chặt lấy tay Bảo Nhi, rất tức giận mà nói: "Lẽ nghi, ta dạy cháu lễ nghi bao lâu nay, cháu để lễ nghi ở nơi nào hả?"

"Ông chỉ dạy cháu cắt thức ăn." Bảo Nhi thầm nói.

Chỉ là người thấy được thịt bò bít tết này hương vị thật sự rất thơm ngon, nhìn qua cũng không phải là dễ ăn, vừa non lại vừa giòn, Bảo Nhi khát vọng liếc mắt nhìn thịt bò bít tết, lại nhìn lão quản gia một chút.

Lão quản gia hết sức ưu nhã sửa sang lại y phục, sống lưng thẳng tắp, tán mát ra khí thế cường đại, đưa tay, cầm lên một bát nước tương, dùng muỗng canh lấy số lượng vừa phải nước tương rồi đặt trở lại xuống bàn.

Bảo Nhi học theo.

"Lúc cắt thịt, bả vai phải buông lỏng, trước từ bên trái dùng nĩa đem thịt xiên lại, sau đó phía bên phải dùng dao dọc theo nĩa đem thịt cắt ra, nhớ là dao đi động nhẹ nhàng từ từ trước sau, lúc đưa tay ra dùng sức ấn xuống, lúc thu hồi lại thì nhẹ một chút." Lão quản gia vừa làm mẫu vừa nói.

Bảo Nhi vội vàng học theo, bụng đói lăm, cắt đi cắt đi, cắt tốt lăm, vừa muốn đem thịt đưa vào trong miệng.

"Chậm." Lão quản gia nhanh chóng ăn thịt, nhưng lại ngăn trở Bảo Nhi.

Phê bình nói: "Cháu vừa mới cắt thịt có hai sai lầm. Thứ nhất, cháu đem toàn bộ thịt cắt ra, nước thịt cũng chảy ra ăn mất ngon, ảnh hưởng mỹ vị. Thứ hai, nửa xiên thịt ở bên trái, cháu lại không bắt đầu cắt thịt từ bên phải, thân thể nghiêng về phía trước, tư thế rất xấu, còn khiến dao găm cùng cái mâm va chạm phát ra tiếng vang, thật là quá thất lễ —— làm lại."

Vì vậy đĩa thịt bò bít tết trước mặt Bảo Nhi bị dọn đi rồi, cô hận không được ôm lấy bắp đùi phục vụ viên kia, chớ đi a, bà cô ta chưa ăn mà đã mang điểm tâm tới rồi, thật muốn chết đói a.

Phần thịt bò bít tết thứ hai.

Phần thịt bò bít tết thứ ba.

Bảo Nhi rút cuộc cắt thịt bò bít tết ra đúng quy phạm, hưng phấn muốn đem thịt đưa vào trong miệng, lão quản gia lại ngăn trở cô, nói: "Cháu không cho nước tương?"

Vì vậy.

Phần thịt bò bít tết thứ tư.

Phần thịt bò bít tết thứ năm.

Bảo Nhi đói đến mờ mắt rồi, dao nĩa cũng cầm không nổi rồi, lão quản gia hưng phấn xoa xoa khoe miệng thật ưu nhã, gọi một phần canh tráng miệng.

"Tốt lắm, học tập một buổi chiều, uống chút đồ bổ sung sức lực đi." Lão quản gia hào phóng nói.

Bảo Nhi cặp mắt bốc lên hung quang, nhìn nhân viên phục vụ mang tới một phần canh bò túi rất nhỏ, rất tinh xảo, lúc ấy liền không cảm được bị thương nước mắt chảy thành sông, chỗ canh này nhiều nhất cũng chỉ được có một muỗng thôi. Bảo Nhi xách theo túi canh, vô cùng chân trọng bụng bằng hai tay, trong lòng thề, lần sau không bao giờ cùng lão đầu đi ra ngoài ăn cơm nữa.

Tính tiền, nhân viên phục vụ rất là vui vẻ tiến lên, đưa ra tờ giấy 4828ND tệ.

Bảo Nhi một hơi phun ra chỗ canh mới vừa vào mồm chưa kịp nuốt xuống, giống y như người bị thổ huyết vậy!

"Tiểu thư cô có gì nghi kỵ sao? Một phần thịt bò bít tết 680ND tệ, cô và lão tiên sinh dùng bảy phần, tổng cộng là 4760ND tệ, cuối cùng một phần canh hôm nay cửa hàng có giá đặc biệt ưu đãi chỉ có 68ND tệ, tổng cộng là 4828 ND tệ." Nhân viên phục vụ giải thích đầu ra đây.

Lão quản gia hào phóng móc ra một tấm thẻ bạch kim nói: "Không thành vấn đề, quẹt thẻ."

Bảo Nhi trong đầu đầy hối hận, thịt bò bít tết 680ND tệ cô một miếng cũng chưa được ăn, món canh cuối cùng đặc biệt ưu đãi giá 68 ND tệ, tất cả cũng đều phun ra rồi.

Lão đầu thì ngược lại thoải mái nắc cục một cái.

Thấy Bảo Nhi vẫn còn ở đó cúi đầu lẩm bẩm, hần mím cười nói: "Về thôi, chút tiền này có đáng là gì!"

Bảo Nhi trong nháy mắt cảm thấy lão đầu tiền tài như nước, chân chó gật đầu.

"Ta đều giúp cháu xem lại thật kỹ rồi, chúng ta AA (tức là phần ai người đó trả tiền đó mà), cháu dùng hết sáu phần thịt bò bít tết để học tập cộng thêm một phần canh, tất cả là 4148 ND tệ, chờ tới lúc nào cháu lĩnh lương trả lại cho ta là được ta cũng không vội." Lão quản gia chậm rãi nói.

Bảo Nhi. Trong lòng như có hàng vạn con ngựa đang chạy như điên, âm thầm thề, bà cô mà ra ngoài ăn cơm với lão đầu người lần nữa thì ta đây không thêm mang họ Đào.

Về đến nhà. Bảo Nhi liều mạng luyện dao pháp, một mực thái thái thái, băm băm băm, cạo cạo cạo. Tất cả phòng bếp hàn quang bắn ra bốn phía.

Trong đại sảnh, Abe lo lắng hỏi Quản gia: "Lúc gia gia, cô ấy sao vậy hả?"

Lão quản gia mỉm cười nói: "Cô bé đang cố gắng học tập."

Tịch Nhan gặm cà rốt, ánh mắt phức tạp nhìn vào phòng bếp, có cảm giác như nhìn thấy chính mình lúc còn bé.

Nửa tháng học cấp tốc.

Bảo Nhi không chỉ có thể phân biệt dao cắt, dao thái, dao chạm khắc, dao chặt, các loại dao.

Còn có thể hết sức lưu loát vận dụng dao pháp.

Trên tấm thớt để một đồng cà rốt.

Dao Quang Kiếm Ảnh ở bên trong, cà rốt mỏng như tơ, đoạn đầu dày 5 millimet, đoạn tiếp dày 4 millimet, 3 millimet, 2 millimet như sợi tơ mỏng, 1 millimet như những sợi ngân châm.

Abe vỗ tay không ngừng: "Tuyệt vời."

Bảo Nhi tiếp tục, lại bắt đầu làm việc, hai tay cầm dao. Các loại cà rốt đầy đủ hình thù đi ra: hoa thập tự, hoa tua mạch, quả thông, lưới cá.

Tịch Nhan đứng một bên cũng kinh ngạc với sự tiến bộ của bảo Nhi, tốc độ cắt cà rốt cũng chậm hơn đi rất nhiều.

Cuối cùng, Bảo Nhi nhìn lão quản gia nảy sinh ác độc, bắt đầu sử dụng dao chạm khắc.

Bảo Nhi người nhỏ nhắn, cầm trong tay một cái dao chặt xương, chém cục xương, chặt xương ống, chặt xương sườn. Máu mù bay tán loạn.

Vừa biểu diễn xong, Bảo Nhi đầu đầy mồ hôi.

Abe cùng Tịch Nhan đều ngây dại, cuối cùng bị một cảnh tượng này gây kinh hãi.

Lão quản gia mặt cười như Cúc Hoa nở, hai tay cùng hai chân vỗ liên tục: "Tốt!"

Abe sờ soạng cái trán đỏ mồ hôi, nhỏ giọng nói với Tịch Nhan ở bên cạnh: "Vì sao mới vừa rồi tôi cảm thấy có sát khí?"

.

Đêm khuya, Bảo Nhi rốt cuộc được phép đi ngủ.

Abe mặt tò mò hỏi lão quản gia: "Lúc gia gia, lễ nghi quý tộc cần luyện tập kỹ thuật cắt rau sao?"

Lão quản gia mặt thần bí nói: "Kỹ thuật cắt rau có thể rèn luyện mảnh khoe, không chế nội lực, một điều thông thạo vạn điều cũng sẽ thông, về sau luyện tập thêm những thứ khác sẽ nhân hạ hơn rồi."

Abe mặt sùng bái nhìn lão quản gia, gật đầu một cái, từ từ lĩnh ngộ đi, bắt đầu nghĩ mình có muốn hay không cũng luyện tập kỹ thuật cắt rau, nói không chừng có thể sớm ngày trở về gia tộc.

.

Tịch Nhan gặm cà rốt yên lặng nhìn chăm chăm lão quản gia, lão quản gia có loại cảm giác bị nhìn xuyên trong nội tâm kêu mao mao.

"Sớm nghỉ ngơi một chút." Nói xong quay người nhanh chóng trở về trong phòng mình rồi.

Mới vừa vào đến trong phòng, liền nhìn thấy Tịch Nhan mặt than tựa vào trước nắp quan tài của hắn.

Tịch Nhan mở miệng nói: "Tại sao?"

Lão quản gia cười hắc hắc, trở về chỗ mà nói: "Thật ra thì chính là muốn ăn một loại mì mà thôi."

Đáng thương cho Bảo Nhi nằm mơ, cũng mộng thấy mình biến thành Tiểu Lý Phi Dao, đao đao muốn lấy tánh mạng người ta.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chơi Violin

Bảo Nhi ngày đêm luyện tập kỹ thuật cắt rau _ cô nỗ lực vì mục tiêu muốn được tăng lương, cũng không ngừng phấn đấu vì món nợ tiền com kéch xù với lão quản gia.

Tịch Nhan nhìn cô bé với ánh mắt đồng tình, nhìn cô mỗi ngày ở phòng bếp cố gắng phấn đấu, bị lão quản gia khi dễ còn không biết, không khỏi dậy lên đồng tình, đại khái còn có cảm giác vì nhớ lại chuyện cũ mà kinh.

Nghĩ lại, hôm đó tình dậy phát hiện mình bị cô bé này ôm ngủ suốt một đêm nên có chút lúng túng không được tự nhiên, nhưng cũng có cảm giác trái tim mình hơi loạn nhịp.

Hôm đó Bảo Nhi chỉ cho rằng mình không cần thận mà ngủ quên, cũng không thấy gì khác lạ.

Trên thực tế, tướng ngũ của cô không tốt, thân thể lại sợ nóng, không chịu được cái nóng giữa ngày hè, theo bản năng nhích tới gần nơi tỏa ra hơi lạnh.

Tịch đêm ngủ mơ mơ màng màng, có cảm giác mình bị một bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy, còn thỉnh thoảng có cơ thể mềm nhũn cọ cọ vào người mình, cơ thể hẳn nhiệt độ luôn ổn định, tùy theo nhiệt độ bên ngoài mà tự điều chỉnh, một đêm này, cởi giày ra, cởi áo khoác khiến cho hẳn cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Nhưng tỉnh lại, Tịch Nhan lại thấy cô bé này cứ như một con bạch tuộc dính ào trên người hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không thừa nhận bị con người ôm ngủ suốt một đêm, nói ra thì quá mất mặt rồi, hơn nữa loại cảm giác đó là lạ, hẳn bởi vì có bệnh quáng gà nên tương đối cô độc, không tiếp xúc quá thân cận cùng đồng loại, lại bất thành linh bị cô ôm một đêm, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cũng không biết nên nói gì.

Từ đó về sau, ban ngày nếu nhìn thấy Bảo Nhi hẳn cũng chột dạ mà tránh cô.

Nhưng mà hẳn từ trước tới giờ cũng không biết nói chuyện yêu đương như thế nào, mà Bảo Nhi lại vô tâm không hề cảm thấy có gì khác thường, chỉ cho rằng Tịch Nhan là một tên siêu cấp thích sạch sẽ nên vẫn còn có ác cảm với mình vì chuyện đêm đó.

Vốn là Tịch Nhan vẫn cứ như vậy tránh Bảo Nhi, nhưng vì sự xuất hiện của lão quản gia đã hóa giả được sự lúng túng đó, Tịch Nhan cũng không thích bị lão quản gia thông minh nhìn ra mình đang bị mất hồn, cho nên lại từ từ khôi phục như thường.

Một ngày này, Bảo Nhi tiếp tục ở trong phòng bếp vùng Đào Quang Kiếm Ảnh luyện tập dao pháp.

Tịch Nhan mặc tây trang màu đen, tay trái cầm cà rốt, tay phải cầm vợt tennis, nhìn chăm chăm Đào Bảo Nhi nói: "Đi chơi bóng."

Bảo Nhi đầu cũng không có ngẩng lên, cho là Abe, lắc đầu nói: "Không đi, tôi còn muốn luyện tập."

Tịch Nhan mặt than chột tới sầm lại, con người này không do dự cự tuyệt hẳn, lại dám cự tuyệt hẳn.

Bảo Nhi vẫn còn vui đầu luyện dao pháp, bất thành linh cảm thấy phòng bếp có trận gió lạnh thổi tới, không nhịn được thân thể có chút run rẩy, cô ngẩng đầu nhìn lên.

Liên nhìn đến khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Nhan đang tái nhợt cảm giác như muốn đông cứng thành băng, vội vàng buông con dao trong tay ra, không có cốt khí nói: "Ai nha, lúc nào luyện tập mà chẳng được, thật lâu cũng không có vận động rồi, Tịch Nhan, chúng ta đi chơi bóng thôi."

Nói xong, không dám nhìn thêm về mặt của tịch Nhan nữa, vội vàng làm vẻ mặt ung thuận đi theo sau lưng Tịch Nhan.

Tịch đêm giống như là đang tức giận, vừa lên sân banh, liền đánh một đồng bóng nhắm hướng Bảo Nhi lao tới, nếu là trước kia, có thể tránh được một nửa thì đã là quá tốt rồi, thế nhưng trong khoảng thời gian này cô phải học các loại dao pháp, cả ngày lẫn đêm đều mơ thấy mình đang cầm dao, bây giờ chỉ cần nhìn thấy một con ruồi bay qua, cô cũng không nhịn được vung dao lên chém chém, nên lúc này cô cũng vô thức áp dụng dao pháp.

Một hồi "Đôm đốp đôm đốp", Bảo Nhi chỉ là ngây ngẩn trong nháy mắt, liền phản xạ có điều kiện vung vợt tennis lên vợt, đánh bóng trở về. Tựa hồ so với trước kia tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Cô không hề bị cầu đập trúng một quả nào, Bảo Nhi miệng há thật to, không thể tưởng tượng nổi nhìn cây vợt trong tay, mình lại tiến bộ? Hay là Tịch Nhan đối với mình hạ thủ lưu tình đây?

Tịch đêm không nhanh không chậm gặm hết một cây cà rốt, đi tới trên sân, tựa hồ đối với biểu hiện của Đào Bảo Nhi tương đối hài lòng, đã làm nóng người xong, bắt đầu chơi bóng thôi.

Bảo Nhi thấy Tịch Nhan một thân tây trang đen đi đến trước mặt, nhất thời có cảm giác như nhìn thấy Alexander, chẳng lẽ Tịch Nhan cũng bắt đầu đột huấn luyện ma quỷ nào nữa sao? Đường như chính mình sau chuyến đi tranh tài ở Pháp trở về cũng đã rất uể oải rồi, mỗi ngày đều bị lão quản gia hành hạ muốn chết đi sống lại, còn thời gian đâu nữa mà đòi đánh tennis.

Hít thở sâu một hơi cố nén sự tức giận, Bảo Nhi nỗ lực điều chỉnh tốt tâm trạng, chuẩn bị chiến đấu.

Nghĩ tới Tịch Nhan phát bóng là đường bóng xoáy? Bóng sát đường biên? Còn có tốc độ của bóng? Nhìn dáng vẻ không nhanh không chậm của Tịch Nhan, Bảo Nhi cầm vợt trong lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, tự nói với mình phải dũng cảm đối mặt, không thể thua quá khó coi.

Cô chuẩn bị tốt bước chân, ổn định thân thể, hơi nghiêng về phía trước, một đôi mắt sắc bén như mắt mèo, nhìn chăm chăm tay Tịch Nhan.

Tịch Nhan nhìn dáng vẻ nghiêm túc của người đối diện, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt, cũng bày ra tư thế chuyên nghiệp.

Bảo Nhi càng thêm sợ hãi lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi càng nhiều, không ngừng nhắc nhở mình: Bình thường Tịch Nhan đều là đánh rất tùy tiện không chút để ý, hôm nay đột nhiên lại nghiêm túc như vậy, rõ ràng là muốn hành hạ chết mình à? Trời ạ! Mình gần đây đã làm sai cái gì?

Bảo Nhi chuẩn bị toàn lực ứng phó, chờ đến chân cũng đã tê rần, rốt cuộc thấy sắc bóng xanh nhạt bay tới. Bảo Nhi nhanh chóng phán đoán đường bóng này là loại hình gì:

Tốc độ, chậm

Đường cong, cao.

Vị trí, ngay giữa.

Chẳng lẽ đây là chiêu số mới? Bóng có biến hóa? Xem rất dễ dàng thực tế rất khó? Bảo Nhi suy nghĩ trăm phương ngàn kế cũng chỉ trong chớp mắt, vội nâng vọt lên vọt bóng quay trở lại. Không hề bị lệch, thật sự đánh trúng. Chẳng lẽ là mình vận khí tốt? Hay là lần này mình thật sự đón bóng rất lợi hại.

Tịch Nhan ở đối diện khoe miệng lại nở nụ cười càng lớn, vung tay, tiếp tục đánh bóng trở về, còn là rất chậm chạp, vị trí ngay giữa, Bảo Nhi lại rất dễ dàng đánh trở về.

Kết quả là đánh một trận bóng rất là quái dị, rất dễ dàng lại mềm nhũn, ngơ ngác tới ta đi, ta tới ngơ ngác đánh, một lần phát bóng cứ như vậy Bảo Nhi đánh một cái, Tịch Nhan đánh một cái, nửa ngày cũng không có rút xuống.

Abe ở một bên xem náo nhiệt, thấy hai người đánh trận bóng như thế này, để cho hắn cũng buồn ngủ rồi, cái này chẳng lẽ chính là trận bóng tràn đầy tình ý trong truyền thuyết?

Người kiêu ngạo như Tịch Nhan tất nhiên sẽ không nói ra lý do thực tế là hắn muốn người đáng thương nào đó suốt ngày luyện tập kỹ thuật cắt rau được ra ngoài vận động một chút!

Hắn chỉ tiếp tục nhẹ nhàng thấy ban nhận ban, cho đến khi con người đối diện kia đều đều vận động toàn thân, cái trán khẽ toát mồ hôi, hắn mới thu vọt, quay người bỏ đi.

Đề lại Bảo Nhi tiếp nhận lão quản gia tức giận xông tới quát to: "Cháu lại dám lười biếng, hôm nay cháu phải cắt một ngàn cái La Bạc(một loại cây thuốc), mới cắt được 678 cái đã muốn lừa dối để vượt qua kiểm tra sao, cháu đã làm ta quá thất vọng rồi."

Bảo Nhi một hồi chột dạ, nhìn lão quản gia ân ân thiết thiết biểu tình, trong nháy mắt cảm giác mình sai lầm rồi, ngoan ngoãn trở về cắt La Bạc.

Lão quản gia hả hê nhìn Bảo Nhi thuần thục kỹ thuật cắt rau, thầm nói: bước đầu tiên đã có thể chấp nhận được, bắt đầu bước thứ hai.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, lão quản gia đem Bảo Nhi gọi dậy, đối mặt với một vườn hoa hướng dương nói: "Từ hôm nay, mỗi ngày cháu luyện tập kỹ thuật cắt rau một canh giờ là được, thời gian còn lại dùng để học tập cái này."

Vừa nói vừa hả hê móc ra một thanh Violin.

"Cái này cũng là khóa học bắt buộc phải học?" Bảo Nhi mặt không thể tưởng tượng nổi, cô là người tương đối hoạt bát, để cho cô cầm một thanh Violin kéo kéo, cùng bông vải đàn hồi có gì khác nhau?

"Không nên hỏi vấn đề này, nhớ, nhiệm vụ của cháu bây giờ là học tập, không phải là hỏi." Lão quản gia vênh râu ria lên nghiêm túc nói, thấy Bảo Nhi còn quệt mồ hôi về miễn cưỡng, lại tặng thêm một câu: "Học Violin thật tốt thì thời gian tăng lương sẽ không còn lâu nữa đâu, e hèm. . . tiền cơm của cháu, ha ha."

Bảo Nhi nhớ lại một phần tiền cơm cực kỳ đắt tiền, nhất thời bị ai trong lòng, thuận tay vừa muốn đem Violin trong tay đập lên trên đầu lão đầu này, ông nha còn dám nói tiền cơm!

Chung quy từ nhỏ đã được dạy dỗ phải kính già yêu trẻ, Bảo Nhi cố gắng hết sức mới không chế được mình, ôm Violin, không thể đập, không thể đập, ngộ nhờ lão này không được khỏe, lỡ đập chết sẽ không tốt.

Lão quản gia thấy Bảo Nhi ôm Violin, nắm thật chặt thật chặt. Nhất thời mặt cao hứng, cô bé này nhất định có thể đánh ra một tiếng đàn rất hay, nhìn con bé thể hiện sự yêu thích đối với cây đàn như thế này cơ mà, từ đôi tay này sẽ phát ra tiếng nhạc trong nội tâm sâu thẳm khiến người nghe thật sự cảm động, cánh tay cầm đàn của nó vẫn còn đang run rẩy kia kia.

.

Vì vậy, biệt thự nguyên bản là có chút âm trầm quái dị, gần đây thì càng quái dị, mặc kệ ngày hay đêm đều có âm thanh thê thảm phát ra khắp nơi, vốn là trên đây phong cảnh tốt, thảnh thơi còn có một vài đôi tình nhân tới đây ngồi tâm sự nói chuyện yêu đương nhưng hiện tại thay vào đó là sự yên tĩnh đầy mỹ lệ.

Kết quả kể từ sau khi Bảo Nhi bắt đầu luyện tập Violin, đừng nói những đôi tình nhân, mà ngay cả chim chóc cũng không muốn tới.

Tịch Nhan và Abe cũng là đầu đầu đến không muốn sống, ai oán nhìn lão quản gia.

Lão quản gia mặt thản nhiên nói: "Lễ nghi quý tộc, biết sử dụng nhạc khí ưu nhã là lớp học bắt buộc."

Bởi vì kỹ thuật cắt rau Bảo Nhi luyện thật sự là xuất thần nhập hóa, hôm nay luyện tập kéo Violin, lại thật là rất dễ dàng, muốn tay cô không run, cô cũng không run, để cho cô tay run, tay cô liền run, rất nhanh nắm giữ kỹ xảo, cái chính là không có chút tình cảm gì.

Bảo Nhi vẫn không có thay đổi gì khác so với lúc cắt La Bặc, cảm giác cùng với lúc cắt thức ăn không khác nhau là mấy, một bản nhạc khúc trữ tình có thể bị cô kéo thành cảm giác đang thái thái thái, bầm bầm bầm.

Mất thấy Bảo Nhi chuẩn bị phải đi học, Lão Quân mặt như đưa đám, tiếp tục như vậy không được ah..., hần cũng đã dùng rất nhiều lý luận cùng kiến thức cao siêu để nhồi nhét cho Bảo Nhi đến nỗi muốn cả mạng hần rồi, nhưng cô vẫn là kéo mãi cũng không ra được khúc nhạc nào.

Ngày hôm nay lão quân gia mặt dịu dàng nhìn Tịch Nhan, nhìn một buổi tối.

Tịch Nhan gặm cà rốt, nghiêng đầu.

Lão quân gia liền xuất hiện ở phía ánh mắt của Tịch Nhan.

Lại nghiêng đầu, lão quân gia tiếp tục xuất hiện trưng bày cái mặt như cúc hoa của lão ra, thật không đẹp mắt.

"Nói." Tịch Nhan rất ngắn gọn cau mày.

"Cô bé kia không có cảm giác tốt lắm về âm nhạc, cậu có thể hay không làm mẫu cho cô bé một chút." Lão quân gia cười hắc hắc, tiểu tử trước mặt này là thiên tài trình diễn Violin, chỉ là không biết tại sao chỉ chơi có hơn một trăm năm về sau bắt chợt lại không chơi nữa.

Nhưng mà hần còn nhớ rõ lúc đầu mình mới nghe được tiếng đàn của tên Tiểu Tịch nhỏ mọn, lại muốn đổi 500 năm tuổi thọ để đi yêu đương với một con linh xảo Miêu Đầu Ưng đáng yêu. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh a.

Nói tóm lại, Tịch Nhan chơi đàn Violin rất có ma lực, Lão Biên Bức mặc dù đã 3000 tuổi cũng có thể bị mê hoặc mất hết ý trí. Cho nên lần này lão quân gia muốn ra đòn sát thủ, khiến Tịch Nhan kéo một khúc Violin cho cô bé kia nghe, hần không tin, nghe xong Tịch Nhan kéo Violin, cô bé kia còn có thể kéo ra nhạc khúc khó nghe như hiện tại vậy.

"Thù lao?" Tịch Nhan rất ngắn gọn thể hiện thái độ, trong lòng lại có một loại cảm giác quái dị, không khỏi nhớ tới một đêm với loại ngũ âm không hoàn hảo của cô bé kia cũng không theo đúng ngũ âm của âm nhạc thể nhưng lại khiến cho hần ngủ rất thoải mái.

Lão quân gia cười hắc hắc: "Cậu suy nghĩ một chút đem một đồng bột mì cầm lên như đang nâng niu một cây đàn violin, phối hợp với dao pháp lưu loát như cầm cung, giống như một nghệ sỹ đang biểu diễn đàn violin, tiết tấu âm nhạc tràn đầy tình cảm, loại mì được làm ra bằng cách ấy nhất định là loại mì ăn ngon nhất trên thế gian. Đến lúc đó cho cậu ăn phần thứ nhất."

Tịch Nhan nhún vai một cái: "Đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Lễ nghi quý tộc

Dưới ánh trăng lạnh lạnh, mỹ nam ra sân.

Violin đến tay của hần, như bị làm ma pháp, phát ra thanh âm đầu độc lòng người.

Abe nằm trên mặt đất làm chống đỡ, nghe âm nhạc này, nghĩ tới mình đã từng được ăn gà nướng ngon nhất, này cánh gà hương cay, này hương vị của sự hưng phấn, mùi thơm xông vào mũi này, nước miếng không nhịn được chảy ra trong suốt.

Lão quân gia tâm trí cũng có chút mơ hồ, không ngừng tự nói với mình hãy trấn tĩnh lại, trong đầu đã hiện lên cảnh một đêm xuân hoa đua nở, ở trước một mảnh vườn hoa Dạ Lai Hương, mình cùng một con mèo nhỏ đầu ưng nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, thật chỉ đơn thuần là nói chuyện phiếm.

Bảo Nhi giống như nhớ lại hồi còn nhỏ, mình và mẹ cùng nhau ở trong hoa viên trồng toàn hoa hướng dương, cô vui sướng chạy nhảy ở trong sân, đào con giun, dưới ánh mặt trời đầu đầy mồ hôi, mẹ dịu dàng lau mồ hôi cho cô, lúc cha tan việc trở về cô đứng ngả cha, đem hai bàn tay dính đầy bùn đất lau lên y phục của cha, nhưng người cũng không hề tức giận, vui vẻ bế cô lên, xoay vòng vòng ở trong hoa viên, mẹ mỉm cười nhìn bọn họ đùa giỡn, giờ phút này trên mặt Bảo Nhi lộ ra vẻ thỏa mãn biểu tình rất ngu ngốc, nụ cười của cô thật trong trẻo, ngây ngô.

Tịch Nhan tiếp tục kéo Violin, không lời nào có thể tả được sự tuần mỹ của hần dưới ánh trăng, không giống thiếu niên phàm trần, có chút gì đó rất tịch mịch, rất vắng vẻ.

Hần không nhìn ba người trước mặt, chỉ là đắm chìm trong âm nhạc của mình.

Nhạc khúc có thể làm rung động người khác, đầu tiên là phải làm rung động chính mình.

Tịch Nhan không muốn trầm mê ở bên trong thế giới âm nhạc này, hẳn thật lâu không có chơi đàn, hẳn không muốn nhớ lại những gì mình đã trải qua.

Thế nhưng điều đầu tiên hẳn nghĩ đến lại là cái đêm đó, hẳn thật sự có cảm giác ấm áp lan tỏa trong trái tim.

.....

Một khúc nhạc này vừa kết thúc, Tịch Nhan liền rời đi.

Để lại ba người thật lâu mới phục hồi tinh thần.

Bảo Nhi cảm thấy thật là khó sợ, khi vừa nghe thấy tiếng nhạc, nghĩ đến cảnh tượng khi còn bé mới vừa rời mình nhìn thấy giống như là thật vậy, nhưng khi âm nhạc ngừng, cô lại trở về thực tế.

Những ngày sau đó Bảo Nhi tựa hồ an tĩnh hơn, không còn nhảy nhót như thường ngày, cô yên lặng tập kéo violin suốt mấy giờ liền không nghỉ. Cô muốn tìm về cảm giác đó cho dù chỉ là trở lại trong nháy mắt, vì cô giống như một đứa trẻ lạc đường, cô rất nhớ mẹ, nhớ tới người cha trước kia của cô.

Lão quần gia vô cùng cao hứng.

Chỉ là nhìn cái cô bé này hàng ngày vẫn hay chạy loạn lên chọt an tĩnh lại, ngay cả lúc luyện tập kỹ thuật cắt rau khuôn mặt cũng trầm trầm mất đi khí thế cường đại, khiến cho con dơi già như hắn cũng cảm thấy hoảng hốt.

"Không phải là mình yêu cầu quá nhiều chứ?" Lão quần gia nhìn bóng lưng Bảo Nhi không nhận được kiểm điểm mình.

Nhưng là muốn được thưởng thức sợi mì dài ngắn dày mỏng đều tăm tắp, góc cạnh rõ ràng giống như lá liễu, bên ngoài mềm mại nhưng vẫn có độ dai, mềm mà không dính. Khi tiết của lão quần gia bốc hơi trong nháy mắt, thấy Bảo Nhi kéo Violin càng ngày càng tốt, nước miếng của hắn cũng càng ngày càng nhiều, một bước cuối cùng, một bước cuối cùng.

Người có thể làm ra thức ăn ngon, nhất định phải là một vị hết sức ưu nhã.

Phong cách ưu nhã này, nói dễ nghe gọi là lễ nghi, nói khó nghe thì chính là già vò.

Tỷ như trước mặt có một bánh bao, rõ ràng có thể cắn một cái, người ưu nhã nhất định phải chia làm rất nhiều những bước, lại che lại giấu, làm nửa ngày, kết quả vẫn là đem bánh bao ăn hết.

Mặc dù phiền toái, nhưng mà ở một số trường hợp lại bắt buộc phải có.

Lão quần gia lại đặc biệt thích sự ưu nhã, cảm giác như nó đã ngấm vào xương tủy.

Hắn thường ngày làm việc đều không biết điều, nhưng là lúc bắt đầu ăn cơm, đó là vô cùng ưu nhã, chớ nhìn hắn có tướng như một bộ xương khô, nhưng hành động nâng bát ăn cơm của hắn thì dù có là Hoàng quý phi cũng không ưu nhã xinh đẹp bằng.

Vì vậy tiếp sau kỹ thuật cắt rau cùng huấn luyện chơi đàn Violin, Bảo Nhi còn phải học rất nhiều khóa trình huấn luyện về lễ nghi khác.

"Một thực nữ chân chính, bước đi chân phải thẳng bằng, ăn cơm phải ưu nhã, nói chuyện phải khiến người ta cảm động, bước chân phải đẹp mắt, lúc lựa gạt người cũng phải luôn nở nụ cười hòa ái dễ gần, Ba Lạp Ba Lạp." Lão quần gia cầm cây gậy trong tay khua múa ở trước mặt Bảo Nhi, chỉ cần bảo Nhi bước sai một bước sẽ gõ ngay vào chân cô.

Bảo Nhi đi giày cao gót, mặt cầu cứu nhìn Abe.

Abe nghiêng đầu, làm bộ như không có nhìn thấy.

Bảo Nhi đáng thương nhìn Tịch Nhan ở bên kia.

Tịch Nhan cầm cà rốt gặm cực kỳ ưu nhã: "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc"

"Ai có thể đi đôi giày gót nhọn cao những 15 cm, đi lại uốn éo giống như ông nói vậy, cháu cũng không phải là rắn." Bảo Nhi ai oán nói thầm.

Lão quần gia bình thường lỗ tai rất thính, nghe Bảo Nhi thầm oán thán, hẳn nghe rất rõ ràng. Lập tức liền lấy ra đôi giày gót nhọn cao 20 cm, đi vào chân, lắc lắc cái mông không một chút thịt, tới tới lui lui đi vài vòng, thật ưu nhã mê người, nếu đi thêm đôi tất chân thì nhất định là một đôi chân dài mỹ miều, còn là đáng đi đẹp mắt nhất đang lưu hành trong giới người mẫu hôm nay.

Bảo Nhi nhìn điệu bộ lẳng lơ như ngọn gió của lão quần, lập tức liền cảm miệng, ngoan ngoãn tiếp tục tập luyện đi. Không chịu nổi a, không chịu nổi, thật là, cô cần rửa mắt, điệu bộ lão quần gia kia trông quá đau mắt rồi. Bảo Nhi vừa đi vừa nhìn chằm chằm Tịch Nhan gặm cà rốt.

Tịch Nhan ưu nhã ngồi xem náo nhiệt, lại thấy cô bé kia thâm tình nhìn mình chằm chằm, trong nháy mắt cảm thấy thân thể có chút cứng ngắc, mặc dù hẳn vốn là cứng ngắc, thế nhưng loại cảm giác cứng ngắc này với sự cứng ngắc của hắn không giống nhau, hình như là trong lòng cứng ngắc.

Lão quản gia không phát hiện ra bầu không khí kỳ quái trong đại sảnh này, vẫn chưa thỏa mãn khoe khoang bản lĩnh bước đi uốn éo của hắn.

Abe không cẩn thận liếc mắt nhìn, lập tức nghiêng đầu, bởi vì động tác quá lớn, bị trật khớp cổ.

"Cháu nói, trong chúng ta ai đẹp trai hơn?" Lão quản gia chỉ vào áp-phích Châu Nhuận Phát sau đó chỉ chỉ chính mình, hỏi Bảo Nhi.

Bảo Nhi nhìn một chút lão quản gia gầy như bộ xương khô, lại nhìn một chút trên poster này anh Nhuận Phát to con, hoàn toàn không thể so sánh, cái ông lão này muốn mình nói thế nào? Thật xin lỗi lương tâm lời nói thật bây giờ không thể nói ra được, nhưng khi biểu tình chờ đợi nhìn trên mặt lão đầu, Bảo Nhi cảm thấy nói thật quá đã thương người rồi, rồi rầm mắt nửa ngày, cuối cùng quyết định đem lương tâm vứt bỏ, mở miệng nói: "Ông đẹp trai hơn."

"Ta cũng là cảm thấy như thế, vậy hôm nay chúng ta học tới kỹ thuật trang điểm thôi. Chỉ cần cháu học xong kỹ thuật này, là có thể giống như ta đẹp trai thiên hạ vô địch." Lão quản gia gầy teo vuốt cằm huyền thuyên nhích tới nhích lui, Bảo Nhi nhìn mà răng hàm đều đau, như vậy còn nói đẹp trai thiên hạ vô địch. Lão đầu người không nên tự tin như vậy có được hay không.

"Hóa trang giỏi, có thể đem một con chó vẽ thành một con mèo, người khác nhìn vào cũng không thể phân biệt đâu là chó đâu là mèo." Lão đầu vừa nói vừa thực hành trên mặt Bảo Nhi.

Bảo Nhi nhìn trong gương xuất hiện một khuôn mặt người trắng bệch như thạch cao. Như vậy thật sự đẹp sao? Không thể phân biệt? Chẳng lẽ muốn mình đi tìm một tòa tượng thạch cao để so sánh? Còn là. Cô nghĩ tới khuôn mặt lúc nào cũng tái nhợt của Tịch Nhan. Không nhịn được run lên.

Chờ lão quản gia rút cuộc đã trang điểm xong, Bảo Nhi thấy trong gương, một cô gái trắng hếu, chỉ có đôi môi điểm một ít hồng tươi, không nhận được thiết chói tai."Quý a!"

Lão quản gia rất tức giận, đây là khuôn mặt lưu hành nhất Nhật Bản, con bé không biết thường thức coi như xong, còn kêu quý này quý nọ.

Abe vừa xem náo nhiệt vừa nói: "Không tệ a, là kỹ nghệ Nhật Bản, tôi có cảm giác rất đẹp."

Bảo Nhi liếc mắt lắc đầu, hiện tại người Nhật Bản thật không phải là trang điểm như vậy. Lão gia gia người nên đi Nhật Bản du lịch xem lại một chút, thật không lừa ông đâu.

Thấy Bảo Nhi phản ứng kịch liệt như vậy, lão quản gia muốn ép buộc cũng không được, không thể làm gì khác hơn là đổi lại kiểu trang điểm khác.

Sau một canh giờ, Bảo Nhi nhìn trong gương, không hét lên nữa, lần trước là quý, lần này là yêu thôi.

Abe liền liếc mắt nhìn tới: "Ai u, người Mỹ, người Mỹ thường trang điểm như vậy, chính là như vậy."

Tịch Nhan thỉnh thoảng quay đầu lại một cái, rồi lập tức quay đầu trở về, cúi đầu bả vai co rút co rút a.

Bảo Nhi rút cuộc nổi đóa, bà đây không chơi với các người, bà đây phải trở về làm chính mình!

Thở phì phò trở về phòng, đóng cửa ngủ.

Lão quản gia sờ sờ đầu, nhìn lên hai người trước mặt nhờ giúp đỡ.

Abe khoát tay, bày tỏ không thể ra sức.

Tịch Nhan ho khan một tiếng nói: "Cô bé kia thích đồ ngọt."

Vì vậy sáng hôm sau, trước cửa phòng Bảo Nhi xuất hiện một đồng kẹo chocolate, còn có lão quản gia đứng phía sau.

Bảo Nhi tính khí dễ nóng nhưng cũng dễ quên, lại hay cảm động nên tiếp tục học tập trang điểm.

Khi cô rút cục trên khuôn mặt gầy gò của lão quản gia tạo được một vài nét giống Châu Nhuận Phát, lão quản gia cảm động lệ tuôn như suối, mình thật sự rất đẹp trai, tại sao có thể đẹp trai như vậy, thật sự là quá đẹp trai quá xuất sắc rồi.

Đây thật sự là một kiểu hành hạ, giày vò.

Rút cuộc hôm nay, lão quản gia mặt nghiêm túc nói với Bảo Nhi: "Đến lúc chân chính kiểm nghiệm thực lực của cháu rồi."

Bảo Nhi mặt kích động, cô có thể được tăng lương rồi sao? Nỗ lực gặt đầu, đôi tay nắm chặt, nghiêng mình một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên Tinh Không: mình sẽ biểu hiện thật tốt sao? Kiểm tra bằng cách nào đây? Một giờ thái được 1000 cây cà rốt? Trình diễn một khúc nhạc? Hay là đi đôi giày cao 20 bước đi như bay nhưng vẫn giữ được nét ưu nhã phong tao? Tất cả cô đều thuần thục, muốn kiểm tra thế nào cũng được? Lão đầu người mở miệng nói một câu đi, chết sớm siêu sinh sớm.

Lão quản gia đưa cho Bảo Nhi đôi giày cao gót thủy tinh đẹp nhất, một bộ lễ phục hoa lệ, trang điểm cho cô như một nàng công chúa hết sức cao quý,

thời điểm cô bước ra, lão quản gia nhất thời đứng sững người lại, thật sự rất xinh đẹp a, ngoại hình này hoàn toàn giống như trong cảm nhận của hắn.

Si ngốc đứng thờng thức một hồi, lão quản gia trịnh trọng đưa cho Bảo Nhi một cái túi.

Bảo Nhi cho là đồ trang sức quý giá gì đó, vội vàng cự tuyệt.

"Đi đi, đây chính là đề kiểm tra của cháu." Lão quản gia mở ra tấm vải đỏ, bên trong lộ ra một cục bột đã được nhào kỹ.

"Gi?" Bảo Nhi cảm thấy trước mắt có một bầy quạ đen bay qua.

"Một loại mì, là sự chứng minh cho các kiến thức cháu đã học, cố gắng làm cho tốt." Lão quản gia nghĩ muốn xoa đầu Bảo Nhi lại phát hiện phía trên là kiểu tóc mình đặc biệt làm cho cô, còn có trăm cái đầu, lại đem tay rút về, khích lệ cười nói: "Cố gắng lên."

Ở dưới ánh mắt tha thiết của lão quản gia, Bảo Nhi vừa kích động lại hồ đồ đi vào phòng bếp, đây chính là đề kiểm tra?

.....

Abe, Tịch Nhan, lão quản gia, ba người chuẩn bị xong đao dao nĩa xiên, trang nghiêm ngồi ở trước bàn ăn, chờ đợi loại mì này đã lâu.

Lão quản gia lông mày nhướn cao khoe khoang: "Đây không phải là một bát mì bình thường, đây là một bát mì do một thiếu nữ xinh đẹp tao nhã nhất thế giới dùng tình cảm tha thiết để làm ra!"

Abe mặt mờ mịt, sau một lúc lâu bừng tỉnh hiểu ra, nhìn về phía phòng bếp, không nhìn được trái tim nhỏ run rẩy, cô bé này thật là đáng thương.
Thật may là cô cô tối, nếu không phải là cô, lão quản gia có thể sẽ hành hạ mình như vậy hay không? Bị hành hạ như vậy, nói không chừng hắn sẽ chạy trốn đi tìm Christ.

Tịch Nhan khuôn mặt co quắp, không biết là đang chờ ăn mì hay là vẫn đang suy nghĩ tới muốn đi vào nhìn cô bé kia một chút nghe nói cô trang điểm trông rất xinh đẹp.

Trong phòng bếp, Bảo Nhi mang giày cao gót, mặc một bộ lễ phục màu đỏ hở eo lộ vai, tay trái rất nhuần nhuyễn cầm một nắm bột mì, tay phải cầm dao một trước một sau qua lại giữa nắm bột mì.

Trong nồi nước đang sôi ừng ực.

Nước sôi muốn tràn ra ngoài rồi, Bảo Nhi nóng nảy muốn đổ thêm nước lạnh, nhưng chân váy hơi hẹp, lau! Cố bước đại, thiếu chút nữa khiến mình trượt chân té ngã, Bảo Nhi càng gấp gấp, thuận tay cầm một con dao, hướng về phía chân váy rạch một đường, hoàn mỹ một chiếc váy cực ngắn liền xuất hiện rồi, cô chạy tới chạy lui, thêm nước, cho mì, nấu canh, giày cao gót rắc rắc một tiếng, cùng gậy luôn rồi.

Thật là buồn bực, càng gấp gấp càng loạn, Bảo Nhi không nhìn được dùng tay dính đầy bột mì vuốt vuốt đầu, vì vậy trăm cái đầu không cần thận rơi vào trong nồi rồi.

Luống cuống tay chân, long trời lở đất, trong phòng bếp khói mù lượn lờ, trên mặt Bảo Nhi phấn trang điểm đã bết lại thành từng mảng từng mảng rồi, lông mi được mascara thật dài đen nhánh bị hơi nóng làm chảy ra, Bảo Nhi không thoải mái dụi mắt, vì vậy trở hành hai con mắt gấu mèo 0.0 thật là lớn.

Vừa lẩn lộn vừa phấn đấu.

Một loại mì rút cuộc cũng ra lò.

Lão quản gia vẫn còn đang khoe khoang ở phòng khách: "Một người ăn mặc tinh xảo, hành động thực nữ, làm ra một loại mì nhất định là giống như âm phù một dạng, tràn đầy tình cảm, tràn đầy hương vị, loại mì do một người có phong cách quý tộc làm ra tuyệt đối sẽ rất khác so với người thường. Ba Lạp Ba Lạp."

Chợt hắn cảm thấy phòng khách quá mức an tĩnh, theo ánh mắt Tiểu Tịch và tên nhóc mập mạp, lão quản gia quay đầu lại, lần này.

Lão quản gia hoảng sợ cổ cứng ngắc. Ai nha mẹ ơi, này đầu tổ quạ, mắt thâm quầng, váy rách, mặt lem nhem đây là cái dạng người gì?

Bảo Nhi thấy ba người nhìn mình chằm chằm, nở một nụ cười thật to: "Mì ngon lắm, ăn đi."

Quản gia ưu nhã lập tức đứng lên: "Không chịu nổi quá buồn nôn, ta đi trước."

Abe cũng cảm thấy người trước mặt này so với người sói còn đáng sợ hơn, theo sát nói: "Tôi đi chăm sóc Lúc gia gia."

Bảo Nhi không hiểu: "Sao lại đều đi như vậy?"

Tịch Nhan nhìn lại người trước mặt, một cô gái toàn thân nhếch nhác, nhìn lại một chút bát mì đen sì sì cô đang bê trên tay, ho khan một tiếng nói: "Ăn mì."

Vì vậy trong đại sảnh, một thiếu niên tuyệt thế cùng một cô bé đáng dấp không rõ cùng nhau ngồi ăn mì, nhưng lại hài hòa lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoa đào nở

Đi học.

Bị lão quản gia hành hạ suốt một kỳ nghỉ hè, sau khi Bảo Nhi làm thất bại món mì đặc biệt trong thời gian ngắn không thể nào được thăng lên làm phụ tá quản gia, nên cũng không thể nào có tăng lương. Nhưng mà cũng đủ rồi, quá đủ rồi cô đã bắt đầu năm học mới, rốt cuộc không cần đối mặt lão đầu kia cả ngày lẫn đêm rồi.

Bảo Nhi sáng sớm mặc đồng phục học sinh tinh thần phấn chấn chuẩn bị đi đến trường học, thì bị lão quản gia gắt gao kéo lại: "Ăn điểm tâm, nhất định phải ăn xong bữa ăn sáng đã, không ăn bữa sáng sẽ không tốt đối với thân thể, thân thể không tốt liền không báo tên được, không báo tên được thì không thể đi học. Ba Lạp Ba Lạp."

Lão quản gia càng nói càng lan man, Bảo Nhi một đầu đầy vạch đen, ngoan ngoãn trở lại ăn sáng, lão quản gia vui vẻ làm bộ mặt từ ái nhìn cô.

Ăn xong, cô muốn đi học, lại bị lão quản gia kéo: "Chuẩn bị cho cháu một chút điểm tâm, trong giờ học đói bụng thì ăn, chớ để đói mà gầy người đi, người quá gầy cũng không tốt, thân thể không tốt liền không báo được tên. Ba Lạp Ba Lạp."

Đề tài giống nhau, lại được triển khai một hồi dài, Bảo Nhi bước chân loạng choạng, quay đầu lại nhận lấy một bịch lớn từ lão quản gia. Bảo Nhi mặt hoảng sợ: "Lão già, ông xác định đây là điểm tâm?"

"Đúng rồi ..., vừa mới tự trường, cháu có thể đem điểm tâm tặng cho bạn học của mình, trên lớp của cháu chắc chắn có rất nhiều bạn học, làm thân với mọi người được thì sẽ tốt hơn, có lợi cho việc học hành sau này của cháu. Ba Lạp Ba Lạp."

"Ngừng. Cháu lấy, còn có What??"

"Không có." Lão quản gia cười ngọt ngào cực kỳ.

"Đều nói rồi."

Bảo Nhi khiêng cái túi xách trên người nhìn lão quản gia, khóc không ra nước mắt.

Bảo Nhi khiêng bịch lớn đi cũng không thèm quay đầu lại, chiếc xe đạp cổ lỗ sĩ của cô bị lão quản gia chê bai, vứt đi mất, thay vào đó là một chiếc xe máy mới toanh dành cho nữ.

Bảo Nhi khởi động xe, chuẩn bị đi, nhưng làm thế nào cũng không đi được, quay đầu lại, thấy lão quản gia gầy khô này đang ra sức kéo lấy phía đuôi xe.

"Lại gì nữa?" Bảo Nhi cảm thấy gần trưa rồi.

"Đi đường cẩn thận, đi chậm một chút, cẩn thận kéo ngã, không cần gấp gấp nếu không sẽ bị đâm xe, như vậy vừa hỏng xe lại khiến mình bị thương, thân thể sẽ không tốt, thân thể không tốt thì không thể báo danh."

Trả lời lão quản gia thích càu nhàu là Bảo Nhi đi xe xiêu xiêu vẹo vẹo suốt con đường đến trường.

Đến trường học.

Lạc Bình An mặc đồng phục học sinh màu trắng cười nhe răng chờ Bảo Nhi ở cổng trường học.

"Ồ chỗ này." Bảo Nhi thấy Bình An, rất cao hứng vẫy vẫy cánh tay hô.

Bình An đã lâu không gặp Bảo Nhi, mặt lập tức đỏ lên, dường như Bảo Nhi lại xinh đẹp hơn.

Bảo Nhi không có chú ý sự thẹn thùng của Bình An, chỉ cho là hấn đứng ở dưới ánh mặt trời nên khuôn mặt mới ửng hồng, trông thật đáng yêu.

"Mau, tới giúp một tay." Vừa lúc có trợ thủ, hai người cùng khiêng một túi gì đó.

"Bên trong là cái gì vậy?" Bình An tò mò hỏi.

"Không biết, là đồ ăn vặt Quán gia của tôi chuẩn bị." Bảo Nhi lắc đầu nói.

"Mẹ tớ cũng chuẩn bị cho tớ một túi điểm tâm, Quán gia của cậu chắc cũng rất yêu quý cậu, còn cố ý chuẩn bị cái này cho cậu nữa." Bình An cười nói.

Bảo Nhi nhớ tới sự yêu thích của lão đầu kia, nhất thời cả người run lên.

Đến lớp học, Bảo Nhi đem tất cả túi lớn túi bé khiêng đến trước mặt lớp trưởng, khẽ lau mồ hôi, thở hắt ra nói: "Đây là chút điểm tâm tôi mang tới tặng cho các bạn trong lớp, nhờ lớp trưởng pháp giúp hộ tôi một tay, tất cả mọi người đều có phần."

Lớp trưởng thụ sùng nhược kinh, nhìn lên Đào Bảo Nhi ở trước mặt, sau một kỳ nghỉ hè, đây thì càng xinh đẹp hơn rồi, dáng người cao gầy trên người cô lại sẵn có hương vị của ánh mặt trời, lại có một loại khí chất đặc biệt, lớp trưởng tuy không nói ra nhưng cảm thấy mặt mình đang nóng rực lên còn trái tim thì liên tục loạn nhịp, gật đầu như gà gật.

Mỗi một bạn cùng lớp đều nhận được điểm tâm của Bảo Nhi, đồ ăn thật rất thơm ngon, mọi người đều có cảm giác không quen, người bạn này vốn rất lạnh lùng nhưng lại mang quà tự trường tới cho cả lớp? Dẫu vậy nhưng đều có sự thay đổi cách nhìn đối với Đào Bảo Nhi.

Vừa tự trường nên không khí trường học rất sôi nổi, sau một kỳ nghỉ hè thật dài, lúc trở lại trường học tựa hồ mỗi học sinh đều cảm thấy thật vui vẻ.

Đi học mặc dù chưa có tiếp thu bài học được nhiều nhưng là tinh thần cũng rất thoải mái.

Nam Trung là một trường học nổi danh cho nên lễ nghi là điều không thể thiếu.

Trường học cố ý mời vị hoa khôi danh viện tới phát biểu vài câu.

Bình thường cũng có học vài tiết, tất cả các ban cùng ngồi chung với nhau.

Đào Thi Thi vô cùng cao hứng, đây là cơ hội mà cô nắm chắc một trăm phần trăm. Mẹ cô đối với thân phận tiểu tam của mình căm thù tới tận xương tủy, cho nên trong lòng mọi sự đều có để ý hơn người khác mấy phần, cho nên đối với con gái cũng giáo dục rất nghiêm khắc, nhất định phải bước được vào thế giới thượng lưu.

Ở nhà, Đào Thi Thi luôn được dạy bảo các loại lễ nghi cảm phải có.

Cô không có cách nào vào được đội tennis, cũng không thể đánh thắng được Bảo Nhi trên sân tennis, nhưng mà ở trên phương diện lễ nghi, cô rất tự tin.

Trước kia khi học tới lễ nghi Đào Thi Thi luôn được cô giáo khen ngợi hết lời, thường hay gọi cô lên đài đi làm mẫu.

Mà Đào Bảo Nhi vẫn luôn là đối tượng bị chê trách, ăn mặc thì quái dị không đúng hoàn cảnh, thường bị coi là một ví dụ điển hình cho mặt trái của lễ nghi.

Chỉ là học kỳ này, tựa hồ có chút gì đó không giống trước kia.

Đang ở lúc mọi người nhìn Đào Thi Thi làm bộ trên sân khấu chán đến chết đi được, cô giáo chợt điểm danh: "Bạn học ngồi phía sau kia, đứng chính là em, bạn tóc ngắn ấy, em cũng lên đi làm mẫu cho các bạn xem."

Đào Bảo Nhi không thể tưởng tượng nổi lấy ngón tay chỉ vào chính mình.

Cô giáo mỉm cười gật đầu.

"Hôm nay dạy là lễ nghi lúc ngồi ăn." Cô giáo trung niên lấy ra một bộ đồ ăn vừa ưu nhã vừa đẹp mắt, dao dao nĩa xiên đều hết sức phức tạp, ý bảo Đào Bảo Nhi cùng Đào Thi Thi làm mẫu trước một lần.

Bảo Nhi suốt cả một kỳ nghỉ hè đều hận cái bữa ăn lễ nghi kia, lão đầu buộc mình học lễ nghi lúc ăn thịt bò bít tết, khiến cho cô chết đứng tiêu tốn hết hơn bốn ngàn ND tệ, mà một miếng cũng chưa được ăn, Bảo Nhi nằm mơ đều nhớ lại nhất cử nhất động của mình lúc đó, hận không được quay ngược trở về bữa ăn ấy để có thể làm lại, ăn lại một lần nữa, nếu như còn có cơ hội như vậy, cô nhất định sẽ ăn vô cùng ưu nhã cao quý, quan trọng nhất là một miếng cũng không bỏ sót, ăn sạch toàn bộ.

Hiện tại dưới sự ủng hộ nhiệt tình của bạn học cùng niềm oán hận trong lòng, động tác của Bảo Nhi càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, vẻ mặt càng phát ra nét cao quý lạnh lùng. Cả người tản mát ra khí thế cường đại, khiến cô giáo nhìn cũng liên tiếp than thở: "Quá ưu nhã rồi, quả thật chính là quý tộc chân chính."

Đào Thi Thi vốn là rất bình tĩnh, vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khi nhìn đến Đào Bảo Nhi bước tới đây thì đã nổi cơn thịnh nộ rồi, hơn nữa nhìn thấy động tác của bảo Nhi không nhanh không chậm, cô ta không khỏi nóng lòng, không tập trung chú ý lực của tay, động tác trên tay càng không lưu loát.

Cô giáo ở một bên ho khan một tiếng nói: "Lúc ăn cơm nhìn người khác chằm chằm thế có vẻ không lễ phép."

Làm mẫu xong, cô giáo không hề keo kiệt mà hết lời tán dương Đào Bảo Nhi, cũng không có nói nửa lời phê bình với Đào Thi Thi, nhưng là sau những gì vừa chứng kiến kết quả chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao.

Ở buổi học này, tất cả bạn học lại biết thêm một chút về kiến thức của Đào Bảo Nhi trong truyền thuyết, chơi tennis giỏi, đáng người lại xinh đẹp, thành tích tốt, không nghĩ tới cứ chỉ cũng ưu nhã như vậy.

Học kỳ một của lớp mười, những tên gây rối kia còn có chút nhất gan ngượng ngùng, hơn nữa Bảo Nhi trốn tránh vô cùng thần tốc, mới quay người cô đã bỏ chạy không thấy bóng dáng, rất nhiều người muốn tỏ tình nhưng chưa kịp mở miệng đã không nhìn thấy tăm hơi Bảo Nhi đâu, khiến cô giảm bớt được rất nhiều số đào hoa.

Thế nhưng học kỳ này không giống trước, học kỳ này học sinh lớp mười không còn thuần khiết như học kỳ trước, cũng đã thành thực hơn lại không bận rộn thi cử như lớp mười hai, mà Đào Bảo Nhi bị lão quản gia huấn luyện suốt một kỳ nghỉ hè, toàn thân tỏa ra phong cách thanh lịch, ưu nhã mà chính cô cũng không biết, giống như là phải sạch lớp bụi bẩn bám bên ngoài của viên đá quý, khiến nó phát ra ánh sáng khiến mọi người phải ngưỡng mộ.

Lập tức, bởi vì thái độ lạnh nhạt từ chối mọi người ở khoảng cách gần của Bảo Nhi lại khiến cho những thiếu niên trước kia đã nguội tâm, một lần nữa lại bùng lên ngọn lửa nhiệt tình.

Rất ưu nhã, một cô gái vừa giỏi thể thao lại có khí chất cao quý đặc trưng thật là quá ít.

Vừa tan học thì có rất nhiều bạn học chờ sẵn trên con đường Đào Bảo Nhi bắt buộc phải đi qua.

"Đào Bảo Nhi, tớ thích cậu." Nói xong, một bó to hoa đã đập tới.

"Đào Bảo Nhi, tớ thích cậu." Tiếp một bọc lớn chocolate lại bay tới.

"Đào Bảo Nhi, tớ thích cậu." Một xấp thư tình thật dày bay tới đây.

Cứ như vậy giờ tan học mỗi ngày Bảo Nhi cũng bị bao vây rất chặt, ép cô thật muốn mang con dao phay tới trường, nếu có người nào đi tới cô sẽ vùng dao, băm băm băm

Mỗi khi như vậy Bình An cũng đều lặng yên đứng ở bên cạnh Bảo Nhi, nhìn Bảo Nhi cự tuyệt nhiều người như vậy, muốn mở miệng nói, vẫn không dám nói ra, so sánh với những người đó hẳn còn may mắn hơn, ít nhất hiện tại hẳn cũng còn được ở rất gần với Bảo Nhi.

Vậy mà những người đó có mấy lần bị Đào Bảo Nhi bỏ lại sau xe mô tô, lại có người lái xe đi theo phía sau cô, theo tới tận khu biệt thự.

Thiếu niên tuổi trẻ mắc phải sai lầm nguyên nhân nhiều nhất cũng là do tình cảm kích thích, làm thế nào cũng không thể mở được cổng chính của biệt thự, một đám thiếu niên si tình ngốc nghếch nhìn lên tường cao, thương lượng với nhau tìm cách để trèo tường

Nhìn đám thiếu niên si ngốc đứng canh giữ ở cổng lớn của biệt thự, lão quản gia nhìn một chuỗi bánh chưng sau lưng Bảo Nhi, mặt mày cong cong cười: "Hơi thở mùa xuân đã đến rồi, tuổi trẻ thật tốt."

Abe tò mò hỏi: "What?!, bây giờ không phải là đang mùa thu hay sao?."

Tịch đêm mặt đen càng thêm tối, thật bất mãn khi thấy bọn người kia dám có ý đồ đối với người hẳn để mắt tới, tiếng găm cà rốt cũng đặc biệt kéo dài: "Răng rắc rắc" "Răng rắc rắc" "Răng rắc rắc"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Các tư thế quan hệ vợ chồng

Suốt cả kỳ nghỉ hè Đào Bảo Nhi không hề bước chân vào nhà, bởi vì cô vốn cũng đã bị Đào gia quên lãng rồi.

Tô Cẩm cả ngày ở bên cạnh chồng thôi lời nói bên gối, khiến Đào Khánh Hoa tự cho mình là đúng khi để con gái biết cách tự lập cuộc sống ở bên ngoài, nhất là khi đứa con gái đó đã trở thành một hình tượng phản nghịch khắc sâu vào trong suy nghĩ của hắn.

Đào Khánh hoa chỉ cần nghĩ đến con gái mình mới 16 tuổi đã ở cùng với đàn ông, thậm chí còn có thể đem thân ra bán liền đỏ mặt tía tai, quả thật là làm hắn quá mất mặt, hắn chỉ hận không thể ngay lập tức kéo Bảo Nhi về đánh cho một trận.

Nhưng là mỗi lần Tô Cẩm đều dịu dàng khuyên nhủ, muốn tha thứ cho con bé, Tô Cẩm nói đó là những hành động bộc phát trong thời kỳ phản nghịch, anh là đàn ông, chuyện này cũng không tiện tham gia, cô ấy sẽ chú ý, anh đã phải vất vả đi làm cả ngày lại còn phải lo lắng thêm nhiều việc như vậy, thật

là quá cực khổ.

Vì vậy nói thêm một hồi nữa thì phần sau đã không còn đáng chút nào tới Bảo Nhi nữa rồi, Đào Khánh Hoa nhìn một trai một gái trong nhà rất hài lòng. Một người cha chỉ có cố định một phần tình cảm mà thôi, nếu đã dành cho đứa trẻ này nhiều thì tất nhiên đứa trẻ kia sẽ bị bớt đi rồi.

Ở trong óc Đào Khánh Hoa đã được nhồi nhét những điều không hay về Đào Bảo Nhi, cho dù tô Cầm có giải thích hay tìm mọi lý do để biện minh cho hành động của nó thì cũng không thể nào thay đổi suy nghĩ của hắn được! (Xin hỏi ông thật sự cho rằng đó là những lời nói khuyên can giải thích???)

Cho nên nói có mẹ kế tâm địa xấu xa cũng không đáng sợ, đáng sợ là có một người cha nào tàn.

Làm mẹ kế người ta đáy lòng không bao giờ để ý tới ai khác ngoài con mình, những người thật lòng móc tím móc gan ra để nói đỡ trước mặt chồng về đứa con hư hỏng của vợ trước là rất hiếm, quả thật là không hề giống với lễ đời, dựa vào cái gì mà không hết lòng thương yêu con của chính mình mà lại dốc lòng thương yêu đứa con của người khác? Nhưng mà thực ra người mẹ kế tốt hay xấu cũng là do người cha tốt hay xấu mà thôi.

Giống như cha Đào Bảo Nhi già như vậy nhưng vẫn thích những lời nói ngọt ngào bên tai, đối với người phụ nữ mình yêu thích thì cô ta nói gì đều cũng sẽ nghe theo, cho nên ngay từ lúc mới bắt đầu thì đã là một bi kịch, mẹ của Đào Bảo Nhi nếu không đột ngột xảy ra tai nạn xe thì sau này cũng sẽ bị ép cho tới tức chết mà thôi, thế nên đối với bà chết sớm cũng coi như là hạnh phúc rồi.

Giờ phút này Đào Thi Thi lại đang khóc nháo trong nhà khiến Tô Cầm đau đầu nhức óc.

"Đào Bảo Nhi chính là đứa con hoang, con mới là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận của Đào gia, tại sao đầu óc của con lại trở nên thiếu sáng suốt như vậy, lại chỉ biết khóc, khóc sẽ giải quyết được vấn đề hay sao?" Tô Cầm rất bất đắc dĩ nhìn Đào Thi Thi lăn lộn khắp giường.

Đứa bé được giáo dục đều là nói một lần sẽ hiểu được ý hàm ẩn bên trong câu nói.

Đào Thi Thi mới bắt đầu lăn lộn khóc rống đã đạt được điều mình muốn, cho nên cô thông minh giữ lại cái thói quen này, cũng ở đáy lòng tạo thành một loại cảm giác, chỉ cần về nhà khóc rống, vấn đề lớn hơn nữa cũng có thể giải quyết.

Mà Đào Bảo Nhi có muốn khóc rống cũng là không có người nào thêm để ý đến, nhớ lại có một lần rất lâu rồi khi đó cô khóc rống lên nhưng cha lại bị mẹ kế giết dây không thêm để ý đến mà giang tay tát cho Bảo Nhi một cái tát trời giáng. Từ đó cô không có lý do gì mà phải đi khóc rống. Tại bên ngoài, khóc rống cũng không có ai để ý, dù là lúc cô có tâm lý phản nghịch đem mình ăn mặc người không ra người quý không ra quý, nhưng cuộc sống đã dạy cho cô biết mình phải bỏ sức lực ra mới có thể thu lại được, cho dù chỉ là một bữa cơm đơn giản cũng vậy.

Đáy lòng cô cất giữ sự lạc quan của mẹ, ở vào lúc đau khổ nhất khó khăn nhất cô vẫn giữ vững niềm tin vào sự lạc quan không thực tế ấy.

Cô đã phải trải qua cuộc sống đầy chua cay như một đứa trẻ không nhà, tuy nhiên nó cũng giống như là quá trình lột xác của một con sâu trong cái tổ kén vậy, cô sẽ từ từ chui ra khỏi tổ kén và hóa thân thành một con bướm xinh đẹp.

.

Tô Cầm dưới sự huyền não của con gái quyết định sẽ tổ chức một buổi đấu giá từ thiện trong trường học. Nhờ trường học chọn lựa ra những học sinh nữ có kiến thức và biết các lễ nghi làm người phục vụ trong buổi đấu giá.

"Để cho Bảo Nhi làm một nhân viên phục vụ thì có thể làm gì nó được hay sao ạ?" Đào Thi Thi không hiểu.

"Đến lúc đó con sẽ hiểu." Tô Cầm cười ưu nhã đầy thâm ý.

Trong lòng nghĩ đến con gái mình bị con tiểu tiện nhân này khi dễ quá đáng quá, liền muốn hạ nhục nó ngay trước mặt con gái cho hả giận, nó đã quá tự phụ rồi, mình không tin là với kiến thức và tác phong trong lễ nghi con gái mình sẽ bị thua bởi cái con nhóc cái gì cũng không biết kia.

Ngoại trừ hai người này đang tính kế với Đào Bảo Nhi, trong biệt thự, Tịch Nhan cũng cùng lão quân gia xảy ra tranh chấp về vấn đề của Đào Bảo Nhi.

Tịch Nhan mặt than đứng ở trước mặt lão quân gia, nghiêm túc nói: "Yêu sớm không tốt."

Lão quân gia vừa nghe kích động nói: "Cậu cũng đã yêu mến một cô gái? Cậu cũng mấy trăm tuổi rồi, nếu đã yêu thích thì cũng phải hành động đi thôi...!"

Tịch Nhan mặt than co rút, cau mày nói: "Không phải là tôi."

"Đó là Abe, Abe đã có người mình thích sao, gào khóc, có phải một cô gái nhỏ mập mạp hay không, rất tò mò, thật là muốn được nhìn xem một chút." Lão quân gia mặt bất quái, ánh mắt kích động đảo loạn.

Tịch Nhan hết ý kiến, lão đầu này càng già càng không đứng đắn rồi.

"Áy là nói Bảo Nhi." Tịch Nhan lúc nói lời này đại khái mặt đỏ hồng.

"Bảo Nhi?" Lão quân gia dừng một chút, không hiểu mình rất vô tình hay vì lý do gì mà Tiểu Tịch sẽ nhớ thương một con người, chẳng lẽ lúc hắn không có ở đây đã bỏ lỡ cái gì?

Hắn mất tâm ý nhìn chăm chăm Tịch Nhan.

Tịch Nhan mặt thản nhiên nói: "Cô ấy mới 16 tuổi, lúc 16 tuổi chúng ta còn chưa được phép bay."

Lão quản gia mặt kinh ngạc nói: "Cậu không hiểu rồi, loài người bọn họ 16 tuổi là có thể lập gia đình sinh con được rồi."

Tịch Nhan đầu đầy vạch đen, nghĩ tới con người kia cả ngày ngược xuôi trần đầy sức sống ôm theo một đứa bé cho bú? Chuyện gì sẽ xảy ra? Hắn kiên định lắc đầu một cái: "Không được."

Lão quản gia còn căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình: "Cái này là thật đấy, quá trình sinh trưởng của loài người bọn họ chu kỳ rất ngắn, 16 tuổi đã bắt đầu trở mã trưởng thành rồi."

Tịch Nhan mặt càng thêm tối đen, trên mặt lại bắt đầu phát ra hàn băng, nhìn lão đầu vẫn còn đang ngửa mồm giải thích nào là trước kia hoàng hậu phi tử chỉ có bao nhiêu tuổi cái gì gì. . . . , hắn lấy ra một cây cà rốt, thanh thủy cắn một cái: "Rắc rắc."

Thấy lão quản gia không có phản ứng, vẫn còn càu nhàu.

Hắn lại cắn một cái: "Rắc rắc."

"Tiểu Tịch, ta là nói thật, loài người 16 tuổi không chỉ có thể nói chuyện yêu đương, thậm chí lập gia đình sinh con đều có thể ấy chứ, tuy rằng xã hội hiện đại thì có muộn hơn một chút, thế nhưng con gái mà đề tới 28 tuổi mà còn không xuất giá thì cũng được xếp vào hàng gái già rồi, cậu đừng nhìn ta như vậy, cậu muốn nói gì sao? Muốn nói gì thì cứ trực tiếp nói ra đi." Lão quản gia vẫn chưa thỏa mãn nói liền một hơi.

Tịch Nhan mặt lạnh lùng, chột hơi cười, nói ba chữ: "Miêu Đầu Ưng."

Lão quản gia lập tức ngậm miệng.

Mặt hoảng sợ, cậu ta làm sao lại biết được.

Tịch Nhan vẫn duy trì nụ cười, nhìn lão quản gia.

"Ai nha, 16 tuổi mà đã yêu thật là quá sớm, ta sẽ dạy bảo con bé, đứa bé này, thật không hiểu chuyện rồi." Lão quản gia sắc mặt bình tĩnh từng bước từng bước nhanh chóng quay đầu chạy mất hút.

Chủ nhật, Bảo Nhi đang lau chùi bàn ghế, thấy bộ xương khô của lão quản gia ôm một đồng sách cao hơn nửa thước so với cái đầu lão, run rẩy đi tới đại sảnh.

"Cẩn thận." Bảo Nhi mới vừa mở miệng.

Lão quản gia đã bước tới chỗ sàn nhà vừa lau xong vẫn chưa kịp khô, hiên ngang ngã xuống, dường như còn nghe thấy tiếng lộp bộp vang vọng.
Gãy xương sao???

"Lúc gia gia, ông không sao chứ." Bảo Nhi vội vàng chạy tới.

"Không sao, không có việc gì." Lão quản gia kiên cường tự mình bò dậy, chỉ nghe được khớp xương lộp bộp một tiếng. Lại gãy thêm cái xương nữa hả ? Tựa hồ rất đau, hắn còn cố nhếch môi duy trì nụ cười phong độ.

Bảo Nhi nhìn mà tim gan run sợ.

"À, những sách này đều là lấy cho cháu." Quản gia lần nữa nhặt lên một chồng sách, ôm đến bàn, giao cho Bảo Nhi.

"Gì? Vẫn còn phải học tiếp khóa học làm Quản gia sao? Cháu còn phải đi học không có nhiều thời gian như vậy." Bảo Nhi nhớ tới kỳ nghỉ hè bị ai thống khổ của mình, cho đến bây giờ lòng vẫn còn sợ hãi, thật là khiến người ta đau bao tử mà.

"Biết học vô bổ, lấy sự cần cù làm thuyền sách vở như mái chèo, tìm ra một con đường chân chính dành cho mình." Lão quản gia làm ra vẻ của người học vấn uyên thâm cảm thán một câu, trong lòng thì réo gào ầm ĩ, thẳng thốt Tiểu Tịch này, cậu có đôi cánh cứng cáp rồi, lại dám lấy chuyện yêu đương ngày xưa ra uy hiếp hắn, thật là đáng chết mà.

Bảo Nhi cảm giác lão đầu lại muốn thực nghiệm một phương pháp mới nào đó, cái vẻ mặt gian xảo kia đã để lộ ý đồ của lão, vừa nhìn vào đã thấy tựa như tên lương gạt bán thuốc tăng lực ở ngoài phố vậy.

Lão quản gia nhắc kệ Bảo Nhi có học hay không, dù thế nào đi nữa nhiệm vụ của hắn chỉ là đem sách tới, hôm nay hắn còn có hẹn đi ăn cơm với bà Vương ở biệt thự dưới chân núi, đem sách ném cho Bảo Nhi là mình có thể đi được rồi.

Bảo Nhi cũng không để ý tới chồng sách nữa, tiếp tục lau chùi.

Buổi tối, lão quản gia có đi ra ngoài mua thức ăn thật hay không cũng không thèm trở lại nữa, đoán chừng đi theo bà Vương đến hội người cao tuổi khiêu

vũ mắt rồi, lão già kia còn giả vờ mình không biết nhảy, quần lấy lão bà bắt người ta dạy hấn nhảy, nhân cơ hội ăn đậu hũ của lão bà, thật không biết xấu hổ.

Abe rất kích động, lão quần gia không có ở đây, hấn nắm chặt cơ hội mở máy tính ra chơi trò chơi, vượt qua cửa ải thứ ba đen tối, nghiêng răng ken két.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm Bảo Nhi, nhìn thẳng trực diện.

Bảo Nhi đang làm đề toán học, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn thấy Tịch Nhan đang nhìn mình, giật mình, vội vàng cúi đầu, thầm nghĩ: "Ánh mắt kia nhất định là lướt ngang qua, lướt ngang qua."

Sau đó sẽ ngẩng đầu, phát hiện hấn vẫn còn nhìn mình chăm chăm, càng tỏ rõ sự khản trương, cô cúi đầu hít hà quanh người mình, ban ngày làm vệ sinh xong mình đã đi tắm, trên người thơm ngào ngát rồi mà.

Tiếp tục cúi đầu làm bài tập, nhưng cảm thấy ánh mắt kia vẫn còn ở đó, Bảo Nhi cả người cũng không được tự nhiên, rốt cuộc lấy dũng khí hỏi: "Sao vậy, có chuyện gì sao?"

Tịch Nhan dừng một chút, gật đầu một cái, mặt phớt tỉnh nói: "Quần gia bảo tôi phải đốc thúc cô chăm chỉ học tập."

Bảo Nhi theo ánh mắt Tịch Nhan, nhìn chồng sách cao ngất ở trên bàn

Chẳng nhẽ là thật sao? Cô lại nhìn Tịch Nhan một chút thấy vẻ mặt hấn rất thành thật, Bảo Nhi dám mạnh miệng cùng lão quần gia, nhưng không dám đối với cái tên Tịch Nhan này, người này nói là làm, cho tới bây giờ đều là dùng hành động để giáo dục người, kiểu giáo dục làm người ta rất đau đớn khổ sở.

Cô lộ ra một nụ cười ngoan ngoãn: "Đội lắt nữa, tôi làm xong đề toán học, sẽ lập tức đi học."

Dưới áp lực cường đại của người nào đó, chỉ số thông minh của Bảo Nhi đột nhiên tăng vọt, vốn là đề toán học này đang không biết phải làm như thế nào, hiện tại tự nhiên soạt soạt soạt, hạ bút như bay, lập tức giải quyết.

Sau đó cô đứng lên, nhón chân lên, duỗi dài tay, cầm quyển sách trên cùng của chồng sách, mở quyển sách da cừu ra. Đột nhiên viết 《Bản tính nguyên thủy của con người》, Ánh mắt Bảo Nhi nhất thời thành lấp lánh đầy trắng sao, đây là cái gì?

Nhất định là mình mở sách không đúng phương thức, Bảo Nhi dùng sức khép lại, lại mở ra, vẫn là 《Bản tính nguyên thủy của con người》.Ặc, có lẽ cầm nhầm.

Tịch Nhan nhìn Bảo Nhi mở sách ra lại gấp lại, liền tỏ vẻ bất mãn, thái độ học tập như vậy thật là không tốt, khom người, ngồi vào bên cạnh Bảo Nhi, còn làm bộ mặt phớt tỉnh.

Bảo Nhi gian nan cười cả buổi mới dám đặt quyển sách đó xuống, nhón chân lên, lại lấy một quyển sách khác.

《Những điều cần chú ý khi mang thai》? Lau mồ hôi, cô lập tức gấp quyển sách da cừu lại, đây đều là cái loại sách gì vậy?

Tịch Nhan nhìn vẻ mặt của cô bé này, chẳng nhẽ lão quần gia đưa cho cô ấy sách khuyên dạy không được yêu sớm khiến cô ấy bất mãn? Chẳng lẽ cô thật muốn yêu sớm? Hay là đã yêu? Nghĩ như vậy Tịch Nhan mặt đen, lại bắt đầu có dấu hiệu tỏa ra hơi lạnh khiến người người rét run.

Hấn "E hèm" một tiếng đứng lên.

Hấn rất cao lớn, không cần nhón chân lên, là có thể cầm được quyển sách phía trên cùng.

Hấn ho khan một tiếng nói: "Tôi sẽ quản thúc việc học tập của cô, bắt đầu đi."

Sau đó Tịch Nhan nghiêm chỉnh mở ra quyển sách da cừu.

Bảo Nhi cúi đầu mở to hai mắt làm ra vẻ ngoan ngoãn.

Mở sách, đập vào mắt chính là một bức tranh, một nam một nữ đang làm vận động, tựa đề là ——《Các tư thế quan hệ vợ chồng》.

Lão quần gia đang cầm đôi tay khô quắt của bà Vương giả bộ tập khiêu vũ trong câu lạc bộ người cao tuổi, trong lòng hả hê nghĩ: xem xong mấy quyển sách kia do ta chọn, cô bé kia nhất định sẽ thông suốt, như vậy không coi là mình dạy cô bé yêu sớm được, mình quá là thông minh, ô ha ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sóng gió kim cương

Tịch Nhan nhanh chóng khép lại cảnh phong tình.

Liếc mắt nhìn Đào Bảo Nhi đầu óc đang mơ mơ hồ hồ, hần hết sức bình tĩnh đặt quyển sách vừa rồi xuống, đưa tay lấy một quyển khác, nói: "Cầm nhầm."

Bảo Nhi cũng rất 囧, lão quản gia đây là muốn náo thành như vậy.

Chỉ là ở dưới áp lực cường đại của Tịch Nhan, cô vẫn là ngoan ngoãn gật đầu, cùng hần xem quyển sách vừa lấy xuống.

Mở quyển sách da cừu ra,《 36 kế của tình yêu 》, ánh mắt Bảo Nhi nhất thời quay vòng vòng như muỗi bay, cô nghiêng đầu hỏi: "Cái này cũng phải học sao?"

Tịch Nhan quả quyết khép sách lại, lại giở một quyển khác.

Mở quyển sách da cừu ra,《 Các cách để theo đuổi hot boy 》.

Mặt của hần càng ngày càng tái nhợt, không đúng, có lẽ là càng ngày càng mất hứng, rất tốt, hôm nay Tịch Nhan quyết định sẽ chờ lão quản gia cả đêm, chờ tới lúc lão quản gia trở về nằm ngủ, khi lão dậy nắp quan tài xuống thì hần sẽ xếp thêm ba bức tượng đồng lên nắp quan tài!

"Cái đó, còn muốn tôi học nữa không?" Bảo Nhi thấy Tịch Nhan như vậy, đành nhỏ giọng hỏi.

Tịch Nhan lắc đầu một cái.

Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở bên cạnh Tịch Nhan, áp lực rất lớn, người này đẹp trai không giống người thật, giống như tượng đá thì đúng hơn, giữa ngày hè nóng bức mà cả người vẫn tỏa ra khí lạnh, mặc dù lúc đến gần thân thể mình có cảm giác tương đối thoải mái, nhưng là tinh thần chịu áp lực quá lớn.

Cô ngoan ngoãn giả bộ nở nụ cười thật thà, xoay người rút khỏi tầm mắt của hần.

Đại sảnh chỉ còn lưu lại một mình Abe đang tiếp tục đồ mắt chơi trò chơi điện tử.

Tịch Nhan mặt đen như than ngồi xuống chỗ của Bảo Nhi, bắt đầu đọc sách.

Tốc độ lật sách cực nhanh, đọc nhanh như gió, nhưng những gì đã đọc qua lại có thể khắc sâu trong đầu hần. Rất nhanh toàn bộ chỗ sách được lão quản gia chuẩn bị để bồi dưỡng cho Bảo Nhi trở thành một người thành thực đều được khắc sâu vào trong đầu Tịch Nhan.

Mặt của hần lúc trắng lúc xanh, đặc biệt là khi thấy quyển sách 《□ Các tư thế. . . 》, hần mới phát hiện trí nhớ tốt cũng thật khổ sở, trong đầu tất cả đều là các loại tư thế, khiến hần không tự chủ nhớ tới cô bé vừa ngồi bên cạnh mình, thanh âm mềm mại, cặp mắt long lanh nhìn mình chăm chú.

Hần còn nghĩ tới một ngày nào đó tỉnh dậy lại phát hiện mình đang nằm trên người một thiếu nữ, thân thể ấm áp, hần nghĩ tới hai trái đào nho nhỏ mềm mại của cô bé kia đang áp sát vào lồng ngực hần. Hần càng nghĩ càng cảm thấy không được tự nhiên.

Lão già kia lại muốn cho cô ấy nhìn thấy loại sách như thế này, rốt cuộc là lão định làm gì? Tịch Nhan rất muốn nổi điên, vì vậy quyết định ở trên nắp quan tài lão quản gia trừ ba bức tượng đồng ra hần sẽ cho thêm một pho tượng phật thật lớn.

Trời sắp sáng, vẫn không thấy bóng dáng lão quản gia đâu, đúng là già mà không đường, cả đêm không về ngủ. Tịch Nhan chờ suốt một đêm, không nhìn được lại đem những sách kia nhìn qua một lần, dĩ nhiên không tự chủ sẽ đem những sách có tranh ảnh minh họa nhìn lâu hơn một chút, nhưng càng nhìn lâu thì tinh thần lại càng không thể tập trung.

Mắt thấy mặt trời sắp mọc, Tịch Nhan kéo Abe hai mắt đã đỏ rực đi ngủ để tinh thần có thể bình tĩnh lại.

Abe vẫn không nở tắt máy vi tính: "Khó có được cơ hội Quản gia không có nhà như thế này, hãy để cho tôi chơi thêm một lát đi, thêm một chút nữa thôi."

Không có tiếng trả lời, chỉ thấy Tịch Nhan vốc người cao lớn xách theo một tên mập mập ước chừng hơn hai trăm cân, hết sức ưu nhã bước dọc theo cầu thang đi lên, mặc cho Abe ra sức giãy giụa khiến đầu và chân mình liên tục bị đập vào tường cùng cầu thang cũng không thể làm khó hần chút nào.

Đem Abe ném vào phòng, Tịch Nhan trở lại phòng của mình.

Nhìn căn phòng lớn đột nhiên lại có cảm giác rộng rãi đến mức dư thừa.

Tịch Nhan theo thói quen mặc nguyên quần áo nằm xuống, chợt nhớ tới lời nói của cô bé kia, hần ngồi dậy. Cởi giày, tất, đem tây trang và áo khoác cũng cởi ra, nằm xuống.

Giường rất mềm, hần có thể cảm nhận được cái chấn như dính sát vào chân của hần, thân thể của hần.

Hắn nhắm mắt lại, hừ cô bé kia đêm đó có hát một bài hát, lúc cô hát cũng không có nhạc đệm, nên Tịch Nhan cũng hát không cần nhạc đệm, tuy nhiên cô đang hát dở thì đã lẫn ra ngủ mất rồi.

Tịch Nhan nằm mơ. Ma cà rồng mà cũng nằm mơ sao? Người khác thì không biết, nhưng Tịch Nhan từ trước tới giờ chưa từng nằm mơ, thế nhưng lần đầu tiên trong đời hắn nằm mơ, hắn cũng không nhớ rõ mình nằm mơ như thế nào, chỉ cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái, tỉnh lại, mở mắt, Tịch Nhan phát hiện mình □ ươn ướt.

Hắn hoảng sợ, tối ngày hôm qua mình mới nhìn qua sách cái gì mà sự nguyên thủy của con người, có nói giống đực vào thời kỳ thiếu niên sẽ có lúc xuất tinh trong mơ, tựa hồ là có xảy ra quan hệ cùng giống cái ở trong mộng, sẽ tạo thành tình huống như thế.

Đáng chết, trong mộng hắn có quan hệ với giống cái? Một con doi sao? Hắn hoàn toàn không nhớ, chỉ nhớ rõ thật ấm áp rất thoải mái, toàn thân đều bị bao phủ, giống như là cảnh tượng ngày đó bị cô bé kia ôm vậy. Nghĩ tới đây, toàn thân Tịch Nhan có cảm giác như bị điện giật chột run rẩy.

Tịch Nhan nằm ở trên giường, hoàn toàn không hiểu mình bị làm sao rồi? Chẳng lẽ lại bị bệnh? Nhất định là bị bệnh.

Tịch Nhan cho là mình bị bệnh, vì vậy chưa đi xử lý lão quân gia phiền phức.

Lão quân gia xuân phong hã hê trở về biệt thự, xem ra lão học khiêu vũ cùng bà Vương nhảy rất có thành quả.

Sáng thứ hai, Bảo Nhi đến trường học.

Cô giáo cho Bảo Nhi biết cô được chọn vào đội phục vụ trong một buổi tiệc của trường, vì sắp tới trường học sẽ tổ chức một buổi đấu giá từ thiện, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người có danh tiếng, cùng cựu học sinh của trường cũng sẽ tới tham gia.

.

Bảo Nhi không hề từ chối, người khác muốn đi là bởi vì đến lúc đó có thể thấy được rất nhiều người có danh tiếng trong xã hội thượng lưu, nhưng cái Bảo Nhi coi trọng chính là tiền công rất cao, đây là một cơ hội làm thêm rất tốt.

Đào Thi Thi đi theo mẹ tới tham gia buổi đấu giá.

Ngày hôm nay có rất nhiều khách mời là người có danh tiếng trong giới thượng lưu, tụ tập rất đông đủ.

Đào Thi Thi tâm tâm niệm niệm chờ tới lúc Đào Bảo Nhi bị bôi xấu, nhưng khi nhìn thấy Bảo Nhi mặc bộ đồng phục màu xanh đơn giản kết hợp với chiếc quần lụa mỏng của đội phục vụ trong bữa tiệc cũng vô cùng xinh đẹp, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy Bảo Nhi thật nổi bật, trong lòng Đào Thi Thi cảm thấy rất không thoải mái.

Đào Thi Thi cố ý bung thức uống định giá bộ không cẩn thận trượt chân ngã nhào vào người Bảo Nhi.

Bảo Nhi cười híp mắt, vô cùng linh hoạt tránh được, khiến Đào Thi Thi đem thức uống đổ hết lên người của một vị khách đứng gần đấy, kết quả Đào Thi Thi lại cãi vã với người khách đó gây huyên náo một góc của buổi tiệc.

Mà Đào Bảo Nhi nở nụ cười, chuồn êm khỏi nơi lộn xộn đó.

Cũng rất nhiều người chú ý tới cô bé rất biết lễ nghi này, lại biết được cô bé là học sinh của trường Nam Trung, càng thêm tò mò muốn biết đây là con cái nhà ai mà vừa xinh đẹp lại vừa có khí chất hơn người như thế.

Một phụ nhân nhìn thấy Tô Cầm, nhiệt tình hỏi: "Đào phụ nhân, bà là một trong những vị chủ tịch của trường Nam Trung, bà có biết cô bé kia hay không, chính là cái cô bé tóc ngắn kia kia, không biết là con gái của đại gia tộc nào, khí chất kia quả thực là quá ưu nhã rồi."

Tô Cầm ngượng ngùng không biết trả lời làm sao.

Mà Đào Khánh Hoa ở một bên nghe cũng rất lúng túng, nhưng lại có một chút vui sướng.

Rất nhiều thanh niên anh tuấn tài giỏi rồi rít tới mời Bảo Nhi khiêu vũ, Bảo Nhi cũng đều cự tuyệt.

Mặc dù là cự tuyệt, nhưng là suốt một kỳ nghỉ hè cô cũng bị ảnh hưởng rất nhiều từ lão quân gia động kinh nào đó, nên sức kiềm chế cũng hết sức mạnh mẽ, mặc kệ trong lòng nổi điên tới mức nào, trên mặt vẫn không hề để lộ chút nào, từ lời nói tới cử chỉ không thể nào bắt bẻ ở điểm gì.

Những người kia tuy là bị cự tuyệt, nhưng thấy được sự ưu nhã của Bảo Nhi, cùng với cử chỉ hành động rất đúng lễ nghi của cô càng thêm khẳng định cô là con gái của một gia tộc lớn, nên chuyện mình bị cự tuyệt là bình thường, tất cả mọi người vẫn đều vui vẻ.

Tô Cầm nhìn càng tức giận, tiếp tục như vậy không được, nhất định phải làm cho Đào Bảo Nhi bị bôi xấu ở trước mặt mọi người, đem danh tiếng của cô làm cho ô uế mới được.

Tô Cầm vẫn nở nụ cười dịu dàng, ra vẻ nhiệt tình với bữa tiệc từ thiện này.

Trọng tâm chính, bán đấu giá quyền góp cho hội từ thiện rất nhanh đã bắt đầu.

Buổi đấu giá diễn ra được khoảng một nửa thì tới lượt viên kim cương 1 Carat màu hồng, mặc dù nhỏ, nhưng điều đặc biệt của nó là ở màu hồng tinh khiết, khởi điểm là 10 vạn, khi viên kim cương này được đem ra đấu giá đã thành công thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Giá tiền gọi càng ngày càng cao.

"13 vạn"

"18 vạn"

"24 vạn"

"50 vạn"

.....

Bảo Nhi đứng ở bên dưới, cảm thấy thật kỳ quái, viên kim cương này nhìn qua rất bình thường, còn không bằng viên châu thủy tinh màu hồng đẹp mắt mà mình đứt trong túi tiền lẻ, viên kim cương bé xíu kia sao lại có thể bán với giá đắt như vậy chứ!

Cạnh tranh rất kịch liệt, cuối cùng bị một người đàn ông mặt đầy tàn nhang, không có danh tiếng gì ra giá cao nhất mua được.

Không ít người cũng cảm thấy thật đáng tiếc, nhìn chăm chăm khuôn mặt có chút bí ối của người đàn ông này thầm nghĩ đàn ông tranh dành cũng chỉ là vì phụ nữ mà thôi, không biết là hẳn sau khi mua được sẽ tặng cho người phụ nữ nào.

Rất nhiều người nhìn chăm chăm người đàn ông này, hẳn rất kiểu cách bước tới trước mặt Đào Bảo Nhi, ánh mắt bí ối nhìn cô không chớp mắt cười nói: "Tiểu thư xinh đẹp, viên kim cương này là tôi tặng cho cô để thể hiện tấm lòng của tôi đối với cô."

Bảo Nhi không thể nào hiểu nổi vì sao người đàn ông này lại có hành động như vậy, ánh mắt kia cũng làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái, cô cau mày nói: "Không cần, vì tôi không hề quen biết ông."

Người đàn ông tỏ ra rất tức giận, đưa tay ra lôi kéo Bảo Nhi, nói: "Không phải cô đã nói rằng nếu tôi mua được viên kim cương kia để tặng cho cô thì tôi nay cô sẽ thuộc về tôi hay sao?"

Lời nói vừa dứt, những vị phu nhân cùng tiểu thư thích bát quái đều xôn xao.

Không nhìn ra cái cô gái xinh đẹp có khí chất ưu nhã như vậy lại cũng chỉ là một kẻ tham tiền của, vì một viên kim cương mà bán thân?

Bảo Nhi bị chọc tức, thuận tay liền cầm viên châu màu hồng làm bằng thủy tinh của mình ném vào mặt tên đàn ông này.

"Nói em gái ông, tôi căn bản không biết ông." Bảo Nhi hành động hết sức bạo lực.

Hiện trường rất hỗn loạn, Tô Cẩm ẩn ở trong đám người mỉm cười, Đào Khánh Hoa tránh khỏi tầm mắt của mọi người, không muốn để cho mọi người nhận ra mình là cha của đứa con gái hư hỏng kia.

Mọi người chỉ chú ý tới một cô gái xinh đẹp đang ra sức hành hung một người đàn ông.

Người đàn ông còn vừa kêu rên vừa nói: "Thật sự là cô đã nói như thế."

Chu lão, chủ nhân của viên kim cương vừa được bán đấu giá, cũng là chủ cửa hàng đá quý lớn nhất thành phố, liếc mắt liền thấy thứ cô bé kia dùng để ném người đàn ông này, con người cũng mở to mắt, không thể nào?

Hắn bắt chập tất cả xông lên, nằm trên mặt đất nhặt lên hạt châu màu hồng Bảo Nhi dùng để đánh người, móc từ trong áo sơ mi ra một cái kính lúp, cẩn thận nhìn, vừa nhìn miệng vừa há thật to, cơ hồ nước miếng chảy ra thật dài cũng không hề biết, thật, quả nhiên là thật, một viên kim cương thật to, ở khắp thành phố này cũng chưa từng nghe nói có một viên kim cương màu hồng lớn như vậy xuất hiện!

Bảo Nhi đánh rất thuận tay, thấy bên cạnh có một người mập mập nhặt hạt châu của mình lên, cô hừ một tiếng, lấy lại rồi tiếp tục ném vào mặt tên bí ối kia.

Hắn tiếp tục kêu rên: "Quá hung tàn, quá tàn nhẫn, thật sự là lúc này cô đã nói, nếu tôi mua được viên kim cương kia cho cô thì cô sẽ đồng ý theo tôi."

Lúc này Chu lão lại bỏ nhào xuống đất nhặt lên viên kim cương cực lớn mà Bảo Nhi dùng để đánh người, đau lòng nói: "Nói vậy, người ta dùng cái viên kim cương này để đánh ông, chỉ nói đến chi phí do hao tổn cũng đáng giá hơn so với viên kim cương tôi vừa bán."

Chương 34: Mặt than ghen

Buổi tiệc từ thiện bởi vì sự việc Bảo Nhi ném kim cương đánh người mà được đẩy lên một cao trào mới.

Người đàn ông kia bị buộc phải xin lỗi Bảo Nhi, sau đó ảo não bỏ đi, trước khi đi hắn còn hung hăng liếc mắt tìm kiếm bóng dáng của Tô Cẩm đang ẩn thân trong đám người đông đúc.

Hắn không ngờ rằng người cũng không được sờ tới lại còn trở thành trò cười cho mọi người, đến lúc hiểu ra mình bị người khác lợi dụng thì cũng đã muộn rồi.

Bảo Nhi cũng cảm thấy ngu muội, hạt châu mà mình ngày ngày vẫn lúi ra chơi không ngờ lại là kim cương, lại là một viên kim cương lớn rất hiếm có, như vậy thì có thể ăn được bao nhiêu thịt bò bít tết?

Cô vui sướng đến ngất ngây, chỉ là nhìn cũng chung quanh nhiều ánh mắt nhiệt tình như vậy, nhìn chăm chăm viên kim cương, khiến cô lập tức tỉnh táo lại.

Chu lão hai tay dâng viên kim cương hồng phấn, thận trọng trả lại cho Bảo Nhi, mặc dù hắn rất thèm muốn có được viên kim cương này, nhưng là cũng đành để trong lòng mà thôi, bởi vì có muốn hắn cũng không thể mua được viên kim cương lớn như vậy.

Lúc mới xảy ra chuyện hiểu lầm này, Tô Cẩm giả mù sa mưa khuyên chồng rời đi, nói mình sẽ xử lý. Cho nên Đào Khánh Hoa không buồn nhìn đến người đàn ông kia và Bảo Nhi đang tranh chấp, buồn bực rời đi, hắn thấy mình là người có mặt mũi trong giới thương nhân mà lại chứng kiến tận mắt con gái ở bên ngoài làm ra việc mất thể diện như vậy, thật sự không dám nhìn mặt ai nữa rồi, cho nên Đào Khánh Hoa đã bỏ lỡ một màn này, nếu hắn biết là con gái mình lại có một viên kim cương lớn như vậy không biết hắn có nhảy ra ngay lập tức không đây?

Tô Cẩm sắc mặt trở nên tái mét.

Suy nghĩ đầu tiên của bà ta là có phải Đào Khánh Hoa ngoài mặt tỏ ra không thích đứa con gái này, nhưng thực tế lại len lén đưa tiền cho nó hay không?.

Nhưng đó là chỉ là một ý niệm thoáng qua, Tô Cẩm vẫn tin tưởng năng lực của mình, chồng mình mặc dù ở bên ngoài làm ăn cũng không tệ, nhưng đối với các sự việc trong nhà lại có chút hồ đồ, mình nói gì thì nghe đấy, cho nên điều đó là không thể nào, vậy chỉ có thể là Đào Bảo Nhi đích thực qua lại với một người có rất nhiều tiền của, và được người đó bao nuôi?

Không thể không nói hai mẹ con Tô Cẩm đôi khi có ý tưởng giống nhau đến giật mình.

Dạ tiệc kết thúc, Tô Cẩm còn muốn đi hỏi thăm tình hình kẻ địch. Nhưng Bảo Nhi đã cùng Lạc Bình An rời khỏi bữa tiệc từ lúc nào rồi.

Bình An biết Bảo Nhi sẽ đến làm phục vụ tại bữa tiệc, nên cố ý cùng mẹ tới tham dự.

Chỉ là bởi vì Bảo Nhi muốn chuyên tâm làm việc, hắn cũng không tiện đi theo, cho nên lúc xảy ra chuyện hiểu lầm, hắn đang ở bên kia.

Chờ hắn chạy tới nơi, Bảo Nhi đã dùng bạo lực tự mình giải quyết xong xuôi.

Hắn không có hứng thú với kim cương, nhưng rất muốn được đưa Bảo Nhi trở về an toàn.

Bảo Nhi cũng muốn về sớm một chút để hỏi Tịch Nhan chuyện về viên kim cương nên cô đồng ý ngay.

Dọc đường đi, Bình An cùng Bảo Nhi ngồi ở phía sau, hắn cũng không mở miệng hỏi chuyện kim cương, trong đêm tối khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ tự trách, nói: "Bảo Nhi, thật xin lỗi."

"Tại sao?" Bảo Nhi có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Bình An.

"Mỗi lần có chuyện xảy ra, tớ đều không thể giúp cậu một tay." Bình An cắn môi, rất khổ sở nói. Hắn thật là khổ sở, hắn vốn là cảm thấy cuộc sống vốn rất tốt, mỗi ngày đều có thể chăm sóc đồng thực vật yêu thích, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Bảo Nhi, nhưng luôn có một vài sự việc xảy ra khiến hắn cảm thấy bất lực, khiến hắn không biết nên làm như thế nào.

"Không có việc gì, không có liên quan gì tới cậu cả. Chúng ta vẫn chỉ là học sinh mà thôi, trong tương lai, nhất định sẽ tốt hơn." Bảo Nhi không nghĩ tới Bình An lại có thể suy nghĩ phức tạp như thế, nhìn đến cái mặt bánh bao của hắn, cô không nhịn được đưa tay véo một cái.

Rất nhanh, xe liền đến biệt thự.

Bình An bước xuống trước sau đó vòng ra mở cửa cho Bảo Nhi.

"Ngày mai gặp lại." Bảo Nhi xuống xe quay đầu lại cười nói.

"Bảo Nhi, đợi chút." Bình An kêu một câu.

Hắn chợt đi lên trước ôm lấy Bảo Nhi, hai người cao ngang nhau, cũng đều còn trẻ, Bình An có cảm giác cả người mình đều đang phát run, nhưng vẫn ôm chặt Bảo Nhi, hắn thì thào nói: "Bảo Nhi, thật xin lỗi. Tớ sẽ nỗ lực hơn nữa."

Bảo Nhi bị ôm tới không thờ nổi, không nghĩ tới Bình An lại khỏe như vậy, muốn đẩy hắn ra, nhưng bởi vì lời nói của hắn ở bên tai mình mà dừng lại, ngây ngẩn cả người. Một câu nói không đầu không cuối, cô không hiểu rõ lắm, nhưng cô lại cảm nhận được sự quyết tâm của Bình An.

Chỉ là một cái ôm từ biệt lại có cảm giác dài như một thế kỷ vậy, khung cảnh là cổng chính của ngôi biệt thự cổ trên đồi cao, một đôi nam nữ đứng ôm nhau, thật đẹp biết bao.

"Tôi cũng vậy, sẽ thật cố gắng, cảm ơn cậu, Bình An." Hai người tách ra, Bảo Nhi cười nói với Bình An.

Nhìn xe của Bình An đã đi xa, Bảo Nhi mới xoay người lại, chỉ thấy cửa chính biệt thự đã mở ra.

Vào cửa, biệt thự vẫn giống như hàng ngày, đèn đuốc sáng trưng.

Lão quản gia mặt bát quái đứng ở cửa, mở miệng nghênh đón cô.

"Hắc hắc, cậu bé mới vừa rồi là ai vậy? Dáng dấp cũng khá vừa mắt." Lão quản gia hướng Bảo Nhi nháy mắt.

Abe cũng nhảy ra nói: "Hắn có cảm tình với cô sao, gào khóc ngao."

"Các người nói cái gì vậy, đó là bạn học của tôi." Bảo Nhi thấy một ông lão với một tên mập thì thầm to nhỏ, thật là hết ý kiến.

"Thì ra là bạn học sao, người ta đi học khiêu vũ ở hội người cao tuổi, cũng có rất nhiều bạn học nha." Lão quản gia cười mặt đầy ý dâm, lay động Cúc Hoa.

Bản Tử rống lên một câu: "Thì ra bạn học là có ý này! Gào khóc, khó trách lần trước nói chuyện phiếm trên QQ, có cô bé kia vẫn gọi tôi là bạn học, hỏi tôi có muốn nhìn thấy meo * meo của cô bé hay không, tôi cho là nhận lầm người, tôi nói tôi không phải bạn học của cô ấy, gào khóc ngao, tôi bỏ lỡ. . ."

Bảo Nhi 囧, nhìn Abe nói: "Tìm tình một đêm trên trang web chắc chắn sẽ bị lừa đảo."

Abe mặt thuần khiết nói: "Không có, là cô ấy tìm tới tôi mà."

Lão quản gia giống như là nhớ tới cái gì, nhăn nhó nói: "Không biết ngày mai ta đi học khiêu vũ, lúc đưa bạn học Vương xuống xe không biết có được trao cho một cái ôm của bạn học không nữa, thật là khổ vì tình!"

. Bảo Nhi nhìn hai người này, một ngu ngốc, một đang động tình không còn hơi sức để tranh cãi, hỏi: "Tịch Nhan đâu?"

Thường ngày mỗi khi cô trở về cũng thấy Tịch Nhan đứng ở trước cửa gặm cà rốt trông như một pho tượng vậy, hôm nay lại không thấy đâu, có chút không quen.

Abe kỳ quái sờ sờ cái bụng nói: "Đúng nha, mới vừa rồi Tịch Nhan vẫn còn ở đây, sao bây giờ lại không thấy rồi."

Lão quản gia trong lòng chỉ nhớ tới người "bạn học" của hắn, muốn chuẩn bị thật tốt để đạt được một cái ôm vào ngày mai, nghiêm túc hỏi Bảo Nhi: "Cháu cảm thấy ta mặc cái gì là đẹp nhất?"

Bảo Nhi nhìn lão quản gia một lượt từ trên xuống dưới, gầy như một bộ xương khô lại kèm thêm hai cái ria mép tức cười, hốc mắt thì lõm sâu, xương gò má nhô cao, thật sự là mặc cái gì cũng đều thấy khó coi.

"Ha ha, Lúc gia gia, ngài cứ mặc như vậy cũng rất đẹp trai." Bảo Nhi nghĩ đến thủ đoạn của lão quản gia, hết sức trái lương tâm nói.

"Ai nha, ta cũng là cảm thấy như vậy." Lão quản gia bộ dáng nguoi rất có ánh mắt vô cùng hài lòng.

Abe đã vui đầu mở QQ đi tìm cô bé lần trước gọi hắn là bạn học.

Thấy hai người này đang lâm vào trạng thái si ngốc, Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là chính mình tự đi tìm Tịch Nhan.

Tịch Nhan giờ khắc này đang ở trong phòng riêng, tối hôm nay lão quản gia nói cô tham dự một bữa tiệc ở trường học sẽ không thể về sớm nhưng hắn vẫn một mực chờ cô trở về.

Hắn đã hình thành một thói quen, cứ mỗi buổi tối nghe thấy cô bé kia kêu lên một câu thật lớn "Tôi đã trở về" thì hắn mới có cảm giác một ngày mới chính thức được bắt đầu, bất chợt cô lại về không đúng giờ, khiến hắn có cảm giác như có cái gì đó không đúng.

Đợi thật lâu, bên ngoài biệt thự cuối cùng cũng có tiếng động, hấn găm cả rót có thể nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài.

Trong đêm tối, dưới đèn đường, cô bé kia đang thân mật ôm ấp với một người khác.

.....

Giờ khắc này, Tịch Nhan cảm thấy trong lòng rất tức giận, hấn không hình dung được loại cảm giác này, nếu là trước kia hấn chỉ cần cảm thấy sùng vật của hấn đi theo người khác, hấn sẽ đem con sùng vật đó ném ra ngoài, thế nhưng một khắc này hấn lại cảm thấy tức giận, thậm chí khổ sở.

Ban đêm, hấn rất ít ra khỏi nhà, bởi vì cả rót chỉ có thể duy trì ánh sáng trong một thời gian ngắn, hấn sợ cảm giác ở trong bóng tối mà mình cái gì cũng không nhìn thấy. Ban ngày hấn cũng không ra khỏi nhà, vì ánh sáng rực rỡ của mặt trời sẽ làm hấn bị thương.

Hấn cảm giác mình giống như quý U Linh núp ở trong biệt thự, qua thật nhiều năm thật nhiều năm, mặc kệ bên ngoài là chiến tranh hay hòa bình cũng không liên quan tới hấn.

Lúc chạng vạng, mặt trời đã xuống núi, màn đêm còn chưa buông xuống, hấn sẽ ra ngoài đi dạo một chút.

Lần đầu tiên, hấn đi qua một rừng cây, nhìn thấy một cô bé đang nằm co ro trên cỏ, nét mặt cô toát ra sự sợ hãi trông rất khổ sở, khóe mắt vẫn còn vương nước mắt, Tịch nhan không hiểu khóc là gì, thế nhưng khi nhìn thấy giọt lệ trên khóe mắt cô bé này, khiến hấn có cảm giác rất kỳ lạ, hấn lẳng lẳng ngồi ở bên người cô, nhìn cô, đợi cô tỉnh lại, rồi hấn lẳng lẽ rời đi.

Hấn thích mộ địa, nơi đó khiến hấn có cảm giác quen thuộc, có một lần trời sấm tối, Tịch Nhan tới mộ địa, nhưng thế hấn lại ngửi thấy mùi của người sống.

Hấn nhìn thấy một con người vẫn còn sống đang nằm cô đơn trước một bia mộ, trên mặt cô bé có một vết thương dài đang chảy máu, mùi máu tươi rất hấp dẫn hấn. Giờ khắc này, Tịch Nhan thậm chí nghĩ, cứ như vậy cần một cái, có lẽ hấn sẽ có thêm một người bạn giống mình.

Chỉ là khung cảnh nơi đây rất tĩnh mịch, chính hấn cũng không muốn phá vỡ sự tĩnh mịch này, cũng có thể là hấn không dám, hấn ngồi ở bia mộ bên cạnh lẳng lẳng nhìn cô, giống như lần trước, khi cô tỉnh lại, hấn đã rời đi rồi.

Chợt có một ngày, cô bé ấy lại xông tới nơi này, Tịch Nhan không thể chờ cô gõ cửa đã vội vàng mở cổng ra rồi.

Cô bé lúc ấy trông rất xấu, mặt đầy sẹo, tóc cũng khô cứng như rom rạ, nhưng Tịch nhan biết đấy chính là cô, vì trên người cô luôn có mùi hương của ánh mặt trời, dù vậy hấn cũng không hề có cảm giác ghét bỏ cô.

Tịch Nhan rất dễ dàng đã đồng ý cho cô ở lại nơi này.

Ban đầu hấn chỉ là hiếu kỳ, mới nhìn qua trông cô có vẻ rất yếu ớt, nhưng trên người lại có một sức sống rất mạnh mẽ.

Nhìn cô đánh nhau, nhìn cô học tập, nhìn cô cười, cô không còn roi lệ, cô được Abe sửa sang lại đầu tóc, rất đẹp.

Cô thường làm những chuyện vô cùng ngốc nghếch, khiến cho hấn cùng Abe vô cùng khổ sở, nhưng Tịch Nhan chưa từng có ý nghĩ muốn đuổi cô đi, dường như khi ở cùng cô hấn không còn cảm thấy thời gian thật dài, thật nhàm chán.

Hấn hình thành thói quen mỗi một ngày đều quan sát cô, biết cô muốn đi nước Pháp một thời gian, nghĩ tới sẽ không được nhìn thấy cô một thời gian, hấn cảm thấy không quen nên cũng đi Pháp. Hấn nhận được một phần quà tặng, mặc dù phần quà tặng này đối với hấn tổn thương rất lớn, nhưng đáy lòng hấn thật cao hứng.

Rồi đến đêm hôm đó, cô ôm hấn, dạy hấn ngủ, hấn thật sự thả lỏng toàn thân ngủ thiếp đi.

Hấn có một cuộc sống bất tử của Ma cà rồng, hấn có sức mạnh vô địch, hấn có vẻ ngoài anh tuấn, hấn vô cùng thông minh. Nhưng đêm đó, hấn rút cuộc chỉ là nằm ngủ trên giường như một con người rất bình thường.

Khi thấy Bảo Nhi ôm lấy một người cùng giống loài với cô, hình ảnh đó thật hài hòa, thật đẹp, Tịch Nhan chợt rất chua xót, giờ khắc này hấn hy vọng mình chưa hề ăn cà rốt tới mức nào, như vậy hấn sẽ không nhìn thấy cảnh tượng này trong đêm tối, không nhìn thấy nụ cười rực rỡ trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nụ hôn đầu

Bảo Nhi gõ cửa, cửa không khóa, chỉ khép hờ, cô đẩy cửa ra.

Bên trong tối đen như mực, đang ở hành lang đèn đuốc sáng trưng bước vào phòng tối đen, Bảo Nhi chưa kịp thích ứng.

Cô khẽ kêu một câu: "Tịch Nhan."

Không có ai đáp lời, cô vừa định lui ra ngoài, lại nghe được phía trước cửa sổ có tiếng động.

Dụi dụi con mắt, mới phát hiện, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, soi lên một bóng dáng trong phòng.

"Thì ra là cậu ở đây, Tịch Nhan tôi có việc tìm cậu, tôi có thể vào không?" Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, phòng Tịch Nhan quá lớn, không bật đèn, cảm giác có chút âm u đáng sợ.

"Có thể." Tịch Nhan không quay đầu lại, đáp một tiếng.

Bảo Nhi đi tới.

Trong tay cô cầm viên kim cương màu hồng phấn vô cùng đáng yêu, mỗi ngày cô đều vuốt ve nó, cô rất thích viên kim cương này, nhưng không nghĩ tới nó lại là kim cương thật, quá quý giá.

Bảo Nhi đi tới trước mặt Tịch Nhan, đem kim cương đặt ở lòng bàn tay, đưa cho Tịch Nhan nói: "Tịch Nhan cảm ơn cậu đã tặng quà cho tôi, nhưng tôi không thể nhận."

Đã một lúc lâu rồi không ăn cà rốt, Tịch Nhan cố mở to mắt, nhưng dưới ánh sáng mờ tối của ánh trăng, hần cái gì cũng không nhìn thấy, trước mắt hần tối đen như mực, thường ngày hần rất sợ cảm giác này, cho nên biệt thự từng góc gác đều là đèn dầu sáng rực.

Hần thích ăn cà rốt, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể thấy ánh trăng trên bầu trời, đèn đường sáng rực vào ban đêm soi rõ từng bông hoa nhỏ. Hần là Ma cà rồng, hần vốn thuộc về đêm tối, trong đêm tối tất cả đều trở nên thật đẹp đẽ.

Giờ khắc này, hần không nhìn thấy gì, hần đứng lặng ở trước cửa sổ, lần đầu tiên, hần cảm thấy có thể nhìn thấy sự hình thành của thế giới, cũng không hần là điều tốt.

Hần chợt cảm thấy thật là khổ sở, loại khổ sở này giống như bóng đêm vô tận đang cắn nuốt hần.

Cho đến khi cửa bị đẩy ra ——

Tịch Nhan không quay đầu lại, vì quay đầu lại cũng không nhìn thấy gì, nhưng hần biết là cô tới, hần rất quen thuộc với từng hơi thở của cô, rất quen thuộc.

Tịch Nhan lập tức như được uống thuốc tiên, bóng đêm tăm tối bị đẩy lui như thủy triều.

Hần giống như nhìn thấy cô đang bước tới bên cạnh hần, từng bước từng bước.

Sau đó cô nói: "Tịch Nhan cảm ơn cậu đã tặng quà cho tôi, nhưng tôi không thể nhận."

Tịch Nhan thấy trong tim nhói đau. Ma cà rồng mà cũng đau lòng sao? Đây là lần đầu tiên hần cảm thấy đau đớn như thế.

"Tốt." Tịch Nhan đáp lưu loát.

Bảo Nhi có chút kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy đây là chuyện phải làm, cô đem kim cương trên tay đưa cho Tịch Nhan, khi chạm vào tay Tịch Nhan, thật lạnh, thậm chí lạnh tới mức khiến cô có cảm giác đau, Bảo Nhi nhanh chóng rút tay trở về.

"Vậy tôi đi ra ngoài."

"Đợi chút." Tịch Nhan hô.

Tịch Nhan xoay người, hần muốn đi tới bên cái tủ trước mặt, đem cái vòng bạc tinh khiết có mặt hình cây thánh giá mà hần đã cẩn thận bao bọc lại bằng tầng tầng lớp lớp vải lụa đem trả lại cho cô.

Trả lại quà tặng của một người chính là sự thể hiện muốn đoạn tuyệt quan hệ với người đó.

Ma cà rồng là một gia tộc rất Shigenobu.

Nhưng kể tiếp.

"Bùm" một âm thanh vang lên, Tịch Nhan đụng phải chân giường.

Hần quên mất, hần không nhìn thấy.

"Cậu làm sao vậy." Bảo Nhi giật mình.

Cô vội vàng tiến tới muốn đỡ Tịch Nhan dậy.

Cả người Tịch Nhan bị thân thể mềm mại của cô ôm lấy.

Hắn đẩy cô ra.

"Đừng đụng vào tôi." Tịch Nhan giống như bị đá kích rất mạnh, tự đứng lên một lần nữa, kết quả "Bùm" lại một âm thanh vang lên.

Bảo Nhi lúc này mới phát hiện ra có cái gì đó không đúng, cô có chút không xác định hỏi: "Cậu không nhìn thấy sao?"

Cô nhớ tới chuyện lần trước khi ở cạnh Tịch Nhan, hắn sợ tối, một thanh niên trai tráng lại sợ tối thật là kỳ lạ, thế nên trong nhà khắp nơi đều được bật đèn sáng rực rỡ.

"Đừng động, tôi đi bật đèn." Bảo Nhi nhìn Tịch Nhan lại muốn bỏ dậy, cô vội vã hô.

"Không cho phép." Tịch Nhan có cảm giác thật buồn bực khi mình lại bị bại lộ nhược điểm trước mặt cô, hắn không muốn cô nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác hiện nay của mình.

Bảo Nhi thở dài một cái, chỉ cần động não một chút là biết ngay tên Tịch Nhan đầy kiêu ngạo này đang tức giận, sống chung lâu như vậy, cô cũng biết người này rất coi trọng thể diện.

Cô đi tới, đưa tay muốn kéo Tịch Nhan lên.

Tịch Nhan nằm trên mặt đất, không muốn, hắn lạnh lùng nói: "Cô đi ra ngoài."

Bảo Nhi lớn mật giả bộ ngu ngốc, giờ phút này chắc chắn sắc mặt Tịch Nhan rất kém, đại khái sự tức giận gần như bộc phát hoàn toàn rồi, nhưng Bảo Nhi làm như không thấy, cô chỉ cảm thấy sàn nhà quá lạnh nếu cứ nằm như thế sẽ bị cảm lạnh mất.

"Trước, để tôi kéo cậu dậy." Vừa nói, Bảo Nhi vừa đưa tay kéo Tịch Nhan, vẫn là cảm giác lạnh lẽo như lúc nãy, cái lạnh như chạy thẳng vào trong lòng cô.

Tịch Nhan lần nữa cảm thấy có một ngọn lửa nóng rực trực tiếp truyền đến cõi lòng trống vắng của hắn.

Tay của hắn vừa dùng một chút lực, cô bé kia liền ngã sấp lên người hắn, giờ khắc này, hắn lại có cảm giác mình được bao bọc trong sự ấm áp khác thường, dù là ở trong bóng tối, hắn vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Bảo Nhi không nghĩ tới mình vốn là muốn kéo người lên, kết quả lại khiến mình ngã xuống ở trên thân người ta rồi, tay chân cô khua loạn muốn bỏ dậy, tuy nhiên làm thế nào cũng không đứng lên nổi.

Chợt cô cảm thấy có một bàn tay lạnh lẽo đang run rẩy đặt lên trên lưng cô, một luồng hơi thở lạnh lạnh thổi bên tai "Đừng động, một chút thôi."

Sống lưng của cô cũng cảm thấy lạnh, nhưng không biết tại sao nên cô cũng không giãy giụa nữa.

Hai tay của Tịch Nhan run rẩy đặt trên lưng Bảo Nhi, nhẹ nhàng vuốt ve, hắn cảm nhận được thân nhiệt của cô, sự yếu ớt của cô, thân thể cô có máu đang chảy.

Hắn siết chặt hai tay một chút, cũng cảm thấy cô đang nhích lại gần mình một chút, cơ thể cô rất mềm, rất nóng, hơi thở của cô phả ra nóng rực, Tịch Nhan có cảm giác mình như được hòa tan vào hơi thở ấy.

Trong đêm tối, hắn không nhìn thấy vẻ mặt của cô, một cái tay của hắn vuốt ve mái tóc của cô, mái tóc ngắn mềm mại, rất thoải mái, hắn mở miệng gọi: "Bảo Nhi."

Một tiếng này, làm Bảo Nhi cả người run rẩy.

Cho tới bây giờ Tịch Nhan chưa bao giờ gọi tên của cô, cô thường nghe được lúc hắn và Abe nói tới mình đều gọi là cô bé kia.

"Ở lại với tôi một chút được không." Giọng nói của Tịch Nhan rất lạnh, làm cho người nghe không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Bảo Nhi toàn thân căng cứng không dám động dậy, cô không biết Tịch Nhan bị làm sao, nhưng trong lúc này cô cảm thấy hắn thật là đáng thương, so với lúc mẹ rời bỏ cô mà đi còn có vẻ đáng thương hơn, hắn dường như đang rất cô đơn rất sợ hãi.

"Ừ, lúc mẹ mới rời bỏ tôi mà đi, tôi cũng rất đau khổ cũng muốn có một người ở bên cạnh mình." Bảo Nhi không hiểu tại sao cũng buột miệng nói ra lời trong lòng.

Cô đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tịch Nhan, khuôn mặt hắn thật đẹp, cô chưa từng gặp ai có khuôn mặt đẹp như thế, mặc dù hắn rất lạnh

lòng rất kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của hắn là do trời sanh thế nên không ai có thể ghét bỏ cho được.

Cảm thấy người trong ngực đang nhớ lại những ngày đau buồn của cô, Tịch Nhan cảm nhận được sự bi thương, cô đơn mà cô đã phải trải qua, hai tay bất giác càng ôm cô chặt hơn.

Thì ra là con người sẽ ôm nhau như vậy, không đơn giản chỉ là một hành động, lúc ôm cô vào lòng hắn tựa như đang ôm cả thế giới này.

Hắn nói: "Không thể nhìn thấy gì trong bóng tối, cảm giác đó thật đáng sợ."

"Ồ lại với tôi, một chút thôi." Tịch Nhan nói xong, thờ dài một tiếng.

Cảm thấy toàn thân cô đã thả lỏng dần, thật mềm mại không còn căng thẳng mà hoàn toàn yên tâm nằm ngù trên người hắn.

Tịch Nhan rất muốn hôn cô.

Cái loại cảm giác thân mật đó.

Hắn lại sợ làm cô thức giấc.

Hắn lật người, run rẩy, cúi đầu hôn lên khuôn mặt cô.

Trong đêm tối, băng và lửa như hòa quyện vào nhau. Bờ môi của hắn rất lạnh, run rẩy chạm vào trán, đến mắt, cả gương mặt Bảo Nhi, cuối cùng là đôi môi.

Hắn chưa từng hôn.

Hắn tận tâm khẽ hôn nhẹ nhàng đôi môi cô, hắn có cảm giác toàn thân đều run rẩy.

Hắn chỉ dám ngậy ngốc gặm cắn đôi môi cô.

Tịch Nhan cái gì cũng không nhìn thấy, hắn đắm chìm ở trong bóng tối, đắm chìm ở trong sự ấm áp này.

Hắn nhẹ nhàng cắn Bảo Nhi một cái, Bảo Nhi đang say ngủ tựa hồ cũng có thể cảm thấy đau, "Úm!" một tiếng.

Tịch Nhan dừng lại, hắn sợ, sợ mình làm bị thương cô gái nhỏ này.

Có lẽ không thể dùng răng cắn, hắn thử đưa đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm quanh đôi môi Bảo Nhi, cô tựa hồ không còn thấy đau, đã vậy còn khẽ ngậm "um!" một tiếng. Đôi môi hé mở, Tịch Nhan nhanh chóng đưa đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng cô.

Hắn chưa bao giờ thấy có nơi nào lại ấm áp như vậy, giống như đang uống sữa nóng vậy, thật ấm áp, rất thoải mái. Hắn mút nhẹ, rất ngọt, không ngờ trên thế giới này lại có thứ ngon hơn cả máu.

Hắn cảm giác cơ thể mình cũng đang nóng dần lên, thậm chí hắn còn cảm thấy như có dòng máu đang tuôn chảy trong cơ thể, trong đêm tối tĩnh mịch này, hắn như đang ngửi thấy mùi hoa thoang thoảng đâu đây, ngay cả vườn hoa hướng dương trước sân hắn cũng cảm thấy thật đẹp, thật mỹ lệ.

Gia tộc Ma cả rùng có truyền thuyết lâu đời rằng: "Khi người có thể ngửi thấy mùi thơm của hoa cỏ, lúc đấy người đã yêu".

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Theo đuổi cô gái nhỏ

Đêm rất dài.

Bảo Nhi mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ cô thấy mình cùng Tịch Nhan hôn nhau, môi lưỡi dây dưa không ngừng, tỉnh giấc thấy mình đang nằm trong phòng riêng thì cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Gào khóc, cô không ngừng tự kiểm điểm, chẳng lẽ là do ban ngày hay nghĩ đến nên ban đêm mới nằm mơ, tên kia lại đẹp trai như thế, mình đứng trước mặt hắn luôn có cảm giác hình như mình chưa được tiến hóa hết hay sao ấy. Lừa bịp người mà, áp lực lớn như vậy tại sao lại còn xuất hiện giấc mơ như thế được chứ.

Bảo Nhi đứng dậy uống một cốc nước lớn.

Nhìn thấy viên kim cương màu hồng để trên mặt bàn, dường như viên kim cương này cũng to hơn hôm qua một chút, chẳng lẽ là ảo giác hay sao?

Cô nhớ là tối hôm qua đã đem kim cương trả cho Tịch Nhan, làm sao mà nó vẫn còn ở đây lại còn có thể to hơn so với hôm qua nữa chứ? Chẳng nhẽ hiện tại mình cũng đang nằm mơ? Đầu có chút choáng váng, có lẽ là do gần đây phải lo chuẩn bị cho buổi tiệc từ thiện nhằm chán kia nên cơ thể cũng rất mệt mỏi, thôi đành để đến tối mang sang trả lại cho Tịch Nhan lần nữa vậy.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút liền đem kim cương cẩn thận cất vào trong ngăn kéo. Sau đó cô xuống ăn điểm tâm cùng Lúc quản gia rồi chuẩn bị đến trường.

Sau buổi dạ tiệc tối hôm qua, trong giới thượng lưu bắt đầu có truyền thuyết về Đào Bảo Nhi.

"Danh viện." Một từ giống như là vì cô mà được sinh ra.

Mọi cử động của cô đều hết sức ưu nhã, ngay cả lúc đánh người cũng có một phong cách riêng, có mấy người dám dùng kim cương để ném người, rất có cá tính.

Đào Thi Thi ở nhà khóc thảm thiết, cô đã không còn được công nhận là danh viện nữa rồi, thế mà con nhóc Đào Bảo Nhi chuyên môn lừa lọc dối trá lại ngang nhiên được công nhận là một danh viện tiểu thư.

Tô Cẩm cũng rất buồn bực, rõ ràng là mình đã giết giậy một tên công tử trắng hoa định làm cho Đào Bảo Nhi mất hết danh tiếng, không ngờ rằng mình lại tự rước họa vào thân, tên công tử trắng hoa này rất keo kiệt lại hay thù dai, nhất định hắn sẽ tới tìm mình để tính sổ.

Mà Đào Bảo Nhi lại không hề hấn gì, ngược lại còn khiến cho danh tiếng của nó càng vang dội hơn trước, đây đúng là cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình mà, thật là có nỗi khổ mà không thể nói ra.

Nghe bên ngoài lưu truyền rằng: Đào Khánh Hoa sợ vợ, mà người vợ thứ hai này cũng rất đáo để, nên hắn đành phải đuổi đứa con gái của vợ trước ra khỏi nhà, nhưng thực sự hắn rất thương đứa con gái này, luôn luôn ngậm chăm sóc và bù đắp cho cô nên có gì quý giá hắn cũng đều không tiếc tiền mà mua cho cô.

Tô Cẩm nghe thế, nếu không phải là biết rõ Đào Khánh Hoa không thể nào mua được viên kim cương lớn như vậy, thì có lẽ Tô Cẩm cũng thật sự tin vào tin đồn nhảm đó.

Mặc dù không tin tưởng, nhưng là có những việc nhất định vẫn phải làm.

Tô Cẩm giả bộ đau lòng nhìn Đào Khánh Hoa, dáng điệu trông thật oan ức nói: "Khánh Hoa, em . . . em không thể ngờ rằng mọi người lại nghĩ về em như vậy, từ trước tới giờ em vẫn luôn đối xử công bằng với Bảo Nhi và Thi Thi, trong lòng em lúc nào cũng coi hai đứa là con em đứt ruột sinh ra, cho dù Bảo Nhi nổi loạn không muốn nghe lời khuyên bảo của bậc làm cha làm mẹ chúng ta, nó không muốn trở về nhà, em cũng không dám nói nặng với nó dù chỉ một lời, mà vẫn luôn suy nghĩ cho nó. Anh cũng biết thành tích lúc trước của Bảo Nhi không thể nào vào được trường Nam Trung, đã vậy suốt ngày nó đều ăn mặc như bọn lang thang lêu lổng, cũng là do em phải cố gắng xin xỏ người ta mà con bé mới được vào trường, vì thế nên chúng ta mới phải đóng góp không biết bao nhiêu tiền của cho trường học. Môi trường của trường Nam Trung quả thật là rất tốt, cuối cùng hôm nay con bé cũng đã có sự thay đổi, nhưng mà mọi người lại có thể nói thành như vậy. em . .em"

Lời nói đứt quãng, Tô Cẩm nghẹn ngào không thể khóc thành tiếng.

Đào Khánh Hoa trong lòng vô cùng đau xót. Vợ trước qua đời, mình mới có thể danh chính ngôn thuận mà đón Tô Cẩm vào nhà, con gái yêu Thi Thi mới có thể thực sự nhận cha, hơn nữa Tô Cẩm còn sinh cho mình một đứa con trai, Đào Khánh Hoa thấy cuộc sống của mình như vậy là đã trọn vẹn rồi, nhưng mà riêng Bảo Nhi, ai . . . luôn là vào lúc cuộc sống của mình yên ả thoải mái nhất sẽ bắt chợt dội xuống một quả bom phá vỡ tất cả.

Con bé lấy viên kim cương lớn như vậy ở đâu chứ? Chẳng nhẽ lời đồn kia là có thật? Nhưng là người nào mà có thể chỉ mới quen biết mà đã dám tặng cho nó viên kim cương lớn như vậy, mình cùng với Tô Cẩm trước kia cũng quan hệ với nhau suốt một thời gian dài, cho đến khi Tô Cẩm sinh Thi Thi mình mới mua nhà cho cô ấy, Bảo Nhi còn nhỏ như vậy. Hắn phát hiện mình càng ngày càng không hiểu gì về đứa con gái này rồi, xem ra mình phải nói chuyện với nó cho thật rõ ràng mới được.

Đào Khánh Hoa đang có tính toán trong lòng thì thấy người hầu báo lại, có Doãn Minh Lương là bạn làm ăn thân thiết của hắn tới muốn bàn bạc một chuyện quan trọng.

Doãn Minh Lương cũng chính là cha của Doãn Thiên, hắn cũng tham gia buổi dạ tiệc từ thiện, lúc nhìn thấy Bảo Nhi hắn thực sự rất kinh ngạc, đứa nhỏ này hoàn toàn thay đổi so với lúc bé, khi còn bé nó ngày ngày đi theo sau lưng con trai mình lúc đấy cũng lắm cũng chỉ được coi là một cô bé thanh tú mà thôi. Không nghĩ tới ngoại hình và phong cách của nó có thể có sự thay đổi lớn như vậy, khiến mình hoàn toàn không thể nhận ra.

Lại nghe con trai mình nói nó vẫn thăm mền con bé, Doãn Minh Lương liền vội vàng tới cửa nhà Đào Khánh Hoa cầu hôn. Hắn nghĩ, mọi chuyện chắc chắn sẽ rất thuận lợi, tuy rằng vẫn có câu nói không nên nhòm ngó chuyện nhà người khác, nhưng đã có mẹ kế thì tất sẽ có bố dượng, ai biết trước được chuyện gì.

Nhân phẩm của Đào Khánh Hoa cũng không phải là tốt đẹp cho lắm, ban đầu lấy vợ, dựa vào gia thế của nhà vợ mới có chút danh tiếng, sau đó cha mẹ vợ muốn được an hưởng tuổi già đi du lịch vòng quanh thế giới, mà vợ hắn lại là con một được chiều chuộng vô cùng, do đó liền chuyển giao tất cả công

ty cho Đào Khánh Hoa quản lý. Ngay sau khi vợ hắn bị tai nạn xe cộ, hắn liền danh chính ngôn thuận đưa người tình của mình đón vào nhà.

Những chuyện này cũng không phải là chuyện bí mật gì, nhưng mà không có ai lại dỗi hơi mà ra mặt thay cho Đào Bảo Nhi, đầu sao đây là chuyện riêng của nhà người ta, có người nào lại muốn đắc tội với một người có quyền có thế như Đào tổng chứ.

Mà Doãn Minh Lương thấy viên kim cương của Bảo Nhi, trong lòng suy nghĩ, con bé có vẻ không hề biết đây chính là kim cương, nói không chừng đó là đồ do mẹ nó để lại cho nó trước khi chết, biết đâu còn có nhiều thứ quý giá hơn thế nữa ấy chứ. Cho nên hắn rất chân thành mang theo con trai tới cửa cầu hôn.

Chuyện này khiến cho Đào Khánh Hoa hết sức cao hứng, hắn đầu sao cũng là dựa vào cha vợ mới leo lên được vị trí như hôm nay, thực lực vẫn còn yếu, mà Doãn gia lại là người có thực lực trên thương trường, nếu có thể kết thành thông gia thì thật là quá tốt.

Đào Thi Thi thấy Doãn Thiên tới, còn tưởng rằng hắn tới gặp mình, nghe thấy hắn nói muốn tìm Bảo Nhi, tức giận cắn chặt hàm răng, càng cảm thấy căm ghét Đào Bảo Nhi.

Nhưng hiện tại, Bảo Nhi không có ở nhà, hai cha con Doãn gia cảm thấy rất mất thể diện, mặc cho Đào Khánh Hoa nói như thế nào cũng đều vô dụng.

Đào Khánh Hoa đành phải cúi đầu khom lưng tiễn khách, ước định lần sau khi cha con Doãn Thiên tới, chắc chắn Bảo Nhi sẽ xuất hiện.

Trong khi đó, Tịch Nhan đang nằm ở trong phòng chờ cho tới khi nghe thấy “ai đó” đã đi tới trường rồi, mới dám thở phào một hơi.

Hắn tới hôm qua ôm cô ngủ, tựa như đang ôm một điều tuyệt vời nhất trên thế giới này, thật muốn đem cô khảm vào trong thân thể mình vậy, cơ thể vốn dĩ lạnh lẽo của hắn bỗng nhiên nóng ran, nhất là khi nhớ tới sách mà lão quân gia đã chuẩn bị《các tư thế quan hệ vợ chồng》, tựa hồ hắn cũng rất muốn làm như vậy, chỉ tiếc là hắn không phải là loài người, mà người trong ngực lại quá yếu ớt, có lẽ không thể chịu đựng được cảm giác đó.

Hắn cố gắng áp chế những suy nghĩ mờ ám ấy, lẳng lặng ôm cô, nhưng làm thế nào cũng không thể ngủ được, nên thỉnh thoảng hắn lại hôn một cái, hắn thích cô, bởi vì lúc ôm cô hắn ngửi thấy hương hoa tràn ngập khắp không gian.

Trời sáng quá nhanh, Tịch Nhan dù lưu luyến không nỡ buông nhưng vẫn phải cố nén lòng ôm cô trở về phòng của cô.

Nhìn cô trong lúc mơ màng ngủ khoe miệng vẫn cong cong, tựa hồ như đang mơ thấy một giấc mơ đẹp.

Hắn cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở trên trán Bảo Nhi, sau đó để lại một viên kim cương rồi mới rời đi.

Trở lại phòng mình, Tịch Nhan cảm nhận trái tim mình tràn ngập sự hưng phấn, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình không phải là Hoạt Tử Nhân, mà mình cũng có nhịp tim.

Đợi đến lúc Bảo Nhi đã đi xa, hắn mới dám ra khỏi phòng.

Lúc quân gia đang rèn luyện thân thể, lão cũng luôn mang theo bên mình một cái đài nhỏ giống y như các ông lão bình thường vậy.

Cái đài nhỏ đó đang phát một bài hát kinh kịch, lão quân gia nhắm theo lời bài hát mà gào khóc gào khóc thật to.

Vốn là Tịch Nhan muốn đến tìm lão nhờ cố vấn, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của lão, thôi thì, hắn đành phải tự thân vận động đi.

Tịch Nhan quyết định nhờ máy vi tính trợ giúp mình, thực sự hắn rất ghét máy vi tính, mà loài người ai cũng rất thích dùng máy thật kỳ quái, có lẽ bởi vì loài người không có não sao.

Hắn cảm giác mình không hiểu rõ lắm về loài người, vì vậy chỉ có thể bắt đầu bằng việc đặt mình vào vị trí ngang bằng với loài người.

Mở máy vi tính ra, đi tới một trang web trò chuyện trực tuyến, nơi mọi người hay lên để nói chuyện phiếm, nghe nói là chỉ cần ở nơi này sẽ biết được chuyện trên trời dưới đất, được rồi, loài người cũng thật cổ quái, lại thích nói chuyện phiếm ở nơi nguy hiểm.

Tịch Nhan cũng làm thử giống như một con người không có đầu óc, đem vấn đề mình cần hỏi ném lên trên diễn đàn, hắn rất trình trọng đánh chữ: Nếu thích một cô gái, nhưng bản thân lại không cùng giống loài với cô ấy thì làm thế nào.

Sau đó hắn hết sức kích động nghiêng gót bốn mươi lăm độ ngược nhìn máy vi tính, lẳng lặng chờ đợi.

Rất nhanh đã có người nhảy ra trả lời:

"Không sao, hiện tại rất lưu hành phong trào người yêu thú."

Tịch Nhan mặt soàn soạt soàn soạt liếc, hắn không phải thú, hắn có hình người.

Một lát sau, lại có người trả lời:

"Người hãy trở về sao Hỏa đi."

Tịch Nhan rất nghiêm túc trả lời một câu: "Chúng ta cũng ở trên trái đất."

Còn có rất nhiều câu trả lời lộn xộn lung tung.

Cuối cùng thấy một câu: "Đồng hóa cô ấy hoặc là thay đổi chính mình trở thành một con người."

Tịch Nhan dừng một chút, hần không thể, ít nhất hiện tại không thể, đồng hóa một con người đối với Ma cà rồng mà nói là rất thận trọng.

Cuối cùng suy nghĩ một chút, hần hỏi vấn đề đơn giản hơn, coi như mình là một người đang thích một cô bé mới lớn, như vậy chắc sẽ dễ thực hiện hơn.

"Phải làm thế nào khi thích một cô bé mới lớn". Tịch Nhan sau khi đăng câu hỏi này lên khung tìm kiếm, quả nhiên có rất nhiều đáp án.

Hần hết sức nghiêm túc đọc từng câu, từng câu trả lời, cuối cùng quyết định áp dụng theo câu trả lời đầu tiên.

"Can đảm theo đuổi cô bé mới lớn, đầu tiên phải biết số điện thoại của cô bé, từng bước từng bước xây dựng tình cảm với cô bé."

Tịch Nhan cảm thấy câu trả lời này hết sức rõ ràng, rất thích hợp với hần.

Hần lập tức mua hai cái di động kiểu dáng mới nhất, lại ngồi nghiên cứu một lúc lâu mới có thể làm quen với tất cả các chức năng của nó, thân là một Ma cà rồng, hần không hề thích dùng các sản phẩm khoa học kỹ thuật của loài người.

Bảo Nhi đang ở trường, chợt nhận được một thư chuyển phát nhanh.

Cô mở ra, là một chiếc di động kiểu dáng mới nhất trên thị trường.

Mở máy, bên trong có một tin nhắn:

Buổi tối có thể cùng nhau ăn cơm không?

Người gửi tin nhắn có tên là Tịch Nhan là cái tên có suy nghĩ cổ lỗ sĩ đó sao?

Tịch Nhan sau khi chuyển phát nhanh cho Bảo Nhi một chiếc điện thoại thì luôn chờ đợi tin nhắn trả lời của cô, chờ đợi suốt một thời gian dài, hần cảm giác mình thật ngu ngốc, vì sao lại tin tưởng vào cái máy vi tính không có bộ óc cơ chứ, lại còn ngây ngốc làm theo, hần là một Bá tước, đáng nhẽ hần lên trực tiếp ném cô bé kia lên giường, nếu cô không thích thì sẽ đem cô trời lại.

Nghĩ là nghĩ như vậy nhưng Tịch Nhan vẫn thình thoảng lại lấy ra điện thoại di động xem một chút, thậm chí hần còn hoài nghi thứ đồ chơi này có phải là bị hỏng rồi hay không.

Bảo Nhi không biết Tịch Nhan có bị trúng gió không nữa, cầm điện thoại di động, rút cuộc cũng nhắn tin trả lời.

Sau đó, yên tâm vào học.

Tịch Nhan nhìn chăm chăm, chăm chăm chiếc điện thoại như muốn dùng ánh mắt nung chảy nó ra, cuối cùng nó cũng vang lên.

Thấy tin nhắn chỉ có một chữ: được.

Hần ngay lập tức cao hứng trở lại, quả nhiên máy vi tính vẫn có điểm đáng tin, dựa theo suy nghĩ của loài người mà hành động, là chính xác.

Hần lập tức tràn đầy lòng tin, trở về phòng thay đồ để chuẩn bị cho lần hẹn hò đầu tiên trong đời.

Tịch Nhan hào hứng đi tắm, tắm xong, hần chỉ quần khăn tắm, trực tiếp đi tìm tên mập Abe .

Abe mở đôi mắt mộng lung nhìn trời vẫn còn chưa tối, còn chưa được ngủ đã đành ngáp một cái thật to hỏi: "Tịch Nhan, anh gọi tôi dậy làm gì?"

"Câu giúp tôi nhìn xem tôi mặc bộ quần áo nào thì đẹp?" Tịch Nhan hưng phấn kéo Abe đi tới phòng thay đồ, tất cả đồ trong phòng chỉ có duy nhất tây trang màu đen và áo sơ mi trắng, Tịch Nhan mặc vào một bộ hỏi: "Bộ này thì sao?"

Abe gật đầu một cái, anh họ vốn đã đẹp trai không giống người, mà loại quần áo này ngày nào Tịch Nhan chẳng mặc, có gì khác nhau đâu.

Nhưng Tịch Nhan đã thay một bộ khác, hần cảm thấy trên tay áo có vết nhăn làm ảnh hưởng tới thẩm mỹ, lại đổi một bộ tây trang đen hỏi: "Cái này thế nào?"

Abe mặt mê mang, hần thật không nhìn ra bộ này cùng với bộ vừa rồi có gì khác nhau, hần gật đầu một cái: "Đẹp vô cùng"

Tịch Nhan soi gương nhìn một chút cũng cảm thấy tốt vô cùng, nhưng lúc xoay người, cảm thấy cổ áo phía sau không được thẳng thớm, hần lại đổi một bộ.

Abe ngây ngốc nhìn anh họ đổi năm sáu bộ âu phục giống nhau như đúc, hần thật sự không hiểu anh họ muốn làm What??, hần chỉ chỉ ra ngoài trời nói:

"Trời sắp tối rồi, anh có hẹn với ai sao?"

Tịch Nhan lúc này mới phát hiện ra mặt trời cũng sắp lặn rồi, miễn cưỡng quyết định mặc bộ tây trang trên người vậy, mặc dù áo sơ mi bên trong có vẻ hơi chật chội, nhưng là cô bé kia chắc sẽ không nhận ra.

Một tên thanh niên toàn thân tây trang đen mang theo một ngọn lửa nhiệt tình đi đến khoảng sân trồng hoa hướng dương, Hấn trừ trừ do dự một chút rồi nhất quyết bước qua, đây là lần hẹn hò đầu tiên của hắn và cô cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch theo đuổi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tan nát cõi lòng

Tiết học cuối cùng là tiết tự học.

Thầy giáo gọi bảo Nhi lên phòng giáo viên một chút, nói có người cần tìm.

Bảo Nhi hào hứng nghĩ tới tin nhắn kia, cô cho là Tịch Nhan đến tìm mình, nhưng không ngờ khi cô đi đến nơi thì đó lại là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này vẫn rất phong độ, năm tháng không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt hắn, ngược lại càng khiến hắn có nét thành thực đầy mị lực.

"Cha." Bảo Nhi do dự một chút, đi đến cách người đàn ông này khoảng một mét thì ngừng lại, kêu một câu.

Người đàn ông trước mắt này là người thân duy nhất của cô trên thế giới, cũng là người duy nhất có thể làm tổn thương tới cô, cô cho rằng cô cũng sẽ giống như mẹ, cả đời sẽ luôn yêu quý người đàn ông này, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đường như bọn họ đã trở thành hai người xa lạ.

"Cha, đây là lần đầu tiên cha tới trường học thăm con." Bảo Nhi sau một hồi sùng sốt, tâm tình nhanh chóng trở lại bình thường, tươi cười nói.

Đào Khánh Hoa bị con gái nói có chút ngượng ngùng, hình như là như vậy, hắn đã tới trường Nam Trung mấy lần, mỗi lần đều là tới đón Thi Thi tan học, lại chưa bao giờ nghĩ đến phải tới thăm Bảo Nhi. Vì không hề biết gì về cuộc sống hiện tại của Bảo Nhi, nên khi đối mặt với đứa con gái 16 tuổi này Đào Khánh Hoa cảm thấy không thoải mái, tuy rằng nó không còn giương nanh múa vuốt như trước, mà trên mặt nở nụ cười tươi tắn lại càng làm cho hắn có cảm giác áp lực hơn.

"Công việc trong công ty tương đối bận rộn, cho nên mới không thể tới thăm con thường xuyên." Đào Khánh Hoa giải thích một câu, ngay sau đó lại cảm thấy nếu như là Tô Cẩm thì sẽ luôn vì mình mà suy nghĩ, lo lắng mà không cần mình phải giải thích điều gì, lại nhìn khuôn mặt con gái mỉm cười lạnh nhạt, cả người đều thấy lúng túng.

"Tối thứ sáu tuần này cha mời cả nhà Doãn bá bá ăn cơm, đến lúc đó con cũng tới đi, ở khách sạn cạnh bờ biển."

"Cha tới tìm con chính là vì điều này sao?" Bảo Nhi luôn tự nói với mình nên có kỳ vọng, nhưng mỗi lần vẫn đều cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Thì ra là vì vậy, hắn rất coi trọng chuyện này, bằng không cũng sẽ không tự mình đi một chuyến. Thấy khóe miệng con gái vẫn còn treo nụ cười kia, Đào Khánh Hoa càng cảm thấy khó chịu, trên khuôn mặt "người cha hiền từ" rõ cuộc không nên được sự tức giận.

Nhất thời, cả căn phòng chìm trong sự tĩnh lặng, không khí rơi vào nặng nề.

Lúc này một thanh âm thanh thúy vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng này.

"Cha." Thanh âm vừa dứt đã thấy cả người Đào Thi Thi nào đó, Đào Khánh Hoa theo thói quen giang hai cánh tay, ôm lấy con gái yêu.

"Cha, người đặc biệt tới để đón con sao, thật tốt quá, các bạn con đều rất sùng bái người, tất cả đều mong được có cơ hội gặp cha một chút." Đào Thi Thi nũng nịu nói.

Đào Thi Thi nói liến thoắng suốt một hồi làm tâm tình Đào Khánh Hoa khá hơn rất nhiều.

Cùng là con gái của mình, nhưng đứa bé này được Tô Cẩm dạy dỗ thật đáng yêu, còn Bảo Nhi lại như đang đòi nợ.

Vì vậy Đào Thi Thi vừa làm nũng vừa dụ dỗ, Đào Khánh Hoa thành công đem Bảo Nhi ném sau ót, hắn cho rằng mình đã đích thân tới nói thì đứa con gái này dù có to gan đến đâu cũng không dám trái lời của hắn.

Đào Thi Thi hạ hê dặt tay cha đi, trước khi đi khuất còn cố tình quay đầu lại nhìn Đào Bảo Nhi để thị uy.

Bảo Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười, cô không hề quan tâm tới việc vừa xảy ra, thật sự không hề quan tâm.

Bảo Nhi trở lại phòng học thì cũng là lúc tiết tự học chấm dứt.

Liếc mắt liền thấy Bình An đứng ngoài cửa.

"Cậu còn chưa về sao."

"Tớ chờ cậu, lần trước cậu có nói có một đề vật lý không thể nào giải được, tớ đã giúp cậu tóm tắt lại và lập sơ đồ chi tiết, cậu xem một chút đi nếu lần sau có gặp phải dạng đề này cũng sẽ không bị làm sai nữa." Bình An đẩy mắt kiếng một cái, cười ha hả nói.

"Thật sao, vậy thì tốt quá, cảm ơn Bình An, cậu thật lợi hại."

Bình An được Bảo Nhi khích lệ, lập tức liền đỏ mặt, lại đẩy đẩy cặp kính sau đó đi theo sau lưng Bảo Nhi, đợi cô dọn dẹp đồ đạc xong liền cùng nhau đi tới cổng trường.

.....

Trước cổng trường học, một chiếc Aston Martin màu bạc đã đỗ thật lâu.

Tịch Nhan lúc ra khỏi nhà rất kích động, đôi một bộ lại một bộ tây trang màu đen giống nhau y đúc.

Khi đến cổng trường học hẳn lại càng khẩn trương, trước đây hẳn không thích soi gương nhưng hôm nay hẳn đã nhìn gương xe tới mấy trăm lần rồi, lúc thì xem tóc có rối loạn không, lúc lại xem sắc mặt mình có nhợt nhạt quá hay không, một lát lại nhìn xem cổ áo đã chỉnh tề hay chưa?

Cứ như vậy rất thấp thỏm ngồi ở trong xe, chưa đến nửa tiếng mà hẳn có cảm giác như đã chờ thật lâu thật lâu, đúng ra thời gian đối với một Ma cà rồng mà nói thì có lẽ nó giống như đang ngừng trôi. Thế nhưng khi nhìn thấy rất nhiều người lần lượt đi ra, mà cái người khiến hẳn chờ đợi mòn mỏi lại không thấy đâu hẳn cảm giác như là đã trải qua mấy thế kỷ rồi vậy.

Trước kia hẳn thaayd tất cả loài người đều giống nhau như đúc, nhưng hôm nay hẳn lại nhận thấy thật ra là có sự khác biệt, vì những người này không có ai là Bảo Nhi của hẳn.

Có lẽ trong xe quá bức bối, ngoài kia đường phố đã lên đèn, Tịch Nhan mở cửa xe ra đón lấy những cơn gió mát lạnh đang thổi tới, hẳn tựa vào mũi xe, móc ra một cây cà rốt, bình tĩnh gặm.

Đào Thi Thi kéo cánh tay Đào Khánh Hoa đi ra, liếc mắt nhìn Tịch Nhan, nhất thời không thể nhúc nhích, người ta nói Đào Bảo Nhi có bạn trai trông cực kỳ đẹp trai, nhưng cô không tin vì cái tin đồn bao nuôi ấy là do cô tung ra, cho rằng mọi người quá đồn thổi mà thôi, nhưng khi nhìn thấy người thanh niên này, cô trực tiếp ngây dại, ngay cả khi cha kéo lấy cánh tay cô, cô cũng không để ý tới.

Tịch Nhan nhìn lướt qua một con người đang chăm chú nhìn hẳn, mặt mũi có chút quen thuộc, có nét giống với cô bé kia của hẳn, nhưng vẫn không phải, hẳn lại cúi đầu.

Lúc này Bảo Nhi cùng Bình An vừa lúc cùng đi ra tới cổng trường, hai người vừa nói vừa cười.

"Bình An, cậu cầm hộ tôi cái cặp sách, tôi đi lấy xe." Bảo Nhi đưa sách vở cùng cái túi trên tay cho Bình An, nhanh nhẹn đi đến nhà xe lấy xe của mình.

Lạc Bình An thật ra thì luôn có xe riêng trong nhà tới đón hẳn, nhưng là kể từ khi Bảo Nhi có xe mới, hẳn mỗi ngày đều tìm các loại cớ, nói tài xế có chuyện. Vợ tài xế sinh con. Bố vợ, mẹ vợ tài xế bị trặc chân. Tài xế nhức đầu. Tài xế bị tai nạn giao thông rồi. Nói tóm lại, tài xế nhà hẳn lắm tai nạn, hẳn lấy cớ như vậy để được đi chung với cô một đoạn đường, sau khi xuống xe nhìn bóng cô đi khuất thì tài xế nhà hẳn mới dám lái lên đón hẳn về.

Mỗi ngày đều được ngồi ở sau lưng Bảo Nhi, Bình An cảm thấy đây là thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình, gió quẩn quýt quanh bọn họ. Tiếng cười của Bảo Nhi, giọng nói của Bảo Nhi, hương thơm của Bảo Nhi, đều là những thứ tuyệt diệu nhất trên thế giới này.

Chờ đến lúc trong người đều nóng nẩy, thì hẳn nhìn thấy một màn kia, thấy Bảo Nhi của hẳn đang lái chiếc mô tô đi ra mà sau lưng còn chở theo một chàng trai, chờ chút. . . .tên này nhìn rất quen mắt.

Tịch Nhan nhất thời liền bật phát.

Hắn tra xét tài liệu mất một ngày, thay quần áo mất nửa ngày, lái xe tới đây lại phải đợi thêm nửa ngày nữa, sau đó liền nhìn thấy người mà hẳn vẫn đang mong nhớ đang tươi cười nói chuyện cùng một tên con trai khác, hơn nữa hành động lại có vẻ hết sức thân mật!

Trong nháy mắt, không khí xung quanh Tịch Nhan tự nhiên lạnh buốt, càng ngày càng lạnh, tựa hồ cả mặt đất đều bị đóng băng, dường như chỉ cần có người không để ý mà đi ngang qua sẽ ngay lập tức bị trượt chân ngã xuống.

"Bảo Nhi, hình như có người đang nhìn cậu." Bình An nhắc nhở một câu.

Bảo Nhi đang cố gắng nổ máy xe, lúc này mới ngẩng đầu phát hiện cách đó không xa có luồng khí thể cường đại được tỏa ra từ tên mặt than nào đó. . . .
. . . Đường như nhớ tới cô người nói tới hôm nay mời cô đi ăn cơm. Bị cha đến quá nhiều nên cô đã quên khuấy đi mất, lại nhìn một chút sắc của Tịch Nhan vào lúc này, cả người Bảo Nhi không khỏi run lên, cô thật sự không cố ý mà.

"Bình An, xin lỗi không thể đưa cậu về rồi, tôi quên mất mình đã có hẹn." Bảo Nhi nở nụ cười tỏ ý bất đắc dĩ.

Khóa kỹ xe, run run rẩy rẩy chủ động chạy đến trước mặt Tịch Nhan, thái độ hết sức chân thành nhận lỗi.

Cho đến khi chiếc Aston Martin biến mất, Bình An mới bước lên xe nhà hân biểu tình mặt mày đến đáng thương, tài xế nhìn thiếu gia thất hồn lạc phách đành an ủi: "Thiếu gia, cà rốt trong vườn đã đến ngày thu hoạch rồi."

Bác tài xế nói chưa dứt lời, đã thấy ở phía sau, Bình An nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

Thì ra Bảo Nhi thích cà rốt là bởi vì hân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lần đầu hẹn hò

Về đến nhà Bình An không buồn ăn cơm, liền trực tiếp đi đến khu nhà kính của hân.

Cà rốt quả nhiên đã lớn, lúc này bắt đầu thu hoạch là vừa rồi, hân thường thích tự mình làm, từng chút một đem củ cà rốt moi lên, rũ sạch bùn đất bám xung quanh, nhìn vào lớp vỏ đỏ tươi của nó lộ dần ra, hân tỉ mỉ như đang chăm sóc một đứa trẻ mới ra đời vậy.

Từng bước từng bước chỉnh tề sắp hàng, rất đẹp, hân trồng trong một cái chậu dài chừng 40 cm, đường cong không chế ở 45 độ, ăn sống cũng đều rất tốt, có nhiều nước, lại rất ngọt.

Giống như bình thường, xếp 12 cây đều nhau thẳng tắp, sau đó Bình An mới dùng dây leo buộc chặt cà rốt thành một túm, phía trên còn thắt nơ hình con bướm thật đẹp.

Một túm lại một túm vô cùng tinh xảo, chính là bình thường chuẩn bị xong xuôi hân sẽ đưa cho Bảo Nhi .

Hân giống như là chưa từng khóc, vẫn cẩn thận làm xong những công việc này.

Trời đã tối rồi, hân vẫn không muốn ăn cơm, bèn đi tới bên cây đàn Piano muốn đánh cho lũ cây cỏ này nghe một bản nhạc, có lẽ bọn chúng sẽ hiểu được trái tim hân.

Hân thích một cô gái, cô gái đó rất đẹp, cô rực rỡ như ánh mặt trời, chỉ cần cô hạnh phúc, hân cũng sẽ hạnh phúc.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, chứa đựng rất nhiều cung bậc cảm xúc, cũng rất ưu thương.

Lạc phu nhân tới đây gọi con trai đi ăn cơm, nghe thấy bản nhạc đang vang vọng, dừng bước ở đầu hồi của dãy nhà kính, bà đứng thật lâu, cho tới khi bản nhạc kết thúc, bà mới khẽ khàng rời đi.

Con trai đã trưởng thành, có tâm sự.

Tịch Nhan cùng Bảo Nhi lúc này cũng đang ngồi ở trong một nhà hàng Tây, ăn thịt bò bít tết, thưởng thức âm nhạc của Điện Nhã.

Hai người ăn có vẻ rất chuyên tâm, không ai nói gì.

Trên thực tế là Tịch Nhan vẫn còn đang tức giận, sắc mặt nghiêm trọng, dao nĩa xẹt qua miếng thịt bò bít tết dùng sức rất mạnh mẽ khiến Bảo Nhi sợ hãi im lặng như tờ cố gắng thật chuyên tâm.

Bữa ăn tối được kết thúc khá mau trong không khí đầy quý dị.

Bảo Nhi cho là đã đến lúc được giải phóng, Tịch Nhan lại đơn giản nói: "Chúng ta đi xem phim thôi."

"Hả?" Bảo Nhi ngẩng đầu, lông mày nâng lên, không hiểu đây là có vấn đề gì xảy ra.

Chỉ là thấy Tịch Nhan lấy dáng vẻ rất nghiêm chỉnh khi nói ra câu đó, tuyệt đối không phải là trung cầu ý kiến của cô, cô đành chấp nhận gật đầu một

cái.

Rạp chiếu bóng《 Resident Evil 》vô cùng náo nhiệt, Tịch Nhan là lần đầu tới đây nên hắn cảm thấy rất không thoải mái, nhưng là nghĩ tới lời khuyên trên cầm nang theo đuổi mà hắn tìm được có nói: trong những lần hẹn hò, con trai phải luôn là người chủ động, ví dụ như lúc đi xem phim phải chủ động đi mua vé, nhớ phải mua cả đồ ăn vặt.

Nơi này có rất nhiều người, hắn cũng đành phải đi xếp hàng.

Đây là chuyện trước đây hắn chưa bao giờ phải làm, lúc ở Antwerpen, hắn muốn mua kim cương, cũng là do chủ cửa hàng kim cương tự mình mang đến cho hắn. Hôm nay lại chỉ vì hai tờ vé xem phim mà hắn phải đứng xếp hàng, thật sự hắn có chút cảm giác không quen.

Vốn là hắn định sẽ bao cả rạp luôn cho đỡ phiền phức, nhưng nghĩ lại thì thế có khác gì ngồi ở nhà xem ti vi đâu? Có lẽ là con người luôn thích sự náo nhiệt chẳng.

Người đến người đi, chen chen lấn lấn, Bảo Nhi chợt cảm thấy bàn tay có hơi lạnh bao chùm, không khỏi run rẩy nhìn xuống. Lại ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Tịch Nhan ở phía trước, một tay hắn đang nắm chặt lấy tay cô.

"Không được đi lung tung." Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Bảo Nhi nhìn mình chăm chú, hắn quay đầu lại nói một câu, lại nhanh chóng quay mặt đi, coi như là giải thích vì sao hắn nắm tay cô.

Ở trong đám người chen chúc, Tịch Nhan cảm thấy lòng bàn tay có sự ấm áp truyền tới, vì vậy hắn thấy xếp hàng cũng không hẳn là chuyện nhàm chán.

"Phòng riêng hay chỗ ngồi bình thường?" Người bán vé là một cô trung niên, nhìn Tịch Nhan bằng ánh mắt nóng rực, lại nhìn sang cô bé bên cạnh hắn, nhất thời liền cảm thấy cực kỳ khó chịu, tuổi trẻ thật là tốt, năm tháng như mây trôi, nhớ lại năm đó mình cũng là một cô bé nhỏ nhắn đáng yêu

Tịch Nhan nghiêng đầu nhìn Bảo Nhi một chút, Bảo Nhi mặt đỏ ửng tai mở miệng nói: "Chỗ ngồi bình thường."

Đã từng là một cô gái phải lặn lội ngoài xã hội kiếm sống, Bảo Nhi dĩ nhiên là biết mọi người thường làm gì trong phòng riêng ở nơi này, vừa nghe cô bán vé hỏi như thế, ánh mắt lại tràn đầy thâm ý nhìn mình, nhất thời thật không biết đầu mặt vào đâu.

Người bán vé xuy một tiếng, cho hai chỗ ngồi vị trí tốt nhất gần với phòng riêng.

Trai đẹp quả nhiên là giấy thông hành ở mọi nơi mà.

Về đến nhà, Bình An

Mười phút sau bộ phim mới bắt đầu chiếu, tịch Nhan dắt Bảo Nhi đi mua bông ngô, kem, và nước ngọt.

Bảo Nhi bị Tịch Nhan dắt đi, nhìn hắn làm những thứ này, cảm thấy hết sức không quen, giống như nhìn thấy một vị thần tiên không dính bụi trần đang đi dạo quanh nhân gian, cái gì cũng không hiểu, nhưng lại làm rất tự nhiên.

Hai người cùng nhau đi theo dòng người vào trong rạp chiếu bóng.

Mới vừa đi vào, xung quanh bị bóng tối bao phủ, Tịch Nhan nhất thời cái gì cũng không nhìn thấy, ngừng lại.

Bảo Nhi thích ứng rất nhanh, đồng thời dắt Tịch Nhan bước đi, thấy bước chân hắn chậm lại, nhớ đến hắn sợ tối: "Không có việc gì, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Thế nhưng đúng lúc này, sau lưng lại có một đám người trẻ tuổi đang xô đẩy: "Nhanh lên một chút, hai người các người định đứng ở đây xem phim sao, lại còn chắn đường không chịu đi, hay là bị mù hết rồi hà."

Bảo Nhi quay đầu lại nói xin lỗi: "Thật ngại quá, mọi người đi trước đi."

Chỉ là lúc cô quay đầu lại, đám người trẻ tuổi kia nhìn thấy Bảo Nhi, lại không ngừng huýt gió, không tặc, cô bé này thật xinh đẹp nha.

Tịch Nhan rất tức giận, hắn chỉ nghe được tiếng cười lỗ mãng của bọn nhóc này, nhưng hắn lại không nhìn thấy bọn chúng.

Hắn giang tay ôm Bảo Nhi vào trong ngực, sau đó nhắm phía đám nhóc kia khẽ mỉm cười, để lộ ra hai cái răng nanh thật lớn. Dưới ánh sáng mờ ảo của rạp chiếu bóng, sắc mặt tái nhợt của Tịch Nhan kết hợp với đôi môi đỏ như máu, hàm răng sắc bén, nhất thời khiến những tên kinh hãi, phản ứng rất nhanh cả lũ đều quay đầu chạy mất, chỉ trong nháy mắt trước mặt Tịch Nhan đã không còn người nào.

Bảo Nhi bất thành linh bị Tịch Nhan ôm vào trong ngực, đầu áp hắn vào trước ngực hắn, căn bản không hề biết đã xảy ra chuyện gì, lúc Tịch Nhan buông cô ra lại không thấy bọn người lúc nãy đâu cả "Những người kia đâu rồi?"

Tịch Nhan móc một cây cà rốt từ trong áo ra cắn một cái nói: "Bọn họ đi vào phòng rồi."

Lúc này trên màn hình của phòng chiếu bắt đầu chiếu phim, Bảo Nhi cũng không còn băn khoăn nữa, kích động kéo Tịch Nhan đi tìm chỗ ngồi "Bắt đầu rồi, mau."

Hai người vừa ngồi xuống, trên màn ảnh lớn xuất hiện một thầy ma (Zombie) có bộ mặt đầy máu, chỉ còn một nửa đôi môi chọt nhả ra, giống như trực tiếp nhào tới trước mắt mọi người vậy, Tịch Nhan giật mình, theo bản năng định đưa tay che ánh mắt của Bảo Nhi, lại thấy cô mặt đầy hưng phấn, cặp mắt sáng lóng lánh kích động, hấn lại buông lỏng tay xuống, nhưng cũng không muốn nhìn vào màn ảnh.

Trên thực tế, Tịch Nhan cảm thấy rất không thoải mái, hấn không hiểu loài người tại sao lại thích xem những thứ ác tâm này như vậy.

Suốt thời gian chiếu phim, Tịch Nhan đều nắm chặt tay Bảo Nhi, nhắm mắt lại, yên lặng ngồi dựa vào thành ghế.

Hẹn hò là việc thật khó cực, đặc biệt là khi nghe thấy những âm thanh khàn kéo khàn kéo của những thầy ma trên màn ảnh kia đang không ngừng cắn xé loài người, khiến trong lòng Tịch Nhan thâm xao động.

Một mặt hấn luôn cho rằng mình thuộc vào chủng tộc cao quý, mặc dù bọn họ cũng hút máu người, nhưng phần lớn đều là rất an toàn, chỉ có những thành viên tà ác trong chủng tộc mới làm cho con người bị thương. Nhưng mặt khác, hấn lại sợ hãi, hấn sợ mình ở trong mắt con người cũng giống như những thầy ma xấu xí kia.

Tịch Nhan nỗ lực để chuyển sự chú ý của mình sang nơi khác, hấn không muốn nghe những âm thanh quái dị trong phim nữa, cố gắng tập trung để tìm những tiếng động khác để che giấu sự ghê tởm của âm thanh cắn xé đang vang vọng khắp phòng chiếu, lúc này trong căn phòng sau lưng hình như truyền đến âm thanh khác thường, có tiếng người đang ngâm nga: "Ừ, a. A."

Thanh âm này giống như có ai đó đang bị găm cán phát ra, trong nháy mắt con thịnh nộ của Tịch Nhan đang định bùng phát, nhưng âm thanh kế tiếp: "Dùng sức mạnh một chút, lại dùng sức mạnh thêm chút nữa. A."

Tịch Nhan sắc mặt đang tái nhợt bỗng chốc đỏ ửng lên, con người lại dám XXOO ngay tại rạp chiếu bóng nữa sao? Bên ngoài còn đang chiếu phim thầy ma (Zombie) rùng rợn đấy.

Bảo Nhi cảm thấy Tịch Nhan đang siết chặt tay làm cô đau, cô xoay người lại hỏi: “Sao vậy?”

Cô vừa quay đầu, trên môi còn dính chút kem màu trắng sữa thật giống như đang quyến rũ người mà, trong nháy mắt Tịch Nhan cảm thấy cổ họng khô nóng, chọt cũng rất muốn ăn kem.

Âm thanh từ căn phòng sau lưng truyền tới càng lúc càng lớn, trên màn ảnh là một con Zombia cũng đang găm nhấm một con người, Tịch Nhan cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lướt qua đôi môi Bảo Nhi.

"Rất ngọt." Tịch Nhan bình luận.

Bảo Nhi trong nháy mắt hóa đá.

Lập tức cảm thấy đây là không thể nào, nhưng cảm giác lạnh lẽo hơn cả kem vẫn còn ở trên môi, cái tên Tịch Nhan này lại định giờ trò gì đây. Ăn tối dưới ánh nến, xem chiếu bóng.

Kế tiếp Bảo Nhi cũng không thể tập trung xem phim nữa rồi, trong đầu cô tràn ngập những hình ảnh vừa nãy, ngược lại khuôn mặt Tịch Nhan lại tràn đầy đắc ý, quả nhiên trò hẹn hò này thật là tuyệt vời.

Chỉ sợ Tịch Nhan còn có thể làm ra hành động đặc biệt nào đó, Bảo Nhi vẫn giả bộ nghiêm chỉnh ngồi xem phim nhưng tuyệt nhiên không hề biết trên màn ảnh đang chiếu cái gì nữa rồi.

Bỗng một hơi thở lạnh lẽo phun lên trên cổ, toàn thân cô không ngừng run rẩy.

"Đừng sợ, anh sẽ không cắn em." Tịch Nhan ngửi mùi thơm dịu nhẹ trên tóc cô, chỉ muốn được dựa gần vào cô hơn mà thôi.

Bảo Nhi trong nháy mắt sắc mặt đỏ rực, cô liếc xéo Tịch Nhan một cái rồi nói: "Đừng làm rộn, đang xem chiếu bóng đấy."

Chỉ là lời nói này không có chút uy lực nào cả, bởi vì trước mặt đã có một đôi tình lữ hôn nhau say đắm. Tịch Nhan cảm thấy thân thể Bảo Nhi không ngừng run rẩy, hấn đành bỏ qua cho cô, ngồi xuống như cũ, nắm lấy tay cô, cùng cô xem nốt bộ phim.

Lúc bộ phim kết thúc, hai người đi ra khỏi phòng chiếu, liền bắt gặp ngay đám người lúc nãy và hai cảnh sát khu vực.

"Chính là hấn, hấn là yêu quái, hấn có hai cái răng nanh rất lớn miệng hấn há ra bên trong toàn là máu tươi." Tên này nhìn thấy Tịch Nhan hai chân đều va vào nhau lập cập, nhưng vẫn cố gắng kéo người cảnh sát tới để trình bày.

Tịch Nhan đang mài mê vuốt ve đôi tay mềm mại của Bảo Nhi, thì thấy trước mặt xuất hiện một nhóm người.

Cảnh sát cũng nhìn thấy Tịch Nhan, nhất thời cảm thấy mình thật hồ đồ, làm sao lại nghe theo lời của một lũ nhóc choai choai, người trước mắt này vừa nhìn đã thấy rõ là một người có xuất thân cao quý, trên người hấn tỏa ra khí chất hơn người chắc chắn là người có địa vị không dễ dây vào, làm sao có thể là ma quỷ được, bọn nhóc này chắc là xem phim kinh dị nhiều quá nên bị hoang tưởng mất rồi, nhưng thân là một người cảnh sát nhân dân, đành phải theo đúng phép mà làm, nhắm mắt bước tới:

"Xin hỏi hai người có thấy trong rạp chiếu bóng có người nào trông khác thường hay không?." Ngài cảnh sát khuôn mặt hòa ái cười hỏi.

Bảo Nhi lắc đầu một cái.

Tịch Nhan suy nghĩ một chút nói: "Giống như có một sắc mặt tái nhợt, đôi môi đỏ như máu, có răng nanh rất dài sao?."

Đám người kia nghe Tịch Nhan miêu tả lại như thế, chân tay đều run lẩy bẩy, chỉ sợ hán sẽ đột nhiên nhào tới.

Cảnh sát mặt ngạc nhiên, chẳng lẽ bọn tiểu quỷ này không hề báo án giả, thật là có người như thế sao?

"Người này ở chỗ nào?"

Tịch Nhan nhìn đám người kia lộ ra một ý cười sâu xa, nét mặt nghiêm túc nói: "Trong phim ảnh."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tin nhắn ngủ ngon

Người cảnh sát vội cúi đầu khom lưng, xoay người liền đánh đuổi đám nhóc kia chạy tán loạn, chúng lại dám tìm cảnh sát tới làm trò đùa, xem phim thấy ma lại kêu chúng ta tới bắt người, chẳng lẽ chúng muốn cảnh sát như ta nhảy vào trong phim bắt lấy thầy ma hay sao hả.?

Dọc theo đường đi Bảo Nhi cười không ngớt, Tịch Nhan người này vậy mà cũng biết nói đùa, không những vậy lại còn rất biết cách trêu chọc người khác.

Nhìn cô cao hứng như thế, Tịch Nhan cảm thấy những việc mình làm tới nay thật đáng giá, suốt dọc đường đi hán vừa gặm cà rốt vừa lái xe cũng rất vui vẻ.

Đến biệt thự, Abe hai mắt vẫn tia máu nhìn hai người bọn họ, gào khóc gọi: "Các người đi đâu thế hả, tôi đói đến chết đi được, Quân gia lại đi khiêu vũ rồi, đói chết tôi rồi."

Bảo Nhi thật ngại ngùng nói: "Tôi đi nấu mì cho cậu nhé."

Tịch Nhan mắt lạnh liếc tới đây nói: "Abe, cậu hình như lại mập ra thì phải."

"Có thật không? Lại mập? Không thể nào? Tôi gần đây rất hạn chế, một ngày chỉ ăn nhiều nhất bằng nửa trước kia mà thôi." Abe đứng xoay vòng vòng, mặt không thể tưởng tượng nổi, nhưng khi nhìn bộ dáng nghiêm túc của Tịch Nhan, hán lắp bắp nhìn Bảo Nhi nói: "Thôi, tôi không ăn, tôi đang giảm cân."

Nói xong cũng nằm xuống bắt đầu làm chống đẩy, hắc năng hắc lên, quả nhiên nỗ lực nửa ngày cũng không lên nổi, hán cứ vậy mà nằm rồi.

Tịch Nhan thấy Bảo Nhi đã trở về phòng, nhìn Abe cười cười, cũng đi về phòng mình, đi tới cửa chợt quay đầu nhằm tên mập mạp nào đó nói: "Abe, nghe nói vô địch chạy nước rút Ba Ba Lạp đang muốn tìm một bạn nhảy để tham dự cuộc đua vũ trường thành."

"Cô ấy không có bạn nhảy thì liên quan gì tới tôi." Abe nỉ non lẩm bẩm nói, nhưng hành động cũng rất dùng sức rồi cuộc cũng kéo được người dậy hoàn thành một lần chống đẩy.

"Không phải chỉ là ngoại hình xinh đẹp thôi sao." Lại làm được một lần.

"Không phải chỉ là chạy nhanh thôi sao." Lại làm được một lần.

Abe ngoài miệng thì thao thao bất tuyệt nhưng trong đầu đều là hình bóng Ba Ba Lạp chạy trước mặt cùng nụ cười tươi tắn của cô, thân thể kiên định làm chống đẩy không ngừng nghỉ, đầu đầy mồ hôi cũng không chịu nghỉ.

Tịch Nhan nằm ở trong bồn tắm tay cầm điện thoại di động xoay vòng vòng, trên mạng nói hai người đang hẹn hò nhất định phải nhắn tin qua lại cho nhau, nhưng cô ấy đang ở dưới lầu, muốn nói gì xuống gặp trực tiếp không hơn hay sao? Có lẽ con người thích cảm giác mơ hồ một chút, nhưng rồi cuộc là phải nói cái gì mới được?

Hán nằm trong bồn tắm, mái tóc vẫn còn ướt sũng chảy xuống khuôn ngực để trần, thường ngày trông hán có vẻ hơi gầy nhưng thực sự vòm ngực cũng rất cường tráng, hết sức hấp dẫn, hai chân mày nhũn nhặn, viết một cái tin nhắn: Hôm nay đi ăn cơm, xem chiếu bóng cùng em rất vui, ngủ ngon.

Nhưng khi nhìn một hội, lại cảm thấy quá ngu ngốc, lại xóa.

"Phim rất hay, ngủ ngon."

Không được, phim này một chút cũng không hay, chỉ có những kẻ không có đầu óc mới thích xem một bộ phim ghê tởm như thế, tiếp tục xóa, lại viết.

Cứ như vậy ngâm mình ở bồn tắm, mỹ nam tử cầm điện thoại di động liêu mạng viết tin nhắn xóa tin nhắn, cuối cùng hần rút cuộc gửi đi hai chữ: "Ngủ ngon."

Ấn nút gửi đi, sau đó Tịch Nhan lại cực kỳ hối hận, hận không thể hủy bỏ tin nhắn vừa gửi đi, nghĩ mãi nửa ngày cuối cùng lại gửi đi hai chữ ngu ngốc, thật là quá ngốc mà.

"Ngao!" Hần gầm nhẹ một tiếng, cầm di động ném lên giường, từ trong bồn tắm đứng lên, lau khô người, quần khăn tắm ngang eo, bước ra ngoài.

Lúc này nghe được tiếng điện thoại di động vang lên, hần vội vàng nhào tới, thấy cô bé kia đúng là có nhắn tin trả lời: Bữa tối nay thật ngon, bộ phim cũng rất hay, cảm ơn, chúc ngủ ngon.

Lập tức, Tịch Nhan không còn cảm thấy rối rắm trong lòng nữa rồi, tâm trạng cũng rất vui vẻ.

Quả nhiên loài người thích gọi nhắn tin cũng là có nguyên nhân, lúc nhận được tin nhắn trả lời quả nhiên rất vui vẻ, còn có chút thỏa mãn.

Hần mặc quần áo vào, không đi giày, cũng không mặc áo khoác, liền trực tiếp nằm lên giường, còn tắt hết đèn trong phòng, cả phòng đều tối om, nhưng lần đầu tiên hần lại không hề có cảm giác sợ hãi mà là có một loại cảm giác ấm áp, trong bóng tối, hần cầm điện thoại di động, nhìn cái kia tin nhắn, nở nụ cười.

Nghe nói tất cả các cô gái đều thích hư vinh, thích người khác khen cô xinh đẹp, Tịch Nhan suy nghĩ một chút, hần lại gửi đi một tin nhắn: Bảo Nhi, em mặc đồng phục học sinh rất hợp.

Bảo Nhi nhận được tin nhắn nhất thời thấy mình ngu ngốc vài phần, thích hợp. Thích hợp là ý gì. Quả quyết tắt điện thoại di động, ngủ.

Tịch Nhan đáng thương sau khi nhắn xong tin này vẫn đang đợi tin nhắn trả lời của Bảo Nhi, chờ một hồi, liền cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, không có động tĩnh. Hần cảm thấy không nên nóng lòng như vậy, có lẽ là cô đi tắm. Lại qua một hồi, cầm điện thoại di động nhìn một chút, vẫn không có, có thể cô đang làm bài tập. Một giờ đã trôi qua, vẫn không có, có lẽ cô đã ngủ thiếp đi.

Hay là cô không nhìn thấy tin nhắn được gửi đến, không có lý nào mình khen cô ấy mà cô ấy lại không chịu trả lời? Có thể là cô ấy không nghe thấy tiếng điện thoại báo có tin nhắn, lại chờ đợi qua mấy tiếng nữa, trời đã gần sáng rồi, có lẽ hôm nay trời sáng nhanh hơn mọi ngày, Tịch Nhan thận trọng cầm điện thoại di động, cuối cùng quyết định gọi một cuộc điện thoại xem sao, liền ấn nút gọi: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Tịch Nhan nhất thời đùng phải đầu giường, "Rầm rầm rầm" vang lên từng hồi.

Sát vách Abe mơ mơ màng màng kêu: "Tôi muốn ăn đùi gà, tôi muốn ăn đùi gà."

Bảo Nhi ngủ cả đêm không mộng mị, nên dậy thật sớm, một phần cũng bởi vì ngày hôm qua không đi xe về cho nên muốn dậy sớm một chút để đi ra đầu đường bắt xe buýt cho kịp giờ học.

Mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy Tịch Nhan mặt tái nhợt như tờ giấy, đứng ở cửa phòng.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của người này bị đảo lộn lại rồi sao? Ngày hôm qua đi ngủ rất sớm, hôm nay cũng lại dậy rất sớm, thật là quái dị.

"Sớm, Tịch Nhan." Bảo Nhi cười ha hả chào hỏi.

"Chào buổi sáng." Tịch Nhan mặt co quắp nhìn chằm chằm cô gái này, cô thế nào lại làm như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn tràn trề sức sống như mọi ngày.

Bảo Nhi hâm nóng hai phần sữa tươi và bánh mì, để cho Tịch Nhan một phần, còn một phần thì ăn thật nhanh để kịp đi bắt xe buýt.

Tịch Nhan bày ra sắc mặt khó coi nói: "Ăn từ từ thôi, lát nữa thuận đường anh đưa em tới trường."

Vì vậy trên bàn ăn dài sang trọng, hai người ngồi, lặng lẽ ăn điểm tâm.

Lão quản gia lại trốn trách nhiệm đêm không về ngủ, vừa lúc không có ai quấy rầy.

Tịch Nhan ăn rất nhanh sau đó vội vàng trở về phòng, khiến Bảo Nhi phải chờ hần một lúc lâu.

Hần về phòng, lau 8 tầng kem chống nắng, đeo kính, đội mũ, mang khăn quàng cổ, xỏ thêm đôi găng tay, từ đầu đến chân chắc chắn không có hở một chút da nào, mới yên tâm xuống lầu.

Bảo Nhi đang uống ngụm sữa tươi cuối cùng, thấy Tịch Nhan ăn mặc như một người Arabtịch, một hộp phun hết ra ngoài. Không may có vài giọt sữa trắng tinh hạ cánh trên chiếc kính mắt thời thượng của Tịch Nhan.

Hắn mặt không chút thay đổi, ngoắt ngoắt tay, Bảo Nhi run run rẩy rẩy bước tới đây, chỉ thấy Tịch Nhan kéo vạt áo đồng phục của cô lên, tháo mắt kính xuống, nhẹ nhàng xoa xoa, lại đeo lên.

"Đi thôi."

Bảo Nhi sững sốt một hồi, vội vàng sơ vin lại cho chỉnh tề, thăm nghĩ tên Tịch Nhan này đúng là một kẻ biến thái.

Suốt dọc đường Tịch Nhan lái xe chạy như bay, vừa tới cổng trường Bảo Nhi đã thấy Bình An đứng trước cổng chờ cô.

Tịch Nhan mặc dù đeo kính đen nhưng cũng nhìn thấy tên thiếu niên kia đứng quang minh dưới ánh mặt trời thật là thoải mái.

Nhìn lại toàn thân mình đều là một màu đen, ánh mắt hắn tối sầm lại, nhìn sang Bảo Nhi đang chuẩn bị xuống xe, hắn cúi người xuống cời dây an toàn cho cô, khẽ sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng thở dài, nói: "Không được phép không nhắn tin trả lời, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Khóa thẻ tín dụng

Bình An thấy Bảo Nhi bước xuống từ trên xe, nụ cười trên mặt cứng đờ, nhưng trong nháy mắt lại trở lại bình thường.

"Tớ mang cho cậu cà rốt." Hắn đưa cho cô một gói được bọc kỹ, bên trong có một tá cà rốt tươi rồi được xếp thật chỉnh tề, được buộc lại bằng dây cỏ.

"Cám ơn Bình An." Bảo Nhi nhận lấy cà rốt, thấy Tịch Nhan vẫn chưa lái xe đi, liền kêu Bình An đợi mình một chút.

Cô chạy lại, gõ cửa xe, đưa cà rốt cho Tịch Nhan nói: "Cà rốt mới nhổ đấy, em vào học đây."

Nói xong cô cũng đã vội chạy vào rồi.

Tịch Nhan nhìn cửa xe mở ra, trong chớp nhoáng ấy có ánh mặt trời rọi thẳng vào trong xe, rất chói mắt, nhưng khi cửa xe khép lại thì nụ cười của cô cũng không còn, chỉ còn lại gói quà này thôi.

Có lẽ tình cảm là rất phức tạp, giống như hắn lúc này sẽ bởi vì cô mà mạo hiểm ra ngoài khi mặt trời lên. Trong lòng hắn rất khổ sở vì đợi tin nhắn trả lời của cô suốt cả đêm, nhưng từ lúc ôm cô vào lòng hắn luôn thấy mùi hoa bay khắp không gian, hắn lại cảm thấy thật mãn nguyện.

Tựa như chàng thanh niên kia, dưới ánh mặt trời hắn luôn tươi cười nhưng Tịch Nhan lại nhìn thấy sự đau thương mất mát trong đáy mắt hắn.

Bình An chỉ nhìn lướt qua chiếc xe của Tịch Nhan, liền lấy lại bình tĩnh, nhìn Bảo Nhi chạy trở lại, cười nói: "Tớ cứ nghĩ là cậu thích ăn cà rốt."

"Không phải, là Tịch Nhan, hắn bị bệnh quáng gà, phải ăn nhiều cà rốt. Cám ơn Bình An, nếu không có cậu, tôi không biết phải đi đâu mới tìm được loại cà rốt tốt như vậy, vì hắn rất kỹ tính, thật may là có cậu." Bảo Nhi hết sức chân thành nói cám ơn.

"Không cần, có thể giúp được cho cậu tớ đã cảm thấy rất vui rồi, đứng rồi đề cương vật lý ngày hôm qua tớ đưa cậu đã xem chưa? Có chỗ nào không hiểu không?" Bình An đưa tay đẩy mắt kính theo thói quen hỏi.

"Còn chưa xem, tớ hôm qua tớ chưa kịp nhìn, buổi trưa tớ sẽ tìm cậu vậy, đứng rồi, Bình An ngày hôm qua tớ đi xem phim rồi, Resident Evil, hay cực kỳ, Elise thật ngẫu nhiên." Bảo Nhi hưng phấn nói, một đôi mắt sáng ngời, thật là ước ao mình cũng có thể trở thành một nữ sinh như vậy.

Bình An cười ngây ngô đi theo, cúi đầu, lại đẩy mắt kính một cái theo thói quen rồi nói: "Vậy chúng ta lần sau lại đi xem nhé, Resident Evil có rất nhiều tập."

"Được. Tớ đi trước đây, buổi trưa gặp lại." Cô vừa nói chân đã một đường đi thẳng tới cửa lớp rồi, tay phát phát chào từ biệt Bình An.

Bình An chờ Bảo Nhi đi hẳn vào lớp học mới xoay người rồi đi, lại bị mấy người đứng ngăn cản.

Đào Thi Thi mặt giễu cợt nhìn Lạc Bình An: "Chắc chắc, người ta đã có trai đẹp bao nuôi rồi, có người còn rất là vui vẻ đi theo, da mặt thật dày."

Mới vừa rồi khuôn mặt vẫn đang mang nụ cười xấu hổ, nhưng khi nhìn thấy có người chắn trước mặt sự ầm ập dịu dàng của hắn vụt biến mất, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Đào Thi Thi rồi xoay người đi.

Đào Thi Thi ở phía sau tức giận dậm chân, tại sao lại như vậy, cái con mọt sách này biết rất rõ Đào Bảo Nhi cùng cái tên đẹp trai kia ở cùng một chỗ, hôm qua cũng đã nhìn thấy tận mắt rồi nhưng vẫn vui vẻ làm cái đuôi sau lưng cái con tiện nhân kia.

Hoàng Lệ Hoa kéo kéo cánh tay Đào Thi Thi nói: "Thi Thi, nhanh lên một chút, đi học mau không tới trễ bây giờ."

Đào Thi Thi lúc ấy mới phần hận quay đầu lại, không nhìn con mọt sách Lạc Bình An nữa, ra về cao ngạo đi vào lớp học, đi thẳng tới trước mặt Bảo Nhi nói: "Cha bảo tao hôm nay tới nhắc mày, tối nay đúng 7h phải có mặt."

Đào Thi Thi nói xong, cũng không quản Đào Bảo Nhi có đồng ý hay không, quay đầu bước đi. Trong lòng há hê nghĩ, buổi tối ba hẹn Doãn gia buổi tối 6h ăn cơm, mình khiến Đào Bảo Nhi 7h mới tới, đến lúc đó ba sẽ lại nổi cơn tức giận, cái gì vì trong nhà buồn bán đang thua lỗ cho nên bữa cơm này phải diễn ra suôn sẻ, cô mới không thêm tin, nhất định là do Đào Bảo Nhi đã giờ trò gì đó lừa anh Doãn Thiên mà thôi.

Buổi trưa, Bảo Nhi theo thường lệ cùng ăn cơm với Lạc Bình An, sau khi ăn xong lại cùng nhau làm lại mấy đề vật lý.

Hai người ngồi chung một cái bàn, Bảo Nhi làm bài có gì không hiểu lại quay sang hỏi Bình An, còn Bình An thì chăm chú đọc sách hướng dẫn gieo trồng các giống cây mới. Không có điện ảnh, không có âm nhạc, không có cà phê, không có thịt bò bít tết, trong phòng học chỉ có tiếng quạt kêu ken két ken két, và tiếng gió lặng lẽ thổi qua các cành cây ngoài cửa sổ, nhiều năm sau không biết bọn họ có thể nhớ tới lúc này hay không.

Bình An cố gắng đọc một lúc thì thấy không thể tập trung, tối hôm qua hân ngủ không được ngon giấc, vì vậy liền nằm gục ở trên bàn ngủ, trước khi ngủ vẫn không quên nói Bảo Nhi có chỗ nào chưa hiểu nhớ gọi hân dậy.

Bảo Nhi vui đầu làm bài tập, không nhìn, cũng chỉ nhẹ gật đầu đồng ý.

Phòng học rất an tĩnh, cách trình bày bài giải cùng đáp án của Bình An rất dễ hiểu, Bảo Nhi làm hơn một giờ mới xong so ra cũng không sai biệt nhiều lắm.

Cô ngẩng đầu định đứng dậy cho dân gân cốt một chút, thì thấy Bình An đã ngủ thiếp đi ở bên cạnh, khuôn mặt đỏ hồng, đôi môi cũng hồng hồng, mắt kính cũng không bỏ ra hẳn lên trên sống mũi.

Cô nghĩ muốn nhẹ nhàng giúp hân lấy mắt kính xuống, lúc này điện thoại di động chợt rung nhẹ một cái.

Bảo Nhi lại rút tay trở về, móc điện thoại di động ra, là Tịch Nhan nhắn tin: "Buổi trưa tốt lành."

Vốn là Bảo Nhi định không trả lời nhưng lại nhớ tới câu tên kia nói lúc buổi sáng, hân nói rất rõ ràng là phải nhắn tin trả lời, nhưng là giọng nói có chút là lạ, cô suy nghĩ một chút cũng trả lời một câu: "Buổi trưa tốt, ánh mặt trời rất rực rỡ, đúng là một ngày đẹp trời."

Bình An nằm một bên khẽ hé mắt nhìn lên, hân lẳng lẳng nhìn Bảo Nhi gửi tin nhắn, từ đây nhìn lên thấy gò má cô rất gần, có thể nhìn thấy rõ cả từng cái lông tơ trên khuôn mặt mịn màng của cô, khi Bảo Nhi định gỡ mắt kính xuống cho hân, thực ra hân đã tỉnh, hân rất kích động, nhưng một giây kế tiếp, điện thoại di động lại vang lên khiến hân có phần thất vọng.

Nhìn nụ cười của Bảo Nhi, Bình An rất muốn biết trong tin nhắn đó viết gì, cô có thể nào sẽ cho hân biết hay không? Có lẽ không được, bọn họ đã cùng nhau tận hưởng rất nhiều điều tốt đẹp rồi, ít nhất nếu cứ như vậy thì mỗi một ngày trôi qua đối với hân mà nói đều là một ngày tốt đẹp nhất, hân lẳng lẳng cúi đầu xuống thầm nói: "Ít nhất là khi được ở bên cạnh cậu tớ đều cảm thấy đó là những ngày vô cùng hạnh phúc."

Buổi chiều thứ sáu luôn là thời điểm khiến mọi học sinh đều tương đối kích động, dù sao đó cũng là thời điểm mọi người sẽ được nghỉ cuối tuần mà. Bảo Thứ sau khi dọn dẹp sách vở xong liền cũng chuẩn bị đi về biệt thự, cô căn bản cũng chưa có ý muốn tham gia cái gì gia yến.

Đào Thi Thi bên kia sau khi đã báo cho Bảo Nhi là 7h, hết giờ học liền cao hứng rủ bạn học cùng đi dạo phố, mẹ vì muốn đền bù cho cô nên đã đồng ý cho cô tự do đi mua sắm một lần, cô cầm thẻ, chuẩn bị cho lần mua sắm đã đời đầu tiên, đồng thời cũng muốn khoe khoang một chút trước mặt các bạn học.

Đồng thời trong lúc đó Đào Khánh Hoa vẫn cảm thấy không yên tâm, dù sao bữa cơm này với Doãn gia rất là quan trọng, nếu có thể thành người nhà, tất nhiên cũng sẽ có nhiều giúp đỡ đối với sự nghiệp của hân hiện nay. Nghĩ như vậy, nên sau giờ tan học, Khánh Hoa tự mình lái xe tới cổng trường đón con gái lớn.

Quả nhiên thấy Đào Bảo Nhi vẫn là một thân đồng phục học sinh, căn bản không hề có dáng vẻ nào là sẽ tham gia bữa tiệc cả, hân liền bị chọc tức nói: "Ta đã cho Thi Thi tới nhắn cho con là bữa cơm sẽ bắt đầu lúc 6h tối, con thế mà dám coi như là gió thổi bên tai."

"6h sao?" Đào Bảo Nhi cười cười, trong nháy mắt cũng biết Đào Thi Thi đã có sự tính toán gì rồi.

"Cha, Thi Thi nói là buổi tối 7h, con còn muốn trở về thay quần áo một chút đã." Cô đã không còn ôm một chút hy vọng nào vào người cha này nữa rồi, nhưng Bảo Nhi cũng rất biết trên dưới mà đành nói trái với lương tâm của mình, dù sao cha cô vẫn luôn thích con gái có bộ dạng như thế này mà.

"Nói vậy, Thi Thi làm sao có thể nói như vậy, ta xem con là không muốn đi nên mới mượn Thi Thi làm cái cớ, con bé nói thế nào cũng là em gái con, con có thể nhường nhịn cho nó một chút hay không?" Đào Khánh Hoa vừa nghe Bảo Nhi nói như vậy, thì sự thiên vị thường ngày liền bộc phát.

Bảo Nhi cười cười nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trung niên đầy phong độ trước mặt, thật không hiểu vì sao mẹ lại có thể thích một người như thế này, chẳng nhẽ chỉ vì ngoại hình này thôi sao? Cuộc đời này thật là thị phi vẫn không thể nào phân biệt được rõ ràng mà.

"Tùy cha muốn nghĩ như thế nào cũng được, dù sao thì lời con nói cha cũng chưa bao giờ tin, cha đã nói là con không muốn đi, vậy thì bây giờ con cũng muốn nói luôn cho cha biết là con không muốn đi, buổi tối con còn có việc bận, con đi trước." Bảo Nhi đeo cặp sách lên vai chuẩn bị bước đi.

"Cần rõ, mày, mày thật làm tao tức chết rồi, có đứa con nào lại dám nói chuyện cùng cha nó như mày không hả?" Đào Khánh Hoa bị những lời này làm cho tức giận không nhẹ, giang tay muốn cho Bảo Nhi một cái tát.

Bảo Nhi không có tránh né, một đứa bé có lẽ sẽ tránh né công kích của kẻ địch, nhưng sẽ không tránh né cha của mình.

Đào Khánh Hoa giang tay lên rất thuận, chỉ là cuối cùng không có đánh xuống, không phải vì lương tâm thức tỉnh hay tình thương của cha bộc phát, mà là nghĩ đến buổi tối phải cùng Doãn gia ăn cơm, nếu như đánh xuống khiến mặt Bảo Nhi sưng lên sẽ rất khó coi.

Bên kia, Đào Thi Thi cùng bạn học đã tới một cửa hàng chuyên bán đồ hiệu, khí thế bức người bắt đầu cùng bạn học thi nhau mặc thử quần áo. Bạn học Hoàng Lệ Hoa không ngừng khen Đào Thi Thi mặc y phục đẹp mắt, nhưng tâm tình Đào Thi Thi cũng không khá hơn chút nào, chỉ cần nghĩ tới người tối nay sẽ cùng Doãn Thiên ăn cơm không phải là mình mà lại là con nóc Bảo Nhi đáng ghét kia thì cô đã không thể kìm nén cơn giận, mẹ còn ngăn cô không cho phép náo, cô liền đem cơn tức này trút xuống những người phục vụ trong cửa hàng.

"Chỗ này của các người cũng là cửa hàng lớn có thương hiệu, thế mà nhìn các mẫu quần áo này, cái váy màu vàng này trông xấu hổ chết đi được, đây là mẫu có từ năm ngoái rồi, tôi đã nói với các người là tôi muốn có mẫu mới nhất, mới nhất các người có nghe thủng không hả." Đào Thi Thi nhận lấy ánh mắt khịch lệ của bạn học, đảo mắt liền đem nhân viên phục vụ mắng té tát một trận.

Hoàng Lệ Hoa ngồi bên cạnh sắc mặt nhất thời cũng thay đổi, mình vừa khen lấy khen để chiếc váy đó đẹp mắt, chớp mắt Đào Thi Thi liền mắng là nó lỗi mốt, cái này thật giống như đang giang tay tát thẳng vào mặt mình vậy.

Nhân viên phục vụ tưởng rằng đã gặp được khách hàng lớn, ra sức nhìn nhận phục vụ hai người, đám nhân viên vội vàng vàng đi lấy những bộ y phục khác tới. Có đến hai ba người cùng nhau phục vụ cho Đào Thi Thi thử trang phục, mua quần áo quả nhiên là có thể hóa giải sự buồn bực trong người, Đào Thi Thi nhiệt tình thay quần áo, mặc thử một món đồ mới, rồi lại một món. con giận cũng từ từ bị ném ra sau ốt.

Bên này Đào Khánh Hoa vì sự nghiệp, lại nghĩ tới lời khuyên của Tô Cẩm trước khi đi, cố nén buồn bực, lộ ra khuôn mặt tươi cười nói với Bảo Nhi: "Doãn bá bá rất thích con, về lễ nghĩa con cũng nên đi gặp mặt ăn một bữa cơm mới phải."

"Cha, người không phải là còn có con gái bảo bối Đào Thi Thi sao? So với con lại càng đáng yêu khéo léo thông minh hơn bội phần, người cứ để cho Thi Thi đi không phải là được rồi sao." Bảo Nhi nhìn cha đã giang tay ra lại vội rút về, trong lòng lại càng thêm phần khi dễ hân.

Trước kia hẳn chỉ là không hiểu cô nên mới đánh cô, vậy mà hôm nay đột nhiên cảm thấy đứa con gái này cũng có một chút giá trị dụng đã vội vàng quay lại lấy lòng cô, Bảo Nhi cảm thấy buồn nôn, cái người khiến cho cô ghê tởm này thật đáng buồn lại là người thân duy nhất của cô.

"Thi Thi là Thi Thi, người là người, chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, lúc người còn bé không phải người vẫn luôn thích đứa nhỏ Doãn Thiên hay sao?" Đào Khánh Hoa hạ giọng khuyên nhủ.

"Được, con sẽ đi." Đào Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn sự kích động hiện lên khuôn mặt người cha này, nói tiếp: "Chỉ là cha phải đồng ý với con một điều kiện."

"Cái đứa bé này, đi ăn một bữa cơm lại còn phải yêu cầu nhiều như vậy, nói đi." Đào Khánh Hoa sắc mặt đã sa sầm, còn cố gắng nhẫn nại nói.

"Con muốn cha đem toàn bộ chi phiếu cùng thẻ tín dụng của Thi Thi khóa lại hết, bắt đầu ngay từ bây giờ, có thể không?" Bảo Nhi nghiêm túc nói.

"Thi Thi là em gái mày, mày làm chị mà sao lại như thế chứ. Mày. . . ." Đào Khánh Hoa còn đang muốn trách mắng, nhưng khi nhìn dáng vẻ của đứa con gái này đang chuẩn bị đi, nghĩ đến nếu mình không đồng ý thì bữa cơm này cũng không thể thành được, đành gật đầu đồng ý, hướng chỉ Thi Thi hàng ngày đều tiết kiệm như vậy, lại là một đứa bé hiểu chuyện cũng chưa bao giờ xài tiền bậy bạ cho nên bây giờ nếu có bị ngừng chắc chắn là cũng sẽ không có chuyện gì.

Nghĩ như vậy Đào Khánh Hoa đứng ngay trước mặt Bảo Nhi gọi điện thoại thông báo cho ngân hàng đem toàn bộ chi phiếu cùng thẻ tín dụng Thi Thi cầm trong tay đều khóa lại.

Lúc này, Đào Thi Thi đang ở trong cửa hàng đồ hiệu, cơ hồ đã điều động tới toàn bộ nhân viên trong cửa hàng tới phục vụ rồi, đồng y phục mặc thử cũng chất đống cao vút, cô còn đang mãi chọn chọn lựa lựa, ột cái khăn quàng cổ phù hợp với bộ y phục vừa mua, còn hào phóng tặng cho bạn học một món quà: "Cậu cũng chọn một món đi, coi như là quà tặng cậu đã đi cùng tớ."

Hoàng Lệ Hoa nghe thật cao hứng, vừa nhanh chóng lựa một cái thật vừa ý, vừa đối với Đào Thi Thi càng thêm tán dương. Đào Thi Thi dương dương há hê đi tính tiền, ngạo mạn đưa ra chi phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Doãn gia cầu hôn

Đào Thi Thi ngẩng cao đầu khí thế bức người rút ra một tấm thẻ đưa cho nhân viên bán hàng.

Nhân viên của cửa hàng thận trọng đưa hai tay đón lấy, lộ ra nụ cười ngọt ngào đầy chuyên nghiệp, sau đó đi đến máy quét thẻ “xoạt”, tổng cộng là 18000 972 ND tệ, tiếng máy quét thẻ xèo xèo nhắc nhở, số dư còn lại không đủ để thanh toán.

"Thi Thi, cái váy đồ kia cậu mặc vào trông thật xinh đẹp, nhìn cứ như nữ minh tinh vậy." Bạn học được nhận quà tặng nên cũng rất vui vẻ, lời khen không mất tiền nhanh chóng tuôn ra ào ào.

Đào Thi Thi há hê muốn đáp lại thì bị nhân viên cửa hàng cắt lời: "Xin lỗi tiểu thư, tấm thẻ này số dư còn lại chưa đủ để thanh toán."

"Làm sao lại như thế!" Đào Thi Thi căn bản không hề nghĩ đến mình sẽ không có tiền, tấm thẻ này là ba cho, trong đó luôn có mười vạn mà.

"Các người chắc chắn là quét sai thẻ rồi, cô là dùng đầu gối để suy nghĩ sao? Thử lại lần nữa."

Nhân viên phục vụ thấy Đào Thi Thi lớn lối như vậy, lại quay lại thử một lần nữa, kết quả vẫn là nhắc nhở số dư còn lại chưa đủ.

Lúc này nhân viên phục vụ kiên quyết đem thẻ quay trở lại cùng tranh luận với Đào Thi Thi khiến rất nhiều người trong cửa hàng chú ý tới bọn họ, Hoàng Lệ Hoa vội vàng lôi kéo cánh tay Đào Thi Thi.

Đào Thi Thi thờ hờn hèn cầm lại thẻ, đổi một cái thẻ khác, miệng vẫn không ngừng nói: "Chỉ dựa vào thái độ phục vụ này của cô, tôi nhất định sẽ khiếu nại lên cấp trên của cô."

Nhân viên phục vụ mặt khiêm tốn mỉm cười, nhận lấy thẻ, không nói thêm lời nào, quay lại máy quét thẻ “xoạt”, kết quả hiện lên vẫn là số dư còn lại không đủ để thanh toán.

Liên tiếp quét ba cái thẻ cũng đều nhắc nhở số dư không đủ, Đào Thi Thi nổi cơn thịnh nộ, nhưng sắc mặt của nhân viên phục vụ cũng không còn kiên nhẫn đã có vài phần khó chịu.

Mới vừa rồi còn bị Đào Thi Thi sai bảo phục vụ thay hết bộ này bộ khác nên các nhân viên trong cửa hàng cũng không có thiện cảm với Đào Thi Thi, nhưng vì tưởng rằng đây là vị khách lớn nên cũng đành nhẫn nhịn nào ngờ lại gặp phải người không có tiền.

"Có vài người không có tiền còn tới nơi dành cho người giàu có mà chơi đùa, tự cho mình là tiểu thư của gia đình danh giá, vậy mà chỉ có mấy bộ y phục cũng không mua nổi." Một nhân viên phục vụ đứng bên cạnh lạnh lạnh nói.

"Đúng vậy, vẫn còn là học sinh thôi mà đã ham hư vinh như vậy, theo tôi thấy thì giả làm tiểu thư như thế cũng quá giống rồi." Một người khác mới vừa bị Đào Thi Thi mắng không có mắt thẩm mỹ chọn trang phục cũng không nhịn được lên tiếng, lời nói càng thêm ác độc.

Hoàng Lệ Hoa mặt khó chịu buồn bực, làm cái gì vậy, không có tiền cũng không cần kéo mình tới nơi này, còn nói tặng cho mình một bộ y phục, kết quả lại thành không thể trả tiền nổi, thật mất thể diện.

Đào Thi Thi bị nói mặt lúc xanh lúc đỏ, kể từ khi cô đi theo mẹ đến Đào gia, liên chân chính sống cuộc sống của đại tiểu thư, mỗi tháng muốn mua cái gì thì mua cái đó, vì vậy làm sao có thể nuốt nổi cục tức này.

Thế nên cô vừa uất ức vừa khóc thảm thiết chạy đi.

Về đến nhà ôm mẹ làm nũng lãn lộn, khóc đến nỗi thở không ra hơi.

"Không sao bảo bối, cha con vừa nói với mẹ là cha có chuyện quan trọng cần làm nên đành khóa thẻ của con, chờ cha con giải quyết xong con tiện nhân Đào Bảo Nhi, mẹ sẽ bồi thường cho con, vì vậy đừng có oán loạn nữa." Tô Cẩm hiện tại tâm tình cũng không được tốt lắm đành ở nhà chơi đùa với con trai để thư giãn tinh thần, lại bị con gái quay về quấy tung bừa nên càng thêm phiền não.

Thật không hiểu Đào Bảo Nhi sẽ làm ra chuyện gì trong bữa cơm ra mắt Doãn gia, tuy chỉ là một lời nói kết thân mà thôi nhưng là đối phương sẽ nhất định có ý trợ giúp cho công việc làm ăn của nhà mình, vốn là Tô Cẩm cũng rất coi trọng Doãn gia, cũng hi vọng rằng Thi Thi nhà mình có thể gả cho Doãn Thiên, chẳng qua hiện nay làm thiếu phụ nhân, Tô Cẩm tâm mắt cũng cao hơn, trước kia đã cảm thấy Doãn gia cũng rất tốt rồi, nhưng là bây giờ xem ra, gia cảnh của xã hội thượng lưu của thành phố này có nhiều nhà còn tốt hơn thế nhiều, nếu như đã có thể kết thân với Doãn gia thì Đào gia sẽ vững mạnh hơn nhiều, nói không chừng tương lai còn có thể leo lên ngang bằng với gia tộc lớn như Lạc gia không biết chừng.

Đến lúc đó Thi Thi nếu có thể vào được Lạc gia, thì so với Doãn gia sẽ tốt hơn rất nhiều lần, nghĩ như vậy nên Tô Cẩm rất nhanh lấy lại tinh thần, không những không chịu ngăn cản chuyện lần này ngược lại còn rất ủng hộ Khánh Hoa, chỉ là mất hứng khi thấy con bé Đào Bảo Nhi cũng vớ được một miếng mồi ngon, dĩ nhiên trong lòng Tô Cẩm đối với việc Bảo Nhi lấy đâu ra viên kim cương kia cũng rất tò mò, cũng muốn chồng đi hỏi thử một chút xem sao, còn giả mù sa mưa mà nói một cô bé mà cất giữ vật quý trọng như thế thật là không an toàn, tốt nhất hãy để cho Khánh Hoa cất giữ hộ. Nếu như Khánh Hoa chết trước mình thì viên kim cương kia rơi vào tay ai sẽ là do mình toàn quyền quyết định rồi!

Giờ phút này Đào Khánh Hoa thấy Bảo Nhi mặc đồng phục học sinh đã cảm thấy cô thật sự là có ý muốn chống đối lại mình, cần bản hân không nghĩ tới con gái của mình ngoài trừ đồng phục học sinh không có bộ quần áo nào lịch sự hơn. So ra thì quần áo đồng phục của trường Nam Trung vẫn là lựa chọn tốt nhất rồi.

Ở trong xe của Khánh Hoa, Đào Bảo Nhi ngồi rất trầm lặng.

Đào Khánh Hoa không chịu nổi không khí trầm mặc như vậy, liền với tay bật một chút nhạc, là《 thành nhỏ chuyện xưa》của Đặng Lệ Quân, rất nhu hòa.

Những thứ này đều là những đĩa trước kia mẹ Đào Bảo Nhi thích nghe, không iết tại sao người phụ nữ kia lại không đem vứt bỏ, vì Tô Cẩm luôn muốn xóa đi toàn bộ dấu vết của mẹ cô trong nhà, và người tiếp theo chắc chắn chính là Đào Bảo Nhi.

Có lẽ là bởi vì sau khi Tô Cẩm tới đây, Đào Khánh Hoa liền lập tức mua xe mới, mà ngày thường hân cũng rất ít khi mở những loại nhạc này, nếu có mở thì Tô Cẩm cũng cho là sở thích của hân mà thôi.

Ở thời đại này thích nhạc của Đặng Lệ Quân cũng là rất bình thường, trong nháy mắt Đào Bảo Nhi giống như trở lại khi còn bé, cùng ba mẹ ngồi trên xe nghe tiếng hát của Đặng Lệ Quân.

Cô vẫn chưa nói câu nào, nhưng ánh mắt đã có chút ướt át.

Lúc này Đào Khánh Hoa mở miệng nói: "Bảo Nhi, chuyện viên kim cương kia là như thế nào vậy? Xã hội bây giờ hiểm ác, một cô bé như con mà cất giữ thứ quý giá như thế thật là không an toàn chút nào."

Bảo Nhi đang nghe nhạc bất thình lình bị cắt đứt suy nghĩ, có lẽ cha vẫn còn có chút quan tâm tới mình, cô thậm chí đã có sự cảm động: "Không quan trọng, cha, đó là của nhà chủ mà con làm thuê cho con, sau khi biết đây là kim cương thật con đã trả lại cho họ rồi."

"Đó là gia đình như thế nào mà lại có thể cho con kim cương, hay là họ còn có dụng ý gì khác? Xã hội bây giờ thật không thể biết được hết lòng dạ con người." Đào Khánh Hoa vừa nghe thấy vậy liền thấy thật đáng tiếc, chỉ là lập tức cảnh giác hồi lại.

Lúc này trong lòng Bảo Nhi liền nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra sau khi mẹ mất, thậm chí nếu như xã hội hiểm ác, thì người làm cha như ông lại có thể nhẫn tâm ném con mình ra ngoài xã hội tự mình kiếm sống khi nó còn nhỏ tuổi như vậy sẽ được coi là gì?

xin lỗi các bạn nhé dạo này mình port không được đều vì máy mình bị hong hơn hai tuần nay rồi vẫn chưa sửa được hix hix

Bảo Nhi không muốn phải tiếp tục nói chuyện một cách giả dối với người cha này, liền ngồi nhẩn cho Quân gia một tin nhắn: “ Tới nay cháu có chút chuyện riêng nên không về biệt thự.”

Lão quân gia gần đây cuộc sống rất bận rộn, thường ngày đều sẽ đi tới câu lạc bộ người cao tuổi giao lưu cùng những người trong câu lạc bộ, cầm điện thoại lên thấy tin nhắn của Bảo Nhi liền trả lời: “ Ta đã biết, cháu hãy nói qua với hai tên nhóc kia một chút.”

Phải, vì gần đây lão quân gia giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, đoán chừng lại ra ngoài mất rồi.

Bảo Nhi nhắn thêm cho Tịch Nhan một tin nhắn, nói tới nay mình có chuyện riêng, sẽ về muộn do vậy nhắn hân cùng Abe hãy tự mình chuẩn bị chút gì ăn lót dạ trước.

Đào Khánh Hoa thấy con gái dùng điện thoại di động nhìn qua thì biết là kiểu dáng mới nhất, Thi Thi mấy ngày trước còn quần mình đòi mua, vậy thì khẳng định không phải Tô Cẩm mua cho nó, thế thì nó lấy tiền ở đâu ra?

Nghĩ như vậy, còn muốn nói điều gì đó thì đã đến khách sạn.

Doãn Thiên sau khi tan học đã đến ngay, vốn là muốn đón Bảo Nhi cùng tới, nhưng là cha đã nói Đào bá phụ sẽ đón Bảo Nhi, mà lát nữa gặp sẽ nói chuyện chính thức nên làm thế cũng không tiện cho nên hân đành đến trước.

Trong bữa cơm cha con Doãn gia vô cùng nhiệt tình, Đào Khánh Hoa thật cao hứng, kể từ khi vợ trước qua đời, quan hệ giữa mình và Doãn gia cũng chưa có lúc nào tốt như vậy, làm ăn buôn bán cũng không thuận lợi, không nghĩ tới nhờ có Bảo Nhi mà lại có được cơ hội tốt như thế, trong nháy mắt cảm thấy con gái dù chỉ mặc đồng phục học sinh cũng nhìn rất thuận mắt .

"Khánh Hoa, hai nhà chúng ta là thế giao, bọn trẻ đều là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tôi xem không bằng hôm nay chúng ta quyết định chuyện hôn sự luôn, trước tiên hãy chọn ngày đính hôn đã, ông xem có được không?." Doãn cha nhìn Đào Bảo Nhi càng nhìn càng thích, lễ nghi thỏa đáng, nói chuyện không kiêu ngạo không tự ti, nụ cười chân thành ngọt ngào, tính tình rất tốt, có thể tự mình sống được rất thoải mái trong hoàn cảnh như vậy mà tính tình không bị thay đổi là điều không dễ dàng gì.

Doãn Thiên nghe cha nói như vậy, sắc mặt có chút hồng, nhưng là ánh mắt nóng rực vẫn nhìn Bảo Nhi không chớp mắt.

Đào Khánh Hoa dĩ nhiên là cầu cũng không được, liền tiếp đồng ý nói: "Được được được."

Đào Bảo Nhi giờ mới hiểu, hơn nửa năm nay cha không hề để ý tới mình không có lý nào lại đột nhiên vô duyên vô cớ gọi mình đi ra ngoài ăn cơm, cô nhìn cha một cái, lại liếc sng Doãn bá, nói: "Bá phụ, con cùng anh Doãn Thiên cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ, con chỉ coi Doãn Thiên như một người anh trai mà thôi, huống chi con bây giờ mới chỉ học cấp ba, tương lai còn dài không ai có thể nói được trước sẽ có chuyện gì xảy ra, vì vậy nếu như hiện tại

mà quyết định việc hôn nhân này là quá sớm."

"Bảo Nhi, ai cho phép con được nói, người lớn nói chuyện, trẻ con biết cái gì mà nói." Đào Khánh Hoa thấy con gái cự tuyệt thì rất nóng nảy, trên tay Doãn gia hiện tại đang có một dự án xây dựng một trung tâm thương mại sắp khánh thành, Đào Khánh Hoa đối với trung tâm thương mại kia đã sớm có chủ ý muốn mua một cửa hàng nhưng mà trong nhà hiện tại không có đủ tiền để mua, lần này nếu mà thuận lợi kết thành thông gia với Doãn gia thì mọi sự sẽ khác rồi.

"Ba, người cũng nói ta là đứa bé không hiểu, hiện tại đính hôn cái gì quá qua loa thôi." Bảo Nhi mỗi lần gặp đều còn có chút ảo tưởng với người cha này, nhưng cô thực sự cũng hiểu rất rõ cha mình, cha là người rất yêu tiền, mà cũng là thích quyền lực của Doãn gia, cái biểu tình gấp gáp kia tuyệt đối không có chút liên quan nào tới hạnh phúc của mình.

Lúc Bảo Nhi nói lời này, sắc mặt cha con Doãn gia đều đại biến.

Doãn cha ngược lại càng thêm tán thưởng Bảo Nhi, dám nghĩ dám làm, nhưng lại lo lắng cho con trai, Tiểu Thiên chưa từng đặc biệt để ý tới chuyện gì, nhưng riêng lần này lại chủ động đưa ra yêu cầu muốn được cầu thân với con gái Đào gia khiến cho doãn cha thật cao hứng, rốt cuộc trong nhà cũng đã có một người đàn ông sắp trưởng thành có thể gánh vác việc gia đình được rồi, vậy mà lúc này cô bé kia dứt khoát cự tuyệt, không biết hẳn có thể chịu được cú sốc này hay không.

Doãn Thiên ngậy ngậy cả người. Hắn không nghĩ đến Bảo Nhi sẽ cự tuyệt, cho tới nay trong ấn tượng của hắn cô vẫn là một cô bé luôn bám theo phía sau hắn, một năm này thì ra cô đã thay đổi thật nhiều.

Sắc mặt hắn tái nhợt, nhìn Bảo Nhi tỏ vẻ không thể hiểu nổi, hồi lâu, hắn mở miệng nói: "Thật xin lỗi, Bảo Nhi, là anh quá đường đột."

Nói xong liền đứng lên xoay người rồi đi.

Doãn cha thấy bộ dáng của con trai lúc này, nghĩ đến cảm giác hắn lần đầu theo đuổi một cô gái lại bị nhục nhã như thế, cũng cùng đi ra ngoài an ủi hắn.

Đào Khánh Hoa thấy sắc mặt có chút không hoi cái của Bảo Nhi, tức giận mắng một câu: "Mày, mày. chờ đó cho tao." Rồi cũng xoay người đuổi theo rồi.

Chỉ còn lại một mình Bảo Nhi cùng một bàn đồ ăn thật là ngon.

Cả bàn ăn này nếu có thật nhiều người cũng chưa chắc đã ăn hết được, mà căn bản tất cả đều chưa được đụng đến thật là không nên lãng phí thức ăn như thế.

Cô vẫy vẫy tay, gọi người gói thức ăn lại mang về biệt thự.

Trong biệt thự lúc Tịch Nhan nhận được tin nhắn của Bảo Nhi, hắn rất muốn rất muốn hỏi cô: "Có chuyện gì?"

Nhưng trên mạng có nói con người cũng rất coi trọng chuyện riêng tư, nếu như cô ấy không muốn nói cho anh biết, thì không thể hỏi. Cho nên hắn chỉ có thể nắm chặt di động đứng trước cửa sổ ngắm cà rốt.

Abe liêu mạng đang làm Sit-Ups, vừa ra sức kêu: "Thật đói a, ngỗng nướng đâu? Gà nướng đâu? Long Hà đâu? Thật đói a."

Lúc này Bảo Nhi đã trở về, Abe lập tức liền ngửi thấy mùi thơm, mới vừa rồi còn như con chó chết nằm trên đất, lập tức bung mình dậy.

"Rất nhiều đồ ăn ngon nha, Bảo Nhi cô là nghe được lời cầu nguyện của tôi hay sao?"

Tịch Nhan thấy cô trở về, thật cao hứng, cái cảm giác nhớ thương đối phương đồng thời đối phương cũng đang nhớ thương mình, loại cảm giác đó rất thỏa mãn.

"Ăn đi, ăn đi, tôi cũng sắp chết đói đây." Ăn ở nhà không giống như lúc ăn ở nhà hàng, rất thoải mái.

"Bảo Nhi tại sao hôm nay cô về trễ thế?" Abe vừa ăn vừa hỏi.

Tịch Nhan nghe thấy câu hỏi của Abe, làm bộ như không để ý tiếp tục ăn, nhưng trên thực tế cũng vểnh tai lắng nghe.

"Cha tôi sắp xếp cho tôi đi ăn cơm, định chọn ngày đính hôn cho tôi." Bảo Nhi giải thích.

"Loại người các cô cư nhiên sớm như vậy liền đã đính hôn?" Abe tò mò hỏi.

Bảo Nhi nghe được lời Abe nói liền phun ngay miếng cơm trong miệng ra; "Cái gì mà loại người các cô, giống như cậu không phải là con người ấy."

Mà Tịch Nhan ở một bên liền ngồi bất động, hắn không thể ngờ được cô bé này lại không nhận ra tâm tư của hắn, lại còn cùng người khác đính hôn, trong nháy mắt nhìn cô vẫn vô tư nói chuyện cùng Abe, hắn buông đũa, lau miệng, đứng lên, trở về phòng mình, nặng nề đóng cửa, "Bùm" một tiếng!

"Hắn làm sao vậy?" Bảo Nhi không hiểu, mới vừa rồi tên kia còn rất vui vẻ, thế nào lại tức giận ngay được.

Abe nhìn con vịt béo ngậy, học theo Bảo Nhi, múc một miếng bánh da, thêm da vịt nướng giòn, dừa chuột cắt, lại thêm một miếng tương, bọc thành một gói lớn, há to mồm từng chút từng chút nhét vào miệng, cho đến khi nhét hết toàn bộ, mới bắt đầu nhai, ăn thật ngon, đúng là mỹ vị nhân gian.

Chờ đến khi ăn xong, Abe đột nhiên cảm thấy đầu đầy mỡ hôi.

Chỉ chỉ bát tương hỏi: "Đây là gì?"

"Tương tôi đây chấm với thịt vịt nướng là hợp nhất, mà cậu vẫn chưa nói xem là Tịch Nhan hẳn bị làm sao?" Bảo Nhi lại hỏi một câu.

Abe "Gào khóc" kêu một tiếng, thầm nghĩ: anh họ nhất định là biết trước cái này là gì nên liền chạy rồi, anh họ thật không có có nghĩa khí mà, thấy ánh mắt tha thiết của Bảo Nhi, hẳn rống lên một tiếng, nói: "Anh họ có thể lại không thoải mái, tôi cũng thấy không thoải mái, tôi đi về nghĩ trước."

Nói xong đã vội chạy như bay về phòng rồi.

Bảo Nhi không hiểu hai người này lại bị làm sao nữa, cơm nước xong, dọn dẹp sạch sẽ, cô chợt nhớ tới hôm nay cha nhắc tới viên kim cương, hiện tại nó vẫn đang ở trong ngăn kéo của mình cũng nên trả lại cho Tịch Nhan rồi.

Cô cầm viên kim cương tới gõ cửa phòng Tịch Nhan, nhìn vào cô thấy hẳn lại đang chăm chú lên mạng, thật kỳ quái: "Anh không phải nói là máy tính có tia phóng xạ sao? Anh mua máy tính khi nào vậy? Lại còn lắp cả mạng nữa?"

Tịch Nhan không nói lời nào, thấy Bảo Nhi đi vào, thái độ vẫn vô cùng tức giận, cả khuôn mặt đều nặng nề khiến cho khuôn mặt lạnh lùng ngàn năm này lại có chút gì đó rất đáng yêu.

"Tịch Nhan, cái này trả lại cho anh." Bảo Nhi thấy hẳn không để ý đến mình, đem viên kim cương để lên bàn thì xoay người muốn đi ra.

"Không được, đồ đã tặng anh tuyệt đối sẽ không nhận lại, gia tộc của anh rất coi trọng thể diện." Tịch đêm rất tức giận, cô bé này lại nhiều lần dám cự tuyệt quà tặng của hẳn.

Tịch Nhan cũng không thêm để ý tới Bảo Nhi nữa, tiếp tục chăm chú xem cái gì đó tên máy tính.

Bảo Nhi tò mò liếc mắt một cái, 《 luật hôn nhân 》

Tịch Nhan thấy đầu của Bảo Nhi đang ngó sang bên này, hẳn luống cuống đổi sang trang khác, vừa tâm ấn vào quảng cáo trên màn hình: "Vòng một cực lớn, mọi người đều hài lòng.

"Tôi chỉ là tùy tiện xem một chút." Tịch Nhan có chút xấu hổ giải thích.

Bảo Nhi chỉ vào trang vừa hiện lên, miệng há thật to: "Anh xem cái này?"

Tịch Nhan quay đầu nhìn lại. Đáng chết, một người đàn ông mặc quần sịp hiện rõ tiểu đệ đang "chào cờ", hẳn nhất thời đỏ mặt, cảm thấy để cho Bảo Nhi nhìn thấy hình ảnh này thật là rất mất mặt, vội vàng đóng lại.

Kết quả vì quá hoảng hốt nên chân tay vung loạn, bất ngờ làm đổ cả cốc nước cà rốt vào bàn phím.

Màn hình máy vi tính rốt cuộc tối đen như mong muốn.

Tịch Nhan đầu óc rất loạn, tại sao hôm nay mình đứng trước mặt cô lại cảm thấy khản trương như vậy, giống như là bị bệnh rồi vậy.

Bảo Nhi giúp hẳn dọn dẹp lại bàn cho gọn gàng, không cần thận chạm lướt qua tay Tịch Nhan, thật lạnh.

Tịch Nhan nhanh chóng nắm lấy tay cô, rất nghiêm túc nhìn chằm chằm Bảo Nhi.

Bảo Nhi bị một tên đẹp trai nhìn chằm chằm vào mình hết sức thâm tình làm cả khuôn mặt cũng đỏ bừng, chẳng lẽ hẳn lại muốn hôn cô, giống như trên phim ảnh vậy. Tim cô đập nhanh hơn, sắc mặt biến thành hồng, hô hấp dồn dập.

Lúc này cô nghe thấy tiếng Tịch Nhan lạnh lùng mở miệng nói: "Luật hôn nhân quy định, ngoài 20 tuổi mới có thể kết hôn, em vẫn còn chưa đủ tuổi." . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tim có thể đập?

Mùa thu đã sắp hết, hoa hòe cũng đã rụng đầy hai bên đường, nhưng thời tiết vẫn nóng bức như cũ.

Nắng cuối thu không hề gắt, Bảo Nhi cơ địa lại rất nóng nên cái nắng này cũng làm cô rất khó chịu.

Nhưng trừ Bảo Nhi, ngoại trừ những lúc tập thể thao còn lại tất cả đều mặc rất nhiều áo, từ Abe, Tịch Nhan cho tới lão quản gia dường như bọn họ không biết nóng là gì.

Lão quản gia gần đây không thể nào ra ngoài được, vì thế luôn đứng ở cửa sổ nhìn tới thất thần, thế nên vị trí ưa thích của Tịch Nhan xuất hiện thêm hình bóng của một ông cụ.

"Bảo Nhi, lời cháu nói có thật không? Ta có phải rất đẹp trai?"

Trong phòng bếp hơi nóng nghi ngút, lão quản gia mặc áo sơ mi, com lê, áo khoác kiểu Tuxedo, thắt nơ, quần tây, đi giày da, còn có một cái mũ thật hoành tráng, khoác thêm cái khăn quàng cổ, trông như một người có địa vị ở bến Thượng Hải cũ.

Bảo Nhi đang nấu mì, trời nóng nực, ăn mì tương đối dễ nuốt, cô một tay đang cầm bột mì một tay vung dao, lại còn phải để ý nồi nước, còn phải chuẩn bị nấu thêm ít thức ăn, cô đang rất vội, đã vậy lão quản gia vẫn còn không ngừng câu nhậu ở bên cạnh.

"Ông thật đẹp trai, còn đẹp trai hơn Châu Nhuận Phát rất nhiều." Bảo Nhi trả lời qua quýt, thả vôi mì vào trong nồi nước.

"Ta thực sự có đẹp trai không? Ta muốn nghe lời nói thật."

"Đẹp trai, ông thật sự rất tuấn tú, có khí chất của một hoàng tử ... Những người khác so với ông còn thua xa." Nồi thức ăn ở bên cạnh sắp bén nồi rồi, cô vội vàng đảo một chút.

"Ta có cao lớn không? Cháu đừng gạt ta, các cô bé như cháu rất hay nói dối." Rất dễ nhận thấy nghe câu trả lời của Bảo Nhi lão quản gia trở nên thực vui vẻ nên lão tiếp tục hỏi.

"Cao lớn, rất cao lớn." Mi cũng thái xong rồi, chờ nước sôi chút nữa, thêm nước vào cho vừa là xong.

"Một vấn đề cuối cùng, ta đã già rồi sao?" Lão quản gia sau khi bị mất mặt với bà Vương muốn tìm lại chút thể diện ở ngay phòng bếp tràn ngập mùi mì mới nấu này, chân tay lão như được tăng thêm sức lực rồi.

"Già, ông già nhất, không ai có thể già hơn ông được đâu." Bảo Nhi nhìn nồi mì trước mặt, nước cũng sắp tràn ra rồi, vừa trả lời lão quản gia, vừa cho thêm nước lạnh vào trong nồi, tay còn lại nhanh chóng đảo thức ăn ở nồi bên cạnh.

Nụ cười trên mặt lão quản gia bỗng chốc cứng đờ lại. Lão hét lên một tiếng chạy ra ngoài.

"A!"

Hắn già rồi, hắn thật sự già rồi. Khó trách tiểu Vương không thích hắn, thì ra là hắn già rồi. Một đôi tình nhân nhìn thấy lão chạy đi trong mắt lộ rõ sự ưu thương nồng đậm. Hắn bị cự tuyệt rồi, hắn vẫn không tìm được nguyên nhân mình bị cự tuyệt, hiện tại rốt cuộc đã hiểu rõ, thì ra là hắn già rồi.

Mặc dù lão đã hơn 3000 tuổi là có già, trong mắt tiểu Vương 63 tuổi vẫn còn là một tiểu cô nương, cô ấy thật là xinh đẹp, nếp nhăn nơi khóe mắt cô giống như những bông hoa đẹp đẽ, giọng nói của cô ngân vang như tiếng chuông đồng, rất tuyệt vời, bọn họ cùng nhau khiêu vũ, cùng nhau ăn bữa ăn tây, cùng nhau tham gia hoạt động trong câu lạc bộ người cao tuổi.

Lão quản gia thất hồn lạc phách rời khỏi phòng bếp, Bảo Nhi nhìn lại thức ăn đã chuẩn bị xong, nhanh chóng bắc nồi ra khỏi bếp, căn bản không phát hiện mình thuận miệng đáp, đã làm tổn thương sâu sắc tới cõi lòng của Lã Biên Bức.

Bên kia, Tịch Nhan đang mãi nhìn Abe, dạo này có vẻ hắn rất nỗ lực tập thể dục, hắn đã rất cố gắng rồi.

"Tịch Nhan, anh xem, anh xem, cánh tay của tôi có phải là đã nhỏ đi rất nhiều rồi không." Abe vừa rèn luyện vừa đưa ra cánh tay nung núc thịt khua khua trước mặt Tịch Nhan.

Tịch Nhan liếc mắt một cái, khẽ lắc đầu.

"Ặc, có lẽ là gầy đi ít quá nên anh không nhận ra, không bằng tôi biến thành con dơi cho anh xem một chút." Nói xong "Xi" một tiếng, tên mập lúc này đã biến thành một quả dưa hấu tròn xoe lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Tịch Nhan thờ dài một cái, lúc mới tới hắn biến thành con dơi cũng to bằng năm con dơi khác nhưng bây giờ thì phải bằng tám con dơi khác mất rồi.

"Xi, xi." Abe cố gắng đập đập hai cái cánh, cố gắng bay lên, không thành công, ngược lại còn cảm thấy mệt mỏi muốn gãy cánh luôn ấy, nhất định là do mình đã quá lâu không hề luyện tập bay lượn, mà không phải do mình lại mập, Abe trong lòng tự an ủi.

Lúc này Bảo Nhi đã nấu mì xong, bung khay đi ra, phía trên có hai bát mì còn nóng hổi.

Abe muốn biến trở lại, nhưng là vừa rồi dùng quá nhiều sức để vỗ cánh hơn nữa cả cái thân thể này cũng không thể nhúc nhích chút nào, vì vậy, khi Bảo Nhi bung mì, căn bản không nhìn thấy dưới chân, một cước đá phải Abe.

Abe giống như một quả bóng bơm căng lăn long lóc tới một góc khác trong phòng khách, đụng phải cái bàn, "Bùm" một tiếng ngừng lại, bị mắc kẹt.

"Tịch Nhan em mới vừa đập phải cái gì sao?" Bảo Nhi đem mì bung đến trên bàn ăn, có chút kỳ quái hỏi.

Thấy Abe bị kẹt ở góc bàn, nhưng Tịch Nhan vẫn kiên định lắc đầu nói: "Không có."

"Abe đâu? Mới vừa rồi vẫn còn ở đây, làm phiền anh lên gọi hán xuống, bây giờ có thể ăn rồi, còn có lão quản gia đi đâu rồi nhỉ." Bảo Nhi gãi gãi đầu, có chút kỳ quái, không hiểu, lại đi về phòng bếp tiếp tục làm thêm hai bát mì nữa bung lên.

Lúc Bảo Nhi vào phòng bếp, chớp mắt Abe liền bắt đầu gào khóc, Tịch Nhan dùng hết sức kéo hán ra khỏi chân bàn, hán "Xi" một tiếng biến thành người, chỉ thấy gò má trái đỏ ửng lên một mảng lớn, thật đáng thương.

Com tới lão quản gia cũng không xuất hiện, ngay cả món mì mà hán thích nhất cũng không làm hán bước chân ra khỏi phòng, tự giam mình ở trong phòng, hán nói đang nghiên cứu một chuyện quan trọng, không cho phép bất cứ ai quấy rầy hán.

"Abe, mặt của cậu làm sao vậy?" Lúc ăn com, Bảo Nhi thấy gò má mập mạp của Abe bị sưng đỏ, liền vội vàng hỏi thăm.

"Không có việc gì không có việc gì, mới vừa rồi không cẩn thận bị té một cái." Abe nhìn Bảo Nhi cảm thấy rằng hàm cũng đau, vẫn không thể nói thật.

Buổi tối Bảo Nhi dọn dẹp bát đĩa, Tịch Nhan nói muốn giúp một tay.

Bảo Nhi giặt mình, người này rút cuộc làm sao lại điên khùng như thế, cả người mặc tây trang, áo sơ mi trắng, nhìn qua đã biết là hàng hiệu đắt giá, hơn nữa hán là người siêu cấp thích sạch sẽ lại muốn rửa chén, chút nữa vụn nhất không cẩn thận một giọt mỡ bắn lên trên người hán, thì hán sẽ không bắt mình giặt bộ quần áo này đến chết luôn ấy chứ.

"Không cần, không cần, mình em làm là được rồi." Bảo Nhi mỉm cười cự tuyệt.

Kết quả hai người thi nhau tranh tranh đoạt đoạt, bát mì củ Abe còn lại nửa bát do hán bị đau răng, thế là nửa bát mì này oanh oanh liệt liệt dội thẳng lên người Tịch Nhan.

Bảo Nhi miệng há hốc, xong rồi, xong rồi, nhìn đám dầu mỡ cùng với những sợi mì dính trên bộ tây trang của Tịch Nhan đang chảy dần xuống, chảy xuống ống quần lại tiếp tục chảy xuống đôi dây da bóng loáng!

"Ặc, tất cả đều là lỗi của em, em lau cho anh, lập tức lau sạch, lập tức lau sạch." Bảo Nhi da đầu tê dại, luống cuống tay chân liền muốn cởi cả bộ tây trang của Tịch Nhan ra, ban đầu là áo khoác, rồi xuống quần, vừa làm cô vừa nhớ tới lần mình bị cái tên này coi như giẻ lau nhà, cả sống lưng đã cảm thấy tê dại.

Tịch Nhan đúng là có tính thích sạch sẽ, lúc bị cả bát mì đầy dầu mỡ cùng những sợi mì lẫn rau ăn dơ đổ lên người, hán nhất thời cảm thấy rất không thoải mái, chẳng qua là khi bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi khua loạn trên người hán, hán lại càng cảm thấy không thoải mái. Hán bỗng nhiên có cảm giác trái tim đã ngừng đập mấy nghìn năm của mình dường như đang nảy lên từng nhịp từng nhịp.

"Phù phù!"

Tịch Nhan ngây ngẩn cả người, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cô bé kia vẫn đang không ngừng giờ trò trên người mình.

Hán bắt được đôi tay không an phận đang có ý định cởi quần áo của hán, rất nóng rất nóng, tim của hán bỗng nhiên lại nảy lên vài nhịp.

"Phù phù!"

Một giây kế tiếp hán chạy như bay trở về phòng của mình, đóng cửa lại.

"Xong rồi!" Bảo Nhi cảm giác số mạng của mình sau này sẽ rất đáng sợ, cô thấp thỏm rửa chén bát, sau đó cảm thấy mình nên ngoan ngoãn trở về phòng, đóng chặt cửa lại chắc sẽ có cảm giác an toàn hơn.

Tịch Nhan trở lại phòng, lập tức cởi hết áo ra, dưới ánh trắng lộ ra một khuôn ngực trần thật hoàn mỹ, nét mặt mừng rỡ như điên, nó đang đập, nó thật sự đang đập.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thần kỳ được thủy

Lão quân gia com tối cũng không ăn, liền đem mình nhốt ở trong phòng, thần thần bí bí lấy ra một đồng chai chai lọ lọ, rồi chui vào trong quan tài cây lên một miếng gỗ nhỏ, phía dưới có một ngăn kéo bí mật, lão quân gia thận trọng lấy ra hai viên thuốc màu đen được đựng ở trong hai cái bình thủy tinh.

Sau đó còn quay đầu nhìn hai bên một chút, thấy chung quanh không có động tĩnh gì mới cẩn thận đem miếng gỗ kia đẩy lại.

Đều nói Vampire cất giữ những đồ vật quý giá nhất đều là cất ở phía dưới của đáy quan tài, lúc đi ngủ đều sẽ nằm ở trên, rất an toàn. Bọn họ về bản chất phong cách cũng như một con ốc sên nhỏ, hận không thể cống được quan tài của mình đi khắp thế giới.

Lúc này cửa "Bùm" một tiếng bị bật mở ra, lão quân gia mới vừa kịp đem miếng gỗ kia đẩy kín, một tiếng vang này khiến hân cả người sợ run lên, tuột tay làm vách quan tài kẹt chặt lấy ngón tay.

"Gào khóc, gặp quỷ! Cậu không biết muốn vào phòng người khác thì phải gõ cửa sao?" Lão quân gia thấy người chạy vào chính là tên nhóc Tịch Nhan này, rất tức giận liền mắng.

"Tôi có nhịp tim, tôi có nhịp tim." Tịch Nhan "Phá Thiên Hoang Địch" lần đầu tiên không mặc tây trang chỉnh tề, toàn thân chỉ quấn một cái khăn tắm chạy một mạch tới đây, hân kích động nắm chặt tay lão quân gia đặt trên ngực mình.

Đáng thương cho cái tay của lão quân gia vừa bị nắp quan tài kẹp cho sưng đỏ lên, nhưng hân lại sợ Tịch Nhan phát hiện được đáy quan tài mình có bí mật, khuôn mặt lăm lăm như không có gì xảy ra, cái tay bị Tịch Nhan nắm chặt đè tới trước ngực hân chỉ có cảm giác đau rất, rất đau rất đau nha

"Nhịp tim? Đừng có nằm mộng, ta sống hơn 3000 tuổi, chưa từng có cảm giác như vậy, có thể là do gần đây thân thể cậu khó chịu, cậu cần phải trở về gia tộc kiểm tra thân thể rồi." Lão quân gia rút tay trở về.

Tịch Nhan không tin, hân đưa bàn tay thon dài lên trước ngực, vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập mặc dù nó rất nhẹ bàn tay thon dài đặt trên ngực vẫn còn cảm nhận được từng nhịp từng nhịp, mặc dù rất yếu nhưng có thật, vì sao lão quân gia lại không tin.

"Cái đó, Lúc gia gia, trong gia tộc có ai đã từng kết hôn cùng con người chưa ăh?" Tịch Nhan mặt như đưa đám, có lẽ thật sự đó chỉ là ảo giác, hân lắp bắp hỏi một câu.

"Làm sao có thể, chúng ta là chủng tộc cao quý, làm sao sẽ kết hợp cùng con người yếu ớt được." Lão quân gia một lòng chỉ nhớ đến viên thuốc bảo bối của mình nghiên cứu đã lâu mà vẫn chưa có hiệu quả mà từ lúc lấy ra tới giờ cũng cần phải được bảo chế rồi, thuận miệng một câu đuổi Tịch Nhan đi.

Tịch Nhan "Nha" một tiếng, ừ rừ trở về phòng mình, trong lòng nghĩ tới cô bé kia năm nay 16 tuổi, 20 tuổi sẽ phải kết hôn, chỉ có 4 năm, hân nên làm cái gì bây giờ?

Lão quân gia không chút phát hiện ra sầu não trong lòng cậu chủ của mình, chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu loại thuốc thần bí của mình.

Hai viên thuốc màu đen nhìn qua thì rất giống nhau nhưng khi hân đổ nước vào riêng từng viên thì một bình biến thành màu đỏ còn một bình thì vẫn trong suốt như là nước vậy .

Hân thận trọng mang khẩu trang, mặc áo khoác trắng, đem mình bảo hộ thật kỹ lưỡng, trông đáng vẻ như là một nhà khoa học chân chính.

Sau đó bắt đầu đem hai bình nước cùng lúc đổ vào bình thứ ba.

Hân cực kỳ cẩn thận khống chế tỷ lệ, trong cái bình thứ ba này hân cũng đã chuẩn bị sẵn một thứ chất lỏng màu trắng, sau đó đem chất lỏng màu đỏ nhỏ từng giọt vào, lập tức phát ra tiếng "Xích xích" giống như là đang sôi trào, đợi đến khi trong bình hoàn toàn hết tiếng nổ, lão quân gia mới đem dung dịch trong suốt như nước nhỏ tiếp từng giọt, tay run lên, dường như giọt có vẻ hơi lớn, hân lắc lắc bình, không có động tĩnh, có chỗ nào không đúng sao? Mùi cũng không có? Hân lại lắc lắc, sau đó "Bùm!" một tiếng, bình chọt nổ tung.

Đại bối đầu trong nháy mắt biến thành đầu mỳ ăn liền, cuốn cuốn tiêu tiêu .

Cứ như vậy lão quân gia kiên nhẫn tiếp tục cố gắng.

Hai ngày hai đêm, hân không ngừng đổ đi đổ lại, hai bình dung dịch màu đỏ và dung dịch màu trắng cũng đã gần nhìn thấy đáy rồi, mặt của lão quân gia cũng đã thành màu đen rồi, tóc của hân cũng đã dựng đứng hết cả lên, hóc mắt lồi sâu trông giống như là một sinh vật thời tiền sử , trong phòng chỉ có ba chiếc quan tài là vẫn còn nguyên hình dáng, những thứ khác cũng đã sớm tan tành mất rồi.

Ngày thứ ba, ánh mặt trời bắt đầu nhô lên báo hiệu một ngày mới, lão quân gia tay chân cũng đều run rẩy, mắt cũng đã đỏ như máu, nhay cả hai cái răng nanh thật dài cũng đã lộ ra bên ngoài, hân kích động lắc lắc một cái bình chứa đầy dung dịch màu đen, thật tốt quá, hân thật là thiên tài, hân dùng không biết bao nhiêu tinh khí tì mĩ chế luyện loại thuốc này mất hơn 200 năm cuối cùng cũng đã có kết quả, cuối cùng cũng không lãng phí.

Hân thành công bào chế ra được loại dung dịch làm cho hân có thể giữ mãi được nét thanh xuân, bây giờ chỉ còn bước cuối cùng là phơi nắng một ngày,

sau đó đun thêm một buổi tối nữa là có thể dùng.

Nếu như làm hư, phải mất thêm hai trăm năm nữa mới có thể chế lại được, sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại, hán không ngờ mình lại có thể thành công như thế này. Hán thận trọng đem bình đặt ở phía trước cửa sổ để cho bình thuốc được hấp thụ ánh nắng buổi sớm của mặt trời, giờ phút này tâm tình của hán rất tốt, nhìn cả vườn hoa hướng hương đua nở bên ngoài tòa lâu đài cũng cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều.

Sau đó hán an tâm đi tắm rửa, phải thay những ba lần nước hán mới cảm thấy sạch sẽ rồi an tâm chui vào trong quan tài nằm nghỉ ngơi, khỏe môi nhếch lên nụ cười.

Lão quản gia chân trước mới vừa đưa vào quan tài, lầu dưới Bảo Nhi liên tỉnh.

Giờ phút này Abe ở phòng mình tha hồ ngủ ngáy thật to, khỏe môi nhếch lên nụ cười, hán nằm mơ, mơ thấy mình đoạt chức vô địch ở cự ly bay một trăm mét ngắn, mơ thấy ở lễ thành thân với Ba Ba Lạp hán thành công giảm béo chỉ còn 200 cân, toàn thân là bộ tây trang màu xanh ngọc do chính hán thiết kế, còn có đôi giày da đen mũi nhọn, hán nhẹ nhàng khiêu vũ khúc mở đầu cùng Ba Ba Lạp, trong mơ hán xoay tròn thật nhanh nhẹn, tựa hồ như mình nhảy quá nhanh rồi, ngay cả khỏe miệng cũng chảy ra nước miếng rồi. Trên thực tế hán nằm ở trên giường ôm gối đầu lăn lộn.

Mà phòng bên Tịch Nhan vẫn hai tay chấp trước ngực, hết sức nghiêm túc lắng nghe nhịp tim, hán cảm thấy đó không phải là ảo giác, hiện tại mỗi buổi tối lúc đi ngủ cũng giữ vững tư thế như vậy, đôi tay đặt ở trước ngực, nếu là Jesus đại nhân thấy được nhất định sẽ rất cảm động, cảm thấy hán có thể thu phục một con Vampire trở thành tín đồ của mình rồi.

Bảo Nhi mơ màng đứng lên tắm thật nhanh, sau đó đi xuống phòng bếp muốn đem sữa tươi và bánh mì hâm nóng lên làm bữa sáng, ăn xong cô còn phải đi tới trường học.

Lúc chạng vạng, lão quản gia sáng khoái tinh thần rời giường, xách theo cái bình được phơi nắng một ngày đi tới phòng bếp, lão thận trọng lấy ra một cái nồi nhỏ đem chất lỏng trong bình rót vào nồi, sau đó đặt lên bếp để lửa ở mức nhỏ nhất.

Đôi mắt hán lấp lánh như có hồn nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nhỏ, chỉ cần đun liên tiếp trong vòng ba giờ là có thể ăn được rồi. Hán đã tưởng tượng thấy chính mình ăn hết cái bình thuốc này lập tức biến thành cường tráng khỏe mạnh, càng già càng dẻo dai, da cũng căng mọng như trước.

Nghĩ tới trung quốc những năm đó hán đánh đông dẹp bắc nuôi mười vạn phu nhân, ngày đó thật là đẹp, đáng tiếc hiện tại mọi người không lưu hành đi phương bắc nữa.

Hôm nay người nào đến Cấp Nhĩ Tân nuôi vợ hai đều khiến hán tức chết , tùy tiện một bộ y phục da thật cũng phải 5 vạn nguyên trở lên, đã thế lại còn tỏ ý ghét bỏ, đồng thời nếu người nuôi vợ bé ở ngoài mà một năm không dẫn đi mua năm sáu bộ quần áo thì tốt nhất là người cũng đừng nên đi ra khỏi cửa nữa, thật sự thì phương Nam như thế thì có gì là tốt?

Lão quản gia nhìn ngọn lửa mà suy nghĩ đã bay tới tận phương nào rồi. Lúc này điện thoại chợt đổ chuông, vừa nhìn thấy tên Vương Quyên lão quản gia đã kích động nhận điện ngay, nói chuyện thật say sưa không biết chân đã bước lên phòng từ bao giờ rồi, lão quản gia tựa vào quan tài, mặt địu dàng hướng về phía điện thoại nhỏ nhẹ trò chuyện.

Bảo Nhi tan học trở về , chuẩn bị nấu cơm thì thấy trên bếp lò có một nồi đang nấu, cô tò mò mở vung ra nhìn một chút ngay lập tức phải đẩy lại, thiếu chút nữa đã ngất vì ngạt thở do cái mùi khó chịu này, mùi hôi thối giống như mùi cá ươn đã thối rữa từ lâu, Bảo Nhi nhất thời cảm thấy hít thở không thông.

Trong nồi đất là một thứ đen thui trông thật nhầy nhụa, nhìn qua so với lớp mỡ trên người Abe còn kinh khủng hơn mấy phần, cô nhất thời cảm thấy không thể chịu nổi, nhất định là do quản gia nấu cái gì đó nhưng đã bị hỏng mất rồi, cái nồi này khiến cho cả căn phòng đều bốc mùi khó chịu.

Bảo Nhi bịt chặt lỗ mũi rồi dùng lót nồi ném cả cái nồi này vào thùng rác, sau đó túm lại cái túi trong thùng rác mang ra cửa chuẩn bị đi vứt, vừa hay đúng lúc xe rác đi ngang qua thuận lợi trở đi ngay.

Lão quản gia vừa nói chuyện yêu đương qua điện thoại xong, tâm tình thật thoải mái, trò chuyện chỉ xoay quanh một vài vấn đề thường ngày vậy mà loáng một cái đã hơn nửa tiếng, rốt cuộc cũng cúp điện thoại, lão trở lại phòng bếp định lấy nồi thuốc giúp lão giữ lại tuổi thanh xuân của chính mình.

"Cái nồi ta đang đun cách thủy đâu mất rồi?" Tâm tình của hán vẫn còn rất tốt, thanh âm tương đối ôn hòa hỏi Bảo Nhi đang làm vệ sinh ở trong phòng bếp.

"Dạ, cháu nhìn thấy nó có vẻ bị hỏng rồi, còn bốc mùi rất thối nữa, cho nên cháu đã vứt đi rồi ạh." Bảo Nhi nhẹ nhàng nói.

Lão quản gia sắc mặt cứng ngắt, trực tiếp ngu đi, lão hét lên một câu, chạy ra ngoài, thấy Abe, bắt lực ôm hán gào khóc: "Tình yêu của ta, hi vọng của ta, được liệu của ta a! Không được, ta nhất định muốn cắn chết con bé này!"

Lão quản gia vừa khóc vừa lau nước mắt lên trên người Abe.

Abe vội vàng ngăn cản: "Không được, nếu ông cắn cô ấy, vậy chẳng phải là làm lộ thân phận của chúng ta rồi sao?"

"Nhưng đó chính là loại dược liệu ta mất hai trăm năm mới bào chế ra được đó! Rống! Rống! Rống!" Lão quản gia tiêu điều khóc, tiếng kêu đầy ai oán.

Bản Từ nghĩ đến kinh nghiệm thường ngày của mình, nào là bị ăn phải toirsuys nữa trúng độc mà chết, ngủ dậy suốt nửa bị ánh nắng trời thiêu chết,mỗi

thắng lại có vài ngày ngủi thqays mùi máu tanh khiến mình choáng váng, không khỏi cảm động lây cùng nhau lệ rơi đầy mặt: "Lúc gia gia, vậy là cuối cùng người cũng đã hiểu được chúng tôi đã phải trải qua cuộc sống như thế nào rồi đấy! Ngao! Ngao! Ngao!"

Bảo Nhi mới vừa xử lý xong cái mùi hôi thối trong phòng bếp, cả người đều nóng mồ hôi ướt áo liền quyết định phải đi tắm một chút.

Tắm xong ra ngoài, phát hiện trong phòng khách một tên mập mạp cùng một bộ xương khô đang ôm nhau khóc thảm thiết, cô không hiểu đã xảy ra chuyện gì cả người đều phát ngốc.

"Hai người bị sao vậy? Đúng rồi, là do lúc này lão quản gia ngài nấu thứ gì đó bị hỏng sao? Dầu sao cũng đã hỏng rồi, đã vậy còn bốc mùi thối cả phòng bếp cũng bị ám đầy mùi, Tịch Nhan có vẻ khó chịu lắm." Bảo Nhi tận tình nói.

Lão quản gia trong lòng vô cùng khổ sở, lúc ấy chỉ môn nhảy lên cần chết tươi Bảo Nhi đi cho rồi, nhưng lão bị Abe mạnh mẽ giữ chặt lấy, lão liền nước mắt nước mũi chảy ròng ròng nói: "Bảo Nhi, cô đem vứt cái nồi đó ở chỗ nào hả?"

"Thùng rác, vừa vặn có xe rác tới lấy đi. Lúc gia gia người làm sao vậy? Bị cảm sao? Vì sao người lại bị chảy nước mũi như vậy? Cháu vẫn còn ít rế bản lam có muốn uống hay không cháu đi nấu cho người?" Bảo Nhi quan tâm hỏi.

Lão quản gia mặc Tuxedo, không nói câu nào, đội mũ dạ lên liền xông ra ngoài, lão nhất định phải tìm được cái nồi đem trở về.

Ban đêm, dưới ánh trăng, có một lão đầu không ngừng lăn lộn trong đồng rác thải của thành phố, tìm từng chút từng chút một, tìm một buổi tối, cuối cùng cũng tìm được cái nồi thuốc của lão, thật sự là do nồi của nhà lão là hàng tốt thượng hạng đi, cái nồi bị quăng quật lâu như vậy mà cũng không hề bị sứt mẻ chút nào.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, lão quản gia ôm chặt cái nồi đó, tầm mắt không rời khỏi cái nồi một giây một phút nào, ngay cả lúc đi tắm cũng phải ôm vào trong nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh lão lại phải tắm đi tắm lại bốn năm lần mới có thể gột rửa hết những thứ ở bãi rác kia tìm lại cảm giác sạch sẽ trên người mình.

Lão tự mình đem Abe cùng Tịch Nhan dựng dậy, bắt đầu lại quá trình đun thuốc, lần nữa luyện lại, nhưng lần này lão kiên quyết bắt hai tên nhóc này thay phiên nhau chăm chú nhìn nồi thuốc.

Abe mở lớn đôi mắt mơ mơ màng màng như mắt của một con gà chọi nhìn vào ngọn lửa kia, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Mà Tịch Nhan hai tay khoanh trước ngực, nhắm mắt lại cảm thụ nhịp tim, hẳn cảm thấy nhịp tim càng ngày càng chậm, một giờ mới có một nhịp, không biết bình thường thì nhịp đập của con người là như thế nào, muốn hỏi cô bé kia một chút lại sợ bị xem thường.

Lão quản gia quyết định trong bữa ăn sáng liền đem được thủy ăn hết, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Bảo Nhi lúc thức dậy phát hiện thấy cảnh tượng xưa nay chưa từng thấy, tất cả mọi người trong biệt thự đều ngồi trước bàn ăn nét mặt đầy vẻ thành kính.

"Thật là thú vị? Mùi vị gì vậy?" Bảo Nhi bị tổ hợp ba người làm cho lập tức tỉnh táo lại, sau đó liền ngửi thấy mùi thối của cá chết đã bị ươn, trong nháy mắt có chút cảm giác như mình sắp ngất.

Dược liệu này là bảo bối của gia tộc Vampire, đối với Vampire bọn họ mà nói cái mùi này không hề được coi là thối, có lẽ là có chút mùi thơm thoang thoang, cho nên hoàn toàn không hiểu Bảo Nhi nói thối là ý gì, chỉ là Abe cùng Tịch Nhan cũng nhìn chăm chăm lão quản gia, cái lão đầu này đã lăn lộn mất một đêm ở ngoài bãi rác.

Lão quản gia giận dữ, lão cũng là siêu cấp thích sạch sẽ, vừa nghĩ tới cư nhiên mình ở chỗ đổ rác ở một buổi tối, còn chui hẳn vào trong đồng rác đó đã cảm thấy toàn thân cũng co rút rồi.

Nhìn lên cô bé đang đứng trước mặt này khuôn mặt biểu lộ sự chán ghét kinh tởm không thềm che giấu, lão quản gia liền mức cho cô một bát cháo loãng đen sì, cả giận nói: "Ăn, không cho phép lãng phí lương thực."

Nhìn bát cháo hôi thối đang bốc hơi không ngừng, Bảo Nhi mặt nhú chặt giống như là bị táo bón, cô đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Tịch Nhan cùng Abe.

Chỉ thấy hai người bọn họ không nhanh không chậm rất cao nhã bung chén, cầm trong tay cái muỗng, giống như đang thưởng thức mỹ vị nhân gian.

Nhìn lại một chút khuôn mặt khô gầy của lão quản gia, Bảo Nhi bịt chặt lỗ mũi nhắm mắt lại, hai tay bung chén, một hơi uống cạn.

Abe đột nhiên mở miệng nói: "Lúc gia gia, một bát canh này có thể giúp lão mua được một trăm người phụ nữ đấy."

Lão quản gia cũng là ở vào thời điểm Bảo Nhi một hơi uống cạn mới phát hiện, thuốc nước này quý hiếm đến mức nào, một bát kim cương cũng không thể nào đổi được, ban đầu lão chỉ muốn dọa cô bé này một chút mà thôi, lão biết thứ thuốc này đối với con người mà nói thì là vô cùng khó ngửi, không nghĩ tới cô bé này lại dám uống, gào khóc, lão quản gia lại đau lòng một trận.

Bảo Nhi uống xong, nắc cục một cái, muốn đứng lên học, chợt thấy đầu thật choáng váng, Tịch Nhan ngay lập tức dang tay ra đỡ lấy cô.

Nháy mắt khi Tịch Nhan ôm cô vào lòng liền cảm thấy nhịp tim của mình lại rộn ràng đập, vốn đang là một giờ này lên một nhịp, nhưng mà hiện tại lại là này lên liên tục không ngừng "Bùm, bùm, bùm" .

Tim hắn đập quá nhanh nên hoàn toàn không chú ý tới tay chân Bảo Nhi bắt đầu thay đổi trắng bệch, một lúc sau liền trở nên cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vì cô mà xoa bóp.

Lão quản gia phải đi tới trường học xin phép nghỉ cho Bảo Nhi, thật ra thì một cú điện thoại là có thể giải quyết xong, nhưng lão thật sự không chịu nổi tịch ánh mắt sắc lạnh của Tịch Nhan luôn chiếu chằm chằm lên người lão, vì vậy lão xung phong nhận việc đi đến trường học.

Mà đúng lúc đó huấn luyện viên Vương cũng đang đi tìm chủ nhiệm lớp Bảo Nhi, học trò cưng của lão thể nào mà sáng nay vẫn chưa thấy tới tập luyện, có cái gì đó không đúng, lão còn trông cậy Bảo Nhi lọt vào Đội Tuyển Quốc Gia, lần trước là tranh tài giữa các học sinh với nhau, thắng cũng chỉ được coi là trẻ con chơi đùa, mặc dù là thi đấu ở nước ngoài nhưng dù sao cũng không hại là sân thi đấu tranh tài gì lớn.

Sau khi tự trường, Vương lão đầu không chút nào kiêu ngạo, đối với Bảo Nhi càng yêu cầu nghiêm khắc hơn. Lão rất thích cái đứa nhỏ này, có tài thiên phú còn có nghị lực, bình thường những học sinh nữ đánh một buổi chiều liền luôn miệng kêu mệt, kêu khổ, nhưng từ trước tới giờ lão chưa từng nghe đứa nhỏ này kêu ca lấy một tiếng nào, mỗi lần đều là thấy nó cười híp mắt đáng điệu rất vui vẻ, khiến cho người ta nhìn thấy tâm tình cũng tự nhiên tốt hơn rất nhiều.

Kết quả lúc này vừa vặn gặp gỡ lão quản gia mặc nguyên bộ Tuxedo đầu đội mũ dạ.

"Là người!" huấn luyện viên Vương bộ mặt tức giận, gần đây nghe nói em gái mình tham gia sinh hoạt ở một câu lạc bộ cho người cao tuổi, thể nhưng trong trung tâm lại có một lão lưu manh không ngừng dây dưa với nó. Vì thế, huấn luyện viên Vương cố ý một lần ghé qua xem sao, em gái mình đang để tang chồng, nếu thật sự là gặp phải kẻ xấu, chẳng phải là sẽ rất bất hạnh hay sao.

Đối với lão quản gia, lão Vương nhìn thấy lần đầu tiên đã không thích, cả người mặc bộ Tuxedo lại gầy như que tăm nhưng vẫn luôn tự cho mình là đẹp trai hơn hẳn Châu Nhuận Phát, tóc thì chải hẵn sang một bên bôi keo bóng nhẫy, con ruồi nào không may đậu phải chắc chắn sẽ bị ngã gãy chân, già rồi mà còn ra vẻ ăn chơi như vậy. Đã vậy hắn lại còn dám có chủ ý đối với em gái của mình, lão Vương thực là nhìn thấy không có điểm nào vừa mắt.

Cũng chính là ngày đó, lão quản gia bị lão Vương đánh cho cả người đầy thương tích, lão không thể nào hiểu nổi vì sao nhân loại nhỏ yếu này lại có sức mạnh như vậy khiến cho lão một chút phản kháng cũng không có cứ như vậy bị đánh tan tã, tóm lại lão rất đau đớn, cho nên lúc về nhà lão mới quyết tâm lấy ra loại thuốc bảo bối của gia tộc Vampire ra bào chế thành loại thuốc quý hiếm "Mỹ dung thánh phẩm".

Kết quả trong cơn tức giận lại làm bấy làm bạ mức cho đứa nhỏ kia một bát, khiến cho con bé rơi vào trạng thái khó nói. . . . Lão quản gia nhớ lại bất chợt thấy không rét mà run, tên tiểu tử Tịch Nhan kia bình thường không hề có xu hướng bạo lực, nhưng nếu hắn đã có ý định dùng sức thì nhất định lúc đó sẽ không phải là người. Khụ khụ, vốn dĩ cũng đã không phải là người.

Kết quả tới trường học xin nghỉ lại đụng phải lão già này, hai người đều dừng bước, ánh mắt nhìn nhau cơ hồ muốn lao vào vật lộn trên đất, xung quanh có một đám lãnh đạo cùng các thầy cô trong trường giương mắt nhìn, có chuyện gì đã xảy ra? Hai ông lão nhìn sơ qua cũng đã bảy tám chục tuổi rồi mà lại lộn lộn trên đất thế kia? Vấn đề tình cảm sao? Thế gian này thật là lắm chuyện lạ mà!

Cuối cùng đương nhiên là lão quản gia thắng, lão tinh thần phấn chấn bỏ chạy, cả người quần áo đều xốc xếch, hướng tới một cô giáo trông hơi đầy đặn nói : "Ta là cụ ngoại của Đào Bảo Nhi, hôm nay con bé bị ốm nên ta tới xin phép cho con bé nghỉ học mấy hôm "

Nói xong lão quản gia khập khểnh đi, trong lòng không ngừng mắng : "Nếu không phải là không thể biến thân, ta liền dùng cánh để chết lão."

Vương giáo luyện nằm trên đất thoi thóp thở không ra hơi vẫn còn cố gắng kêu: "Quay lại ngay, lão phải cam đoan không được dây dưa với em gái ta nữa, nếu không ta đánh chết lão."

Hiệu trưởng vừa lúc đi ngang qua, thấy lão huấn luyện viên nằm trên đất nhất thời mắng một đám giáo viên bu xung quanh một trận té tát: "Chuyện gì xảy ra, mấy người có biết đạo lý kính già yêu trẻ hay không hả, nhìn thấy người già ngã xuống như thế mà không ai đỡ dậy là sao."

Vừa nói xong, liền đi đến trước mặt lão huấn luyện viên về mặt ôn hoà mặt quan tâm nói: "Vương lão, lão cứ cố gắng nằm ở đây thêm một lát, xe cứu thương lập tức tới ngay."

Lão huấn luyện viên đưa tay ra nghĩ rằng thầy hiệu trưởng sẽ đỡ mình dậy, kết quả hiệu trưởng giống như bị chạm điện đem tay rút trở về, không hề có dáng vẻ muốn đỡ lão dậy, ai biết được lại không có người nào đỡ

Kết quả thật đáng thương Lão huấn luyện viên bỏ nửa ngày vẫn không dậy nổi, chờ tới khi xe cứu thương tới mới được đưa đi, chuyện này khiến lão càng thêm mối hận với lão quản gia. Không chỉ có mối thù đoạt em gái, còn có mối hận khắc cốt ghi tâm, Lão huấn luyện viên đã lớn tuổi rồi xương rất giòn, nên oanh liệt bị gãy mất mấy cái xương.

"Thứ người như thế mà lại là cụ ngoại của Bảo Nhi sao, không thể nào !" Trước khi ngất đi Lão huấn luyện viên vẫn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này.

.....

Trong biệt thự.

Tịch đêm coi chừng Bảo Nhi đang ngủ say.

Da của cô càng ngày càng trắng, vốn là cô thường ngày đều rất thích phơi nắng, hôm nào cũng chăm chỉ tập Tennis cho nên làn da mặc dù không phải là đen nhưng tuyệt đối không phải nhợt nhạt như vậy, mà là một màu da rất khỏe mạnh.

Nếu như bình thường nhìn vào nước da này thế nào lão quản gia cũng dương dương tự đắc, hả hê mà nói thuốc của lão thật sự rất công hiệu, có thể làm cho da trắng đẹp như thế, nhưng là Bảo Nhi ngủ say bất tỉnh, toàn thân lạnh lẽo cứng ngắt, nếu không phải còn có nhịp tim, Tịch Nhan sẽ cho rằng cô đã chết rồi.

Giờ khắc này, Tịch Nhan chợt cảm nhận được đau đớn thấu tim.

Tay của hắn nắm lấy bàn tay lạnh buốt của Bảo Nhi, hắn muốn bảo vệ cô.

Abe ở một bên cũng có chút khổ sở, Bảo Nhi ngã bệnh không ai nấu cơm, không có gì ăn, thật rất ưu thương.

"Không bằng anh cắn cô ấy một cái, nhân lúc này cô ấy vẫn còn có nhịp tim." Abe đưa ra một chủ ý.

Liền lúc đó chỉ nghe thấy tiếng sàn nhà dưới lầu bị chấn động một hồi dài, Abe bị Tịch Nhan thẳng tay ném xuống.

Lão quản gia sau khi đánh nhau xong mới trở lại biệt thự, vừa vào cửa liền được chứng kiến một màn này, giật mình, bỏ qua ý muốn lên trên lầu hỏi thăm Tịch Nhan, lão ngoan ngoãn đi tới thư phòng, tìm kiếm quyển sách bí kíp da cừu của Cổ lão trong gia tộc lưu lại, lão phải nghiên cứu thật kỹ xem có phương pháp giải quyết nào hay không.

Giờ phút này Bảo Nhi giống như một pho tượng sáp, yên lặng nằm ở trên giường của Tịch Nhan, làn da trắng bệch không hề có sức sống, nhưng mà nhìn qua thấy Tịch Nhan nắm tay cô trông thật hài hòa, cả hai đều trắng bệch như nhau, có lẽ hiện tại nếu Bảo Nhi thức dậy thì sẽ không phải buồn phiền vì mình luôn phải làm nền để tôn lên làn da trắng trẻo của Tịch Nhan nữa rồi, mỗi lần như vậy cô đều cảm thấy trông mình thật đen đúa khó coi.

Đêm tối phủ xuống, Tịch Nhan cũng không muốn ăn gì, ngay cả cà rốt thứ hắn thích nhất cũng không hề động tới, hắn chỉ yên lặng ngồi bên giường nhìn Bảo Nhi, hắn cũng kiên quyết không chịu bật đèn, vì cô đã từng nói, ban đêm ngủ tắt đèn tương đối tốt cho sức khỏe.

Ánh trăng nhô lên.

Rèm cửa sổ mở rộng ra, cả căn phòng đều tràn ngập ánh trăng.

Tịch Nhan suy nghĩ một chút, có lẽ để cho cô được hấp thụ ánh trăng nói không chừng có thể tốt hơn chẳng.

Vampire thích trăng sáng, tựa như loài người thích mặt trời. Ở dưới ánh trăng, bọn họ rất tự tại, bọn họ tin tưởng trăng sáng có thể chữa khỏi mọi đau đớn bệnh tật cho bọn họ.

Nghe nói nếu sinh mạng Vampire sắp mất đi chỉ cần cho ánh trăng chiếu vào trước ngực ánh trăng có thể chữa khỏi bệnh.

Tịch Nhan không chút do dự cởi áo, lộ ra bắp thịt cân xứng trên người, sau đó hắn bắt đầu cởi quần áo cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi thật ra thì vẫn tỉnh, nhưng là cô không thể nói chuyện, chỉ là vẫn còn có ý thức, cảm thấy thân thể cứng ngắt, toàn thân không thể động, nhưng cô lại rất tỉnh táo.

Cô cảm thấy buổi sáng sau khi uống xong cái thứ nước khó uống kia trời đất đột nhiên quay cuồng, sau đó cô liền té xỉu, nhưng vẫn cảm nhận được Tịch Nhan đang ôm mình, bế mình đi thẳng lên phòng của hắn, cô vẫn tỉnh, có cảm giác cơ thể của mình mỗi lúc càng thêm cứng ngắt, rất kỳ quái là cô lại không thể kêu lên được.

Còn nghe được Abe xui Tịch Nhan cắn mình Abe thật là xấu, chờ sau khi tỉnh lại mình nhất định sẽ thu thập hắn.

Cô cứ như vậy nằm thẳng băng âm thầm cảm nhận bàn tay Tịch Nhan đang nắm lấy tay mình. Thực sự lúc này cô không còn cảm nhận được gì, thân thể không còn cảm giác, nhưng bị Tịch Nhan nắm tay như thế này thì cô lại cảm nhận được rất rõ, một cảm giác lạnh lẽo giống nhau.

Vốn là Bảo Nhi coi như được nghỉ ngơi một ngày, nhưng đến tối, Tịch Nhan tắt đèn, bắt đầu cởi quần áo, Bảo Nhi không nhìn thấy hắn thì không sao, nhưng khi tay Tịch Nhan bắt đầu chạm lên người cô thì lại khác, đầu óc cô hoảng hốt không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Cả người cô cứng ngắc, đồng thời hai cái bánh bao trước ngực cũng căng cứng lên, lúc Tịch Nhan giúp cô cởi quần áo không thể tránh khỏi đụng vào nơi đó, hơn nữa Tịch Nhan sợ sẽ làm đau cô mà hiện tại cô lại không hề có cảm giác gì lơ như không cẩn thận lại quá mạnh tay sẽ làm cô hồng mắt. Tịch Nhan ở trong bong tối cũng gần giống như người mù hoàn toàn không nhìn thấy gì chỉ có thể cẩn thận từng chút từng chút một cởi quần áo cho Bảo Nhi.

Đồng phục học sinh là áo sơ mi, lần lượt cởi từng cúc áo, tay Tịch Nhan rất lạnh, hần nhẹ nhàng sờ quanh người Bảo Nhi, hần quỳ gối xuống cạnh giường hai tay đồng thời dao động rất cẩn thận. Bảo Nhi cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn rồi, hai bàn tay thon dài của Tịch Nhan đồng thời đặt ở trước hai con thỏ nhỏ của Bảo Nhi, hần còn cảm nhận được hai hạt đào nhỏ đang căng cứng, bởi vì thân thể bảo Nhi hiện tại đột nhiên càng cứng lên đột ngột.

Nhưng thực sự Bảo Nhi lúc này vẫn còn ý thức cô không ngừng găm thét, không cho phép sờ nơi đó, cái tên sắc lang này, nhưng Tịch Nhan căn bản không nghe được, bàn tay hần rời đi sờ tới sau lưng cởi nốt nút áo ngực của cô, đột nhiên hần cảm thấy không đúng, nút áo đã hoàn toàn cởi ra, nhưng hần mới vừa cảm thấy tâm trạng của cô hình như có sự biến hóa. Gần đây hần ngày ngày không có chuyện làm liền đặt tay lên ngực mình để cảm nhận nhịp tim, cho nên với cái này hần vô cùng nhạy cảm.

Tịch Nhan rất cao hứng, cho là ánh trắng thật sự có tác dụng, càng thêm ra sức đem áo sơ mi của Bảo Nhi cởi ra hoàn toàn, vì vậy Bảo Nhi cả người trên đều lỏa lồ, thân hình tuyết trắng, cơ thể trẻ trung rất cân xứng thật sự vô cùng xinh đẹp, khác hẳn thân hình vạm vỡ của Tịch Nhan khiến lồng ngực hần đột nhiên cũng thấy cứng ngắc.

Cứ như vậy, Tịch Nhan cùng Bảo Nhi hai người lỏa lồ thân trên nằm song song với nhau trên giường hưởng thụ ánh trắng soi lên, một lát sau, Tịch Nhan liền đặt tay lên ngực Bảo Nhi kiểm tra nhịp tim, không có thay đổi, chẳng nhẽ ánh trắng không hề có tác dụng với cô?

Tịch Nhan lần lượt nhớ lại những hành động lúc nãy của mình? Cởi quần áo? Không đúng, cởi quần áo cũng không khiến nhịp tim của cô đập nhanh hơn.

Hần thử dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Bảo Nhi, chậm rãi từ rốn lên dần đến trên ngực, hần cảm thấy lúc tay mình đi tới chân sườn núi chợt lổ tai nghe thấy tiếng tim đập dồn dập.

Hần ngay lập tức dùng hai tay hoàn toàn nắm gọn cả bộ ngực của cô, cảm giác giống như nắm hai cái cục mềm mại hình nón, hần nhẹ nhàng xoa nắn, sau đó lắng nghe nhịp tim, quả nhiên hần đã tìm được điểm quan trọng, nhịp tim lại đập nhanh hơn một chút, cô bé này nhất định là vẫn còn có ý thức, nghĩ vậy nên Tịch Nhan hết sức cao hứng.

Bảo Nhi cảm giác ý thức của mình đã bị Tịch Nhan làm cho ê ẩm tê dại vài chục lần rồi, trong khi đó người nào kia vẫn rất thuần khiết ra sức xoa nắn bộ ngực của cô chỉ sợ mình lơ dừng lại thì trái tim của cô cũng sẽ ngừng đập, nhưng hần cũng sợ mình quá mạnh tay làm hồng bộ ngực ấy nên có lúc nhẹ nhàng bao cả khuôn ngực có lúc lại chỉ se sẽ cảm thụ hai hạt châu nhỏ, rồi khe khẽ búng búng. Mặc kệ như thế nào chỉ cần tim cô không ngừng đập là tốt rồi.

Hơn nữa hần còn cao hứng phát hiện, khi hai tay hần cùng lúc đặt trên bộ ngực của cô không chỉ nhịp tim của cô đập nhanh hơn mà cả trái tim hần đang một tiếng đập một nhịp cũng bất chợt đập dồn dập, từng nhịp từng nhịp nảy lên không ngừng

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Nửa đêm trèo tường

Lạc Bình An đứng ở trước cổng ngôi biệt thự khổng lồ tâm trạng không khỏi bồi hồi.

Chẳng biết tại sao, tòa biệt thự giờ phút này trông thật âm u, bên ngoài có rất nhiều loài chim không biết tên hót líu lo, không khí thì nóng nực giống như muốn đem con người nướng chín, nhưng thật lạ là khi tới gần nơi này liền cảm thấy rất lạnh, cả tòa biệt thự giống như có điều hòa không khí khổng lồ, thổi ra từng cơn gió rét lạnh khiến cho người ta có cảm giác run rẩy đến tận trong xương tủy chứ không phải là cảm giác thoải mái của cơn gió xua tan cái nóng bức oi ả.

Bảo Nhi xin nghỉ hôm nay là ngày thứ ba rồi mà cô vẫn chưa tới trường.

Lạc Bình An đi hỏi thầy giáo, chỉ nghe nói có cụ ngoại của cô tới đây xin phép cho cô nghỉ ốm.

Đi hỏi Đào Thi Thi, Đào Thi Thi nghe qua liền cao hứng nói: "Tự nhiên con tiện nhân đó lại bị bệnh, thật tốt quá, chỉ cần nhìn thấy nó là thấy phiền phức rồi."

Đào Thi Thi rất cao hứng về nhà kể cho mẹ nghe chuyện này.

"Con đừng kêu lớn như thế chứ, nếu bị cha con biết được không biết sẽ có chuyện gì đâu, tốt nhất là để cho con tiện nhân đó chết ở bên ngoài là tốt nhất, hiện nay vì muốn thân cận với Doãn gia cha con coi con tiện nhân đó là một miếng mồi béo bở cả ngày lúc nào cũng nhắc tới." Tô Cẩm không cam lòng mắng.

Trong lòng nghĩ tới nhà đầu kia đơn giản chỉ đi ra khỏi nhà cũng gặp phải gia đình có tiền như vậy, nghe nói biệt thự cổ kia tọa lạc ở khu vực đất giá nhất

của thành phố này, ban đầu cũng chỉ là tính toán gọi cho công ty giới thiệu việc làm một chút để gây khó khăn cho nó mà thôi, không nghĩ tới đánh bậy đánh bạ lại khiến cho nó có cơ hội bước vào nhà có tiền, giám đốc công ty Gia Chính kia nói nhà này rất thần bí, không hiểu vì sao có rất nhiều người tới làm đều bị dọa sợ mà bỏ chạy, thế mà riêng Đào Bảo Nhi lại yên ổn mà làm cho tới tận hôm nay, rốt cuộc bây giờ cũng xảy ra chuyện, xem ra cũng không có hao phí tâm tư của mình.

Về phần cái người nào kia tự xưng là cụ ngoại, Tô Cẩm không tin, chẳng qua là đoán chừng trong chuyện này nhất định có vấn đề. Ông ngoại và bà ngoại của Đào Bảo Nhi đều đã chết hết, nếu quả thật có người cụ ngoại này thì mình thật sự đã không dám trắng trợn như thế đối với nó.

Mà Lạc Bình An sau khi tìm một vòng thì phát hiện ra tất cả mọi người không ai biết hiện nay bảo Nhi ra sao, điện thoại di động cũng không liên lạc được.

Tịch Nhan thấy điện thoại của Bảo Nhi vang lên, nhìn thấy hiện lên tên Bình An, rất thuận tay liền bấm từ chối, còn tiện thể tắt máy, hẳn mua cái điện thoại di động này là vì cảm thấy rất tiện lợi lúc nào cũng có thể nói chuyện với cô, nhưng hôm nay cô đang nằm ngay ở phòng của hắn dĩ nhiên cái điện thoại này không còn cần thiết nữa rồi.

Trên bản chất, Tịch Nhan là rất bá đạo.

Lạc Bình An cuối cùng không thể làm gì khác hơn là một mình chạy đến tòa biệt thự, lần trước đưa Bảo Nhi tới đây nên cậu biết cô ở chỗ này, chỉ là Bảo Nhi nói chủ của cô không thích người khác tới tìm cô, cho nên bình thường cho dù là tan giờ học hắn toàn đi nhờ xe Bảo Nhi nhưng cũng chỉ là dừng lại ở bên xe dưới chân núi mà thôi.

Lần trước tới đón Bảo Nhi, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng hắn cảm thấy như có người ở đâu đó đang dòm ngó hắn, hơn nữa rất không có thiện chí, khiến hắn không thoải mái.

Mà hôm nay vừa tới đây lại có một cảm giác khác, dường như tòa lâu đài này giống như là một sinh mạng vậy, nếu như lần trước chỉ cảm thấy không thân thiện thì lần này lại cảm thấy không khí thật u ám trầm lắng.

Bình An đứng ở bên ngoài đi qua đi lại nửa ngày, cảm thấy hai chân như muốn dính vào nhau rồi, trời cũng đã dần tối, hắn sau khi tan học liền tới thẳng đây, trời càng tối tựa hồ càng đáng sợ hơn, cả biệt thự giống như là một dã thú, mà hình ngoài cánh cửa kia càng giống như là con dã thú mở to cái miệng như một chậu máu khiến thần kinh của cậu càng thêm căng thẳng.

Cậu vẫn cảm thấy mình là một người hèn yếu, tuy có thành tích học tập rất tốt, lúc nào cũng đứng thứ nhất, nhưng cái cậu yêu thích thì đơn giản chỉ có cỏ cây, cậu vẫn cảm thấy thích cuộc sống trong nhà kính của mình hơn, bên trong dãy nhà kính đó chính là thiên đường của cậu, ở nơi đó cậu chưa từng phải chịu uất ức, cuộc sống của cậu rất bình thản, cho đến khi gặp được Bảo Nhi.

Trong lòng mỗi một chàng trai đều sẽ có một cô bé xinh đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy cô cậu liền cảm thấy yêu thích, không cần có lý do, không cần nguyên nhân. Ở trong mắt người khác, cô bé kia có lẽ rất bình thường, trên mặt có rất nhiều vết sẹo, đáng người lại cao gầy, thành tích học tập lại không tốt, nhưng ở trong mắt cậu, tất cả đều là ưu điểm của riêng cô.

Trong lòng cậu như nai con nhảy loạn, nhìn thấy cô thì lòng mình tự giác mở ra, lúc hai người đi dạo trên đường nếu có thể nắm lấy tay cô cũng khiến hắn vui vẻ cả một tuần, thậm chí cả tuần ấy cậu cũng đều không rửa tay, cậu nguyện ý làm bất cứ điều gì chỉ cần được nhìn thấy cô nở nụ cười vô tư. Nhưng cậu thật nhất, thứ tình cảm này chỉ có thể giấu ở trong lòng, không dám nói ra, không nói rõ ràng được. Trong khu vườn của mình cậu luôn chăm sóc cho chúng rất tốt, nhưng khi nhìn thấy Bảo Nhi gặp phải những chuyện không vui cậu lại không thể bảo vệ cho cô, bởi vì cậu không hề biết cách phòng bị những người muốn làm tổn thương cô, cho nên cậu không thể bảo vệ được cô khỏi những tổn thương ấy, cậu chỉ có thể cố gắng hết sức làm những việc trong khả năng của mình để cô cảm thấy đỡ tủi thân, mặc dù có thể những việc ấy chưa chắc đã có ý nghĩa.

Giờ phút này cậu đưa tay gõ vào cánh cửa chính của biệt thự, cánh cửa đột ngột phát ra tiếng “Đông, đông, đông” trong đêm tối khiến hắn hơi sợ, xung quanh vừa rồi vẫn còn có tiếng chim hót líu lo bất chợt bị tiếng vang này làm cho nao loạn như bầy ong vỡ tổ loáng cái đã bay đi hết, chỉ còn một mình cậu cô đơn yếu ớt đứng trước cánh cửa này.

Cánh cửa không hề có động tĩnh gì, Bình An lại gõ ba cái nữa.

Trả lời cậu vẫn là sự im lặng.

Trên thực tế bên trong biệt thự giờ phút này đang kịch liệt ồn ào.

Tịch Nhan suốt ba ngày nay đều trông chừng Bảo Nhi một tác không rời. Đối với Vampire mà nói, cho dù là ba ngày không ăn không uống cũng không thể chết, nhưng là bọn họ cũng đã sống cùng nhân loại lâu như vậy cũng đã tạo thành thói quen cho nên không ăn cũng không phải là tốt.

Abe không hiểu anh họ vì sao đau lòng như vậy, tính tình của hắn luôn luôn lạnh lùng, mặc dù cô bé này thật đáng yêu, nhưng thân là Vampire giới luật đầu tiên chính là không thể yêu loài người, bởi vì Vampire sinh mệnh rất dài, không ngừng nhìn người mình yêu chết già là chuyện rất tàn nhẫn.

Cho nên gia tộc Vampire từng người đều có cảm nhận tự cho mình là phần tử siêu phàm giống như quý vậy, bởi vì bọn họ không có tâm, bọn họ không dám yêu.

"Ăn một chút gì thôi." Abe thấy sắc mặt Tịch Nhan đã trắng xanh bèn đưa cho hắn một cây cà rốt nhưng Tịch Nhan không cầm.

Abe đi lên đi xuống rất tức giận, không thương tiếc cơ thể của chính mình là một loại tội, đối với một gia tộc có sinh mạng khá dài như gia tộc Vampire

mà nói thì còn sống, còn khỏe mạnh mới là Sinh Tồn Chi Đạo.

Abe huyền thuyên khuyên.

Tịch Nhan rất tức giận, trả lời một câu: "Nếu là Ba Ba Lạp ngã bệnh, cậu cũng ăn không vô."

Abe yên lặng xoay người đi, thân thể cao lớn trong nháy mắt công xuống. Anh họ cư nhiên biết, hắn thích Ba Ba Lạp. Hắn muốn giảm cân không phải là vì cái gì có thể trở lại gia tộc, hắn chỉ là muốn cùng Ba Ba Lạp nhảy một điệu, có thể làm bạ nhảy của cô.

Ba Ba Lạp là con gái độc nhất của một gia đình rất hiển hách trong gia tộc, cô rất chói mắt, người theo đuổi rất nhiều, Abe chỉ là một người trong đó, hơn nữa còn là một người ngay cả mở miệng nói thích cũng không dám nữa là theo đuổi, hắn mỗi lần đều không biết sợ dừng cảm chủ động tham gia toàn bộ thể vận hội Olympic của gia tộc chính là vì có khả năng tới gần Ba Ba Lạp một chút, dù là mỗi một lần hắn cũng về cuối, mỗi một lần mặt của Tộc trưởng đều xanh mét đầy đen tối, hi vọng Abe không can chủ động tham gia thể vận hội Olympic như vậy, hàng năm đều làm cho thành tích của cả gia tộc bị kéo xuống rất nhiều.

Bởi vì tình yêu a, một tên mập vì tình yêu, là sự nhiệt tình hèn mọn, cho nên lúc Tịch Nhan nói như vậy, Abe yên lặng xoay người rời đi, không khuyên hắn nữa.

Hắn nghĩ nếu như Ba Ba Lạp ngã bệnh, hắn có thể canh giữ ở bên người cô cũng đã là rất hạnh phúc.

Tịch Nhan đang đợi ánh trăng, hắn thủy chung tin tưởng cô bé này còn sống, mặc dù cô không hề có động tĩnh gì, thân thể càng ngày càng cứng ngắt càng ngày càng tái nhợt, nhưng cô vẫn có nhịp tim, mặc dù nhịp tim cũng càng ngày càng chậm.

Trên thực tế Bảo Nhi giống như là một linh hồn bị nhốt trong một tảng đá, Tịch Nhan luôn canh chừng bên cạnh cô khiến cô rất cảm động, đồng thời cũng rất khó khăn, bất cứ cô gái nào bị trai đẹp bắt ngờ về ngực thì nhịp tim cũng đều đập nhanh lên thôi mà, nhưng mà sao lại đêm nào cũng về đây? Hơn nữa Bảo Nhi cũng bắt đầu sợ hãi, mỗi đầu cô rất nhạy cảm, nhưng càng dần lại càng không cảm thấy gì chỉ thấy thân thể mình càng ngày càng cứng ngắt mà thôi, giống như cơ thể này không phải là của mình, cô chỉ thấy những đụng chạm kia càng ngày càng không có cảm giác.

Trăng sáng chậm rãi dâng lên, Tịch Nhan lại cởi áo của mình ra thì lão quản gia tiến vào.

Lão quản gia cả khuôn mặt cũng thật nhếch nhác, sau khi đánh nhau với huấn luyện viên Vương xong lão khắp khển trở về liền vui đầu vào phòng sách.

Quyển bí kíp da cừu của Cổ lão cũng không có ghi chép về nguyên nhân khiến một người thường ăn phải Mỹ Dung Thánh Phẩm toàn thân trở nên cứng nhắc như thế này là do đâu, đại khái là chẳng có một Vampire nào ngu ngốc lại đem một thứ trân quý như thế cho một con người ăn cả.

Nhưng là lão không ngừng tìm kiếm cuối cùng cũng tìm thấy một cách tương đối khả thi, lão quản gia liền hào hứng chạy đến, quên gõ cửa cho nên khi nhìn thấy Tịch Nhan bắt đầu cởi áo thì lão hoàn toàn kinh hãi.

"Không cần mà, Tịch Nan sao cậu lại gấp như vậy? Con bé mới 16 tuổi thôi." Lão quản gia hét rầm lên, tiếng hô vang vọng tựa như con gái của lão đang bị cưỡng gian vậy.

Giờ phút này bên ngoài biệt thự Lạc Bình An vô cùng cật lực bò lên một thân cây, theo nhánh cây bò lên tường, tường rất cao, Bình An bị cành cây rậm rạp đập mạnh vào mặt, hai tay hắn nắm chặt thanh sắt trên tường tránh cho những đầu sắt sắc nhọn cắm vào người mình đồng thời không ngừng dùng sức cố gắng leo lên trên, rốt cuộc cậu cũng bò qua tường được, run rẩy nằm ở giữa hai cây sắt to, trên tay trên mặt trên thân thể bị sây xước rất nhiều, máu không ngừng chảy, làm cho rất nhiều con dơi đang đậu trên cây bừng tỉnh giấc, thỉnh thoảng lại có con bay đung vào cậu, Bình An cảm thấy toàn thân đau mỏi rã rời, nhưng một khắc kia khi leo lên được đầu tường, nhìn thấy một sân tràn ngập hoa hướng dương, cậu không còn thấy sợ hãi, cậu nhắm mắt lại tung người nhảy vào trong tòa biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ăn hoặc không ăn

Lão quản gia nói liên hồi khiến cho khuôn mặt thuần khiết của Tịch Nhan đỏ ửng.

Nhìn vẻ mặt không giải thích được của Tịch Nhan, lão quản gia chợt hỏi một câu đi thẳng vào trọng tâm: “Trước kia có đưa cho cậu một đĩa phim ‘hành động. . .’ e hèm. . . cậu đã xem chưa?”

Tịch Nhan lắc đầu, hắn đối với mấy cái thể loại phim ảnh gì đó hắn không có hứng thú.

Lão quản gia thở thật dài, ai, là trách nhiệm của lão. Mặc dù gia tộc Vampire có khả năng sinh đẻ cực kỳ bình thường như mọi loài, bình thường cũng không phải lo lắng gì về chuyện sinh sôi nảy nở của gia tộc, nhưng cũng không thể hoàn toàn không sử dụng, chỉ là cuối cùng cũng may, ít nhất hắn thích chỉ là một con người, mà tình yêu của mình trước kia lại là —— Miêu Đầu Ưng.

"Vậy thì cậu đang làm gì?" Lão quản gia mới vừa rồi vẫn còn than thở vì hàng ngày mình bận rộn. . . tán gái, không có thời gian dạy cho đứa bé này một khóa học hoàn chỉnh về sinh lý, lại thấy Tịch Nhan rất tự nhiên luồn hai tay vào bộ ngực cứng nhắc của Bảo Nhi.

"Vì cô ấy về ngực, lúc về ngực nhịp tim sẽ có sự biến hóa." Tịch Nhan rất nghiêm túc rất thuần khiết và trong sạch mà nói (ta sặc. . .)

Lão quản gia mắt liếc một cái nhìn qua thân thể Bảo Nhi, lại nhanh chóng thu hồi tầm mắt của mình, thầm nghĩ: tên nhóc Tịch Nhan này chẳng lẽ là ngu ngốc a, về ngực. Còn về như thế kia nữa thật là thua thiệt cho lão khi nghĩ hấn vẫn còn thuần khiết.

"Ta tìm được biện pháp rồi, chỉ cần ta lại bào chế một hoàn thuốc, cho con bé uống vào thế là xong." Lão quản gia cao hứng nói.

Tịch Nhan hai tay đang đặt trước ngực Bảo Nhi, cảm thụ nhịp tim càng ngày càng yếu, nghe được lão quản gia nói như vậy, hết sức kích động mà nói: "Vậy thì bào chế đi, nhất định phải cứu sống cô ấy."

"Thuốc là rất dễ dàng bào chế, thuốc kia muốn điều chế được cũng không mất nhiều thời gian lắm, chỉ cần 180 năm là được rồi, nhưng đến lúc đó chỉ sợ cô bé này." Lão quản gia dừng lại một chút, nhìn Tịch Nhan.

Tịch Nhan gương mặt tiêu tụy càng thêm tái nhợt, hấn vô lực ngẩng đầu, ánh mắt âm u không thấy đáy nhìn chăm chăm lão quản gia, tản mát ra một luồng khí lạnh bức người khiến cho lão quản gia trên 3000 năm tuổi cũng không gánh được.

Lão quản gia lập tức lộ ra một nụ cười lung tung nói: "Đừng có gấp, còn có một biện pháp. Chỉ là có thể cậu phải bỏ ra chút sức lực, ặc chính xác là bỏ ra chút máu."

.

Trong sân, Abe đang nằm tại sân thượng ngắm trăng, thuận tiện nhớ lại những kỷ niệm đẹp, trong đầu tràn ngập hình ảnh dưới ánh trăng mình cùng Ba Ba Lạp cùng tham gia thi chạy, hai người chạy cùng một lượt, vị trí rất gần nhau, đó là lần thi chạy gần đây nhất, mình còn nhìn thấy rất rõ dáng người khỏe mạnh của Ba Ba Lạp, mỗi lần nhìn thấy cô Abe đều có cảm giác hít thở không thông.

Thật kích động, thật khản trương, đối với Abe mà nói, chỉ cần liếc mắt nhìn Ba Ba Lạp một bộ vị trên thân thể của hấn lập tức không đành lòng hoảnh nhếch lên, mặc dù hấn vĩnh viễn cũng không hiểu là vì cái gì, nhưng chính là cảm thấy hô hấp dồn dập, tâm tình khản trương, giống như giờ phút này chỉ cần nghĩ đến mình ở gần Ba Ba Lạp như vậy, hô hấp của hấn cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Sau đó từ trên trời chọt giáng xuống một người!

"Ai yêu!" Abe kêu to.

Bình An trước khi ngã đi vẫn còn kịp nghĩ: "Mặc dù tường có hai vòng xây cao như vậy, nhưng vì là chỗ ở của Bảo Nhi nên đất ở đây cũng thật mềm mại."

Abe bị một cú như trời giáng, trên cái bụng khổng lồ của hấn có thêm một con người trong dáng vẻ cũng rất đẹp, môi hồng răng trắng, còn chảy máu, Abe không ngừng nuốt nước miếng, đây chính là món quà từ trên trời rơi xuống, có nên ăn hay là không đây?

Abe nhìn người vừa tới này như một món ăn ngon, nước miếng không ngừng chảy, nhưng trong lòng vẫn đang đấu tranh kịch liệt.

Bên trong biệt thự, Bảo Nhi rút cuộc may mắn được vào căn phòng thứ ba trên tầng lầu, mặc dù là cô bị mang vào.

Tịch đêm ôm Bảo Nhi, cẩn thận bỏ vào trong quan tài của mình, sau đó hấn nằm vào một cỗ quan tài khác.

"Như vậy thật có hiệu quả sao?" Tịch Nhan lúi cánh tay lão quản gia chỉ còn trơ lại khớp xương không chắc chắn hỏi.

"Yên tâm, nhất định có thể." Lão quản gia buông lời thề son sắt, chỉ là ánh mắt có chút lóe lên ánh sáng kì lạ, nhưng mà lúc này Tịch Nhan đã nhắm mắt lại đưa tay ra nên không có nhìn thấy.

Biện pháp Lão quản gia nói chính là truyền máu. . . . Thật ra thì lão cũng không dám bảo đảm, chỉ là ngựa đã sắp chết rồi thì đành phải liều thôi cứ làm còn hơn là không làm gì, vốn là lão còn có biện pháp tốt hơn, trực tiếp để tịch Nhan cắn cho cô bé này một cái là xong rồi, như vậy con bé biến thành Vampire, thì ăn cái gì Mỹ Dung Thánh Phẩm của Vampire đều chỉ khiến nó càng ngày càng đẹp.

Đáng tiếc cái biện pháp này kiên quyết bị Tịch Nhan phủ định.

Thân là một Vampire mang sinh mạng vô hạn rất tĩnh mịch, bọn họ cảm thấy bọn họ có sinh mệnh dài như thế chính là một sự trừng phạt, để cho bọn họ vĩnh viễn phải làm kẻ máu lạnh, không thể phát sinh tình cảm với những thứ xung quanh.

Nhưng miễn là còn sống, chắc chắn sẽ có tình cảm. Từng Vampire đều có mầm mống của sự đa tình, trong sinh mệnh của bọn họ cũng có suất hiện tình yêu, hơn nữa loại yêu thương này còn có thể không ngừng luân hồi, được tận mắt chứng kiến người yêu của mình chết già trong vòng tay mình chính là điều hạnh phúc, nhưng nếu như người vẫn mãi trẻ tuổi, còn người yêu của mình lại không ngừng già đi bước vào cõi luân hồi, đó cũng là một điều hết sức tàn nhẫn. Từng Vampire chân sau khi chân chính yêu sẽ đều trở thành máu lạnh, sẽ thay đổi thành kẻ hoa tâm.

Lão quản gia không khuyên can hấn, bởi vì lão hiểu biết rất rõ, cô bé này dường như là tất cả đối với Tịch Nhan, tựa như lão khi còn là một con dơi nhỏ gặp gỡ phải màu sắc rực rỡ chói sáng của Miêu Đầu Ưng .

Trong mắt những người khác, chỉ là một sinh vật có sự sống ngắn ngủi thôi, nhưng là đối với mình mà nói là không hề giống, tình yêu đầu tiên là tình yêu chân chính sẽ luôn khắc ghi trong tim mình, cũng nhanh chóng khiến mình trưởng thành hơn.

Máu màu tím đậm nhanh chóng được hút ra từ trong người Tịch Nhan, nhưng trên mặt hấn lại nở nụ cười, cái tên chưa bao giờ biết cười này, giờ phút này hấn cười lên trông thật đẹp, bởi vì tâm hồn hấn tràn ngập niềm tin và hy vọng, hấn cảm giác mình có thể cứu Bảo Nhi, đó là chuyện hạnh phúc nhất đời hấn.

Máu của một con Vampire quý tộc từ từ chảy vào trong người Bảo Nhi, cơ thể cứng ngắc của cô bắt chợt run lên, Tịch Nhan cao hứng liền muốn chạy sang nhìn cô nhưng lại bị lão quản gia ngăn lại.

"Chỉ là thân thể có phản ứng, tựa như con ếch trước khi chết cũng cựa lần cuối mà thôi." Lão quản gia làm bộ như rất lão luyện không nhanh không chậm nói.

Bảo Nhi - ý thức vốn đã hỗn loạn , đột nhiên cảm thấy có một dòng hơi nóng, rất nóng chảy vào cơ thể mình, nhất thời cảm thấy toàn thân cũng ấm áp, toàn thân khắp người cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, không cưỡng lại được sự mệt mỏi căng cứng mấy ngày nay, chầm chậm đi vào giấc ngủ.

Trong sân, Abe trong lòng đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy không thể ăn một mình, không bằng đem con người này vào trong cho tất cả cùng ăn đi, hấn thật là vĩ đại đến mức nào cơ chứ!

.....

Sống kiếp sống của Vampire, máu là rất quý báu, Tịch Nhan bị hút máu liên tục không ngừng, sắc mặt của hấn liền tái nhợt đến gần như trong suốt rồi, ý thức cũng có chút mơ hồ.

Hai người ở trong hai cái quan tài giống nhau, phía trên có túi máu liên kết Tịch Nhan với Bảo Nhi, lão quản gia đầu đầy mồ hôi nhìn chằm chằm hai người, thật ra thì lão cũng có chút sợ, dù sao cũng là lần đầu tiên lão thử nghiệm phương pháp này, dĩ nhiên ở trước mặt Tịch Nhan lão không đại gì nói là lần đầu tiên thử nghiệm cả, vì lão là Lúc Biên Bức đã sống trên 3000 tuổi, bản chất rầm thùi của lão là chết vì sĩ diện đó .

Lúc này lão quản gia chợt ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, hơn nữa càng ngày càng gần hơn.

Abe giờ thức ăn trong tay lên, hào hứng hô: "Lúc gia gia, tôi nhặt được món ăn ngon rồi."

Lão quản gia vừa nghe được ăn ngon, hết sức động lòng nhìn chằm chằm trên thân thể con người này, cơ thể đó vẫn đang tỏa ra mùi máu tươi thơm tho, nhìn lại một chút tên nhóc trong quan tài đang bị lấy máu, sắc mặt càng ngày càng trong suốt, chợt lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Truyền máu xong sẽ có máu tươi để bồi bổ rồi đây!

Abe vào nhà mới phát hiện quái dị, xách theo Bình An đang ngất đi vào nhưng không biết phải làm gì, tay chân có chút luống cuống, đây là đang chơi trò chơi thầy thuốc cùng y tá sao?

"Đi, đem con người này đi tắm rửa sạch sẽ, băng bó lại vết thương một chút, chăm sóc hấn thật tốt, nếu như hấn tỉnh, liền cho hấn ăn hoặc uống nước cà rốt." Lão quản gia ra lệnh. Còn dương dương hả hê nghĩ mình săn sóc tốt cho con người này uống nước cà rốt, như vậy máu của hấn liền rất giàu Vitamin A rồi, đối với Tịch Nhan mà nói là thực phẩm rất bổ thân thể nha.

Abe còn muốn cãi cò một câu, vì sao hấn phải làm, nhưng khi nhìn trong quan tài một chút thấy cả hai người đều đang hôn mê, ngoan ngoan nhắm miệng, đi tắm rửa chuẩn bị cho “món ăn”.

Bình An bị Abe ném vào bồn tắm, tắm rửa một chút, vết thương trên người đều là vết thương nhỏ, không có đáng ngại, chỉ là bàn tay bị cứa có chút nghiêm trọng vì những thanh sắt ngoài cổng rất là sắc bén.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Abe tiện tay đem hấn xách lên phòng khách vứt xuống ghế sa lon, đối đãi với “thức ăn”, Abe rất tỉ mỉ, nhưng là đối với “thức ăn” không thuộc về mình Abe liền thay đổi trở nên rất thô bạo, ngay cả quần áo mặc trên người Bình An hấn cũng không thèm coi, hấn đi lấy hòm thuốc trong nhà ra băng bó cho Bình An, hấn băng cực kỳ chặt cho tới khi hai tay Bình An biến thành hai cái nắm to sù sụ mới dừng lại.

Quần áo ẩm ướt trên người khiến cho Bình An lạnh run.

Abe ở một bên làm Sit-Ups, thấy con người này đang phát run, sẽ không bị cảm đấy chứ, không được, thức ăn mà bị bệnh ăn vào sẽ không tốt, hấn nghĩ nghĩ, đánh bật điều hòa lên, lập tức có luồng khí nóng thổi tới ghế salon Bình An đang nằm khiến quần áo của cậu cũng từ từ được hong khô, không còn rét run như nãy nữa.

Thật sự là phiền toái, Abe lần nữa nằm xuống chuẩn bị làm Sit-Ups, vẫn còn chưa kịp làm thêm được lần nào, lại nghe đến con người kia đang thì thầm rên khe khẽ "Bảo Nhi, Bảo Nhi."

Abe không thể làm gì khác hơn là lần nữa bò dậy, cả thân thịt béo ngậy ngậy của hấn cũng không ngừng run rẩy vì mệt, vốn tưởng là vớ được miếng mồi béo bở ai ngờ lại phải làm một bảo mẫu không công.

Hắn bò dậy nhìn một chút, con người này còn nhắm mắt, mơ mơ màng màng kêu, dường như không có tỉnh lại, nhưng trong miệng vẫn không ngừng kêu: "Bảo Nhi, Bảo Nhi."

Biết Bảo Nhi hay sao? Chẳng lẽ là người quen?

Abe xem qua con người này một chút, lại xem một chút cốc nước cà rốt mình vừa chuẩn bị xong, do dự, là người quen thì thật sự không nên ăn nha, tựa như loài người thích ăn lẩu thịt chó, nhưng mà cũng sẽ không đem sủng vật mình nuôi ra mà ăn thịt đúng không? Nhưng mà hắn cũng rất muốn nếm thử vị máu hòa lẫn với vitamin A rất hấp dẫn nha, rốt cuộc là có được hay không đây KIII..AI...!!

Bình An trong mộng vẫn mơ thấy Bảo Nhi ở trước mặt, cậu đuổi theo cô, cô vẫn không ngừng chạy, chợt Bảo Nhi dừng lại, Bình An cao hứng xông lên ôm cô, nhưng Bảo Nhi hướng về phía cậu há mồm ra để lộ răng nanh thật dài, nặng nề cắn lên cổ họng của cậu, cậu chỉ có thể không ngừng kêu tên Bảo Nhi.

Cậu rất sợ, đột nhiên liền tỉnh, mở mắt, trước mặt có một người to béo mập mập, tươi cười rạng rỡ đưa tới một cốc nước đỏ tươi nói: "Uống đi, nước cà rốt đây!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Biến thân

"Cám ơn." Bình An nhận lấy cốc nước cà rốt từ tay Abe, trước ánh mắt tha thiết của Abe rất không tự nhiên uống một ngụm nhỏ, mặc dù vẫn luôn được mẹ căn dặn không thể uống các loại đồ uống do người lạ đưa cho, nhưng nhìn cái người mập mập trước mắt này có vẻ là người tốt.

"Tôi là tới tìm Bảo Nhi, thật xin lỗi, bởi vì gõ cửa không thấy ai trả lời, tôi, tôi đành phải trèo tường vào đây, thật thật xin lỗi, tôi bình thường không có làm như thế." Bình An nói xong mặt liền đỏ hồng, tay chân luống cuống cố gắng ngồi thẳng dậy, nhắm hướng Abe cúi chào.

"Ặc, không có việc gì." Abe rất không tự tại, nhìn thức ăn của mình từ trên trời rớt xuống còn không ngừng ngồi đó nói xin lỗi.

"Thật thật xin lỗi, tôi tên là Lạc Bình An mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt, tôi có một yêu cầu quá đáng, tôi muốn thấy Bảo Nhi có thể không?" Bình An lại cúi mình vái chào.

Abe lui về sau hai bước, con người này quá khách khí, hắn càng không thể hạ miệng được.

"Bảo Nhi ngã bệnh đang nghỉ ngơi, cậu trước cứ uống nước cà rốt đi." Abe lại đưa cho hắn một ly.

Bình an 囧囧 nhận lấy, rất nhanh chóng uống cạn, sau đó mở miệng nói: "Làm ơn, anh chắc là Abe đi, xin hãy để cho tôi được nhìn thấy Bảo Nhi một chút thôi, không thì đứng nhìn từ xa cũng được, chỉ cần nhìn một chút rồi tôi sẽ đi luôn."

Bình An khát vọng nhìn Abe, lại cúi gập người. .

Abe lắc đầu, không được, tiếp tục đưa cho cậu một ly nước cà rốt.

Vì vậy Lạc Bình An uống một mạch 12 cốc nước cà rốt, rốt cuộc không nhịn được nghĩ muốn đi vệ sinh, sau khi đi vệ sinh xong lại không ngừng khấn cầu Abe, bị Abe đánh cho một cái lăn ra bất tỉnh nhân sự.

"Ai, thật là một “món ăn” nhiều lời quá mà." Abe theo như Quân gia yêu cầu cho uống đủ nước cà rốt rồi, liền quyết định để cho cậu nghỉ ngơi, bảo tồn thể lực, máu mới có sức sống.

.

Bảo Nhi từ từ tỉnh lại, quay đầu thấy đang nằm ở phòng của mình, như vậy là mình nằm mơ một giấc mơ thật dài, nhất định là nằm mơ, nếu không làm sao lại cảm thấy Tịch Nhan vô duyên vô cớ sở nắn ngực mình chứ. Quá kinh hãi rồi.

Cô cảm thấy mình tinh lực dồi dào, kéo rèm cửa sổ ra, mặt trời đã nhô lên cao, rất chói mắt, Bảo Nhi theo bản năng lấy tay che lại, vội vàng đem rèm cửa sổ kéo lại thật kín.

Ngồi lại xuống giường suy nghĩ một lát, nhớ lại hương vị buồn nôn hôm trước, buổi sáng hôm đó lão quân gia nấu món gì đó sau khi ăn xong thì mình bị hôn mê, ngủ một mạch cho tới bây giờ, nhất định là ngộ độc thức ăn rồi, nghĩ tới trong bụng mình vẫn còn có thứ thức ăn kinh khủng kia, Bảo Nhi liền cảm thấy cả người đều khó chịu nhanh chóng đi tắm.

Đến phòng tắm, Bảo Nhi vốn là muốn tắm rửa cho thư giãn, nhưng vừa vào tắm, nước vừa xả lên người liền chảy xuống một dòng đen sì, cô không

ngừng kỳ cọ kỳ cọ, tắm một lần lại thêm một lần.

Bảo Nhi cho đến bây giờ vẫn cho là buổi sáng hôm đó mình chỉ hôn mê một chút mà thôi, những thứ mà mình trải qua đều chỉ là ảo giác. Cô vô cùng thoải mái tắm một trận đã đời, sau khi tắm xong cả người thư thái lại ngủ thêm một giấc, nghĩ đến buổi chiều còn muốn đi tới trường cũng đành phải dậy vậy.

Cô trùm khăn tắm chuẩn bị đi tắm thêm một lần, nhưng tùy ý nhìn vào cái gương mờ ảo trong phòng tắm, Bảo Nhi đột nhiên dừng lại, ngay cả áo choàng tắm cũng bị buông rơi xuống đất. Trong gương có một cô gái toàn thân da tuyết trắng, ngũ quan như được chạm khắc rất xinh đẹp Đây là cô sao?

Bảo Nhi nhặt áo choàng tắm lên xoa xoa cái gương bị hơi nước bao phủ, rõ ràng nhìn được kỹ hơn rồi, là cô, nhưng cũng không phải là cô, thường ngày Bảo Nhi cũng chỉ có thể coi như là đáng đáp xinh đẹp trung bình, nhưng bây giờ trong gương cô lại có một vẻ đẹp mỹ lệ không thể miêu tả nổi, lại có chút cảm giác tương tự với tên yêu nghiệt Tịch Nhan.

Ngũ quan vẫn là ngũ quan của cô, nhưng là bây giờ nhìn đặc biệt xinh đẹp, ngay cả Bảo Nhi nhìn vào mình miệng cũng há thật to, thường ngày nếu như cô có xuất hiện biểu tình như vậy chắc phải có vài phần trông thật ngu ngốc, nhưng nhìn vào cô gái trong gương, nhìn điệu bộ bây giờ thật là không khỏi hai chữ mỹ nữ.

Bảo Nhi ngu đi, đây rốt cuộc là thế nào đây.

Cô nhanh chóng mặc quần áo chần tề, kích động muốn đi tìm lão quản gia, mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy một người đang nằm ở trên ghế sa lon trong phòng khách "Bình An? Làm sao cậu lại ở chỗ này?"

Abe tối hôm qua đánh một cái, mặc dù rất nhẹ, nhưng đó là đối với người có cùng cân nặng với Abe mà thôi, còn đối với người gầy yếu như Bình An mà nói đây tuyệt đối là một cú đánh rất mạnh, mà những ngày qua cậu lại không ngừng lo lắng cho Bảo Nhi cũng không hề được nghỉ ngơi thật tốt, kết quả một cú đánh này khiến cho hán ngũ mê man cho tới tận bây giờ.

Mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng gọi của Bảo Nhi, Bình An mở mắt, liền nhìn đến cô gái trước mặt.

"Bảo Nhi, cậu không sao chứ?" Bình An một hồi cao hứng, cảm thấy mấy ngày không thấy, sắc mặt Bảo Nhi lại tái nhợt, rất kích động liền nhảy dựng lên ôm lấy Bảo Nhi, có thể vì quá xúc động nước mắt cũng không ngừng trào ra.

Mà giờ khắc này Abe vốn là nên trông chừng thức ăn thì lại chổng vó lên ngủ ngon lành, còn gáy rất to nữa.

Lão quản gia cũng đã vất vả một đêm cũng nằm trong quan tài nhĩ ngơi, nghe được động tĩnh liền lật người ngủ tiếp.

Tịch Nhan thì do mất quá nhiều máu vẫn đang hôn mê nằm trong quan tài chưa tỉnh lại, hôn mê ở trong quan tài vẫn chưa có tỉnh lại, vì vậy trong biệt thự cũng chỉ có Bảo Nhi và Bình An là đang tỉnh táo.

Bảo Nhi bị Bình An ôm thật chặt, đầu của cô rất tự nhiên dựa vào gân cổ Bình An.

Bảo Nhi chẳng biết tại sao, đầu tiên là cô cảm thấy bị ôm rất thẹn thùng, nhưng kế tiếp lại lập tức cảm thấy Bình An thơm quá, vì thế không có đẩy cậu ra, hơn nữa lập tức cảm thấy thật đói, thật đói.

Giống như có cái gì đó dẫn dắt cô, cô không đẩy Bình An ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn một chút, môi của cô dán lên cổ Bình An.

Xin lỗi các bạn nhé tại hôm qua mình cho bé đi chơi nên quên không post bài! hix hix mà hình như dạo này mọi người không thích truyện này nữa hay sao ấy. . . .

Bình An cảm nhận được cả người Bảo Nhi đều rất lạnh lẽo, nên khoảng cách gần như thế khiến cho cậu cũng không khỏi rung mình run rẩy, vừa cao hứng vừa không biết làm gì.

Bảo Nhi rất xấu hổ, nhưng không biết phải làm sao, cô không có cách nào khống chế được mong muốn áp sát vào càn cổ của Bình An, rất kỳ quái là cô lại còn há to miệng ra. . . . Còn đối với anh chàng Bình An ngây thơ mà nói, đây chính là một cách biểu hiện của ý định muốn hôn, lập tức máu trên người cậu như chạy loạn, gương mặt đỏ lên, ngay cả càn cổ cũng đỏ rực .

Những biểu hiện đó càng làm cho Bảo Nhi cảm thấy đói bụng, tựa hồ như có cái gì đó đang kêu gọi cô, hàm răng của cô nhẹ nhàng cắn lên trên cổ của Bình An, Bình An chỉ cảm thấy tê tê dại dại, cảm giác nói không nên lời, cậu nhỏ giọng nói: "Đừng, đừng như vậy, Bảo Nhi."

Thế nhưng thanh âm càng giống như là muốn mời chào, đến đây đi, tới cắn tôi đi, hàm răng Bảo Nhi lại hơi dùng sức, rất nỗ lực gặm, nhưng cô giống như một đứa bé mới sinh vậy, rất là nóng nảy nhưng lại không biết phải làm như thế nào mới có thể ăn được.

Lúc này, một tiếng quát to truyền đến: "Các người đang làm gì?"

Một vị lão đầu như từ trên trời rơi xuống, hết sức chính xác nhảy xuống, khiến Bình An không thể không đẩy Bảo Nhi ra.

Bảo Nhi bị tiếng quát này làm cho thanh tỉnh lại, nhìn qua lão đầu quần áo vẫn còn hơi xộc xệch này nhìn thấy trên cổ Bình An có dấu răng rớm máu đỏ tươi, nhất thời cô đỏ mặt không nói lên lời, đây là do mình vừa làm sao?

Bình An nhanh chóng hồi hồn trước nhìn ông lão kỳ quái trước mặt hỏi: “Lão gia gia àh! Người không sao chứ àh?”

Lão quần gia nhanh như chim cắt nhảy xuống, giờ gian nan đứng lên thân thể không ngừng run lẩy bẩy, một đôi mắt như bong bong cá lấp lánh rất có hồn nhìn chăm chăm Bảo Nhi, trong lòng sợ hãi than: “Trời ạ, cũng là uống mỹ dung thánh dược, mình chỉ là nếp nhăn trên trán ít đi ước chừng khoảng 80 năm, da mặt lại có thể căng mịn hơn một chút, thế nhưng con bé này này như hoàn toàn thay da đổi thịt, không công bằng a, không công bằng!”

Thấy Bảo Nhi còn ngơ ngác nhìn chăm chăm vào cổ của tên thanh niên kia, lão quần gia lại một trận xấu hổ. Uhm, lão tuyệt đối sẽ không nói là lão xem tài liệu có điểm bị sai sót, Bảo Nhi biến thành bộ dáng này, rất giống một con tiểu Vampire mới ra đời, răng cũng không có đủ dài, liền đã muốn hút máu!

"Lão gia gia? Ta nhìn già như vậy rồi sao?" Lão quần gia quay đầu lại trừng mắt liếc Bình An, hừ! Môi hồng răng trắng, vừa nhìn cũng rất ngon miệng nha, khó trách Bảo Nhi không chế không được, chỉ là đã phạm vào lần thứ nhất của lỗi Ô Long rồi, ngàn vạn lần không thể để Bảo Nhi uống máu người, nếu như có lần đầu tiên như vậy sẽ uống mãi không ngừng, giống như một con Vampire đi hoang vậy.

"Đi đi đi, từ đâu tới hãy chạy lại về chỗ đó, ta là cụ ngoại của Bảo Nhi, cậu đã nhìn thấy Bảo Nhi không sao rồi thì giờ cũng nên đi đi." Lão quần gia một tay chống nạnh, cái tay còn lại vừa đẩy vừa kéo đem Bình An đuổi ra ngoài cửa.

Bình An nhìn cửa chính của biệt thự nặng nề đóng lại, lưu luyến không muốn rời đi, nghĩ tới Bảo Nhi hiện nay cũng không có vấn đề gì đành phải trở về, dọc đường đi cũng không ngừng ngậy ngó cười, cậu cảm thấy cả thế giới này bỗng chốc trở thành màu hồng, tất cả mọi thứ bỗng trở nên thật ngọt ngào, về đến nhà nét mặt vẫn còn khúc khích cười khiến cho mẹ hân hoan lo lắng không biết con trai mình bị làm sao?.

Sáng sớm thứ hai Tịch Nhan vẫn chưa tỉnh lại, Bảo Nhi đã định đi đến trường học, lại bị lão quần gia ngăn: "Không cho phép cháu đi."

Bảo Nhi mặt ngốc trệ: "Lúc gia gia, cháu không thể không đi học được, cháu đã nghỉ nhiều ngày như thế nếu còn nghỉ nữa thì sẽ không còn chút kiến thức nào trong đầu mất."

Lão quần gia kiên định lắc đầu một cái, bây giờ trong nhà có ba con Vampire thì còn không có vấn đề gì, nếu cứ thế mà ném Bảo Nhi vào đám người, quả thật giống như ném một con sói vào giữa một bầy dê, hơn nữa con người cũng rất đáng sợ, chỉ cần nhìn vào tấm gương của con Chồn Hôi Thái Lang thì rõ, lần đó hấn ở giữa bầy dê thế mà cũng bị hành hạ tới chết đi sống lại, hiện nay cấp bậc của bảo Nhi còn chưa bằng con Chồn Hôi Thái Lang đó, lão muốn nghỉ ra được sách lược vẹn toàn rồi mới cho cô ra ngoài bằng không hậu quả khó mà lường được.

Sang ngày thứ ba, Tịch Nhan rốt cuộc đã tỉnh.

Abe vẫn còn hôn mê, tự mình phải tắm rửa cho con người kia lại còn phải cho hấn ăn nhiều đồ ăn ngon như vậy thế mà lão quần gia lại thả cho hấn về nhà. Gào khóc, thức ăn đến miệng rồi mà còn để bay mất.

Tịch Nhan sắc mặt rất kém, việc đầu tiên khi hấn tỉnh lại là tới xem Bảo Nhi, hấn đi rất chậm phải dựa hấn vào tường, trông rất yếu ớt, mặc dù lão quần gia đã nói tình trạng của Bảo Nhi hiện tại đã tốt hơn rất nhiều rồi, hơn nữa lập tức lại có thể nhảy laoj lên khắp biệt thự rồi tinh thần cô đã tốt vô cùng, nhưng mà chưa được nhìn thấy cô hấn vẫn chưa cảm thấy yên tâm, nhất định hấn phải tận mắt nhìn thấy cô.

Bảo Nhi đang đeo bám lão quần gia ráo riết, cố gắng tranh thủ quyền lợi học hành của chính mình, bất chợt gặp được Tịch Nhan, Bảo Nhi nhanh tay lôi kéo Tịch Nhan nhập cuộc giúp mình: "Tịch Nhan, anh đã dậy rồi, anh hãy giúp em làm chủ đi, Lúc gia gia tự nhiên lại giả mạo làm người nhà của em, lại còn nhất định không cho em đi học nữa chứ."

Tịch Nhan chỉ cảm thấy trên tay mình một luồng hơi thật lạnh lẽo.

Hấn chỉ liếc nhìn Bảo Nhi một cái là đã hiểu chuyện gì xảy ra, con người sẽ không có vẻ đẹp hoàn mỹ đến như vậy, hấn bị Bảo Nhi nắm tay, cả người cứng ngắc không thốt ra được tiếng nào.

Chỉ là trực tiếp nhìn chăm chăm Bảo Nhi.

"Gào khóc, Tịch Nhan giúp em một tay đi, em muốn đi học." Bảo Nhi lắc lắc cánh tay của hấn không tự chủ có chút nũng nịu nói.

Lão quần gia dựng râu trợn mắt nhìn Bảo Nhi, viện binh cũng vô ích.

Không nghĩ tới Tịch Nhan gật đầu một cái nói: "Được, anh đi cùng em."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Thầy giáo lịch sử vô địch

Sáng sớm, Bảo Nhi như thường ngày đeo cặp sách đi đến trường, vừa ra khỏi cửa, đã cảm thấy ánh mặt trời chiếu vào mặt nóng hừng hực, hết sức không thoải mái. Rất kỳ quái giờ đã là mùa thu, cũng sắp bắt đầu sang mùa đông rồi, thời tiết sao còn nóng như vậy.

Không có cách nào, mặt trời chói mắt vô cùng, Bảo Nhi xoay người trở về phòng, đi tới nhà kho tìm lấy một cái ô.

Kỳ quái thật, trong nhà thứ gì cũng rất hoa lệ, duy chỉ có cái ô là rất đơn giản lại còn rất nhiều, cán dài, giống như cây gậy lão quân gia hay cầm, thoát nhìn có vẻ rất nặng, Bảo Nhi cầm ở trong tay cân nhắc, rất kỳ quái, tựa hồ cũng không cần cố hết sức, cô cười cười đặt xuống, cảm giác mình suy nghĩ quá nhiều, bình thường Tịch Nhan và lão quân gia đều thích cầm theo ô, nếu cái ô này nặng như thế đối với người có sức khỏe như Tịch Nhan thì không có gì, nhưng đối với lão quân gia đã mấy chục tuổi mà nói thì cũng không phải là dễ dàng.

Che ô, ra cửa, quả nhiên cảm thấy ánh mặt trời không chói chang như lúc nãy, dưới ô rất mát.

Đi đến trước xe mô-tô, Bảo Nhi gấp lại cái ô, đội lên cái mũ bảo hiểm cực lớn. Lúc lão quân gia mới mua mô-tô cho cô, Bảo Nhi đã cảm thấy kỳ quái, vì sao phải mua một cái mũ bảo hiểm lớn như vậy lại bịt kín mắt nữa, đeo lên trông cũng quá khủng bố đi, cô vẫn luôn không dùng được đành nhét vào nhà kho. Chẳng biết tại sao lúc đi vào tìm cái ô, thuận tay liền cầm theo luôn, quả nhiên là sáng suốt.

Đội mũ bảo hiểm lên, bên ngoài không có chói lóa nữa rồi, mắt cũng thấy thoải mái hơn. Nhìn thời gian một chút sắp bị muộn học rồi, Bảo Nhi nheo mắt lại.

Dưới chân núi của khu biệt thự là nơi tụ tập đua xe của một đám công tử của những nhà có tiền có quyền chức, nơi này yên tĩnh đường lại rộng, ngay cả cảnh sát giao thông cũng không dám tự tiện lao tới đây mà thi hành nhiệm vụ.

Bình thường Bảo Nhi chẳng may gặp phải chỉ biết tự than thở mình xui xẻo, cô phóng mô-tô cũng tự nhận không phải kém, nhưng mà bọn này lại giống như là không muốn sống nữa, so tài lái xe thành thạo còn lướt qua nhau rất nguy hiểm khiến người ngoài nhìn vào không khỏi đổ mồ hôi lạnh, Bảo Nhi lúc còn đi xe đạp cũng liều mạng đạp nhưng từ ngày chuyển sang xe mô-tô luôn đi ở tốc độ trung bình tuân thủ đúng luật giao thông.

Nhưng là hôm nay, đội mũ bảo hiểm vào Bảo Nhi nhìn lại đồng hồ đeo tay chỉ còn tám phút để tới trường nếu không nhan thì cô sẽ bị muộn học chắc rồi, cô phóng mô-tô lên đường, bắt đầu cũng chỉ dám đi với tốc độ trung bình như mọi ngày, chỉ là lúc đi xuống dưới chân núi lại vừa đúng lúc đụng phải nhóm đua xe Thái Tử Gia. . .

"Hô, tiểu mỹ nữ xuống, anh em lên thôi." Những người này ăn no rừng mỡ, vốn cũng sẽ không dậy sớm như vậy, lần trước khi Bảo Nhi được Abe cắt tóc cho lần đầu tiên, hăng hái đạp xe đạp đi học, lúc đang đợi đèn đỏ thì bị một thanh niên đỗ xe bên cạnh trêu chọc, Bảo Nhi trực tiếp ném lại nửa phần ăn sáng đang ăn dở vào giỏ xe của hắn, bị hắn mắng chửi theo một hồi, khi ấy vốn đang cao hứng, liền tận dụng mình đi xe đạp mà lách qua các xe rồi nghênh ngang rời đi.

Không thể không nói tên thanh niên này rất nhảm chán, chỉ có thể mà đi dạo quanh khu này suốt một thời gian dài cố gắng chờ gặp bằng được Bảo Nhi.

Vừa nhìn, một chiếc xe xinh đẹp đánh một vòng trực tiếp chắn trước mặt xe của Bảo Nhi, mà phía sau hai chiếc xe cũng lập tức chắn phía sau tạo thành thế giáp công.

Chiếc xe đỗ trước mặt lộ ra khuôn mặt của một tên tóc vàng cười nói: "Cô bé đáng yêu các anh chờ em đã mấy ngày nay rồi, hại các anh ngày ngày phải dậy sớm thế mà cô em lại cứ thế trốn đi."

Bảo Nhi không thể ngờ tới, mấy ngày nay vừa đúng lúc cô bị hôn mê lại xảy ra cái loại chuyện như thế, cô nhớ mang máng có mấy lần trước lúc đi học cũng có mấy cái xe đua thể thao kiểu cách lướt qua xe mình, vừa huýt sáo vừa kêu gào.

Nhưng giờ phút này cô đang rất nóng nảy, trường Nam Trung trừng phạt những học sinh đi học muộn bằng các biện pháp rất mất mặt, hoặc là bắt học sinh đứng nguyên một tiết ngay tại công chính cầm lấy một thanh tre giương cao, hoặc là nữ sinh đi quét dọn nhà vệ sinh nam, nam sinh đi quét dọn nhà vệ sinh nữ, dường như tưởng như thế là lợi cho nam sinh.

Vào nhà vệ sinh nữ, thì mơ ước với một cô gái dù tốt tới đâu cũng bị hủy diệt khi vào đây, kia một người đang cầm băng vệ sinh dính đầy máu.
Này trước gương mấy cô đang trang điểm tô vẽ lại khuôn mặt. Nữ sinh thanh khiết, nhón ngón tay cầm khăn khẻ lau lau mặt bồn cầu. Thật không cần phải nói gì hơn về nữ sinh.

Bảo Nhi không khỏi nóng nảy, có lẽ là mặt trời quá nóng bức khiến cho cô không thoải mái, cho dù là đã đội mũ bảo hiểm nhưng vẫn rất không bình tĩnh.

"Tránh ra." Bảo Nhi còi mũ bảo hiểm ra, dưới ánh mặt trời tóc ngắn đã dài đến ngang tai, màu đen sáng bóng, mà khuôn mặt Bảo Nhi trắng nõn, ngũ quan như được khắc sâu, cô híp mắt, nhìn một chút trước sau, hô to

Ở lúc Bảo Nhi còi mũ bảo hiểm ra, trong nháy mắt mấy tên thanh niên kia đều ngây dại, cô gái này thật sự là người sao? Lần trước nhìn thấy cũng không có đẹp như vậy, trong lòng bọn họ không ngừng kêu gào từng đợt.

Bảo Nhi lần nữa đội lại mũ bảo hiểm lên, chân dùng sức đạp mạnh, chiếc mô-tô chuyên dùng cho nữ này cũng như ăn phải thuốc nổ phát ra thanh âm "Phô ạt phô ạt".

Tên tóc vàng ngồi trên xe trước mặt cũng tươi cười: "Ai yêu, cô bé này hãy xuống xe cùng các anh đi ăn điểm tâm là được, chớ có cưỡng lại, lát nữa anh sẽ lái xe đưa em đi học."

Anh chàng tóc vàng vẫn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên có cảm giác đỉnh đầu của mình có hai bánh xe. Cũng chỉ là trong nháy mắt, hắn còn không phản ứng kịp, tiếp liền bị sặc một luồng khói xe, chờ khi phản ứng kịp thì chỉ thấy chiếc mô tô kia đã vội vã phóng đi.

Hắn nhìn theo phía sau chiếc xe không thể tưởng tượng nổi nói với đám bạn: "Mới vừa rồi, chiếc mô tô rách nát đó bay qua thật sao?"

Hai tên bạn mặt cũng ngu đi, gật đầu một cái: "Đúng là bay!"

Tên tóc vàng có cảm giác là đầu óc mình thật sự không dùng được nữa rồi, bọn họ tham gia đua xe nhưng toàn là những xe thể thao sang trọng, bình thường lúc tập luyện kỹ thuật nhiều nhất cũng chỉ là áp sát thân xe làm những pha quay đầu nguy hiểm, phóng nhanh trên đường với tốc độ cao. Nhưng vừa rồi cô bé kia lại cỡi một cái mô tô siêu xieu vẹo vẹo dành cho nữ bay qua đầu hắn rồi phóng đi như gió lốc. . . . Hay cô gái đó là một trong những kẻ trong giới đua xe như bọn họ lạc ngữ?

Bảo Nhi cũng không biết mình làm thế nào, trước kia đơn giản chỉ cưỡi motor còn có cảm giác không vững, cảm giác mình muốn không chế được cái xe mô tô này còn có điểm phải cố gắng hết sức mới tạm ổn, nhưng mà hiện tại chiếc mô tô này giống như một con chó săn rất nhẹ nhàng linh hoạt, rất nghe lời, cô cứ một mạch phóng tới trường. . . vẫn sớm hai phút.

Trong trường học ánh nắng mặt trời vẫn còn rất gay gắt, Bảo Nhi cởi mũ bảo hiểm xuống, lấy ra cái ô đen nhanh nhẹn bước vào lớp học.

Đến cửa lớp học, cô gấp cái ô lại, giống như mọi ngày ngồi vào chỗ của mình, chỗ ngồi ở giữa bàn cuối lớp.

Nhưng trong lớp lại một hồi an tĩnh, thật lâu cô gái mập đeo mắt kính ngồi bên trái Bảo Nhi mới dám mở miệng hỏi: "Đào Bảo Nhi bạn có phải hay không đi Hàn Quốc về?"

Bảo Nhi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy cái cổ mập ú của cô gái này, cô bé rất trắng cần cổ trắng ngần, Bảo Nhi hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy là lạ, dường như bụng rất đói.

Bảo Nhi lắc đầu một cái, không có nhìn lại cô gái mập nhỏ, lấy ra bữa ăn sáng thông thả ung dung bắt đầu ăn.

"Bạn nói cho mình biết đi được không?Bạn có dùng thuốc gì hay không?Có hay không nhịn ăn hoặc có thức ăn gì đặc biệt để giảm cân?" Cô gái mập nhỏ vẫn như cũ kiên nhẫn, nàng biết tính tình Bảo Nhi có vẻ lạnh lùng, nhưng là trên thực tế cũng không phải là khó tiếp xúc gì cho lắm.

Bảo Nhi chỉ cảm thấy bên tai có con ruồi ong ong bay, hơn nữa không ngừng có chuôi (dao...), lấp chuôi, làm chuôi (dao...), tiếng ngân, tiếng rung, tiếng leng keng, tiếng lanh lảnh, rung ở trên chọc nằng, nằng không chịu nổi kêu câu: "Câm miệng."

Lớp học lại một trận an tĩnh.

Lúc này chuông vào học vang lên, tiết đầu tiên là môn lịch sử, nhưng chủ nhiệm lớp lại đi vào, cười híp mắt nói: "Bởi vì thầy giáo môn lịch sử đang bị ốm, kỳ này môn lịch sử của lớp sẽ tạm thời do thầy giáo mới tới thầy Abe dạy cho các em."

Nói xong chủ nhiệm lớp không ngừng hướng về phía cửa ngõ, dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, một người béo tròn vo ăn mặc như một người Arab từng bước đi vào, mặt miến cường nói: "Các em khỏe, tôi là thầy giáo lịch sử mới của các em, Baab."

.

Bảo Nhi vốn là vẫn còn đang ăn điểm tâm, thấy dáng người quen thuộc của Abe trên bục giảng, há to miệng, Abe cứ nhiên biến thành thầy giáo môn lịch sử của mình. Trong đầu tất cả đều là hình ảnh Abe đang ngâm nga “nhớ năm đó”, dường như hắn am hiểu rất nhiều về lịch sử thật. Nhưng còn là lạ, Abe làm gì ăn mặc như vậy? Không nóng sao?

Abe gian nan xoay người, thiếu chút nữa đem bục giảng đụng đổ, đối với những thầy cô khác mà nói khoảng cách giữa bục giảng và bảng đen đủ chỗ cho mấy người cùng đứng ngay ngắn, nhưng là đối với Abe mà nói, thật sự có điểm chật chội. Thấy phía dưới một đám "Thức ăn" nhìn mình chằm chằm, Abe cảm thấy thật hoang đường, vì sao phải nghe lời của anh họ cái gì mà đảm đương nhiệm vụ làm thầy giáo, cái gì mà Ba Ba Lạp thích người có học vấn, tất cả chỉ là lừa bịp người? Thôi thì cũng đã đến đây rồi đành phải làm cho thật tốt vậy.

Abe hắng giọng nói: "Xin lỗi, bởi vì trường học không có đồng phục nào của thầy giáo mà tôi mặc vừa nên tôi chỉ có thể mặc như vậy, dù sao cũng hết sức phù hợp với nội dung bài học hôm nay của chúng ta, Thập Tự Quân Đông Chính, là năm 1096 đến năm 1291 có cuộc chiến tranh tôn giáo được nổi dậy được gọi chung là “Tân chiến tranh thập tự”, các em xem thầy mặc như này có giống với một Thánh Đầu Sĩ không, có đẹp trai hay không?"

Học sinh bên dưới liền cười rộ lên một tràng dài.

Thầy giáo lịch sử chân chính đang nằm run rẩy ở trong nhà, nhắm mắt lại kêu không ngừng: "Yêu quái, yêu quái."

Tiếp theo Abe bắt đầu văng nước miếng, nhớ năm đó, nói khiến cho người người lạc vào cảnh giới kỳ lạ .

Lúc này một học sinh khá giỏi trong lớp giơ tay hỏi lên nhỏ giọng nói: "Thầy giáo, người vừa nói có chỗ sai rồi, trên sách không viết như vậy."

Abe ngay cả sách cũng chưa thèm mở ra mắng: "Thúi lắm, trên sách là viết loạn, lúc ấy tôi có mặt ngay trong đội quân, tôi có thể không biết hay sao!"

Chương 49: Lực bộc phát kinh người

Buổi chiều tiết thứ tư là tiết học thể dục môn tennis.

Buổi chiều hôm nay có huấn luyện viên của đội tuyển quốc gia tới chọn lựa nhân tài, thầy giáo Vương thật sự rất cao hứng, đồng thời lại có chút lo lắng, lão nhìn tới tuyển thủ hạt giống của mình Đào Bảo Nhi vừa mới ốm dậy, không biết có thể biểu hiện tốt hay không đây.

"Ai, một đứa bé đáng yêu như vậy sao có thể có một người cụ ngoại trông không đáng tin cậy như thế chứ, thật sự là kỳ quái a!" thầy Vương mồm vẫn lẩm bẩm ra ngênh đón Đào Bảo Nhi hiện nay cả người đã trở nên trắng như tuyết.

"Bảo Nhi, sắc mặt em sao lại tái nhợt như vậy, bệnh còn chưa khỏi hẳn sao? Đừng có cậy mình có sức khỏe nha." Thầy Vương nhìn da dẻ Bảo Nhi thay đổi trắng như vậy, nhíu mày xem xét lại, lão nhân gia cảm thấy còn có điểm hơi hồng hào cũng coi như tương đối khỏe mạnh đi.

"Không có việc gì, thân thể em rất tốt, ngày thường vẫn tham ăn như con trâu ấy, rất lâu rồi không có vận động, thân thể cũng đã cứng ngắt." Bảo Nhi giả bộ làm mấy vận động giúp nóng người.

Bên cạnh Bình An cầm giúp Bảo Nhi thứ gì đó, đồng thời còn chuẩn bị rất nhiều đồ uống cùng thức ăn sẵn sàng tiếp tế cho cô.

Kết quả sau khi làm nóng người, chạy tới phía trước mấy bước, đây là lần gặp đầu tiên với Doãn Thiên sau khi Bảo Nhi từ chối hẳn, vốn là hẳn đã muốn buông tay, nhưng khi nhìn thấy Bảo Nhi, liền lập tức giống như bị bỏ bùa chú, mắt nhìn cô không chớp.

Mỗi một lần Bảo Nhi tuyệt vọng, sau đó cô cũng sẽ thay đổi biến hóa càng thêm rung động lòng hẳn, lại khiến hẳn có thêm niềm hi vọng không lồ, không biết vì sao Bảo Nhi bây giờ xinh đẹp tới mức khiến hẳn không dám nhìn thẳng, thật sự rất khó thờ.

Doãn Thiên nỗ lực chạy đến bên cạnh Bảo Nhi, muốn cùng cô nói một câu.

Nhưng tốc độ chạy của Bảo Nhi rất nhanh, chỉ là làm nóng người mà thôi, cô lại chạy xa xa dẫn đầu.

Huấn luyện viên Đội Tuyển Quốc Gia đối với trường Nam Trung không hề có cảm tình, cảm giác nơi này qua sang trọng, tràn đầy mùi vị của quý tộc, con cái của gia đình làm tiền chỉ có ưu điểm là điểm bắt đầu ở sân trên cao, trên thực tế lại không hẳn đã có tài cán gì, quá yếu ớt phụ thuộc, hẳn có khuynh hướng chọn lựa hạt giống từ những trường bình thường hơn, chỉ là trường Nam Trung có đội Tennis nổi danh cả nước, coi như dù có không thích thì cũng phải tới đi ngang qua sân khấu, quả thật cũng có lúc hẳn thầm nghĩ nơi đây khó có được hạt giống tốt.

Nhìn cả đội đang chạy làm nóng người có một cô gái nhỏ nhắn lướt qua trước mặt, huấn luyện viên hừ một tiếng, chỉ làm nóng người cũng gấp gấp như vậy, sức lực khẳng định chưa đủ.

Thầy Vương nhưng lại không nhận ra được ánh mắt khó chịu ấy, nội tâm tự nhiên ưu ái mà giới thiệu Bảo Nhi: "Em học sinh này rất tốt, rất có tiềm lực, nghĩ hè còn đi tham gia thi đấu hữu nghị ở nước Pháp đạt được vị trí quán quân trong kỳ thi tài."

Huấn luyện viên chân mày lại nhíu chặt xuống, vị trí quán quân, chỉ sợ là người ta nể mặt cái ngoại hình xinh đẹp này đi.

Bắt đầu đánh tennis rồi.

Bảo Nhi bị xếp vào trận thứ ba, đi xuống nghỉ ngơi trước.

Bình An đưa qua một quả quýt đã bóc vỏ: "Bổ sung Vitamin, cậu vừa mới ốm dậy, sắc mặt rất không có sức sống."

"Cám ơn Bình An." Bảo Nhi nhận lấy quả quýt, ngồi xuống ở bên cạnh Bình An.

Hai người hết sức thân mật chia đồ ăn, Bảo Nhi đem quả quýt mọng nước kia ăn ngon lành, khoe miệng khê có nước quýt chảy nhẹ, Bình An rất tự nhiên lấy ra khăn tay lau miệng cho cô.

Vừa đi một vòng huấn luyện viên đội tuyển quốc gia liền thấy ngay một màn như vậy, chân mày càng nhíu chặt hơn, đây chính là trường quý tộc Nam Trung, quang minh chính đại nói yêu thương, đây rốt cuộc là tới đánh tennis hay là tới làm gì?

Đáng tiếc Bảo Nhi hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy mùi trên người Bình An thật là dễ chịu, lại không tự chủ nhích lại gần thêm một chút.

Đến phiên Bảo Nhi ra sân, Thầy Vương bắt đầu hươi tay múa chân khoe khoang: "Xem thật kỹ nhé, cô bé này đánh khá tốt."

Huấn luyện viên không thể để cho lão đầu này há hê như vậy, ho khan một tiếng nói: "Nếu Vương lão thấy cô bé này tốt như vậy, không bằng để cho

học sinh của tôi so tài một cuộc xem kết quả như thế nào."

Nói xong huấn luyện viên cũng ý bảo một cô gái ngồi hàng thứ nhất thân hình cao lớn da ngăm ngăm đen ra sân.

Vương lão đầu tự nhiên sẽ không cự tuyệt, lão đối với Bảo Nhi có sự tự tin mù quáng, lão cảm thấy ngay cả vô địch thế giới cũng không thành vấn đề, đây dường như là một loại thiên vị đã ăn vào trong xương tủy mất rồi.

Huấn luyện viên nhếch miệng lên cười cười, bây giờ tôi sẽ để cho các người những vị khách đứng ngoài đội tuyển quốc gia xem một chút thể nào là đánh tennis thực sự!

"Đến lượt tôi rồi, tôi đi trước đây." Bảo Nhi ăn một miếng quýt cuối cùng, cả gương mặt còn căng phồng nghẹn ngào nói.

"Đi đi, tớ ở đây chờ cậu." Bình An mặt cung chiêu nói.

Bảo Nhi ra sân, liền đưa tới từng trận huyết sáo thật dài, quá đẹp, vẩy tennis ngắn ngắn khoe ra cặp chân dài tuyết trắng, tóc ngắn ngang tai, ngũ quan như được chạm khắc.

Không biết là người nào, dẫn đầu hô lên: "Đào Bảo Nhi! Đào Bảo Nhi! Đào Bảo Nhi."

Huấn luyện viên xuy một tiếng, quả nhiên là chỉ dựa vào dung mạo, trường Nam Trung càng ngày càng làm cho người ta thấy thất vọng rồi, thầy Vương quả nhiên cũng đã già rồi.

Thầy Vương không hề cảm nhận được cái nhìn khinh miệt của huấn luyện viên, hai tay lão cũng không ngừng vung qua vung lại rồi làm thành cái loa hô to: "Bảo Nhi à, cố gắng lên nha!"

Cô gái da đen cường tráng của đội tuyển quốc gia có dáng thô kệch của cô gái Russia, cô có cánh tay và bắp đùi khá to, đối với những lời ủng hộ đang không ngừng vang lên ka to về rất xem thường, không đợi Bảo Nhi đứng ngay ngắn, liền phát tay phát bóng, vừa nhanh vừa mạnh nhắm thẳng người Bảo Nhi đánh tới, nếu bị quả bóng này đánh trúng, đoán chừng cô muốn đứng vững cũng là điều khó khăn.

Những cô gái khi mới nhìn thấy nhau dù chỉ lần đầu cũng không ngừng nảy sinh địch ý mà không thể giải thích vì sao.

Bảo Nhi chính xác là đã rất lâu không có cảm vọt, hơn nữa cô cảm thấy cơ thể mình hơi căng cứng không biết tại sao, cứ như vậy trơ mắt nhìn này quả bóng nhắm người mình lao tới.

Hắc Nữ là đem hết toàn lực ra để phát quả bóng này, tốc độ rất nhanh, cũng chỉ trong chớp mắt đã nặng nề chuẩn xác nhắm đúng bụng Bảo Nhi đánh xuống.

Những tiếng hoan hô trên sân bỗng nhiên ngừng bật, cả sân bong lặng im như tờ.

Huấn luyện viên Đội Tuyển Quốc Gia vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng nghĩ: đánh nhanh thắng nhanh cũng tốt, gổi thêu hoa lại không có hoa văn gì, tranh tài như thế này nếu có xảy ra sự cố cũng là bình thường.

Bình An ở dưới khán đài đứng lên, hô to: "Bảo Nhi."

Tất cả mọi người đều cho là Đào Bảo Nhi xinh đẹp như bông tuyết trắng kia sẽ ngã xuống, nói không chừng có khi còn học máu. . . . Giáo Y (Thầy giáo phụ trách y tế trường học), Doãn Thiên, Bình An, Thầy Vương cùng nhau xông tới.

Quả bóng tennis màu xanh nhạt cứ như chắc chắn sẽ được khâm sâu vào trong thân thể Bảo Nhi, nào ngờ Bảo Nhi chỉ hơi cong mình chút xíu chứ không hề bị ngã xuống, một giây kế tiếp, quả bóng kia nhẹ nhàng rơi xuống trên tay cô.

Trông cô như không hề hấn gì, cầm quả bóng giơ giơ lên cao.

Hành động này của cô khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người ở sân bong hoa lên, kế tiếp cả sân bong không ngừng vang lên những tiếng thét chói tai.

Hắc Nữ cũng không thể nào tin được, mình dùng toàn lực đánh bong, như vậy mà cô gái kia không hề hấn gì? Sức mạnh của quả phát bong này từ trước tới giờ đều khó có người đỡ nổi vậy mà cô gái kia lại hóa giải rất nhẹ nhàng.

Mà huấn luyện viên thì đành vì quân mình mà xuống tay lưu tình, hứn vẫn cảm thấy quân mình dù sao như thế vẫn là còn tốt, mặc dù không hạ được uy phong của đối thủ nhưng cũng coi như là may mắn không khiến đối thủ bị thương đi. . . .

Nhưng mà hấn liền rất nhanh đã không thể cười được nữa.

Cái cô gái có nước da trắng như tuyết lại xinh đẹp như mootju cô công chúa Baby kia bắt đầu phát bóng rồi.

Mà học trò của mình lại không thể đỡ nổi.

Ặc, có lẽ là sai lầm. Lại phát bóng, lại đỡ, nhưng mặc dù cả người Hắc Nữ đều loạn choạng nhưng vẫn không đỡ được bóng, bóng cứ thế bay ra ngoài sân. Một quả bóng nữa thẳng tắp bay đến trước mặt, nhưng học trò của mình lại né tránh? Sợ bóng? Cái này không thể nào.

Nhưng mà khi thấy trái bóng đỏ rơi thẳng vào chiếc ghế dựa còn trống ở bên cạnh, cậu bé nhặt bóng chạy tới đây nhặt, nhìn cậu bé không ngừng dùng sức ra sức kéo, kéo mãi cũng không thể lôi quả bóng đỏ ra khỏi ghế, huấn luyện viên lấy ra một cái khăn tay xoa xoa mắt kiểng.

Lần nữa đeo mắt kính lên, thấy cậu bé phụ trách nhặt bóng kia đã bỏ đi nhặt quả bóng khác rồi.

Huấn luyện viên thừa dịp người khác không chú ý, từ từ chuyển qua cái ghế trước mặt, đưa tay sờ sờ quả bóng vẫn còn lộ ra hai phần ba ở bên ngoài cái ghế, thật sự là bị lõm hẳn vào như thế này sao? Như thế thật không có khả năng, vì vậy hắn không còn tâm tình xem diễn biến tiếp theo của trận đấu nữa, mà bắt đầu chuyên tâm muốn lôi quả bóng kia ra khỏi ghế, lấy tay không ngừng kéo, kéo hết sức mà quả bóng vẫn không hề di chuyển. Hắn chuyển qua dùng chìa khóa để cạy, cạy mãi mà vẫn không được, lúc này cả đầu hắn đầy mồ hôi.

Thầy giáo Vương khuôn mặt kích động nhìn chăm chú vào trận đấu, sau khi ôm dậy Bảo Nhi giống như được đá thông kinh mạch vậy, càng lúc càng giỏi hơn!

"Đánh tốt lắm, Bảo Nhi cố gắng lên!" Nhìn Hắc Nữ của Đội Tuyển Quốc Gia bị cô đánh cho thở hổn hển trên sân, Lão Vương không hề ngưng ngừng chút nào, còn không ngừng vỗ chân hô to.

Huấn luyện viên Đội Tuyển Quốc Gia vẫn còn đang "đấu tranh" với quả cầu ở cái ghế bên kia: "Không thể nào lại có chuyện như thế này!"

Đợi đến lúc Hắc Nữ khóc như mưa đi xuống khỏi sân bóng, huấn luyện viên mới phục hồi lại tinh thần: "Đã đánh xong?"

Hắc Nữ gạt đầu một cái, lau nước mắt, cô ta chưa từng đánh một trận nào lại thua thảm bại như thế này, giống như tùy thời điểm còn có tiềm ẩn nguy cơ nguy hiểm tới tính mạng vậy.

"Thua thì thua khóc cái gì! Giúp tôi lấy trái bóng này ra đi." Huấn luyện viên phân phó.

Sau đó xoay người đi tìm thầy Vương rồi.

Hai mắt huấn luyện viên sáng loáng đầy yêu thích nhìn Bảo Nhi, nhìn lại người ta một chút, không hề có mồ hôi, tinh thần sáng khoái, làn da lại trắng như tuyết, quay lại nhìn học trò mình Hắc Nữ trông như một thanh niên to con, người đầy mồ hôi, một chân đạp vào cái ghế dốc toàn lực muốn kéo quả bóng kia ra, nhìn qua đã thấy sự khác biệt một trời một vực.

Hắc Nữ đánh bóng đã bị thua rồi, còn phải làm công việc khổ cực như vậy, càng nghĩ càng khổ sở, vừa cố gắng lôi quả bóng ra vừa khóc không ngừng.

Huấn luyện viên có chút xấu hổ nói: "Ặc, đội viên của chúng ta tâm tình tương đối phong phú."

Bảo Nhi đi tới, nghĩ muốn ôm đối thủ một cái.

Cô gái kia cũng không quản là ai, liền ôm chặt lấy không ngừng nghẹn ngào khóc, Bảo Nhi nhân cơ hội nhặt lấy quả cầu trên cái ghế.

Huấn luyện viên chỉ thấy quả bóng kia hắt mất nửa ngày cũng không lấy ra được thế mà bây giờ lại nhẹ nhàng rơi vào tay cô bé kia, hắn đứng ngốc trệ một hồi: "Cô gái kia thật sự là người sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cùng nhau mắc bệnh quáng gà

Đánh một trận bóng quá dễ dàng như thế khiến Bảo Nhi thấy toàn thân như được thư giãn.

Ngược lại Bình An mặt lại lo lắng: "Bảo Nhi, mới vừa rồi cậu không bị sao chứ, quả bóng kia có đánh trúng người cậu không vậy, ngàn vạn lần cậu đừng có cố chịu đựng một mình."

"Không đau, thật một chút cũng không đau." Bảo Nhi cười lắc đầu nói.

Hoạt động thi đấu Tennis kết thúc, trời cũng đã sẩm tối, ánh đèn cũng đã được bật sáng rực từ sân Tennis ra tới ngoài cổng trường, Bảo Nhi đột nhiên cảm thấy trước mắt tối đen, cô tự nhiên không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì, tại sao lại có thể như thế?

"Bình An, chờ tôi một chút." bước chân của Bảo Nhi ngừng lại, cảm nhận được có người đi xung quanh mình, nhưng mà cô lại không nhìn thấy gì, tâm tình cô vô cùng khẩn trương tay vùng loạn lên, cho tới khi có một cánh tay bắt lấy tay cô thì cô mới dừng lại.

"Thế nào?" Bình An lo lắng nhìn Bảo Nhi hỏi.

"Tôi, tôi giống như cái gì cũng không nhìn thấy nữa rồi." Bảo Nhi mở to mắt nhìn bốn phía trước mặt, cô chỉ thấy một màu đen u ám.

"Có phải là do vừa chơi bóng bị thương không, tớ đưa cậu tới bệnh viện." Bình An so Bảo Nhi còn gấp gấp hơn.

Cũng không để ý tới ánh mắt bất quái của bạn học xung quanh, Bình An dìu Bảo Nhi đi ra cổng trường.

Tài xế nhà hần đã chờ sẵn ngoài cổng.

Bình An lên xe trước, cậu đỡ Bảo Nhi đứng cạnh cửa xe, sau khi lên xe cẩn thận rồi mới nhẹ nhàng đỡ cô lên, nhưng Bảo Nhi không quen bước hụt chân vấp một cái liền ngã, vừa tầm ngã đúng vào ghế, Bình An vội vàng lao tới đỡ cô, vì vậy tay chân cậu bỗng trở nên luống cuống.

"Khá hơn chút nào không? Ngoài việc không nhìn thấy, cậu có còn cảm thấy chỗ nào không khỏe không." Bình An không để ý tới mắt kính của mình sắp rơi, xoa xoa nhẹ nhàng cánh tay và bả vai cho Bảo Nhi chỉ sợ cô ngã có bị đau ở đâu không.

Bảo Nhi lắc đầu một cái, bên trong xe có ánh đèn, cô mơ hồ nhìn thấy một chút xíu, mặc dù tất cả chỉ mờ mờ ảo ảo.

Đến bệnh viện, Lạc gia là một gia đình rất có tiếng tăm, ngay cả viện trưởng cũng đã ra tận cửa nghênh đón rồi tự mình đưa Bảo Nhi đi kiểm tra.

Kiểm tra xong cũng không có vấn đề gì, chỉ nói có thể do Bảo Nhi bị thiếu máu nên có thể có triệu chứng như vậy, mà cũng có thể là bệnh quáng gà cấp tính mà thôi.

Bởi vì trong bệnh viện đèn bật sáng ngời, nên Bảo Nhi nhìn mọi vật rất rõ ràng, chỉ những khi nào đi đến nơi nào hơi tối cô lại không thể nhìn thấy rõ tất cả đều mơ hồ.

Tịch Nhan chờ Bảo Nhi về nhà muốn cho cô một niềm vui bất ngờ, nhưng đợi thật lâu mà cũng không thấy bóng dáng cô đâu bèn gọi điện cho cô, không ngờ tới lại biết được tin cô đang ở bệnh viện, liền ngay lập tức lao tới như một con gió.

Thân là Vampire, Tịch Nhan rất ít khi tới bệnh viện, vì ở nơi đây lúc nào cũng nồng nặc mùi máu tanh bọn họ rất khó không chế mình. Hơn nữa bệnh viện khắp nơi đều có dấu thập tự đỏ tươi khiến cho bọn họ không hề thoải mái chút nào, nhưng vào thời khắc này Tịch Nhan không hề do dự chạy một mạch tới thẳng đây.

Chỉ là hần thật vất vả mới phân biệt được mùi của Bảo Nhi, không nghĩ tới lúc đẩy cửa đi vào, nhìn qua cánh cửa thủy tinh thấy một chàng thanh niên đang ngồi trước mặt Bảo Nhi bốc quýt cho cô, hai người cười cười nói nói rất thân mật rất ấm áp.

Chẳng biết tại sao Tịch Nhan không muốn đi vào, lại xoay người đi gặp bác sĩ, nghe bác sĩ nói cô có khả năng bị bệnh quáng gà cấp tính đầu óc Tịch Nhan oành một tiếng như muốn nổ tung.

Bệnh quáng gà?

Nhất định là do lần trước truyền máu có vấn đề.

Máu Vampire rất lạnh lẽo, người bình thường căn bản không chịu nổi, may nhờ Bảo Nhi trước đó đã ăn thánh dược do lão quản gia bí mật bào chế, hai cái khắc chế lẫn nhau đạt tới một mức thăng bằng khiến cho cô có thể còn sống, nhưng hôm nay thân thể cô lại xảy ra thay đổi lớn như thế.

Cô cũng dần dần có chút điểm đặc biệt như Vampire, ví như không thích ánh nắng mặt trời, da trở nên trắng nhợt nhạt, sức lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhất là lúc tới gần người khác sẽ có cảm giác đói bụng, lúc nhìn người khác thì nhìn tới cái cổ đầu tiên. Dĩ nhiên buổi trưa cô có ăn tới già với cái trắng cũng không có vấn đề, sẽ không đột nhiên liền biến thành con dơi bay đi, còn có hôm nay cô lại đột ngột xuất hiện bệnh quáng gà cấp tính.

Tin này khiến Tịch Nhan rất khổ sở, hần hiểu rất rõ một Vampire lại bị mắc bệnh quáng gà là một loại đau khổ tột cùng như thế nào, thế giới của hần đến nửa bước cũng khó đi.

Hần đứng ở trên sân thượng của bệnh viện, tầng 28, mặc cho những cơn gió tạt vào người, trong lòng hần bây giờ thật sự không hy vọng Bảo Nhi cũng sẽ phải trải qua một cuộc sống như vậy. Trong bóng đêm, Tịch Nhan lần đầu tiên ở thế giới loài người biến thân thành một con dơi bay trở về biệt thự, hần ghét hình dạng này của chính mình, chỉ có thể biến thành con dơi lúc ấy hần không cần dựa vào đôi mắt mới có thể về nhà, bởi vì con dơi chỉ cần dựa vào cảm giác để trở về.

Trong biệt thự.

Abe đang cắt tóc cho lão quản gia.

"Cậu có biết Trương Tín Triết không? Cậu cắt giúp ta giống như hần là được rồi, đừng quá sức tưởng tượng." Lão quản gia vung tay múa chân nói.

"Không được, tóc của người cũng đã rụng gần hết rồi, nếu cắt theo kiểu đó sẽ biến thành Địa Trung Hải, ở giữa sẽ hở ra một mảng lớn, không được." Abe bắt đầu đi lắc đầu.

"Nhưng Vương Quyên nói thần tượng cô ấy thích nhất là A Triết, không phải Châu Nhuận Phát." Mặt lão quản gia lập tức nặng trĩu, miệng không ngớt phàn nàn.

"Không có việc gì, tôi có thể làm cho người một kiểu tóc khác, tuyệt đối so với kiểu tóc của tiểu Trương còn đẹp trai hơn." Abe rất tự tin.

Lão quản gia thật cao hứng, tựa như đã tưởng tượng thấy mình đẹp trai giống như Trương Tín Triết, đang cùng Vương Quyên 62 tuổi nhảy múa trong bữa tiệc sinh nhật, hẳn còn háng giọng cất tiếng hát: "Thế nào nhần tâm trách người phạm sai lầm, là ta cho người tự do qua hỏa, để cho người hơn tịch tịch."

Abe vô cùng lưu loát không biết lấy từ nơi nào được một đồng tóc, rất có kiên nhẫn dần từng chút từng chút lên đầu lão, tốc độ cực nhanh, mắt thấy đã dần được gần xong phần nửa da đầu rồi, bất chợt một con dơi lao qua cửa sổ mà vào.

Đang lấy tóc tay Abe run lên, trong nháy mắt lùi theo một mảng tóc lớn khiến lão quản gia gào khóc gọi lớn.

"Người nào, sao không lễ phép như vậy, đi bộ không đi cửa chính lại chạy từ cửa sổ vào." Lão quản gia tức giận mắng.

Con dơi dừng ở trên mặt đất vỗ cánh bành bạch, biến thân thành người, Tịch Nhan đầu tóc rối bời đứng thẳng dậy, mặt tái xanh nói: "Bảo Nhi bị mắc bệnh quáng gà."

Lão quản gia khẽ run rẩy, tới, tới, rốt cuộc đã tới. Là lão đã biết, sẽ có một ngày như thế, tùy tiện làm thí nghiệm là sẽ gặp báo ứng.

"Cái đó, cái đó, Tịch Nhan, ta bỗng nhiên có chút việc gấp, ta đi trước." Lão quản gia không thềm để ý tóc mới làm được một nửa, vội vàng đứng lên tìm đường chạy, hành động linh hoạt như một con sóc muốn bắt lão lại cũng không phải là dễ.

Lão quả quyết trở về phòng, xem ra là muốn cài lại một mặt nạ mới để đảm bảo an toàn.

Tịch Nhan đối với thái độ không chịu trách nhiệm của lão quản gia cũng đã hết ý kiến, mỗi lần có chuyện xảy ra lão đều đi bế quan, lần trước cũng như vậy, lão dây dưa tình cảm với hai bà lão, kết quả kiến cho người ta đến làm ầm ĩ trước cửa nhà, lão quản gia không chịu trách nhiệm nhanh chân tránh trong quan tài bế quan.

Abe mặt thuần khiết cầm nắm tóc vò qua vò lại, ngoan ngoãn nói: "Chuyện không liên quan đến tôi, anh khiến cho tôi đi làm thầy giáo cho những kẻ có trình độ thông minh thấp kém kia, tôi cũng đã rất uất ức rồi."

Tịch Nhan yên lặng xoay người, thôi đành, hẳn đi tới nhà bếp cầm lấy một củ cà rốt, lại lần nữa đi tới bệnh viện.

Bệnh viện, ở một phòng chăm sóc đặc biệt có một cậu bé nằm một mình trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm nghĩ: "Nếu như thực sự có thiên sứ thì tốt biết bao."

Lúc này ngoài cửa sổ chợt có một con dơi màu đen bay qua, trông nó có vẻ hơi lão đảo, phía dưới con dơi có cặp theo một túi cà rốt to, cậu bé đang lúc cầu nguyện nhìn thấy hình ảnh này cảm thấy thật hạnh phúc, thì ra là có thiên sứ thật, thật đáng yêu, thiên sứ còn có thể ăn cà rốt, cậu bé nghĩ tới ngày mai nhất định phải ăn cà rốt, nói không chừng ăn cà rốt thân thể sẽ khỏe mạnh hơn, như vậy sang năm là có thể đi học cùng em gái rồi.

.

Tịch Nhan bay thẳng tới sân thượng của bệnh viện. Lúc đáp xuống hẳn liền biến thân thành người, sau đó bước nhanh xuống phòng bệnh của Bảo Nhi, lần này hẳn không có do dự, trực tiếp đi vào, đem cà rốt đưa cho Bảo Nhi nói: "Ăn."

Bình An ngược lại có chút gò bó đứng lên, người thanh niên này khí thế rất mạnh, khiến cho cậu cảm thấy rất không thoải mái.

"Tôi tên là Lạc Bình An, anh chắc là Tịch Nhan." Cũng chỉ là căng thẳng một chút sau đó Bình An liền thoải mái đưa tay ra chào hỏi.

Tịch Nhan không hề đưa tay ra đáp lại, hẳn thậm chí còn không thềm nhìn Bình An một cái, hẳn không thích tên này, trông mặt ngoài rất nhu nhược nhưng ánh mắt kia lại làm cho người ta cảm thấy đó là một người rất cố chấp và kiên cường, chính điều này khiến cho hẳn cảm thấy không thích Bình An.

Bảo Nhi ngây ngốc nhận lấy cà rốt, đây không phải là bảo bối của Tịch Nhan sao, sao lại đưa cho mình nhỉ?

"Thật xin lỗi, anh bị bệnh quáng gà chắc là anh đã lấy sang cho em." Tịch Nhan nhìn thấy Bảo Nhi không chịu ăn đành phải lên tiếng giải thích: "Ăn cái này, có thể đỡ hơn được một chút, em ăn vào có thể nhìn thấy được một lúc."

Bình An nghe được ăn cà rốt có tác dụng như vậy cậu thật cao hứng, nhà cậu trông rất nhiều.

Không có vấn đề gì lớn cho nên Bảo Nhi được phép về nhà.

Bình An nhất định không chịu đi cùng.

Tịch Nhan dắt tay Bảo Nhi đi trên đường.

Trong đêm tối, khắp nơi bị bao phủ bởi bóng đêm, bọn họ cũng không thể nhìn thấy, hai người dựa vào nhau bước đi về phía trước, Bình An đứng ở

trước cổng bệnh viện, nhìn thật lâu, cho tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Tịch Nhan và Bảo Nhi mới chịu rời đi.

Bảo Nhi lấy ra một cây cà rốt gặm một cái: "Sáng một chút."

Lại gặm một cái: "Quả nhiên, lại sáng lên một chút rồi. Khó trách anh cả ngày đều ăn cái này."

Tịch Nhan không có lên tiếng, yên lặng lấy ra một cây cà rốt, cũng gặm một cái: "Rắc rắc."

Trong đêm tối, hai người cùng nhau cắn, âm thanh "Rắc rắc" "Rắc rắc" "Rắc rắc", tựa hồ đặc biệt thanh thúy.

Tịch Nhan chợt mở miệng nói: "Có em ở bên cạnh, bóng đêm không còn là điều đáng sợ nữa."

☆, XXOO

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bạn học mới

Đào Khánh Hoa dạo này buôn bán toàn gặp phải khó khăn, hần từ trước tới giờ đều có lãi tâm rất lớn, lại có Tô Cẩm ở phía sau thúc dục, liền muốn mạo hiểm một chút, nhưng do đầu tư nhầm chỗ, công ty lại không có đủ vốn, hần rất là khổ não.

Buổi tối hai vợ chồng ở trên giường triển miên cũng không kích tình được như trước, cho nên nói tiền bạc chính là dũng khí của đàn ông quả không sai.

Vận động diễn ra rất nhanh, sau khi xong hần đi ra ban công hút thuốc.

Hút thuốc, cũng không thoải mái hơn chút nào, hần lại thờ dãi một tiếng.

"Khánh Hoa, thật ra thì còn có một biện pháp, anh có nhớ lần trước chúng ta đi tham dự bữa dạ tiệc từ thiện ở trường Nam Trung hay không? Có một người tên Lý Thái Thái anh nhớ chứ?" Tô Cẩm vẫn chưa được thỏa mãn nhưng cũng không dám biểu hiện ra, quần áo cũng không thèm mặc đi tới dựa vào người Đào Khánh Hoa đưa ra một chủ ý.

"Lý Thái Thái nào?"

"Lý Cương có một người con trai, nghe nói hần ta rất coi trọng Bảo Nhi, anh nói xem Lý gia nhà người ta sản nghiệp lớn như thế, nếu như Bảo Nhi có thể vào được nhà họ vậy thì so với Doãn gia còn tốt hơn gấp mấy lần rồi." Tô Cẩm cười ngọt ngào nói.

Đào Khánh Hoa nghe đến tên Lý Cương, nhú mày một cái, nhà hần là có quyền có thế, nhưng danh tiếng cũng không được khá lắm, Đào Khánh Hoa tự cho mình là thương gia nhưng cũng có chút học vấn nên vẫn có chút khinh thường không muốn kết giao với người này, nhưng thực ra thì cũng là do nhỏ không ăn được thì chê nhỏ chưa, hần cũng đã có lòng đề ý đến nhưng lực bất tòng tâm, hôm nay lại. Nếu là thật có thể dựa vào thế lực này, vậy thì mọi việc coi như thông suốt rồi, về sau ở cái thành phố này hần căn bản không cần phải lo nghĩ gì nữa rồi.

"Nhà bọn họ thật có thể coi trọng Bảo Nhi? Nhưng mà anh cũng có nghe nói danh tiếng của con trai độc nhất nhà họ cũng không hề tốt đẹp gì." Đào Khánh Hoa vẫn có một chút xấu do dự, trên thực tế nghe được đầu chi là thanh danh không tốt, tuổi tuy còn nhỏ nhưng cũng đã có không ít các tin đồn không ra gì, nghe nói hần cũng là chuyên gia bóc "tên" các nữ minh tinh, các ban nhạc nổi tiếng gần đây không ai là không từng qua tay hần, những chuyện như vậy hần làm cũng rất thuận tay đi, vì vậy cuộc sống riêng của hần loạn không cần phải nói.

"Đây chẳng qua là tin đồn, không thể tin, lại nói Lý gia lớn như vậy, làm sao sẽ để mặc cho con trai mình làm loạn như thế, lần nay nghe nói hần thật sự thích Bảo Nhi, Lý Thái Thái cũng đã qua đây nói chuyện với em mấy lần, em sợ anh hiểu nhầm lên vẫn chưa dám nói." Tô Cẩm không biết xấu hổ khuyên nhủ.

Trong lòng hai người đều là ăn ý với nhau, nhưng ngoài mặt vẫn còn phải ra vẻ do dự khuyên nhủ.

Vì vậy Đào Thi Thi lần nữa lãnh trách nhiệm tới truyền lời.

Buổi sáng Bảo Nhi che ô đi ra sân thể dục, nửa đường bị Đào Thi Thi cản lại.

"Chắc chắn, có vài người càng ngày càng quái dị, ánh nắng mặt trời cũng không lớn, còn giả mù sa mưa che ô, thật là yếu ớt." Thái độ Đào Thi Thi vẫn thù chung cao ngạo như lúc ban đầu.

Bảo Nhi không có dừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đào Thi Thi đưa tay ngăn cô lại, vì vậy hai người cùng nhau giằng co khiến cho chiếc ô rơi xuống đất.

Bảo Nhi tâm tình cực kỳ khó chịu, cô không thích đứng dưới ánh nắng mặt trời quá lâu, dù là co che ô cũng như vậy, vẫn cảm thấy rất đau đầu.

Nếu là trước kia, bị Đào Thi Thi khiêu khích, cô chỉ coi cô ta như cỏ dại ven đường, đi qua là coi như xong, như chưa hề nhìn thấy, nhưng bây giờ ngoài chiều cao hơi khác biệt, lại có chung một người cha người mẹ, xét chung về ngoại hình cũng có vài phần giống nhau.

Đào Khánh Hoa cũng được coi là có ngoại hình đẹp cho nên con gái hần cũng không đến nỗi nào, Đào Thi Thi hơn ở điểm trông có vẻ nhu nhu nhược nhược có chút mị hoặc là được thừa kế ở mẹ, mặc dù khi nói chuyện giọng điệu thường hay gây sự, nhưng người ngoài nhìn vào cũng chỉ như là hành động hoạt bát đáng yêu của tuổi trẻ mà thôi.

Bảo Nhi rất không thích cô ta, giống như cô ta cũng không thích cô vậy.

Chị em ruột thịt còn có lúc gây gỗ cãi nhau, huống chi lại là loại tình thân như thế này.

"Có chuyện gì sao?" Bảo Nhi nhìn chằm chằm cổ Đào Thi Thi hỏi.

"Chủ nhật cha nói cả nhà cùng nhau ăn cơm, mà có tới hay không." Đào Thi Thi rất buồn bực, không phải nói bị ốm sao, vì sao bây giờ gặp lại thấy càng xinh đẹp hơn, chẳng nhẽ con ranh Bảo Nhi này đi phẫu thuật chỉnh hình hả?

"Tao đã biết rồi." Bảo Nhi nói xong chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt dừng trên cổ Đào Thi Thi cũng đã nhìn ra chỗ khác.

Nhưng Đào Thi Thi cũng không muốn bỏ qua dễ dàng như thế, cười khẩy nói: "Đáng tiếc mày đáng đáp xinh đẹp như vậy, lại nghe nói cha muốn kiếm cho mày một cuộc hôn nhân thật tốt, bữa cơm tối chủ nhật này là đặc biệt chuẩn bị vì mày, tên hoa hoa công tử Lý Gia Bảo hình như rất coi trọng mày, chắc chắn, không nhìn ra, mày lại có khả năng câu tam đáp tứ mạnh mẽ đến như thế! Vừa lúc tên hai đứa cùng có một chữ "Bảo", thật hợp để gom thành một đôi mà."

Bảo Nhi nhíu mày một cái, Đào Thi Thi một tay xô đẩy khiến cái ô bị nghiêng hẳn đi, ánh mặt trời thẳng tắp chiếu lên trên đầu Bảo Nhi, tâm tình của cô càng lúc càng nóng nảy.

Chợt hướng về phía Đào Thi Thi há miệng ra.

Đào Thi Thi mới vừa rồi vẫn còn đang cười nhạo Đào Bảo Nhi, thấy cô không có phản ứng, ngẩng đầu nhìn lên, chợt nhìn cô đã há to mồm, dường như còn lộ ra răng nanh thật dài, miệng to như chậu máu, nằng hét lên một tiếng "A!"

Sau đó hốt hoảng liều mạng chạy về phía trước, trong miệng kêu: "Quýquuu. . . yyyy!"

Cầm lại cái ô, Bảo Nhi ngậm miệng lại, đưa tay sửa sang cầm, mới vừa há miệng dường như hơi lớn cầm có chút cảm giác không thoải mái. Ấy, không ngờ được chỉ có như vậy đã hù dọa được con bé Đào Thi Thi này, Bảo Nhi thật sự không hề biết mình có răng nanh đồng thời có khả năng phóng ra thu vào rất tự nhiên.

Người khác cũng không phát hiện chuyện kỳ quái gì, chỉ thấy Đào Thi Thi chạy liều mạng giống như điên lại còn không ngừng la hét um sùm.

Bảo Nhi trở lại lớp học, mặt vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, học bài.

Tiết học đầu tiên là môn ngữ văn, Chủ nhiệm lớp đi vào ho khan một tiếng nói: "Hôm nay trong lớp chuyển tới một bạn học mới, thành tích tốt vô cùng, nhưng mà bởi vì thân thể không được khỏe, vẫn thường tự học ở nhà, hi vọng các bạn trong lớp có thể cùng giúp đỡ cho bạn ấy."

Chủ nhiệm lớp lúc nói lời này trên mặt không cảm được nụ cười, cô cười miệng cũng mau rộng tới mang tai rồi, đây thật là một thiên tài mà, làm bài thi nhập học mọi đề đều đạt max điểm, căn bản tìm không ra lỗi, thật sự là quá trâu bò rồi, mà chính bạn học này lại chọn vào lớp của mình, gào khóc, mị lực của mình thật là quá lớn.

Cô cảm thấy thiếu niên kia chỉ nhìn mình một lần, gọi mình một câu: "Chào Cô giáo Lưu". Thì ngay cả quần trong của cô cũng có cảm giác run rẩy không ngừng rồi, thật sự là quá đẹp, thật là làm cho người ta đau lòng, đáng tiếc trời cao đổ kị anh tài, thiếu niên đẹp trai như vậy lại có bệnh di truyền của gia tộc.

"Tiểu Tịch, tới đây." Chủ nhiệm lớp mặt từ ái phát phát tay.

Tịch Nhan một thân tây trang đen đeo kính đen từ cửa đi vào, cả lớp học trong nháy mắt giống như là bị điện giật, chỉ có tiếng lòng của các hoa si không ngừng lên tiếng, quá đẹp trai quá xuất sắc rồi.

"Mọi người khỏe, tôi tên là Tịch Nhan, xin được giúp đỡ nhiều hơn." Một thiếu niên toàn thân tây trang đen, sắc mặt tái nhợt đứng ở bên trên bục giảng, phát ra thanh âm lạnh lẽo.

Lập tức khiến nữ sinh đau lòng đến tận xương, thân thể không khỏe sao, sắc mặt tái nhợt quá, nhưng là thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai, bị hấn liếc mắt nhìn, nhịp tim đều muốn dừng lại.

Nam sinh đều là tự ti cúi đầu, đồng dạng đều là mẹ sanh, người trước mắt này, luận vóc người, luận gương mặt kia, không cần so sánh, mình quả thật muốn chui lại vào bụng mẹ để nhào nặn lại mà.

Kính ngạc nhất chính là Bảo Nhi đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng rồi, Abe làm thầy giáo, Abe cũng nói hôm qua Tịch Nhan đã đi làm bài kiểm tra để làm thủ tục nhập học. Xảy ra chuyện gì vậy?

"Tốt lắm, Tiểu Tịch em chọn chỗ trống ngồi xuống đi." Chủ nhiệm lớp mặt từ ái nói.

Trong nháy mắt tất cả nữ sinh trong lớp hận không thể đập bay người đang ngồi cùng bàn với mình đi được. Mà trong lớp duy nhất chỉ còn một chỗ ngồi bên cạnh một nữ sinh, cô tan cao hứng tới mức ngay cả hô hấp lúc này cũng thấy khó khăn, mắt nhìn chăm chăm vào Tịch Nhan không chớp.

Tịch Nhan thong thả bước từng bước tới cuối lớp, đi tới trước mặt cô bé mập ú đeo kính này khiến cô bé kích động toàn thân đầy thịt không ngừng run rẩy.

"Tôi muốn ngồi ở đây có được không?" Tịch Nhan hỏi.

"Nhưng Nhưng Có thể." Cô bé ú run run đáp, trai đẹp nói chuyện với mình rồi, gào khóc trai đẹp nói chuyện với một mình mình rồi, thật hạnh phúc, hạnh phúc chết thôi.

Vì vậy cô bé ú cùng với cặp sách của mình nhanh chóng bị ném thẳng ra phía sau.

Tịch Nhan ngồi xuống quay sang nhìn Bảo Nhi nói: "Anh sau này sẽ là bạn cùng bàn mới của em rồi, anh sẽ chăm sóc cho em."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Một ngày đi học của Vampire

Bởi vì là ban ngày.

Thầy giáo ở trên bục giảng giảng bài.

Tịch Nhan liền nằm ở trên bàn ngủ, nhắm mắt lại, ngủ rất thực tế, bởi vì có Bảo Nhi ngồi ở ngay bên cạnh.

Trong lòng hắn thật ra thì thật cao hứng, hắn thích sự ấm áp của loài người, nhưng đối với Bảo Nhi của trước kia, Tịch Nhan mỗi lần đến gần cô đều rất sợ, sợ mình không khống chế được, cô giống như một đóa hoa hướng dương tràn đầy ánh mặt trời, hắn sợ mình làm thương tổn cô, cũng sợ bị cô đã thương tới mình.

Nhưng là bây giờ, hắn rất an tâm, trong cơ thể Bảo Nhi đang chảy dòng máu của hắn, mùi vị rất thân thuộc.

Tiết học tiếp theo là tiết số học, thầy giáo môn số học là một người đàn ông trung niên, nổi danh nghiêm nghị.

Giờ lên lớp của thầy tất cả mọi người đều cố gắng phát huy hết tới mười hai phần tinh thần để lắng nghe, không người nào dám trốn tiết, vì vậy hình ảnh Tịch Nhan quang minh chính đại nằm ngủ như đập vào mắt người ta.

Vốn là mọi người chỉ dám liếc mắt nhìn Tịch Nhan, thường ngày cũng hay nghe tin đồn Bảo Nhi ở chung với một trai đẹp, hôm nay lại diễn ra ngay trước mắt nhưng mọi người vẫn chưa dám tin là sự thực.

Nhìn chăm chăm vào trai đẹp đang ngồi cạnh Bảo Nhi, cô bé ú mặc dù bị ném ra phía sau nhưng không hề có chút khổ sở nào, hai mắt sáng rực nói: "Đây chính là phụ xướng phụ tùy nha, thật là khiến người người cảm động!"

Toàn bộ tiết học, cô bé ú cơ hồ cũng không nhớ được chút gì vào đầu, lực chú ý đều dồn hết lên trên người Tịch Nhan mất rồi: "Hai người đều có làn da thật trắng nha!"

Lúc này thầy giáo môn số học đã nhin hơn phân nửa tiết học rồi, ánh mắt hướng tới Tịch Nhan như muốn khoét một cái lỗ thật sâu, thế nhưng lại thấy hắn vẫn hết sức ưu nhã nằm ở đó ngủ, đi học cả ngày chỉ biết ngủ nhưng sao ngay cả dáng ngủ của hắn cũng đẹp mắt như thế kia cơ chứ.

Bảo Nhi đưa tay đẩy một cái, không có phản ứng, nhưng tay kia lại bị Tịch Nhan bắt được.

Tên Tịch Nhan lưu manh này, nắm chặt tay Bảo Nhi cũng không chịu buông ra, trên có thầy giáo môn số học đang nhìn chăm chăm, Bảo Nhi cũng không dám hành động quá lộ liễu chỉ đành mặc cho Tịch Nhan nắm lấy tay mình, loại cảm giác này là lạ, đáy lòng không biết có cái gì đang lan rộng. . .

. .

Thầy giáo thật sự không thể nhìn nổi nữa rồi, bẻ một viên phấn đang cầm thuận tay ném thẳng vào người Tịch Nhan.

Trong giấc mộng Vampire cũng luôn hết sức nhạy bén, hần một tay vẫn nắm tay Bảo Nhi, một cái tay khác vươn ra, nhìn qua chỉ là chậm rãi đưa lên tuy nhiên lại nhẹ nhàng bắt được viên phấn vừa lúc bay tới đầu hần, cũng thuận tay ném trở lại. Vừa lúc đập vào giữa ót thầy giáo.

"Ai u!" Lão sư che đầu của mình, nổi giận.

Quá lớn lối, quá ngỗ nghịch rồi! Không để người lớn ở trong mắt nữa rồi !

"Em học sinh kia, đứng lên cho tôi, giải bài này, tôi vừa mới giảng xong phần công thức, bây giờ em lên giải bài này ngay cho tôi." Thầy giáo số học tức sùi bọt mép, tóc tai đều dựng ngược hết cả lên, đi tới bên cạnh Tịch Nhan, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tịch Nhan lúc này mới mở mắt, mông lung nhìn Bảo Nhi một chút, thấy khuôn mặt cô đỏ hồng, mới phát hiện ra mình đang nắm tay cô dưới ngân bàn.

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, mở ra đề bài, hỏi Bảo Nhi: "Làm cái đề nào?"

Thầy giáo số học đứng một bên nghe Tịch Nhan nói thế liền loạng choạng đứng cũng không vững. Ngay cả phải làm đề nào mà hần cũng không biết nữa.

Bảo Nhi cũng im lặng, lật quyển sách tới trang 48, chỉ chỉ đề mục.

Tịch Nhan nhìn Bảo Nhi lộ ra nụ cười tươi tắn, đáng về anh tuần đứng lên đi tới trước tấm bảng đen, bắt đầu làm bài.

Bảo Nhi bị nụ cười kia làm cho ngớ ngẩn, khuôn mặt cứng đờ của tên này không hiểu vì sao dạo này có rất nhiều biểu hiện phong phú nha, rất khó hiểu.

Chữ viết của Tịch Nhan uốn lượn vô cùng đẹp mắt, cầm phấn viết mà cũng rất có phong cách giống như người ta đang viết thư pháp vậy, mặc kệ là con số hay các ký hiệu đều giống như là được in từ sách mẫu ra vậy đối lập hoàn toàn với chữ viết của thầy giáo trên bảng đen.

Thật là chữ cũng như người, chữ viết của thầy giáo số học giống như gà bới mà đáng người của thầy thì cũng không thể khen được. Cả lớp đầu tiên là bị những dòng chữ của hần làm cho kinh hãi, sau đó nhìn hần vô cùng lưu loát soàn soạt soàn soạt vung tay lên một chút là cả bài đã được giải xong hoàn chỉnh, hơn nữa trong khi cả lớp chưa kịp hoàn hồn thì hần nhanh tay viết ra thêm năm cách giải khác nữa.

Viết xong, Tịch Nhan để phấn xuống phui tay một cái điềm nhiên trở về chỗ ngồi.

Thầy giáo số học đứng im tại chỗ sắc mặt tái nhợt lại có chút ửng hồng, trong sắc ửng hồng lại lộ ra sự xám đen, cuối cùng tiếng chuông tan học đã giải cứu cho thầy khỏi tình huống khó xử này.

Thầy nhìn vào đề bài trên tấm bảng đen kia, nhiều lần thì mình cũng chỉ có thể đưa ra ba cách giải mà thôi, vội vàng dùng tay áo lau đi những giọt mồ hôi đang đọng đầy trên trán, không ngừng cảm thán.

Giờ nghỉ giải lao sau tiết thứ hai cũng tương đối dài, bình thường mọi người cũng hay ra sân hoạt động một chút, nhưng Tịch Nhan vẫn đang ngồi ở trong lớp, không động đậy, cho nên xung quanh cũng có rất nhiều nữ sinh ngồi yên theo, còn thỉnh thoảng lại có nữ sinh lớp khác chạy tới, có cả những nữ sinh ở đây nhà khác cũng lấy lý do đi nhà vệ sinh để chạy qua.

Bình An đến tìm Bảo Nhi, liền thấy Tịch Nhan, khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu.

"Hần là học sinh mới ở lớp tôi." Bảo Nhi bắt đầu đi giải thích, đứng lên chuẩn bị ra ngoài đi dạo cùng Bình An, quay đầu lại thấy mặt Tịch Nhan mờ mịt, có vẻ hần đối với những người vây xem xung quanh này rất không thoải mái, Bảo Nhi trừng mắt nhìn, nói : "Cùng đi chứ."

Tịch Nhan đứng lù, và vậy thỉnh bộ ba hơi quái dị.

Bình An đi phía trước, Bảo Nhi che một cái đèn, Tịch Nhan cũng che một cái đèn.

Đây là cái đội hình gì.

Từ sự kiện này, trường Nam Trung và sau rất lâu hình dùng màu đen. Siêu thị ngay cạnh trường bỗng chốc bán hết bay những ci đèn chuyên dành cho cc công cụ trong vòng một ngày.

Bình An cảm thấy rất không được tự nhiên, bình thường ở cùng một chỗ với Bảo Nhi, mặc dù cũng sẽ có rất nhiều ánh mắt nhân từ, nhưng cũng không giống như hôm nay vậy, nhắt của Tịch Nhan cứ như là tia X quang chiếu nhận cậu khiến cậu lung tung, đã vậy hần lại còn tỏ ra ân ái không biết gì cả.

Bình An bóc vỏ quýt cho Bảo Nhi, Bảo Nhi đem quýt chia làm ba phần, cho Tịch Nhan một phần, giữ lại một phần cho mình, còn một phần đưa cho Bình An.

Bảo Nhi cùng Bình An cứ thản nhiên nói chuyện không ngừng, từ chuyện bị tập tới chuyện cc thầy cô trong trường, lại vòng vo đồ ăn, cy cái, tựa như nai mãi cũng không hết chuyện, Bảo Nhi thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy.

Ba người ngồi ở dưới bóng cây, không bị ánh nắng mặt trời chiếu vào nhưng Tịch Nhan vẫn cảm ô như cũ, mặc dù bây giờ là giữa ban ngày nhưng tâm

hình của hắn có vẻ khá tốt, cho dù hắn không biết phải nói chuyện gì với Bảo Nhi nhưng mà chỉ cần được ở bên cạnh cô, nghe thấy tiếng nói của cô hắn đã cảm thấy hạnh phúc rồi.

Bảo Nhi ngửa mặt nhìn trời, có ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu lên khuôn mặt cô, rất đẹp, cô bây giờ có vẻ cũng không thích ánh nắng mặt trời lắm, nhưng mà cũng không đến nỗi nghiêm trọng như Tịch Nhan, có thể lại được nhìn thấy khuôn mặt hoạt bát như ánh mặt trời của cô, Tịch Nhan đã cảm thấy rất hạnh phúc.

"Bình An, cậu nói xem cậu định thi vào trường đại học nào? Có rời khỏi thành phố này không?" Bảo Nhi hỏi.

Bình An lắc đầu một cái, cậu vốn là muốn ra nước ngoài du học, lĩnh vực thực vật học mà cậu đang theo đuổi nếu ra nước ngoài nghiên cứu sẽ có nhiều cơ hội tiến xa hơn, nhưng hôm nay nhìn Bảo Nhi ngồi bên cạnh suy nghĩ của cậu có chút mơ hồ.

"À, tớ còn chưa nghĩ tới, còn cậu thì sao?" Bình An hỏi.

"Tôi cũng chưa nghĩ được là mình muốn thi vào đâu, trước kia tôi vẫn muốn mình sẽ học đại học ngay tại thành phố này, như thế sẽ không phải xa nhà, nhưng là bây giờ, tôi cũng không có mục tiêu nào." Bảo Nhi nhớ ra cái gì đó, biểu tình có chút mất mát.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Tịch Nhan, chợt phát hiện so với bình thường hắn có vẻ yếu hơn rất nhiều, mặt càng ngày càng tái nhợt đi cái trán thì không ngừng đổ mồ hôi.

Bảo Nhi lúc này mới sợ ý nhớ tới, cô giáo có nói Tịch Nhan trong người có bệnh di truyền nên không thể nào đi học được, thảo nào trước kia cô cũng luôn cảm thấy kỳ quái, cái tên này cả ngày chỉ thấy hắn ngây ngây ngô ngô ở trong nhà không thấy hắn bước chân ra cửa, hoá ra là như vậy.

Cô đứng lên vỗ vỗ mấy cây cỏ bám trên người, nói với Bình An: "Tịch Nhan dường như không thể ở ngoài quá lâu, tôi vào lớp trước với hắn, chút nữa lại tới tìm cậu."

Bình An thuận theo gật đầu.

Chỉ cần là Bảo Nhi nói, cậu chưa bao giờ có cự tuyệt qua.

Kế tiếp, Tịch Nhan vẫn như cũ có vẻ rất miễn cưỡng, hắn không hề đi ra ngoài, chỉ nằm ở vị trí của mình, trừ phi Bảo Nhi đi ra ngoài, thì hắn mới đi theo.

Lúc kết thúc tiết học thứ ba, Bảo Nhi tan lớp, chuẩn bị đứng dậy, Tịch Nhan cũng đứng lên, chung quanh một đám con gái vốn là làm bộ nói chuyện phiếm đi bộ các loại. Thấy Tịch Nhan đứng lên, họ cũng đều chuyển hướng chú ý tới đây.

Bảo Nhi một hồi lúng túng nói: "Em đi. . . đi nhà vệ sinh."

Tịch Nhan gật đầu một cái, như cũ không có chút ý tứ muốn ngồi xuống, mặt thuần khiết nhìn Bảo Nhi.

"Anh cũng muốn đi sao?" Bảo Nhi bị nhìn rất không thoải mái, hỏi.

Tịch Nhan suy nghĩ một chút, lại gật đầu một cái.

Vì vậy hai người cùng đi tới nhà vệ sinh.

Bảo Nhi thật là lớn膽, cô cảm thấy mình giống như là đất Khuê Mật cùng tiến tới nhà vệ sinh, trong trường học những cô gái nào bình thường quan hệ khá tốt với nhau thì vào giờ nghỉ cũng thường cùng nhau đi vệ sinh.

Bảo Nhi lúc vào trường danh tiếng cũng không quá tốt, ít có người dám đến gần, càng v sau đã quen như vậy rồi, dù l hình tượng cô tt hơn một chút rồi, cũng rất kh có bạn bè thân thiết, chỉ là quan hệ vì Bình An không tệ, nhưng l cũng chưa bao giờ c kinh nghiệm lúc hết tiết lại hẹn nhau cùng đi nhà vệ sinh.

Mà giờ khác này cô Tịch Nhan một thân tẩy trang đen đi ở bên cạnh Bảo Nhi, cô bị p lực nặng như núi, lần này hai người lại còn cùng đi nh vệ sinh, qua đng sợ đi.

Đi thật nhanh đến nhà vệ sinh, Bảo Nhi cả khuôn mặt cũng đã đỏ bừng chạy vội vào trước, khi ở trong nh vệ sinh rồi mà nhiệt độ khuôn mặt cũng không hạ xuống chút nào, cảm giác rất lúng túng.

Mi Tịch Nhan đi đến nh vệ sinh nam cho cô, nhìn vào bên trong, nhưng mấy, hn rất không quen ở tại nơi công cộng nh thế này giải quyết cc vấn đề cô nhìn, liền xoay người muốn đi ra ngoài. Lại bị mấy tn học sinh nam cô biệt vẻ người kh to cao cản lại.

Mỗi trường học đều có những vấn đề đau đầu đầu rưng, Tịch Nhan mới đến c một buổi sáng thế mà bọn họ đã nghe nữ sinh trong lớp mình có chuyện gì xảy ra buồn cười nhộn nhạo nhau, cả buổi sáng cũng không có ý định học hình gì cả chỉ tụ tập ở mọi nơi bàn luận âmỉ, nào là tên học sinh mới kia đẹp trai như thế nào, đáng đáp hắn có bao nhiêu phong độ, nào là hắn nhất định là con nhà quý tộc.

Tất cả mọi người đều mặc đồng phục của trường, chỉ có mình tên này là mặc nguyên cả bộ tây trang đen, không cần phải hỏi chắc chắn hắn là tên học sinh mới chuyển trường rồi.

Tịch Nhan liếc bọn họ một cái: "Các người cản đường của tôi."

Một tên con trai ngửa mặt cười ha ha: "Sắc mặt tái nhợt như thế này, thật đúng là một mỹ nhân ốm yếu nha, không bằng coi quần xuống chúng tao giúp mày kiểm tra một chút."

Tịch Nhan nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nửa phút rồi, hắn không muốn lúc Bảo Nhi đi ra không nhìn thấy hắn, hắn nhủ mày một cái, chán ghét mùi ở nơi này, ngẩng đầu nhìn ba tên trước mặt, khẽ mỉm cười, sắc mặt hắn tựa như càng ngày càng có nhiều biểu hiện phong phú thật rồi.

"Tôi không có thời gian, không thể bồi các cậu được." Tịch Nhan một tay xách lên một người, đem đầu hắn nhét vào trong bồn cầu, một tên nhìn thấy thế muốn chạy, Tịch Nhan liền đưa chân đạp, hắn đạp cũng qua chuẩn xác rồi.

Sau đó thông thả ung dung đi rửa tay, lấy khăn ra lau sạch tay rồi ưu nhã xoay người bước đi, để lại sự hoảng sợ vạn phần cho đám nam sinh còn lại trong nhà vệ sinh, còn có ba tên kia vẫn đang chon đầu trong bồn cầu kêu cứu.

Thấy Tịch Nhan đã ra ngoài, Bảo Nhi cũng bớt chút ngại ngùng, thay vào đó có chút ngu ngu nghiêng ngó hỏi: "Phòng vệ sinh nam có vẻ như rất náo nhiệt, lại còn có người đang kêu gào gì trong đó vậy, hình như đang gọi anh à."

Tịch Nhan đưa tay vỗ vỗ đầu Bảo Nhi nói: "Không thể nào."

Hai người suốt dọc đường cũng không nói gì thêm, quay trở lại lớp học.

Đứng từ xa Đào Thi Thi nhìn thấy dáng vẻ cung chiêu Đào Bảo Nhi của Tịch Nhan, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Đến giờ tan học mọi người ủa vào nhà ăn ăn cơm, khẩu vị của Tịch Nhan cũng khá kén chọn, một bàn tràn ngập thức ăn nhưng hắn không hề đụng đũa, Bảo Nhi ăn một hồi mới nhớ tới người này dường như không thích ăn tối, mặc dù chưa bao giờ nói, nhưng là mỗi lần cô cho thêm ít tối vào bột mì thì hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ đụng đến.

Cô đi lấy thêm một đôi đũa sạch, giúp hắn gắp toàn bộ tối trong các món ăn ra, sau đó mới đẩy tới trước mặt hắn nhưng Tịch Nhan như cũ vẫn không đụng tới.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút, đem chiếc đũa cùng cái thìa lần nữa tráng qua nước nóng, đưa cho Tịch Nhan, Tịch Nhan lúc này mới nhận lấy, bắt đầu ăn tốc độ chậm rì rì, tướng ăn cực kỳ ưu nhã.

"Ngày mai chúng ta sẽ mang đồ ăn từ nhà đi là tốt rồi, hoặc là mang luôn cả cơm đi." Bảo Nhi nhìn Tịch Nhan nói.

Tịch Nhan gật đầu một cái.

Buổi trưa Bình An cũng không đến, ngược lại Đào Thi Thi hiện ngang đi tới đây, thái độ hết sức thân mật khác với ngày thường kéo kéo tay Đào Bảo Nhi nói: "Chị à, tối mai cha có dặn cả nhà mình cùng nhau ăn cơm chị còn nhớ chứ à? Anh này là bạn trai của chị sao? Hay là cùng đến luôn đi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Gia yến

Buổi tối chủ nhật.

Tịch Nhan cũng đã xuống phòng khách rất sớm ngồi yên vị trên ghế sa lon, dáng vẻ như không hề quan tâm tới những gì xung quanh.

Chỉ là khi Bảo Nhi đi lướt qua hắn liền cảm thấy mình bị một luồng ánh mắt rất ai oán nhìn chằm chằm.

Bảo Nhi cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Tịch Nhan, cái mặt lạnh tanh của tên kia gần đây không chỉ có hay mỉm cười, mà còn phối hợp với một đôi mắt ướt long lanh, nhìn vào khiến người ta không khỏi có cảm giác thương xót cùng đau lòng thật sự không thể nào cưỡng lại được mà.

Bảo Nhi thật sự không hề có ý muốn mang Tịch Nhan về ngôi nhà này, nhưng tên Tịch Nhan kia cũng rất kích động, cảm thấy người nhà Bảo Nhi cũng đã có lời mời, hắn không thể không đi.

Mà hiện tại ở Đào gia, Đào Khánh Hoa là uốn cong khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày nở nụ cười hết sức nịnh hót, hướng về phía tên Lý Cường bụng bự mảnh liệt tuôn ra những lời khen ngợi không ngừng. Lý Thái Thái cùng Tô Cẩm ngồi nói chuyện cũng rất hòa hợp, hai người có vẻ cực kỳ cao hứng, mà con trai bảo bối nhà họ Lý, một cái đầu vàng khè, nhấp nhồm như ngói phải đóng lửa mắt luôn nhìn vào đồng hồ, tại sao tới bây giờ mà Bảo Nhi vẫn chưa tới.

Đào Thi Thi cười cười ra dáng một thực nữ, cô ta cố tỏ vẻ ngây thơ đi tới chào hỏi khách, thăm nghĩ đến một màn sắp tới tâm tình cũng rất kích động.

Tên tóc vàng Lý Gia Bảo đối với hành động giả mù sa mưa của Đào Thi Thi cũng không hề có hứng thú gì, danh môn thực nữ hán ta cũng đã thấy nhiều rồi, ngược lại một con mèo hoang như Đào Bảo Nhi mới chân chính khiến cho hán cảm thấy kinh hãi, cả ngày trong lòng cứ nghĩ đến lại cảm thấy ngứa ngáy không ngừng.

Bức tranh tường hoa lệ Cẩm Tú Sơn Hà của Đào gia một mặt có thù hình chiếc đồng hồ cũng đã chỉ đến 7 giờ rồi, Đào Khánh Hoa đã cảm thấy vô cùng tức giận rồi, đã đến tận lúc này rồi mà Đào Bảo Nhi vẫn còn chưa tới, thế nhưng trên mặt hán vẫn nở nụ cười tươi như hoa.

Cùng lúc với tiếng chuông đồng hồ đồng đồng đồng vang lên, gõ đến tiếng thứ bảy, thì ở cửa cũng truyền đến tiếng phanh xe.

Đào Khánh Hoa lúc này mới lộ ra nụ cười thật lòng, nghĩ thầm cuối cùng cũng đã tới, đối mặt với sự thô tục của Lý Cương. Đào Khánh Hoa thực sự không cam lòng kết giao, nhưng đối với quyền thế nhà hán mà hiện tại mình lại đang có chuyện muốn nhờ vả, lúc có việc cầu người luôn cần phải lộ ra khuôn mặt lung tung cùng khăn thiết nhưng trong lòng vẫn không nén nổi cảm giác chán ghét.

Mà Tô Cẩm ngược lại thì thật lòng thích ý, thân phận của bà ta còn rất lúng túng, mẹ kế, tuy nhiên có bao nhiêu người biết được điều này chứ, mà người nào biết tới mình cũng không giao lưu cùng, nếu bây giờ thực sự có thể làm thân với Lý phu nhân đối với mình mà nói đó chính là một chuyện tốt vô cùng.

Lập tức trong lòng mọi người đều có riêng ý định, không khí hiện tại lúc Đào Bảo Nhi và Tịch Nhan bước vào vẫn còn rất là hòa hợp.

Đào Bảo Nhi kêu một câu: "Cha."

Đào Khánh Hoa mặt cao hứng, thấy cách con gái mình ăn mặc bộc lộ hết thấy dung mạo xinh đẹp đồng thời cũng tán mát ra khí thế cao quý lạnh lùng, hán đột nhiên không dám nhìn thẳng, quả nhiên là con gái của mình, thật xinh đẹp.

Hán đang dương dương hã hê, đối với vấn đề tiền bạc lại có thêm vài phần nắm chắc hơn, nhưng lời nói kế tiếp của Đào Bảo Nhi làm cho mặt hán trực tiếp cứng lại.

"Cha, còn đây là bạn của con Tịch Nhan." Bảo Nhi đi về phía trước một bước, hìn dáng một chàng thanh niên vừa rồi vẫn còn ẩn trong đêm đen lập tức đã đi đến trước mặt mọi người.

Một thân tây trang màu đen, đứng thẳng tắp, có vẻ rất lịch sự, ngũ quan khắc sâu lại sáng ngời, lúc đứng khuất phía sau khiến người ta không chú ý đến nhưng một khi nhìn tới khuôn mặt hán thật giống như không còn nhìn thấy ai xung quanh nữa, khuôn mặt này chỉ cần nhìn một lần sẽ nhớ mãi không thể quên.

Nếu là cha mẹ bình thường khác, thấy con gái dẫn theo một chàng trai xuất sắc thế này về nhà nhất định là đáy lòng sẽ có chút cao hứng.

Nhưng lúc này, Đào Khánh Hoa mặt xanh me xanh mét. Mặt của hai vợ chồng Lý Cương lại càng không phải nói, ngược lại chỉ có Lý Gia Bảo là cao hứng khi nhìn thấy Đào Bảo Nhi, lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng bắt được cô gái này rồi.

Đào Thi Thi thật biết điều khéo núp ở trong góc, cúi đầu cười cười rất là hã hê, một màn này thật tuyệt vời, cuối cùng mình cũng đã lấy lại được chút thắng lợi trong cuộc chiến giữa mình và Đào Bảo Nhi.

Tô Cẩm sắc mặt tất nhiên cũng rất khó coi, thật vất vả mới có cơ hội bám vào Lý gia, bà ta cũng không muốn sự tình lại diễn ra như thế này, hơn nữa nhân cơ hội này lại có thể tổng khứ đi con bé Đào Bảo Nhi vẫn làm bà ta chúng mất, thế mà đứa con gái bảo bối kia của mình lại lạnh chanh làm ra cái trò như vậy, nếu Tô Cẩm biết trước chắc chắn sẽ cho Đào Thi Thi một cái tát.

Vợ chồng Lý Cương lập tức muốn ra về, nhưng nhìn thấy Lý Gia Bảo đang thật vui vẻ bám lấy Bảo Nhi nói chuyện, không hề có một chút khó chịu nào cả.

Vì vậy bữa cơm vẫn được bắt đầu trong bầu không khí quái dị, tất cả mọi người không có tâm trạng nào để mà ăn uống, vợ chồng Đào Khánh Hoa nom nớp lo sợ, Lý công tử rất thích Bảo Nhi không ngừng tìm cơ bắt chuyện, còn Tịch Nhan không nói câu nào chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Bảo Nhi.

Bảo Nhi chẳng biết tại sao, sau lần hôn mê vừa rồi sức ăn của cô đột nhiên tăng lên rất nhiều, rất tham ăn, tất nhiên sức khỏe cũng tăng lên rất nhiều.

Tất cả mọi người đang khéo léo hướng câu chuyện về mục đích của bữa cơm ngày hôm nay, Bảo Nhi lại không hề quan tâm gì ăn một mạch xong hai bát cơm, chuẩn bị ăn bát thứ ba rồi, mà trên bàn ăn Tịch Nhan căn bản không hề đụng đũa chỉ say đắm nhìn Bảo Nhi ăn cơm, giống như chỉ cần nhìn cô như vậy là hán đã đủ no rồi.

"Em có phải là con gái hay không vậy, có thể ăn nhiều như thế!" Nhìn Đào Bảo Nhi trước mặt cũng đã ăn tới bát thứ tư, Lý công tử mặt bất khả tư nghị nói.

Vợ chồng Lý Cương vốn là đã không thích Đào Khánh Hoa, lại thấy con gái họ tới còn dẫn theo một chàng trai thì lại càng không vui. Nhưng chỉ vì con trai mình điệu bộ cứ như chưa từng thấy qua con gái, vô cùng cao hứng nên bọn họ đành phải lưu lại.

Lúc này thấy Đào Bảo Nhi một hơi ăn năm bát cơm vẫn còn chưa hề muốn thôi, sắc mặt càng thêm không tốt, con trai mình tại sao lại có ánh mắt nhìn người kỳ quái như thế, tuy rằng ngoại hình trông cũng đẹp mắt, Ấc thật sự là rất xinh đẹp, nhưng tổng thể cũng có vẻ không được tốt lắm.

Bọn họ sẽ tuyệt đối không thừa nhận là chàng trai bên cạnh Bảo Nhi quá xuất sắc, khiến bọn họ cảm thấy hán vừa bay đi đâu sạch, cảm giác có điểm gì đó không đúng, nếu chỉ nói về khuôn mặt đẹp trai trắng trẻo góc cạnh thì cũng không có gì, nhưng mà mỗi cử động của nó lại cao quý như một quý tộc,

gia đình Lý Cương lại hâm mộ nhất những người có khí chất như vậy. . . . Khí chất như thế, chắc chắn phải là xuất thân từ một đại gia tộc.

Đào Khánh Hoa rất là lúng túng, ngồi ăn một bữa cơm mà mặt hần hết đỏ lại trắng, hôn sự tự nhiên không dám nhắc tới nữa, vấn đề vốn đầu tư kia lại càng không dám đề cập tới.

Đợi đến lúc cả nhà Lý gia về hết, Đào Khánh Hoa túm lấy Đào Bảo Nhi mắng một trận, nghĩ đến vuột mất một nguồn vốn đầu tư lớn, càng nghĩ càng tức giận, nhặt lên cái gạt tàn trước mặt ném thẳng vào người Bảo Nhi.

Tịch Nhan đang đứng bên cạnh Bảo Nhi liền dễ dàng đưa tay ra bắt lấy.

Lạnh lùng liếc mắt nhìn Đào Khánh Hoa, bàn tay bóp vụn cái gạt tàn thuốc lá, khiến tất cả người trong căn phòng chấn động không ai dám lên tiếng.

"Đi thôi." Bảo Nhi lôi kéo Tịch Nhan rời đi, cô không muốn để cho người khác thấy một màn như vậy.

Ở trên xe, Tịch Nhan lái xe đi một đoạn thì dừng lại ở bên đường.

Tịch Nhan bước xuống xe, tiếp đó cũng mở cửa cho Bảo Nhi, móc ra hai cây cà rốt đưa cho cô một cây, hai người thong thả tản bộ tới công viên cạnh đó, Bảo Nhi nhớ lại đây là nơi mình thường hay chónh khi gặp phải chuyện không vui.

Trời rất tối, Bảo Nhi cùng Tịch Nhan vừa ngồi trên cỏ vừa gặm cà rốt.

Gặm một miếng cà rốt, chung quanh cũng rõ ràng hơn, trên trời cũng có rất nhiều vì sao, bầu trời rất trong và cao.

Bảo Nhi chậm rãi nằm xuống, Tịch Nhan cũng nằm song song với cô.

"Trước kia, mỗi khi có đau khổ gì em cũng đều đến nơi này." Trong đêm tối giọng nói thanh thúy của một cô gái vang lên.

"Anh biết." Tịch Nhan nói, hần đã từng nhìn thấy một cô gái ở chỗ này khóc thút thít, chỉ là khi đó hần không biết, cô sẽ lấy đi trái tim của hần.

"Em có hận cha em không?" Đêm chậm rãi, gió cũng chậm rãi, nói một câu tán gẫu.

"Em không biết, em chỉ biết, trên thế gian này ông ta là người thân duy nhất của em, nhưng mà ông ta không hề yêu thương em." Giọng nói của Bảo Nhi trầm thấp.

Một chàng trai và một cô gái nằm trên cỏ ngắm vầng trăng lưỡi liềm trên cao, ngắm đến lúc trước mắt chỉ còn một mảng tối đen.

Tịch Nhan dặt tay Bảo Nhi, bàn tay cô cũng lạnh như băng.

Một cái tay khác, Tịch Nhan đặt tại trước ngực của mình, nghe nhịp tim: "Bùm" "Bùm"

"Lúc ở giữa bóng tối vẫn còn có thể cảm nhận được em đang ở bên cạnh, thật tốt." Tịch Nhan nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Hai người cứ nằm như thế, thật lâu, lâu đến mức hô hấp của người bên cạnh dường như cũng đang từ từ chậm rãi, tựa hồ đã ngủ, hần mới nhẹ nhàng đứng dậy, vuốt sạch cỏ, rồi dựa vào cảm giác ôm Bảo Nhi trở về trên xe.

.

Đến biệt thự, ôm Bảo Nhi về căn phòng nhỏ của cô, đặt cô nằm ngay ngắn trên giường, cô đã từng nói lúc đi ngủ cời áo khoác ngoài cùng giày ra sẽ có cảm giác rất thoải mái, hần liền cời giày ra cho cô, để lộ ra một đôi chân thon nhỏ man mát lạnh lạnh, Tịch Nhan nắm chặt lấy bàn tay cô, thật muốn được ủ ấm cho cô nhưng chính mình cũng lạnh lẽo như băng.

Cẩn thận đem áo khoác mỏng cời ra, bên trong cô mặc áo ngắn tay, thấy chân mảy cô vẫn nhúu chặt, đắp thêm cho cô cái chăn, Tịch Nhan khẽ khàng hôn xuống đôi chân mảy ấy rồi mới tắt đèn rời đi.

Trong đêm tối, Bảo Nhi mở mắt!

Tịch Nhan lên trên lầu, trực tiếp đem quan tài lão quản gia cạy lên, một mạch lôi lão ra ngoài.

"Người không phải nói rằng mình là Thái tử phụ (cụ ngoại) của Bảo Nhi sao? Ngày mai giúp cô ấy làm một việc, người không được phép từ chối." Tịch Nhan nhìn chăm chăm vào lão quản gia ánh mắt loé lên những tia sáng sắc lạnh

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thái Tổ phụ ra tay

Các đại gia lớn của toàn thành phố đều nhận được một tấm thiệp mời.

Vé mời là một phong bao màu đen bên trong giấy mời chính là một tấm thiệp bằng vàng ròng.

Trước tiên không cần nói tới nội dung thiệp mời, chỉ cần nói tới tấm thiệp bằng vàng ròng này thôi đã khiến cho tròn mắt của mọi người không ngừng hoa lên rồi.

Không có tên công ty, không có ghi chức danh, không có quan hàm, chỉ có duy nhất một địa chỉ.

Thế nhưng địa chỉ này lại làm cho tất cả mọi người nói tới không ngớt.

Ở cái nơi tắc đất là tắc vàng như cái thành hồ này, thế mà có một cái biệt thự chiếm trọn cả một ngọn đồi giữa thành phố, sự lãng phí này tuyệt đối cả thành phố chỉ có một.

Mà nơi đó rộng lớn như vậy, có không ít các nhà đầu tư muốn dòm ngó tới, chính phủ cũng nhiều lần muốn đem nơi này làm một số công trình công cộng “Lợi dân”, thế nhưng đã mấy trăm năm rồi cái biệt thự ấy vẫn hiên ngang đứng ở nơi đó.

Trong lúc nhất thời, những người nhận được thiệp mời cũng kích động rồi rít.

Đào gia cũng nhận được thiệp mời, Tô Cẩm đi hỏi thăm một chút, những người nhận được thiệp mời đều là không giàu cũng quý, lần này nhà bọn họ cư nhiên cũng nhận được. Mặc dù vấn đề tiền bạc còn chưa có cách giải quyết, nhưng là Đào Khánh Hoa cũng cảm thấy lằng lằng một chút, nói không chừng đến lúc đó là có thể giải quyết.

Không thể không nói cho đến bây giờ số mệnh Đào Khánh Hoa tương đối tốt, mỗi lần có khó khăn cũng đều có thể vượt qua một cách thuận lợi, cũng không hề gặp phải cái gì gọi là tai nạn lớn hay thất bại lớn nào cả, hẳn vẫn luôn được thuận buồm xuôi gió.

.....

Trong biệt thự, Abe và lão quản gia đang giúp Bảo Nhi mặc lễ phục, hai người đứng hai bên ra sức kéo khiến cho sắc mặt Bảo Nhi tái nhợt vì bị thít chặt.

"Tôi không thể hít thở, có thể không cần phải thít chặt như vậy được hay không!" Bảo Nhi cảm thấy bức mình vô cùng.

"Không được, muốn mặc được lễ phục của công chúa Châu Âu yếu tố đầu tiên chính là eo thon, cô xem eo của cô xem, lại nhìn lại ngực của cô đi, cô có thấy chúng có khác gì nhau không chứ." Abe lễ thắng khí hùng lại rút rút cái dây thắt chặt eo thêm chút nữa.

Bảo Nhi gian nan quay đầu liếc mắt nhìn Abe, cái gì gọi là không có khác nhau, mặc dù cái eo mình có chút mập hơn trước nhưng mà người vẫn chia ba khúc rõ ràng nhé, riêng cái ngực lớn này của mình cũng khiến khối người phải hôn mê ấy chứ.

Lão quản gia cũng dùng sức rút thật mạnh, trong miệng rì rầm nói: "Bảo Nhi, bây giờ ở bên ngoài lão tổ phụ này phải dựa vào cháu rồi, tiểu Quyên rất yêu quý cháu đó, bây giờ cháu hãy ăn mặc thật xinh đẹp vào khiến cho càng nhiều người yêu thích cháu."

Thì ra là trong thời gian huấn luyện đội tennis, em gái của thầy Vương có tới thăm anh mình, lúc bà đang đi chậm rãi từ tốn trên sân, không ngờ vừa đúng lúc có một học sinh vùng vọt tennis lên, quả bóng bay ra khỏi sân nhằm thẳng bà mà phóng tới.

Lúc ấy, tất cả mọi người sợ đến choáng váng, bị qua bong này đánh trúng người trẻ tuổi còn không chịu nổi huống chi là một bà lão, ngộ nhờ có điều gì xảy ra, cái gì mà tuổi cao sức yếu. . . . đây có khác gì khiến cho nửa đời còn lại cũng bỏ đi mất rồi.

Nói thì chậm, nhưng diễn biến cực nhanh, lúc đó có một cô gái chạy như bay hướng theo quả bóng, cũng không có ai thấy rõ, chỉ thấy cô gái bay tới trước mặt bà lão, văng vẳng bắt lấy quả bóng.

Bà lão chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, liền nhìn lên đã thấy một cô bé da trắng như tuyết cười hi hi ở trước mặt mình, nhất thời liền vô cùng yêu thích, còn không hề biết mình đã sắp đi tới trước cửa quỷ môn quan lại được kéo về chỉ lo lồi lõm kéo kéo Bảo Nhi hỏi han lung tung này kia.

Mà lão quản gia vừa lúc bị Tịch Nhan đuổi ra khỏi nhà, chuẩn bị tuyên bố cho bên ngoài biết chuyện mình là thái tổ phụ (cụ ngoại) của Bảo Nhi, vừa hay nhìn thấy Vương Quyên, giống như là lửa lớn gặp phải củi khô, lúc ấy không khống chế nổi, ngay trước mặt thầy Vương mà cũng dám lao tới tay bắt mặt mừng, thầy Vương dĩ nhiên là không đồng ý, hai người lại lao vào đánh nhau, cuối cùng vẫn là Bảo Nhi can ngăn kéo ra.

Bà Vương tức giận dất luôn Bảo Nhi đi ăn điểm tâm ngọt, vút lại hai lão đầu không thèm để ý đến.

Vì vậy lão quản gia hôm nay chỉ có thể nhờ Bảo Nhi giúp đỡ, để cho cô ở trước mặt bà Vương nói thêm vài câu tốt đẹp. Người già thực ra cũng giống như một đứa trẻ thôi, mỗi lần tức giận đều không hề muốn nhắc tới người đã làm mình giận dữ, ở trước mặt người đó càng làm ra vẻ nghiêm trọng không cho người ta nói bất cứ điều gì.

"Bảo Nhi, hôm nay cháu là chúa gái gọi ta là cụ ngoại, mà Tịch Nhan cùng Abe lại gọi ta là gia gia, theo thân phận, cháu nên gọi họ một câu bác hoặc

cậu." Lão quản gia vừa cầu nhàu vừa dùng lực thật mạnh kéo một cái.

Bảo Nhi rên lên một tiếng, cũng may mà thân thể cô có sự biến đổi lớn mặc dù cô không hề biết nếu không dưới sự lôi kéo như thế thì cơ thể cô sớm đã bị kéo cho tới chết rồi. Một trái một phải, một ông lão cùng một tên mập mạp hồn nhiên kéo, tiếp tục cố gắng.

Hoàn hảo vừa đúng lúc Tịch Nhan đi từ trên lầu xuống.

"Tịch Nhan cứu mạng, bác cứu mạng, cậu cứu mạng." Bảo Nhi kích động hai tay bay múa, cảm giác mình lập tức bị ghim chết rồi, đây rốt cuộc là cái váy gì vậy.

Vốn là Tịch Nhan xấu hổ thẹn thùng ngồi lý ở trong phòng chọn tây trang mất nửa ngày, rốt cuộc cũng chọn được một bộ. Vẫn là tây trang màu đen, chỉ là nhiều hơn một cái nơ nhỏ, dĩ nhiên người bình thường đều nhìn không ra khác biệt.

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, hi vọng Bảo Nhi chú ý tới.

Nhưng Bảo Nhi liên tiếp gọi khiến hắn lập tức đỏ mặt, bác? Cậu?

Tịch Nhan đứng nhìn một lúc, mới chú ý tới Bảo Nhi mặt đỏ tới mang tai, dáng vẻ khó thở, vội vàng tiến lên, trái một chường, bên phải một chường đem Abe cùng lão quản gia đẩy ra, Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, đứng cũng không vững, thẳng tắp ngã vào trong ngực Tịch Nhan.

"Hô. Hô. Hô." Bảo Nhi hít thở sâu ba ngụm, mới bớt đau. Nhưng mà hơi thở phun lên trên mặt Tịch Nhan làm cho hắn cảm thấy nhịp tim đập "Rầm rầm rầm".

"Nhịp tim của bác đập thật nhanh nha." Bảo Nhi chợt đem đầu tựa vào trước ngực Tịch Nhan, ngạc nhiên nói.

Abe vừa nghe, tò mò sờ sờ ngực lớn của mình, nhịp tim? Đó là thứ đồ chơi gì vậy?

Lão quản gia chân run rẩy, trầm nghĩ không thể nào, tên kia nhất định là đặt một tiểu xảo ở trước ngực giả bộ, lão khi còn trẻ cũng dùng chính thủ đoạn như thế để lừa gạt các cô gái, bằng không lúc các cô ôm lão không nghe thấy nhịp tim có phải là sẽ dọa chết người hay không.

Tịch Nhan mặt lại đỏ trắng xanh đỏ, nửa ngày mới không tự nhiên nói ra được: "Không nên gọi anh như vậy."

"Cụ ngoại nói ra ngoài nên gọi như vậy." Bảo Nhi lễ thẳng khí hùng dựa vào người Tịch Nhan đứng lên, eo siết chặt như vậy, buổi tối còn có cho người ta ăn cơm hay không đây!

Tịch Nhan nhìn sang lão quản gia, lão quản gia dẫn gân cốt một cái, đi tới bên ngoài đi ngắm trăng: "Ai nha, trăng cuối tháng, trăng sáng thật tròn a!"

Trước tám giờ tối, bên ngoài biệt thự các loại xe đã thi nhau đỗ la liệt, bởi vì cổng chính của biệt thự vẫn chưa mở.

Đợi đến đúng tám giờ, tiếng chuông du dương vang vọng, nhất thời dường như cả thành phố đều vang lên tiếng chuông điểm thời gian dạ tiệc đã đến.

Cửa chính của biệt thự cũng từ từ mở ra, đập vào mắt mọi người là một vườn hoa hướng dương rộng mênh mông bát ngát, phía sau vườn hoa ngôi biệt thự cổ mặc dù được thấp đèn đuốc sáng trưng nhưng vẫn tỏa ra khí tức cổ xưa.

Bảo Nhi cũng không biết lão quản gia mời một đồng người phục vụ từ nơi nào đến, tất cả đều mặc đồng phục Tuxedo, tất cả đều có nước da trắng như nhau, anh tuấn vô cùng, chỉ là vẻ mặt có chút ngầy ngớ, hành động đều nhịp nhàng như đếm, hết sức có lực rung động.

Mọi người đến nơi này, trừ hoa hướng dương ở bên ngoài còn có vẻ bình thường, đi vào đại sảnh, mỗi một đồ đạc trong nhà đều quý báu tinh xảo vô cùng, đây mới thực sự là nhà của những người có tiền, nhà của dòng dõi quý tộc, chỉ cần tùy tiện cầm lấy một món đồ mang đi bán thì cơm áo của nửa đời sau cũng không cần phải lo lắng đến nữa rồi.

Chủ của căn biệt thự này rốt cuộc là thần thánh ở phương nào, điều này càng ngày càng khiến cho người ta cảm thấy tò mò, hiếu kỳ.

Một đại sảnh được bày toàn món ngon, tôm hùm tươi mới của Châu Úc, thịt bò Kobe, không hổ là nhà danh tiếng có cả đầu bếp ở ngay tại bữa tiệc phục vụ, hầm rượu gia đình ừ hơn 300 năm toàn ruwowcuj ngon, mỗi loại đều có số lượng lớn, mặc dù những thứ này người khác cũng không phải là ăn không nổi, nhưng là ở đây lại tùy tiện cho người ta thưởng thức muốn gọi bao nhiêu cũng được, nhìn khắp thành phố này cũng không có mấy ai có được khả năng như thế.

Tại nơi này mọi người tò mò hỏi han nhau xem chủ nhà là ai.

Dạ tiệc tiến hành được một nửa, ban nhạc bắt đầu tấu nhạc, một người mặc trang phục Tuxedo thân hình khô gầy dắt theo một cô gái toàn thân trang phục trắng tinh khôi đi ra giữa sân khấu.

Khúc nhạc của lễ kết hôn? Không thể nào, ông lão này nhìn qua cũng có vẻ như hơn trăm tuổi rồi lại còn muốn kết hôn với một cô gái mới mười mấy tuổi hay sao?

Nhìn đi, có tiền thật là tốt mà! Không ít người đang cảm thán.

Mà phía dưới, sắc mặt Đào Khánh Hoa biến thành tái xanh, đầu tiên là rất tức giận khi nghe được những lời nghị luận này, sau đó lại thật cao hứng, cô gái kia, thật sự là con gái hần mã, gia đình này thật là có tiền nha!

Lão quân gia lướt nhìn mọi người phía dưới đang có đủ mọi loại cảm xúc, nhìn trái nhìn phải, đợi tất cả lực chú ý của mọi người đều dồn lên đây, mới giơ tay thật cao lên, âm nhạc ngừng lại. Lão hắng giọng nói: "Trước tiên ta xin tự giới thiệu, có thể có rất nhiều người đang ngồi dưới kia không nhận ra ta, hoặc không có quan hệ với ta, nhưng mọi người đại khái cũng có nghe qua tập đoàn khoa học kỹ thuật Thời Gian, Ta đây bất tài chính là Đồng Sự Trưởng của tập đoàn khoa học kỹ thuật Thời Gian."

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho khắp nơi nổi sóng to gió lớn.

Tập đoàn khoa học kỹ thuật Thời Gian là một Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia, trong giới khoa học kỹ thuật tuyệt đối là tập đoàn đứng đầu thế giới, mà Đồng Sự Trưởng của tập đoàn này đến nay vẫn là người thần bí, tương truyền chưa có ai từng nhìn thấy mặt thật của người này, mà Đồng Sự Trưởng của tập đoàn này không biết đã truyền tới đời thứ mấy rồi, dù sao thì tập đoàn này vẫn luôn cường thịnh không hề suy yếu, rất nhiều người đều hoài nghi có lẽ tập đoàn này là do một thế lực nào đó đang khống chế mà không hề có Đồng Sự Trưởng chân chính.

Mà ông lão đang đứng run rẩy trước mặt này lại tự nhận mình chính là Đồng Sự Trưởng hiện đang đương chức.

Lão quân gia thật ra thì trong lòng hả hê không ngừng kêu gào, ta không chỉ là đương chức, mà người kế nhiệm, người kế kế nhiệm, tất cả những người kế nhiệm về sau cũng chính là ta, ha ha ha!

Dĩ nhiên trên mặt lão vẫn là nét mặt già nua tuổi già sức yếu, không hề thể hiện ra một chút cảm xúc nào, chờ cho mọi người qua cơn xúc động, bàn tán xôn xao xong, lão ho khan một tiếng, khắp đại sảnh đều trở nên yên tĩnh, lão quân gia rất hả hê, trêu chọc loài người vẫn là rất vui vẻ.

"Hôm nay ta có một sự kiện quan trọng muốn tuyên bố, cuối cùng thì ta cũng đã tìm lại được đứa cháu ngoại tôn của ta, Đào Bảo Nhi." Lão quân gia mặt từ ái, còn làm bộ lúi khấn tay ra lau cái mắt khô cong không giọt nước nào rơi ra.

Dưới sân khấu mọi người nghị luận ầm ĩ, điều này đại biểu cho tập đoàn khoa học kỹ thuật Thời Gian sắp có chủ tịch mới rồi hay sao? Ông lão này nhìn như sắp bước chân vào quan tài rồi còn gì!

Đào Khánh Hoa cũng kích động tay chân đều run, không biết là đang cao hứng hay là sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ba Ba Lạp

Mái tóc cắt ngắn ngang tai màu đen tuyền, không có dây chuyền cũng không có hoa tai, chỉ cài một cái vương miện Lam Bảo Thạch trên đầu tạo thành kiểu tóc đơn giản nhưng không kém phần trang nhã.

Trong mái tóc đen tuyền mơ hồ lộ ra một chút sắc lam lấp lánh, không phô trương nhưng cũng rất cao quý. Abe tái xuất giang hồ thiết kế kiểu váy độc nhất vô nhị, đặc biệt được làm theo số đo của Bảo Nhi vừa thanh thuần lại vừa quyến rũ.

Nhìn Bảo Nhi đứng bên cạnh ông cụ trông cũng không hề kém cạnh chút nào.

Lão quân gia nhìn không phải là phong độ cho lắm, nhưng ai cũng phải công nhận lão đã thành tinh, hơn nữa lão cũng chính là lão yêu tinh toàn thân rất là có khí chất. Cho nên lúc lão nói lão là Đồng Sự Trưởng của tập đoàn khoa học kỹ thuật Thời Gian, tất cả mọi người đều tin tưởng.

Mà đứa cháu gái mới được nhận này, có vẻ như là người thừa kế duy nhất, bữa tiệc nhận cháu này lão quân gia làm giống như đang tổ chức hôn lễ vậy, người ta là đưa ra giấy chứng nhận kết hôn, còn lão thì run rẩy móc ra quyển sổ hộ khẩu, trân trọng tuyên bố bọn họ là cùng chung hộ khẩu.

Thật ra thì bản thân lão quân gia cũng rất kích động, lão ở nhân gian lâu như vậy, rốt cuộc cũng lấy được một quyển hộ khẩu rồi, phải thể hiện sự trân trọng đối với nó.

Kế tiếp chính là thời gian tiệc tùng tự do.

Đào Khánh Hoa không kịp chờ đợi liền mang phu nhân muốn tiến tới nhận người thân, đáng tiếc có quá nhiều người nên không cách nào chen vào được, chủ yếu cũng là do địa vị của bọn họ tương đối thấp, đành nghiêm chỉnh xếp hàng trong lòng không ngừng mong đoàn người này nhanh giải tán.

Bảo Nhi đứng cũng cảm thấy khó thờ, lại còn rất đói, nhìn nhiều thức ăn ngon như vậy lại không thể ăn, thật là khổ sở.

Bình An mặc một thân lễ phục màu đen bụng hai ly cà rốt tiến tới cạnh cô.

"Bảo Nhi, hôm nay cậu rất đẹp, lát nữa tớ có thể mời cậu khiêu vũ không?" Bình An đưa ly nước cà rốt cho Bảo Nhi, khuôn mặt có chút xấu hổ nhưng

ánh mắt lại cố gắng nhìn thẳng vào Bảo Nhi.

"Được, tôi đang đói chết mất rồi đây, cảm ơn cậu Bình An." Bảo Nhi nhận lấy ly nước cà rốt, uống một ngụm nhỏ, nhất thời cảm thấy dạ dày thoải mái hơn một chút, hay là vì có Bình An bên cạnh nên cô cảm thấy thoải mái, có thể thả lỏng chính mình, Bảo Nhi không khỏi suy nghĩ về vấn đề này.

Toàn thân mặc tây trang đen, điểm thêm cái nơ bướm nhỏ tinh tế, Tịch Nhan đứng ở trong góc khuất tâm trạng luôn thấp thỏm.

Bản chất của hắn đã là một thiếu niên cực kỳ khó tính, chỉ thêm một cái nơ, nhưng không thêm nói ra lại mồn người khác tự đoán lấy, nhưng người vô tâm như Bảo Nhi chắc chắn là không chú ý tới, kết quả hắn vẫn ưu buồn đứng ở góc.

Tối nay, cả quả đồi này đều rực rỡ ánh đèn.

Khi bản nhạc khiêu vũ vang lên, Bảo Nhi cùng lão quần gia nhảy điệu mở đầu.

Lão quần gia là một người từng trải trên sàn nhảy, mỗi Vampire trưởng thành đều sống cuộc sống chủ yếu về đêm, hết năm này qua năm khác trà trộn vào trong các sàn nhảy, tất cả các điệu nhảy không điệu nào là không biết.

Bảo Nhi trong khoảng thời gian trước cũng bị buộc tham gia một khóa huấn luyện điên cuồng, cho nên trình độ cũng không phải là kém, một điệu nhạc này kết thúc tiếng vỗ tay vang vọng bốn phương.

Lão quần gia hào quang toả sáng, giống như được quay lại những năm tháng tuổi trẻ oai hùng ôm thiếu nữ quý tộc xinh đẹp nhàng lướt qua các bản khiêu vũ, có thể là thời gian đã quá lâu, lão quần gia không còn nhớ được khuôn mặt những thiếu nữ xinh đẹp kia, chỉ là lúc đang khiêu vũ cùng Bảo Nhi xung quanh là khung cảnh hoa lệ, nhưng từ nơi khá xa lão có thể nhìn thấy trong đám đông một khuôn mặt thon dài đầy nếp nhăn của một bà lão đã trở nên đen sì rồi.

Cuộc đời của tất cả con người đều rất ngắn, đối với Vampire mà nói ngắn giống như là trong cuộc đời chỉ có mấy giây, cho nên dù là hoa tâm Vampire cũng nguyện ý tìm những cô gái trẻ tuổi, họ linh hoạt, có sức sống mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể làm bạn mấy thập niên.

Nhưng chẳng biết tại sao, cũng có lẽ là già rồi, coi như tánh mạng của lão không già, tim của lão cũng già rồi, lão không hề nữa khát vọng thân thể tươi mới của thiếu nữ nữa, lão ngược lại khát vọng cùng với người phụ nữ già nua kia nắm tay đi một đoạn đường... cảm giác rất chân thực.

Nắm tay nhau được bạc đầu giai lão cùng nhau là loại tình cảm mà một Vampire vĩnh viễn không bao giờ được thử nghiệm, lão quần gia hiện tại liền khát vọng được sống cùng một bà lão giống như mình, cùng nhau tản bộ, cùng nhau vượt qua tuổi già, có lẽ sẽ rất nhanh nhìn thấy người phụ nữ đó chết đi, thế nhưng đây chính là số mệnh của lão.

Bản khiêu vũ đầu tiên vừa kết thúc, lão quần gia liền vỗ vỗ bả vai Bảo Nhi nói: "Hắc hắc, ta muốn đi tìm người tình của ta rồi, Tiểu Bảo Nhi cũng phải tìm một người đi thôi."

Nói xong cũng rất không có hình tượng vui vẻ nhắm hướng Vương nãi nãi phóng tới, Vương nãi nãi bắt đầu tựa hồ còn có chút lúng túng, bà không hề biết cái lão đầu cả ngày bám đuôi mình học khiêu vũ lại là người có danh tiếng lớn như vậy, có chút gò bó, hoặc là nói cũng có chút buồn bực, dù sao cũng là người đã đi đến gần cuối cuộc đời rồi, cũng không dám khát vọng về cái gì tình yêu nữa, càng sợ bị thương tổn hơn trước, người đã già không còn gì cả chỉ cầu tâm được an tĩnh, nhưng khi nhìn đến lão sau khi nhảy xong điệu nhảy đầu tiên liền vội vã chạy tới đây, trong lòng lại có chút ngọt ngào, người nào đã từng yêu, chắc chắn sẽ có chút khó hiểu như vậy, mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người, lão quần gia vẫn một hồi dụ dỗ ngọt ngào.

Bên này Bình An đang đỏ mặt muốn tiến tới mời Bảo Nhi khiêu vũ, lại bị Tịch Nhan nhanh chân vượt lên trước một bước .

Tịch Nhan vốn còn đang góc rồi rậm vì sự sợ hãi của Bảo Nhi, nhưng khi nhìn đến Bình An đang nhanh chân bước đến gần cô thì hắn phản xạ như bản năng tiến tới trước một bước, kéo tay Bảo Nhi hắn còn quay đầu nhìn lại Bình An với ánh mắt hả hê, không biết bắt đầu từ khi nào, tâm trạng cùng nét mặt của hắn càng ngày càng thêm phong phú.

Điệu nhảy thứ hai bắt đầu.

Tịch Nhan rất thận trọng đỡ bên hông Bảo Nhi, cảm nhận cánh tay của cô đang khoác lên vai mình cùng bên hông, bởi vì Tịch Nhan cao hơn Bảo Nhi rất nhiều mà hai người lại ở gần nhau như vậy, người ngoài nhìn vào giống như Bảo Nhi đang dựa hẳn vào trong người Tịch Nhan, hành động thân mật như vậy khiến cho khuôn mặt tái nhợt của Tịch Nhan có chút đỏ hồng, nghĩ tới thời gian khiêu vũ còn rất dài, không được, tối nay hắn vẫn còn muốn được khiêu vũ với cô, không thể để cho người khác đến gần cô.

Quả nhiên đến điệu nhảy thứ ba, không chỉ có Bình An tới, ngay cả tên tóc vàng Lý công tử cũng tới, Tịch Nhan liền nghiêm túc lôi kéo Bảo Nhi nói: "Cô ấy đã đồng ý nhảy điệu này cùng tôi."

Nói xong lại lôi kéo Bảo Nhi đi vào sàn nhảy, rất vô si hướng về phía Bình An và Lý công tử đang ở bên ngoài nghe răng cười một tiếng.

Abe nhìn khắp hội trường toàn người là người, thân thể mập mập cũng muốn vận động nhảy một điệu. Chỉ là vóc người của hắn cũng gấp ba người thường, không chừng nhờ dẫm phải chân của bạn nhảy chỉ sợ là ba tháng cũng chưa chắc đã đi lại được.

Bên trong là dạ vũ náo nhiệt, Abe đành một thân một mình ngắm nhìn vàng trắng cuối tháng tròn trịa, thỉnh thoảng lại nhìn xuống cái bụng tròn xoa khổng lồ của mình một chút rồi thở dài.

Abe nhìn cái bụng một chút, lại ngẩng đầu nhìn trắng sáng, giống như chỉ cần như vậy là có thể ký thác niềm thương nhớ của mình, nhưng đột nhiên phát hiện trắng sáng giống như bị một chấm đen che lấp rất nhanh, chỉ trong nháy mắt cái điểm đen ấy càng ngày càng tiến tới gần, một cô gái đang ngồi trên một đám dơi giống như ngồi trên một tấm thảm đang bay tới.

Abe miệng há thật to, lập tức nước miếng đều muốn chảy xuống, bởi vì người tới không phải là ai khác, đúng là người mà hắn ngày nhớ đêm mong Ba Ba Lạp.

Ba Ba Lạp thấy Abe cũng không hề ngạc nhiên, nhìn một cái cũng biết là đồng loại, cô kiêu ngạo hỏi: "Anh Tịch Nhan có ở đây không?"

Abe đã sớm ngủ đi, rất xấu hổ mang theo Ba Ba Lạp đi vào.

Giờ phút này Tịch Nhan đang cùng Bảo Nhi nhẹ nhàng tung bay trong các điệu nhảy, hai người tựa hồ rất dẻo dai không hề có chút biểu hiện mệt mỏi nào, nhìn xung quanh ai nấy cũng có vẻ như muốn nghỉ rồi.

Đợi đến một khúc kết thúc, Ba Ba Lạp đã sớm không nhận được xông lên, đẩy Bảo Nhi ra, đứng ở trước mặt Tịch Nhan tức giận hỏi: "Cô ta là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Một năm kia

Buổi dạ tiệc giống như trong mơ đã kết thúc, Đào Khánh Hoa vẫn còn không ngừng nghĩ tới căn biệt thự sang trọng kia, mỗi một đồ dùng đều là đồ cổ quý báu, thế nên không trách được Bảo Nhi chỉ tiện tay ném ra cũng ném một viên kim cương lớn như vậy, có một gia thế như thế này mình còn lo gì tới việc xem mắt của Bảo Nhi nữa, chỉ cần con bé tùy tiện đưa cho mình một món đồ thì cuộc sống còn lại của hắn đâu cần phải lo nghĩ gì nữa.

So sánh với tâm tình kích động của Đào Khánh Hoa, Tô Cẩm lại chán nản rất nhiều, bà ta không dám lạc quan như vậy, bà cảm thấy mình làm những chuyện kia nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nhưng nếu thật sự muốn so đo thì cũng có rất nhiều điều hiển toái. Thật sự không nghĩ tới con bé đó lại may mắn như thế, thật tức chết mình rồi, chỉ có như vậy mà cũng tìm lại được cụ ngoại, đã vậy lại còn là một người siêu cấp có tiền. Nhìn lão ấy cũng đã sắp vào quan tài nằm rồi, nếu như lão cho Bảo Nhi thừa kế toàn bộ tài sản, vậy còn mình và Thi Thi thì sao? Ngày ngày vẫn còn phải đi lại quan hệ, đến lúc đó.

Bên trong biệt thự, một buổi tối náo nhiệt qua đi bây giờ cũng đã yên tĩnh lại cả biệt thự như đi vào giấc ngủ say, ngay cả Ba Ba Lạp ồn ào như vậy cũng đã đi ngủ.

Bảo Nhi ngược lại cô dậy rất sớm, cũng không phải không mệt, mà là chuyện tối ngày hôm qua quá nhiều, khiến cô không thể nào ngủ ngon, nên tỉnh dậy rất sớm.

Sau khi tỉnh lại cảm giác có rất nhiều vấn đề không rõ, hôm nay cũng không cần đi học, Bảo Nhi lại vào bếp, cô vốn chỉ biết nấu có mấy món mì, nhưng dưới sự huấn luyện ma quỷ của lão quản gia thì tay nghề của cô hiện tại cũng không đến nỗi, đoán chừng nếu không có việc làm thì đi làm đầu bếp cũng có thể sống được rồi.

Đối với sự xuất hiện bất ngờ của Ba Ba Lạp, Bảo Nhi đột nhiên cảm thấy có chút lạ, vốn là có cảm giác cô và Tịch Nhan cũng có chút mập mờ, nhưng cũng không ai giải thích cho cô, bởi vì cái tên mặt lạnh Tịch Nhan cái gì cũng không nói nhưng Bảo Nhi không hiểu sao lại cảm nhận được cảm giác kia rất chân thực.

Cho đến khi Ba Ba Lạp tới, Bảo Nhi chợt thì có một loại cảm giác nguy cơ, hoặc là nói có một loại cảm giác mình giống như người ngoài.

Cô vô thức đi đến nhà bếp, ban đầu lão quản gia dạy cho cô kỹ thuật cắt rau, hiện tại cũng có thể giúp cho cô tĩnh tâm lại.

Cầm lên một củ khoai tây, trước đều đều cắt thành lát, cắt nửa thành sợi, cắt nửa thành những miếng nhỏ, lập tức một củ khoai tây tươi ngon đã trở thành từng miếng nhỏ, nhưng nhìn kỹ cũng sẽ thấy mỗi miếng đều có độ dày mỏng lớn nhỏ như nhau.

Cắt xong rồi, suy nghĩ một chút, Bảo Nhi mở ngăn kéo tầng cao nhất tìm được một bọc tỏi, chuẩn bị làm curry, trước nghe Bình An nói mẹ của cậu ta làm curry thịt bò ăn thật ngon, Bảo Nhi cũng muốn thử một lần.

Một khi muốn làm chuyện gì, Bảo Nhi sẽ rất tập trung, tựa như lúc ban đầu cùng Abe học đánh nhau, cùng Tịch Nhan học đánh tennis, Abe cùng Tịch Nhan rất lợi hại, nhưng là không thể phủ nhận, Bảo Nhi thiên phú rất tốt, nhất là khi cô toàn tâm toàn ý tập trung vào học.

Được trải qua một khóa huấn luyện của lão quản gia, động tác của Bảo Nhi như nước chảy mây trôi, trong nhà tất cả gia vị đều có sẵn ngay cả tỏi cũng bị Bảo Nhi tìm được trong góc bếp.

Mà giờ khắc này trong biệt thự chỉ còn có duy nhất Ba Ba Lạp là tỉnh dậy được sau buổi tiệc tối qua, cô không hiểu Tịch Nhan kiều ngạo như thế sao lại thích một con người hèn mọn như vậy, hơn nữa lại có vẻ rất nghiêm túc là đằng khác, không giống như những người anh khác của mình chỉ muốn vui đùa chút mà thôi.

Con người này rốt cuộc là có mị lực gì? Nhất định là do cô ta quyến rũ Tịch Nhan. Ba Ba Lạp rất thích Tịch Nhan, nhưng là Tịch Nhan trời sinh tính lạnh lùng, cô vẫn cho là mình còn chưa có trưởng thành cho nên đành đợi, cô muốn đợi đến lúc trưởng thành sẽ thổ lộ với Tịch Nhan, không nghĩ tới lúc tới đây lại có thể gặp được một con người.

Càng nghĩ càng không ngủ được, dù bên ngoài ánh nắng tươi sáng chính là lúc ngủ, cô vẫn còn lẩn qua lẩn lại.

Là một nữ Vampire kiều ngạo, Ba Ba Lạp cảm giác mình cư nhiên so đo với một con người thật sự rất không có tiền đồ, không được, cô muốn đi xem cô gái kia một chút, lại dám có chủ ý với Tịch Nhan, cô sẽ cho cô gái đó đẹp mặt.

Nghĩ xong, Ba Ba Lạp liền ngồi dậy.

Bảo Nhi ở trong bếp vừa nhỏ giọng ngâm nga bài hát vừa ở nấu curry, lúc này điện thoại vang lên, Bảo Nhi đi nghe điện thoại.

Ba Ba Lạp thần thần bí bí chạy tới phòng bếp, nhìn thấy cô gái kia đang nấu ăn, không bằng cho thuốc tiêu chảy vào đây cho cô ta đi đến chết luôn.

Nghĩ đến liền làm, thấy xung quanh không có ai, Ba Ba Lạp nghịch ngợm móc ra một túi thuốc vẫn mang bên người, tìm lấy lọ thuốc xổ, mặt kích động đi mở nắp, nhất thời có mùi tối nồng nặc đập thẳng vào mặt, vì Ba Ba Lạp chủ yếu sống ở trong gia tộc không mấy khi đi ra ngoài nên cô bị cái mùi này làm cho ngau muội.

Ngay cả thuốc cũng không kịp đồ đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động đánh vội vội vàng vàng biến thân thành con dơi ẩn núp tạm vào một góc nào đó.

Bảo Nhi đi tới, thấy nắp vung bị mở ra, còn tưởng rằng mình quên đây, định đập lại để mình tiếp, nhưng vừa nhìn, trong nồi lại có một thứ đen thui nổi lên. Chẳng lẽ do không đập vung nên bị cái gì đó rơi vào rồi, cô ảo não một hồi, đành phải lấy cái muôi múc đi lớp nước trên cùng đổ vào trong thùng rác.

Chỉ nghe được "Xuy xuy xuy" mấy tiếng, Bảo Nhi cũng không có chú ý, trong lòng còn đang mãi suy nghĩ tới cuộc nói chuyện với cha mình hồi nãy.

Curry còn phải nấu thật lâu, Bảo Nhi cho nhỏ lửa lại, sau đó trở về phòng mình.

Mà giờ khắc này có một con dơi toàn thân dính đầy mùi vị tối curry đang phát điên rồi, nó không ngừng giãy giụa trong thùng rác, cô vạy vọt tới trước cửa phòng Tịch Nhan, dùng sức gõ cửa, Tịch Nhan đôi mắt còn nhắm nghiền nhìn thoáng qua, thấy trước cửa có một con dơi bám thiu trên người lại còn đầy mùi quái dị liền tỏ vẻ ghét bỏ, đóng cửa lại tiếp tục ngủ, không hề nhận ra đó chính là Ba Ba Lạp.

Ba Ba Lạp lại liều mạng gõ cửa, ngược lại khiến cho tên Abe đang mất hồn mất vía thức giấc, hắn đã cùng tham gia tranh tài với Ba Ba Lạp rất nhiều lần cho nên chỉ cần liếc mắt liền nhận ra cô, Abe ngay lập tức bật mũi cầm lấy con dơi ném vào trong bồn tắm.

Được tắm rửa sạch sẽ Ba Ba Lạp mới khôi phục hình người, lần này cô thực sự bị chọc tức rồi, từ nhỏ đến lớn không hề có ai dám có thái độ ghét bỏ cô như thế.

Bảo Nhi hoàn toàn không biết mình bắt tri bắt giác thu thập người khác, cô khó có lúc được cha đích thân gọi điện thoại cho mình, mà lần này lý do ông gọi tới lại là muốn mình mời thái tử phụ ra ngoài ăn cơm cùng ông ấy.

Hôm nay Bảo Nhi đối với mình cha cuối cùng đã thất vọng hoàn toàn, nhưng cái mối quan hệ tình thân ấy vẫn khiến cho cô thấy phiền não.

Vợ chồng Đào Khánh Hoa chỉ nhìn ngoài mặt chứ không xem xét vấn đề sâu sắc, nhìn qua thì vấn đề tưởng như rất nhỏ chỉ là khó khăn tạm thời về tiền bạc, chỉ cần có người giúp đỡ một chút là ổn thỏa, tuy nhiên thực tế là vấn đề này càng lúc càng lớn, càng ngày càng nảy sinh ra nhiều vấn đề khác, vậy mà Đào Khánh Hoa vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng về tương lai huy hoàng, căn bản không hề phát hiện ra có điểm bất thường.

Đợi đến khi phát hiện được, Đào thị đã là cái vỏ rỗng, còn không trả nợ nổi, chỉ còn căn biệt thự đang ở là còn có giá trị cũng phải đem đi thế chấp ngân hàng rồi.

Mà Tô Cẩm không còn là một quý phu nhân dịu dàng sẵn sàng, cao nhả hào phóng, cả ngày chỉ biết kêu gào Đào Khánh Hoa mau mau nghĩ cách, có một đứa con gái có thân phận như vậy mà cũng không biết lợi dụng.

Bảo Nhi có tình không ra mặt để mặc cho lão quân gia xử lý, mà lão quân gia thì thắng tay làm việc không hề nương nhẹ.

Ba Ba Lạp rất tức giận, thờ phỉ phò quay về, Abe vẫn mãi nhìn bóng lưng Ba Ba Lạp, không nói một lời, chỉ là từ lúc đó về sau hắn chân chính nỗ lực tập luyện, cơ thể hắn cũng từ từ gầy đi.

Tịch Nhan và Bảo Nhi sau khi trải qua chuyện này, hai người cũng không hề nói rõ với nhau nhưng những ngày sống chung đã thoải mái hơn trước rất nhiều, Tịch Nhan kiều ngạo là thế mà hàng ngày vẫn nhẫn nại khoác thật nhiều quần áo cùng Bảo Nhi đi đến trường.

Bình An rất khổ sở, từ từ hồi tâm chuẩn bị ra nước ngoài học.

Abe dạy lịch sử càng ngày càng phân động, một đám học sinh ngược lại rất là vui vẻ, đều cho rằng là hần nói bừa, chân tướng của sự thật qua lời của hần thật giống như những chuyện thần kỳ trong cổ tích.

Lão quản gia rót cuộc cũng được như ý cùng Vương nãi nãi dắt tay nhau sánh bước, hai lão nhân rất ân ái, còn cử hành hôn lễ, lần này, so với bất kể lần thành hôn nào trước kia cũng nghiêm túc hơn vạn phần.

Mặc dù người và lão dắt đi chính là một vị lão phu nhân, nhưng hai người vẫn lãng mạn y như vợ chồng trẻ mới cưới, chỉ là bên cạnh hạnh phúc này ánh mắt đau thương của lão quản gia cũng ngày càng nhiều hơn.

Bảo Nhi sau khi thi tốt nghiệp trung học thì đăng ký thi tiếp vào bốn trường đại học, Bình An đã chuẩn bị đầy đủ thủ tục đi du học, Tịch Nhan cũng chọn nguyện vọng giống như Bảo Nhi, hai người càng ngày càng dính chặt lấy nhau tuy hai mà một, sau khi gia đình trở nên nghèo túng thì Đào Thi Thi cũng không còn tinh lực để đi tìm Bảo Nhi gây sự, hiện nay trong nhà lúc nào cũng có một đồng tiền toái, cha thì cả ngày chỉ biết oán trời trách đất, mà mẹ thì suốt ngày ăn mặc lộng lẫy đi ra ngoài không biết là làm gì, bỏ mặc em trai ở nhà cho Đào Thi Thi chăm sóc.

Lúc này Vương nãi nãi ngã bệnh, bắt đầu chỉ nói là có chút choáng váng nên đi bệnh viện kiểm tra.

Lão quản gia không thích bệnh viện, nhưng nghe tin cũng ngay lập tức tới đây.

Đến bệnh viện Vương nãi nãi bất ngờ bị hôn mê, kết quả kiểm tra kết luận bà bị ung thư phổi giai đoạn cuối.

Lão quản gia không tin, lão cho rằng Vương nãi nãi chỉ bị cảm một chút thôi. nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, lão quản gia túc trực bên giường bệnh của Vương nãi nãi hết ngày dài lại đêm thâu, một tháng sau, Vương nãi nãi chết.

Nhìn thân thể khô quắt của Vương nãi nãi, dường như vẫn đang nơm nớp cười, cánh tay khô quắt của bà vẫn nắm chặt bàn tay của lão quản gia.

Trong nháy mắt này, lão quản gia thấy mình thật sự đã già rồi. Lúc Biền Bức đã sống hơn 3000 tuổi vẫn luôn tràn trề sức sống, nhưng hôm nay lại trầm mặc lặng lẽ, thật giống như một cụ già cô độc, lưng lão còng hẳn xuống, đôi mắt vẫn đục nhỏ xuống hai giọt nước mắt trong suốt —— thì ra đây chính là đau lòng sao?

Lão giống như là không biết Vương nãi nãi đã rời đi, như cũ ôm ái vuốt ve từng nếp nhăn trên mặt bà, trong miệng thì thảo nói: "So với khuôn mặt lúc trẻ của bà, ta vẫn thấy yêu bà lúc này hơn."

Lão quản gia lại bế quan, trước khi bế quan vỗ vỗ bà vai Tịch Nhan, nhìn Bảo Nhi một chút lại nhìn Tịch Nhan một chút như có điều gì muốn nói, nhưng chung quy vẫn không có mở miệng.

Lần này lão thật sự lấp thêm khóa vào nắp quan tài, có lẽ lão sẽ không bao giờ ra nữa, lão nắm chặt chìa khóa chìm dần vào vô thức.

Abe càng ngày càng thon thả rồi, đối với mong muốn trở về gia tộc tràn đầy hi vọng, hần cảm giác mình không cần đến một trăm năm nữa là có thể trở về. Hiện nay hần cũng làm giáo sư đại học rồi, nhưng không phải là dạy lịch sử nữa mà là dạy thể dục.

Mà Bảo Nhi cùng Tịch Nhan cùng thi đỗ đại học, Bình An thì đi du học, nhưng vẫn giữ liên lạc với Bảo Nhi.

Lúc Bình An rời đi thì nhà cậu đã trồng kín một ngọn đồi toàn hoa hướng dương, lúc mặt trời lên cao, cả một vùng rực rỡ toàn hoa hướng dương, hết sức hùng vĩ, Bảo Nhi đứng ở trên tầng của căn biệt thự nhìn ra xa xa dường như cũng thấy được những bông hoa hướng dương này, một vùng vàng cam tràn đầy sức sống.

Mấy năm du học này thấy con người và vạn vật cũng có nhiều thay đổi, nhưng đáy lòng cậu vẫn chôn sâu một phần thương nhớ. Rốt cuộc cũng đến ngày tốt nghiệp, mùa đông ở nước Mỹ rất lạnh, hỉ hơi thở ra cũng là một làn sương trắng, cậu bây giờ có thể đi về sao?

Ở trên máy bay, Bình An rất kích động rất thấp thòm, nhưng hơn hết chính là cao hứng, nghĩ tới sắp được nhìn thấy Bảo Nhi, không biết là cô có trở nên xinh đẹp thành thực hơn không, mà mình hôm nay cũng không còn là cậu thiếu niên rụt rè nữa, thì chắc cô cũng sẽ thay đổi đúng không.

Chỉ là khi vào nhà, Bình An nhận được một tin dữ, Bảo Nhi cùng Tịch Nhan bị tai nạn trong một chuyến du lịch, cả hai đều đã chết từ một năm trước rồi.

Bình An không tin, cô vẫn thường xuyên liên lạc với hần như thế tại sao cô lại cứ như vậy mà đi, cậu không thể kìm nén cảm xúc đau khổ đến tận cùng này. Như thế người thường xuyên liên lạc với cậu trong khoảng thời gian vừa qua là ai? ?

Giống như là cô đã bóc hơi khỏi trái đất, lúc Bình An đi đến ngôi biệt thự kia, cửa chính thì loang lổ, không có ai, cũng không biết nơi đây đã trở thành sản nghiệp của người nào, cậu nghĩ tới lần mình treo tường vào đây, nhìn lại thì cái cây ấy cũng không còn nữa, xung quanh thật quang đãng giống như nó chưa từng tồn tại.

Cơ hồ mỗi tuần cậu đều đến nơi này, nhìn xuyên qua cánh cổng loang lổ thấy ngôi biệt thự kia cũng không hề có lấy một chút ánh sáng nào, cả một vùng cỏ dại, nhưng mà Bình An vẫn không hề chấp nhận sự thật này, bởi vì trong đám cỏ dại kia vẫn còn có một cây hoa hướng dương khoe sắc, như ẩn như hiện, không đủ đội nhưng cũng rất ương ngạnh, giống như lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bảo Nhi.

Nhược năm qua đi, Bình An đã trở thành nhà thực vật học nổi tiếng trong và ngoài nước, thường được các trường đại học mời tới giảng dạy.

Bình An đã hơn 40 tuổi nhưng khuôn mặt vẫn như xưa, chỉ nhiều hơn một chút điểm đậm, khóe mắt cũng đã có nếp nhăn để lộ ra sự tàn hã của thời gian.

Đay xong tiết học ở một trường đại học, nhìn những cô cậu người nước ngoài này, có người trốn tiết, có người rất nghiêm túc nghe giảng, có một nam một nữ bàn luận xôn xao, giống như lại thấy được khoảng thời gian mình đã từng trải qua.

Vội vội vàng vàng rời lớp, Bình An đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, lúc đi ra khỏi phòng học, bước tới sân trường dưới một cây đại thụ, Bình An ngồi xuống trên mặt đất giống như một cậu học sinh, mặt trời tà tà chiếu lên một nửa mặt cậu, có chút chói mắt, lại có chút ấm áp.

Bình An nhắm mắt lại cảm nhận, sân trường có những cơn gió thổi qua, rất thoải mái, cậu cũng đã từng ngồi trên cỏ như thế này, cùng cô ngồi kể chuyện bên nhau, hai người không cần biết là lúc đang trầm mặc hay đang nói chuyện, cũng ấm áp vô cùng, chỉ là năm tháng như mây bay, luôn có lúc kết thúc.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn lại sân trường European, khắp nơi đều là những cô gái tóc vàng mắt xanh, không phải là ngôi trường nơi thành phố kia, Bình An cười khổ một tiếng.

Đã qua, không phải sao?

Đã qua rất nhiều năm rồi, khóe mắt cũng có nếp nhăn, giống như là bị ánh mặt trời chiếu quá lâu, cậu dụi dụi con mắt, mắt chỉ thế thôi cũng đỏ lên rơi ra hai giọt lệ nóng.

Giọt nước mắt của một người đàn ông trung rất đục, một giọt này cũng không thể rơi xuống tới mặt đất, nơi này là ngọn núi ngày xưa cậu đã trồng rất nhiều hoa hướng dương, cứ mỗi khi tới đây cậu lại nhìn cảnh mà nhớ tới người.

Lúc này sân trường tiếng trống vang lên “Tùng tùng tùng” lập tức sân trường náo nhiệt hẳn lên, mới vừa rồi còn thanh thản có một mình dạo quanh thì hiện tại người đã đông đúc khắp nơi, Bình An liền quay lại với thực tại, cảnh tượng náo nhiệt trước mắt cũng khiến cõi lòng Bình An xao động.

Trong đám người có hai mái tóc đen nhánh của một đôi nam nữ đang cùng nhau chạy về phía trước, trong tay chàng trai có một cây cà rốt đang tung bay. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bà Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Một năm kia

Buổi dạ tiệc giống như trong mơ đã kết thúc, Đào Khánh Hoa vẫn còn không ngừng nghĩ tới căn biệt thự sang trọng kia, mỗi một đồ dùng đều là đồ cổ quý báu, thế nên không trách được Bảo Nhi chỉ tiện tay ném ra cũng ném một viên kim cương lớn như vậy, có một gia thế như thế này mình còn lo gì tới việc xem mắt của Bảo Nhi nữa, chỉ cần con bé tùy tiện đưa cho mình một món đồ thì cuộc sống còn lại của hân đầu cần phải lo nghĩ gì nữa.

So sánh với tâm tình kích động của Đào Khánh Hoa, Tô Cẩm lại chán nản rất nhiều, bà ta không dám lạc quan như vậy, bà cảm thấy mình làm những chuyện kia nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, nhưng nếu thật sự muốn so đo thì cũng có rất nhiều điều hiển toái. Thật sự không nghĩ tới con bé đó lại may mắn như thế, thật tức chết mình rồi, chỉ có như vậy mà cũng tìm lại được cựa ngoại, đã vậy lại còn là một người siêu cấp có tiền. Nhìn lão ấy cũng đã sắp vào quan tài nằm rồi, nếu như lão cho Bảo Nhi thừa kế toàn bộ tài sản, vậy còn mình và Thi Thi thì sao? Ngày ngày vẫn còn phải đi lại quan hệ, đến lúc đó.

Bên trong biệt thự, một buổi tối náo nhiệt qua đi bây giờ cũng đã yên tĩnh lại cả biệt thự như đi vào giấc ngủ say, ngay cả Ba Ba Lạp ồn ào như vậy cũng đã đi ngủ.

Bảo Nhi ngược lại cô dậy rất sớm, cũng không phải không mệt, mà là chuyện tối ngày hôm qua quá nhiều, khiến cô không thể nào ngủ ngon, nên tỉnh dậy rất sớm.

Sau khi tỉnh lại cảm giác có rất nhiều vấn đề không rõ, hôm nay cũng không cần đi học, Bảo Nhi lại vào bếp, cô vốn chỉ biết nấu có mấy món mì, nhưng dưới sự huấn luyện ma quỷ của lão quan gia thì tay nghề của cô hiện tại cũng không đến nỗi, đoán chừng nếu không có việc làm thì đi làm đầu bếp cũng có thể sống được rồi.

Đối với sự xuất hiện bất ngờ của Ba Ba Lạp, Bảo Nhi đột nhiên cảm thấy có chút lạ, vốn là có cảm giác cô và Tịch Nhan cũng có chút mập mờ, nhưng cũng không ai giải thích cho cô, bởi vì cái tên mặt lạnh Tịch Nhan cái gì cũng không nói nhưng Bảo Nhi không hiểu sao lại cảm nhận được cảm giác kia rất chân thực.

Cho đến khi Ba Ba Lạp tới, Bảo Nhi chợt thì có một loại cảm giác nguy cơ, hoặc là nói có một loại cảm giác mình giống như người ngoài.

Cô vô thức đi đến nhà bếp, ban đầu lão quan gia dạy cho cô kỹ thuật cắt rau, hiện tại cũng có thể giúp cho cô tĩnh tâm lại.

Cầm lên một củ khoai tây, trước đều đều cắt thành lát, cắt nửa thành sợi, cắt nửa thành những miếng nhỏ, lập tức một củ khoai tây tươi ngon đã trở

thành từng miếng nhỏ, nhưng nhìn kỹ cũng sẽ thấy mỗi miếng đều có độ dày mỏng lớn nhỏ như nhau.

Cắt xong rồi, suy nghĩ một chút, Bảo Nhi mở ngăn kéo tầng cao nhất tìm được một bọc tỏi, chuẩn bị làm curry, trước nghe Bình An nói mẹ của cậu ta làm curry thịt bò ăn thật ngon, Bảo Nhi cũng muốn thử một lần.

Một khi muốn làm chuyện gì, Bảo Nhi sẽ rất tập trung, tựa như lúc ban đầu cùng Abe học đánh nhau, cùng Tịch Nhan học đánh tennis, Abe cùng Tịch Nhan rất lợi hại, nhưng là không thể phủ nhận, Bảo Nhi thiên phú rất tốt, nhất là khi cô toàn tâm toàn ý tập trung vào học.

Được trải qua một khóa huấn luyện của lão quân gia, động tác của Bảo Nhi như nước chảy mây trôi, trong nhà tất cả gia vị đều có sẵn ngay cả tỏi cũng bị Bảo Nhi tìm được trong góc bếp.

Mà giờ khắc này trong biệt thự chỉ còn có duy nhất Ba Ba Lạp là tỉnh dậy được sau buổi tiệc tối qua, cô không hiểu Tịch Nhan kiêu ngạo như thế sao lại thích một con người hèn mọn như vậy, hơn nữa lại có vẻ rất nghiêm túc là đằng khác, không giống như những người anh khác của mình chỉ muốn vui đùa chút mà thôi.

Con người này rốt cuộc là có mị lực gì? Nhất định là do cô ta quyến rũ Tịch Nhan. Ba Ba Lạp rất thích Tịch Nhan, nhưng là Tịch Nhan trời sinh tính lạnh lùng, cô vẫn cho là mình còn chưa có trưởng thành cho nên đành đợi, cô muốn đợi đến lúc trưởng thành sẽ thổ lộ với Tịch Nhan, không nghĩ tới lúc tới đây lại có thể gặp được một con người.

Càng nghĩ càng không ngủ được, dù bên ngoài ánh nắng tươi sáng chính là lúc ngủ, cô vẫn còn lăn qua lộn lại.

Là một nữ Vampire kiêu ngạo, Ba Ba Lạp cảm giác mình cư nhiên so đo với một con người thật sự rất không có tiền đồ, không được, cô muốn đi xem cô gái kia một chút, lại dám có chủ ý với Tịch Nhan, cô sẽ cho cô gái đó đẹp mặt.

Nghĩ xong, Ba Ba Lạp liền ngồi dậy.

Bảo Nhi ở trong bếp vừa nhỏ giọng ngâm nga bài hát vừa ở nấu curry, lúc này điện thoại vang lên, Bảo Nhi đi nghe điện thoại.

Ba Ba Lạp thần thần bí bí chạy tới phòng bếp, nhìn thấy cô gái kia đang nấu ăn, không bằng cho thuốc tiêu chảy vào đây cho cô ta đi đến chết luôn.

Nghĩ đến liền làm, thấy xung quanh không có ai, Ba Ba Lạp nghịch ngợm móc ra một túi thuốc vẫn mang bên người, tìm lấy lọ thuốc xổ, mặt kích động đi mở nắp, nhất thời có mùi tỏi nồng nặc đập thẳng vào mặt, vì Ba Ba Lạp chủ yếu sống ở trong gia tộc không mấy khi đi ra ngoài nên cô bị cái mùi này làm cho ngu muội.

Ngay cả thuốc cũng không kịp đồ đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động đánh vội vội vàng vàng biến thân thành con dơi ẩn núp tạm vào một góc nào đó.

Bảo Nhi đi tới, thấy nắp vung bị mở ra, còn tưởng rằng mình quên đây, định đập lại để nhìn tiếp, nhưng vừa nhìn, trong nồi lại có một thứ đen thui nổi lên. Chẳng lẽ do không đập vung nên bị cái gì đó rơi vào rồi, cô ảo não một hồi, đành phải lấy cái muôi múc đi lớp nước trên cùng đổ vào trong thùng rác.

Chỉ nghe được "Xuy xuy xuy" mấy tiếng, Bảo Nhi cũng không có chú ý, trong lòng còn đang mãi suy nghĩ tới cuộc nói chuyện với cha mình hồi nãy.

Chương 57.2 :: Một năm kia

Curry còn phải nấu thật lâu, Bảo Nhi cho nhỏ lửa lại, sau đó trở về phòng mình.

Mà giờ khắc này có một con dơi toàn thân dính đầy mùi vị tỏi curry đang phát điên rồi, nó không ngừng giãy giụa trong thùng rác, cô vay vọt tới trước cửa phòng Tịch Nhan, dùng sức gõ cửa, Tịch Nhan đôi mắt còn nhắm nghiền nhìn thoáng qua, thấy trước cửa có một con dơi bám thiu trên người lại còn đầy mùi quái dị liền tỏ vẻ ghét bỏ, đóng cửa lại tiếp tục ngủ, không hề nhận ra đó chính là Ba Ba Lạp.

Ba Ba Lạp lại liều mạng gõ cửa, ngược lại khiến cho tên Abe đang mất hồn mất vía thức giấc, hắn đã cùng tham gia tranh tài với Ba Ba Lạp rất nhiều lần cho nên chỉ cần liếc mắt liền nhận ra cô, Abe ngay lập tức bịt mũi cảm lấy con dơi ném vào trong bồn tắm.

Được tắm rửa sạch sẽ Ba Ba Lạp mới khôi phục hình người, lần này cô thực sự bị chọc tức rồi, từ nhỏ đến lớn không hề có ai dám có thái độ ghét bỏ cô như thế.

Bảo Nhi hoàn toàn không biết mình bắt tri bắt giác thu thập người khác, cô khó có lúc được cha đích thân gọi điện thoại cho mình, mà lần này lý do ông gọi tới lại là muốn mình mời thái tử phụ ra ngoài ăn cơm cùng ông ấy.

Hôm nay Bảo Nhi đối với mình cha cuối cùng đã thất vọng hoàn toàn, nhưng cái mối quan hệ tình thân ấy vẫn khiến cho cô thấy phiền não.

Vợ chồng Đào Khánh Hoa chỉ nhìn ngoài mặt chứ không xem xét vấn đề sâu sắc, nhìn qua thì vấn đề tưởng như rất nhỏ chỉ là khó khăn tạm thời về tiền bạc, chỉ cần có người giúp đỡ một chút là ổn thỏa, tuy nhiên thực tế là vấn đề này càng lúc càng lớn, càng ngày càng nảy sinh ra nhiều vấn đề khác, vậy mà Đào Khánh Hoa vẫn đang đắm chìm trong ảo tưởng về tương lai huy hoàng, căn bản không hề phát hiện ra có điểm bất thường.

Đợi đến khi phát hiện được, Đào thị đã là cái vỏ rỗng, còn không trả nợ nổi, chỉ còn căn biệt thự đang ở là còn có giá trị cũng phải đem đi thế chấp ngân hàng rồi.

Mà Tô Cầm không còn là một quý phu nhân dịu dàng sẵn sàng, cao nhã hào phóng, cả ngày chỉ biết kêu gào Đào Khánh Hoa mau mau nghĩ cách, có một đứa con gái có thân phận như vậy mà cũng không biết lợi dụng.

Bảo Nhi có tình không ra mặt để mặc cho lão quản gia xử lý, mà lão quản gia thì chẳng tay làm việc không hề nương nhẹ.

Ba Ba Lạp rất tức giận, thờ phỉ phò quay về, Abe vẫn mãi nhìn bóng lưng Ba Ba Lạp, không nói một lời, chỉ là từ lúc đó về sau hấn chân chính nỗ lực tập luyện, cơ thể hấn cũng từ từ gầy đi.

Tịch Nhan và Bảo Nhi sau khi trải qua chuyện này, hai người cũng không hề nói rõ với nhau nhưng những ngày sống chung đã thoải mái hơn trước rất nhiều, Tịch Nhan kiêu ngạo là thế mà hàng ngày vẫn nhẫn nại khoác thật nhiều quần áo cùng Bảo Nhi đi đến trường.

Bình An rất khổ sở, từ từ hồi tâm chuẩn bị ra nước ngoài học.

Abe dạy lịch sử càng ngày càng phân động, một đám học sinh ngược lại rất là vui vẻ, đều cho rằng là hấn nói đùa, chân tướng của sự thật qua lời của hấn thật giống như những chuyện thần kỳ trong cổ tích.

Lão quản gia rốt cuộc cũng được như ý cùng Vương nãi nãi dắt tay nhau sánh bước, hai lão nhân rất ân ái, còn cử hành hôn lễ, lần này, so với bất kể lần thành hôn nào trước kia cũng nghiêm túc hơn vạn phần.

Mặc dù người và lão dắt đi chính là một vị lão phu nhân, nhưng hai người vẫn lãng mạn y như vợ chồng trẻ mới cưới, chỉ là bên cạnh hạnh phúc này ánh mắt đau thương của lão quản gia cũng ngày càng nhiều hơn.

Bảo Nhi sau khi thi tốt nghiệp trung học thì đăng ký thi tiếp vào bốn trường đại học, Bình An đã chuẩn bị đầy đủ thủ tục đi du học, Tịch Nhan cũng chọn nguyện vọng giống như Bảo Nhi, hai người càng ngày càng dính chặt lấy nhau tuy hai mà một, sau khi gia đình trở nên nghèo túng thì Đào Thi Thi cũng không còn tinh lực để đi tìm Bảo Nhi gây sự, hiện nay trong nhà lúc nào cũng có một đồng tiền toái, cha thì cả ngày chỉ biết oán trời trách đất, mà mẹ thì suốt ngày ăn mặc lộng lẫy đi ra ngoài không biết là làm gì, bỏ mặc em trai ở nhà cho Đào Thi Thi chăm sóc.

Lúc này Vương nãi nãi ngã bệnh, bắt đầu chỉ nói là có chút choáng váng nên đi bệnh viện kiểm tra.

Lão quản gia không thích bệnh viện, nhưng nghe tin cũng ngay lập tức tới đây.

Đến bệnh viện Vương nãi nãi bất ngờ bị hôn mê, kết quả kiểm tra kết luận bà bị ung thư phổi giai đoạn cuối.

Lão quản gia không tin, lão cho rằng Vương nãi nãi chỉ bị cảm một chút thôi. nhưng sự thật thì vẫn là sự thật, lão quản gia túc trực bên giường bệnh của Vương nãi nãi hết ngày dài lại đêm thâu, một tháng sau, Vương nãi nãi chết.

Nhìn thân thể khô quắt của Vương nãi nãi, dường như vẫn đang nở nụ cười, cánh tay khô quắt của bà vẫn nắm chặt bàn tay của lão quản gia.

Trong nháy mắt này, lão quản gia thấy mình thật sự đã già rồi. Lúc Biên Bức đã sống hơn 3000 tuổi vẫn luôn tràn trề sức sống, nhưng hôm nay lại trầm mặc lặng lẽ, thật giống như một cụ già cô độc, lưng lão còng hẳn xuống, đôi mắt vẫn đục nhỏ xuống hai giọt nước mắt trong suốt —— thì ra đây chính là đau lòng sao?

Lão giống như là không biết Vương nãi nãi đã rời đi, như cũ ôm ái vuốt ve từng nếp nhăn trên mặt bà, trong miệng thì thảo nói: "So với khuôn mặt lúc trẻ của bà, ta vẫn thấy yêu bà lúc này hơn."

Chương 57.3:: một năm kia

Lão quản gia lại bế quan, trước khi bế quan vỗ vỗ bả vai Tịch Nhan, nhìn Bảo Nhi một chút lại nhìn Tịch Nhan một chút như có điều gì muốn nói, nhưng chung quy vẫn không có mở miệng.

Lần này lão thật sự lắp thêm khóa vào nắp quan tài, có lẽ lão sẽ không bao giờ ra nữa, lão nắm chặt chìa khóa chìm dần vào vô thức.

Abe càng ngày càng thon thả rồi, đối với mong muốn trở về gia tộc tràn đầy hi vọng, hấn cảm giác mình không cần đến một trăm năm nữa là có thể trở về. Hiện nay hấn cũng làm giáo sư đại học rồi, nhưng không phải là dạy lịch sử nữa mà là dạy thể dục.

Mà Bảo Nhi cùng Tịch Nhan cùng thi đỗ đại học, Bình An thì đi du học, nhưng vẫn giữ liên lạc với Bảo Nhi.

Lúc Bình An rời đi thì nhà cậu đã trồng kín một ngọn đồi toàn hoa hướng dương, lúc mặt trời lên cao, cả một vùng rực rỡ toàn hoa hướng dương, hết sức hùng vĩ, Bảo Nhi đứng ở trên tầng của căn biệt thự nhìn ra xa xa dường như cũng thấy được những bông hoa hướng dương này, một vùng vàng cam tràn đầy sức sống.

Mấy năm du học này thấy con người và vạn vật cũng có nhiều thay đổi, nhưng đáy lòng cậu vẫn chôn sâu một phần thương nhớ. Rốt cuộc cũng đến ngày tốt nghiệp, mùa đông ở nước Mỹ rất lạnh, hễ hơi thở ra cũng là một làn sương trắng, cậu bây giờ có thể đi về sao?

Ở trên máy bay, Bình An rất kích động rất thấp thỏm, nhưng hơn hết chính là cao hứng, nghĩ tới sắp được nhìn thấy Bảo Nhi, không biết là cô có trở nên xinh đẹp thành thực hơn không, mà mình hôm nay cũng không còn là cậu thiếu niên rụt rè nữa, thì chắc cô cũng sẽ thay đổi đúng không.

Chỉ là khi vào nhà, Bình An nhận được một tin dữ, Bảo Nhi cùng Tịch Nhan bị tai nạn trong một chuyến du lịch, cả hai đều đã chết từ một năm trước

rồi.

Bình An không tin, cô vẫn thường xuyên liên lạc với hắn như thế tại sao cô lại cứ như vậy mà đi, cậu không thể kìm nén cảm xúc đau khổ đến tận cùng này. Như thế người thường xuyên liên lạc với cậu trong khoảng thời gian vừa qua là ai? ?

Giống như là cô đã bốc hơi khỏi trái đất, lúc Bình An đi đến ngôi biệt thự kia, cửa chính thì loang lổ, không có ai, cũng không biết nơi đây đã trở thành sản nghiệp của người nào, cậu nghĩ tới lần mình trèo tường vào đây, nhìn lại thì cái cây ấy cũng không còn nữa, xung quanh thật quang đãng giống như nó chưa từng tồn tại.

Cơ hồ mỗi tuần cậu đều đến nơi này, nhìn xuyên qua cánh cổng loang lổ thấy ngôi biệt thự kia cũng không hề có lấy một chút ánh sáng nào, cả một vùng cỏ dại, nhưng mà Bình An vẫn không hề chấp nhận sự thật này, bởi vì trong đám cỏ dại kia vẫn còn có một cây hoa hướng dương khoe sắc, như ẩn như hiện, không đủ nổi bật nhưng cũng rất ương ngạnh, giống như lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bảo Nhi.

Nhược năm qua đi, Bình An đã trở thành nhà thực vật học nổi tiếng trong và ngoài nước, thường được các trường đại học mời tới giảng dạy.

Bình An đã hơn 40 tuổi nhưng khuôn mặt vẫn như xưa, chỉ nhiều hơn một chút điềm đạm, khỏe mắt cũng đã có nếp nhăn để lộ ra sự tàn phá của thời gian.

Dạy xong tiết học ở một trường đại học, nhìn những cô cậu người nước ngoài này, có người trốn tiết, có người rất nghiêm túc nghe giảng, có một nam một nữ bàn luận xôn xao, giống như lại thấy được khoảng thời gian mình đã từng trải qua.

Vội vội vàng vàng rời lớp, Bình An đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, lúc đi ra khỏi phòng học, bước tới sân trường dưới một cây đại thụ, Bình An ngồi xuống trên mặt đất giống như một cậu học sinh, mặt trời tà tà chiếu lên một nửa mặt cậu, có chút chói mắt, lại có chút ấm áp.

Bình An nhắm mắt lại cảm nhận, sân trường có những cơn gió thổi qua, rất thoải mái, cậu cũng đã từng ngồi trên cỏ như thế này, cùng cô ngồi kể chuyện bên nhau, hai người không cần biết là lúc đang trầm mặc hay đang nói chuyện, cũng ấm áp vô cùng, chỉ là năm tháng như mây bay, luôn có lúc kết thúc.

Lần nữa mở mắt ra, nhìn lại sân trường European, khắp nơi đều là những cô gái tóc vàng mắt xanh, không phải là ngôi trường nơi thành phố kia, Bình An cười khổ một tiếng.

Đã qua, không phải sao?

Đã qua rất nhiều năm rồi, khỏe mắt cũng có nếp nhăn, giống như là bị ánh mặt trời chiếu quá lâu, cậu dụi dụi con mắt, mắt chỉ thế thôi cũng đỏ lên rơi ra hai giọt lệ nóng.

Giọt nước mắt của một người đàn ông trung niên rất đục, một giọt này cũng không thể rơi xuống tới mặt đất, nơi này là ngọn núi ngày xưa cậu đã trồng rất nhiều hoa hướng dương, cứ mỗi khi tới đây cậu lại nhìn cảnh mà nhớ tới người.

Lúc này sân trường tiếng trống vang lên “Tùng tùng tùng” lập tức sân trường náo nhiệt hẳn lên, mới vừa rồi còn thanh thản có một mình dạo quanh thì hiện tại người đã đông đúc khắp nơi, Bình An liền quay lại với thực tại, cảnh tượng náo nhiệt trước mắt cũng khiến cõi lòng Bình An xao động.

Trong đám người có hai mái tóc đen nhánh của một đôi nam nữ đang cùng nhau chạy về phía trước, trong tay chàng trai có một cây cà rốt đang tung bay. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Với Bá Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.